A. J. CRONIN

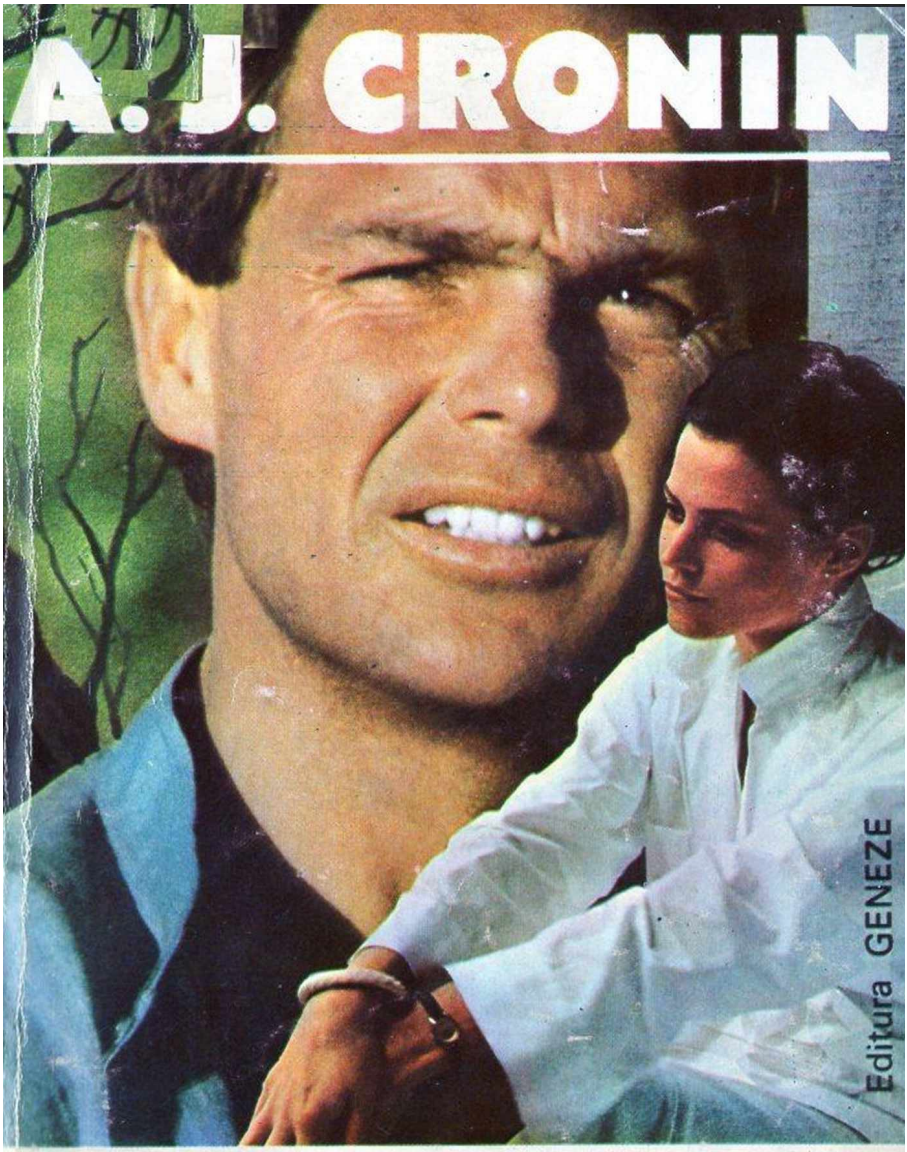

Editura GENEZE

ARBORELE LUI IUDA

roman

A. J. CRONIN

ARBORELE LUI IUDA

Roman

Traducere de Adrian Piloff

PRIMA PARTE

CAPITOLUL I

Acea dimineață de toamnă era atât de frumoasă încât, după ce a consultat termometrul fixat în exteriorul ferestrei, Moray s-a decis să-și ia micul dejun în balconul camerei sale. Dormise bine, pentru un bolnav cronic de insomnie șase ore de somn însemnând un rezultat extrem de satisfăcător. Savura senzația plăcută dată de căldura soarelui, care îi pătrundea prin halatul de casă din mătase. Ca întotdeauna, Arturo pregătise un mic dejun perfect. Moray s-a servit cu cafea, – păstrată caldă într-un termos din argint – și-a uns cu miere un corn proaspăt și și-a lăsat privirea să rătăcească asupra peisajului. Dumnezeule, câtă frunusețe! Într-o parte, Reisberg-ul se detașa pe cerul albastru cu o perfecțiune divină, dominând câmpiile atât de verzi, doar picurate cu roșu de acoperișurile vechilor case țărănești; în cealaltă parte se zăreau pantele line ale Esschenbruck-ului, acoperite în întregime cu livezi de peri, caiși și cireși; chiar în față, în depărtare, spre sud, se deslușea un pisc înzăpezit al Alpilor, iar dedesubt, mai jos de platoul care era în cea mai mare parte proprietatea lui Moray, se întindea Schwansee, lacul atât de iubit, atât de capricios, capabil de dezlănțuiri subite și splendide, dar care, pentru moment, strălucea liniștit sub ceața întinsă deasupra ca un voal. Pe apele sale, un mic vaporaș alb

părea... „pe cuvântul meu, seamănă cu o lebădă”, a concluzionat poetic Moray.

Ce șansă avusese să decopere, cu prețul unor îndelungate căutări, acest colț liniștit și minunat pe care turiștii nu veniseră să-l polueze și care, totuși, se afla destul de aproape de Melsburg pentru a-i permite să se bucure de toate avantajele vieții civilizate! Casa, construită de un celebru arhitect elvețian, era exact ceea ce și-ar fi putut visa. Mai mult solidă decât impozantă, totuși prevăzută cu tot confortul: încălzire cu păcură, dulapuri în perete spațioase, o bucătărie model, săli de baie moderne – demne de cele cu care se obișnuise în timpul lungii sale șederi în Statele Unite – și o imensă galerie pentru colecția de tablouri. După ce și-a băut sucul de portocale, Moray a scos un suspin de satisfacție, satisfacție susținută de euforia care-l stăpânea, lipsită de orice sentiment de prost augur.

Cu ce să-și umple această zi? În timp ce începuse să se îmbrace, a trecut în revistă diverse posibilități. Să-i telefoneze doamnei von Altishofer pentru a-i propune o plimbare? Într-o asemenea dimineață minunată, ea sigur nu va ezita să iasă cu splendida sa haită de Weimarani... Dar nu, va avea plăcerea de a o întâlni la recepția de la Festival, la ora cinci, și era preferabil să nu abuzeze. Și atunci? Să meargă la Melsburg pentru o partidă de golf? Sau să ia vaporașul pentru a se alătura pescarilor aflați deja pe lac? În final, s-a decis să se ocupe de trandafiri, care, după ce au suferit de pe urma unui îngheț târziu, nu mai înfloriseră complet în acea vară.

A coborât la parter și a ajuns pe terasa acoperită, unde, în apropierea *chaise-longue*-ului, a găsit corespondența și ziarele locale – ziarele englezești și *Herald Tribune* din Paris nu ajungeau decât după-amiază. În corespondență nu exista nimic care să-i poată tulbura existența și totuși parcă ezita înainte de a deschide fiecare plic. Era de-a dreptul curioasă persistența acestei frici ridicole...

Arturo cânta în bucătărie:

La donna e mobile
Sempre un amabile
La donna e mobile
E sempre misero.

Moray a surâs. Servitorul său avea o adevărată slăbiciune pentru opera italiană, dar era un băiat de viață foarte eficient și

devotat; cât despre enorma lui nevastă, Elena, cu toate ca era plină de toane, se putea spune **că** este o bucătăreasă minunată. Chiar și cu servitorii David Moray avusese noroc... Dar era vorba pur și simplu doar despre șansă? s-a întrebat el cu blândețe, pășind cu orgoliu pe splendida peluză. În Connecticut, din cauza solului pietros, nu a reușit niciodată să aibă o peluză frumoasă... în orice caz, nimic comparabil cu această catifea elastică.

Înconjurând aceasta minunăție, o cărare pavată conducea spre bazinul nuferilor, unde un crap auriu stătea nemișcat sub frunzele mari. Un fag roșcat umbrea bazinul și, dincolo de gradina japoneză, se înălța o colină stâncoasă, acoperită cu gutui, cu arțari pitici și cu o grămadă de plante sau arbuști ale căror denumiri latine sfidau memoria.

În cealaltă parte a peluzei, liliac, călini și dafini ascundeau în spatele lor grădina de zarzavat. Apoi urmau livezile, încărcate cu roade, mere, pere, prune de Damasc, renglote... Într-o zi, Moray s-a amuzat să numere acolo șaptesprezece soiuri de arbori fructiferi, dar putea mărturisi ca a trișat puțin numărând și moșnenii, nucii și alunii aflați în partea de sus a pantei ce domina micul castel, transformat acum în casă de oaspeți.

Dar cea mai frumoasă comoară botanică a sa era imensul, magnificul arbore al lui Iuda, care se ridica sus, sus, pe fundalul format din munți, lac și nori. Un exemplar cu adevărat splendid, al cărui vârf se ramifica cu noblețe și se acoperea primăvăra cu flori mari purpurii, care precedau înfrunzirea. Toți oaspeții lui admirau arborele și, atunci când Moray dădea un *garden-party*, îi făcea plăcere să-și etaleze știința în fața doamnelor, omițând să precizeze că ideile erau extrase din Enciclopedia engleză. „Da, spunea el, este un *cercis siliquastrum*, din familia leguminoaselor... Frunzele au gust bun și, în Orient, sunt adesea consumate sub formă de salată. Știți, bineînțeles, că o tradiție populară ridicolă se leagă de acest arbore... În sfârșit, Arturo, bunul meu italian, care este extrem de superstițios, afirmă că acest copac poartă în el nenorocirea și se numește *l'arbero dei dannati* (aici surâdea, înainte de a traduce cu eleganță)... arborele sufletelor pierdute, arborele damnaților.”

Parcurgând cărarea, Moray l-a descoperit pe Wilhem, grădinarul său, – care părea de șaptezeci de ani, dar avea cel puțin șaptezeci și nouă – lucrând în apropierea straturilor cu castraveți. Wilhem avea figura sfântului Petru spre sfârșitul vieții

sale și încăpățânarea unui sergent de cavalerie. Moray trebuia să dea dovada de mult tact, chiar și pentru a se declara de acord cu bătrânul, dar acesta era un om harnic și-și cunoștea admirabil meseria. Grădinarul avea un singur defect major, – chiar dacă și acest lucru își avea utilitatea lui – mania de a urina tot timpul pe grămada de compost. Aranjându-și șorțul verde și scoțându-și pălăria, Wilhem și-a salutat stăpânul cu un „Grüss Gott” impasibil.

— Die Rosen, Herr Wilhem, a sugerat Moray cu diplomație. Wollen wir diese ansehen?

Împreună au ajuns la terenul plantat cu trandafiri, unde, după ce bătrânul a avut o nouă criză de furie împotriva faimosului îngheț, au discutat despre diferite specii de plante și despre câte aveau nevoie din fiecare. După plecarea lui Wilhem, s-a produs o plăcută diversiune: Moray a văzut venind spre el, mergând cu toată graba și plini de importanță, pe cei doi copii ai paznicului de la debarcaderul local, în vârstă de șapte și respectiv cinci ani. Suzy, cea mai mare, ținea în mână un plic galben, care anunța sosirea unui colet, în timp ce Hans, fratele ei, ducea un caiet și un creion, necesare obținerii semnăturii de primire. Amândoi surâdeau, așteptând înveseliți un întreg ritual stabilit de Moray. Acesta, după ce a luat cunoștință de sosirea celor două cutii cu Johannisberger 1955 expediate de la Frankfurt, s-a întors spre copii, dând din cap cu o severitate falsă:

— Meritați o pedeapsă pentru că sunteți niște copii atât de buni.

Puștii au izbucnit într-un râs cristalin, în timp ce el îi conducea spre arborele lor preferat, încărcat cu renglote. Moray a scuturat una dintre crengi, provocând o ploaie de fructe zemoase, iar copiii s-au repezit să le adune, cu țipete de bucurie.

— Danke, danke vielmals, Herr Moray!

Au plecat apoi cu buzunarele pline și Moray, consultându-și ceasul, s-a decis să facă o plimbare.

Din garajul alăturat casei de oaspeți, a ales Jaguarul sport. Pentru un om de cincizeci și cinci de ani, care s-a retras în singurătate, după ce a dus o existență ridicol de solitară, o asemenea mașină putea fi judecată drept prea rapidă. Mai ales că existența celorlalte două, un Humber și un Rolls Silver Cloud – după toate aparențele avea o slăbiciune pentru mărcile

englezești – dezvăluia un gust mai mult conservator. Dar Moray se simțea – și se părea că i se spusese adesea – mult mai tânăr decât era în realitate. Avea o siluetă zveltă, o dantură impecabilă și nici măcar un singur fir alb de păr. Când surâdea, avea un farmec extraordinar, spontan, aproape tineresc.

Șoseaua străbătea pășunile, unde vaci brune, cu ochi blânzi, făceau să le sune clopotele atârnate de gât, unele dintre acestea datând de mai multe generații. Mai jos, în câmpii, a întâlnit bărbați și femei la lucru. Unii, oprindu-se din secerat, îl salutau cu mâna, el fiind recunoscut și iubit pentru dragostea purtată copiilor și pentru interesul manifestat față de toate evenimentele locale. Nunțile câmpenești, atât de obositoare din cauza corurilor specifice zonei, ceremoniile civile sau religioase, chiar și fanfara satului, toate îl amuzau și îl distrau pe Moray.

Mașina a ajuns în cartierele de periferie, cu străzi foarte curate, cu case albe, la ale căror ferestre erau atârnate perdele verzi și se puteau distinge mușcate și petunii înflorite. Toate emanau o senzație de curățenie, eficientă, sentimentul că onestitatea, curtoazia și politețea determinau conduita locuitorilor.

Cât de bine procedase atunci când a decis să se instaleze acolo, departe de vulgaritatea care caracterizează epoca, departe de prostituate, de hippies, de strip-tease, de rock and roll, de abstracțiile inserate în arta modernă, de toate ororile și obscenitățile unei lumi ajunse pe punctul de a înnebuni!

Prietenilor americani, care au rămas uluiți când au luat cunoștință despre decizia sa – în special lui Holbrook, asociatul său de la Stamford, care ajunsese chiar să ridiculizeze regiunea și pe locuitorii săi – le-a explicat: „Nu a petrecut Wagner, în același canton, ani fructuoși, anii în care a compus «Maeștrii cântăreți» și, pentru a se amuza, un strălucitor marș pentru pompierii locali? Și Shelley, Keats sau Byron au întârziat mult timp pe acele meleaguri în drumurile lor romantice. Când l-a pictat **Turner,** Rousseau se plimba cu barca pe lac, ceea ce l-a făcut pe Ruskin să delireze de entuziasm.”

De fapt nu se îngropase într-o tristă trândăvie. Avea cărțile, lucrurile frumoase cu care se înconjurase. Și apoi, dacă elvețienii nu erau prea... cum să spună?... prea intelectuali și nu prea stimulau spiritul, exista la Melsburg un cerc restrâns de expatriați, oameni absolut încântători – din care făcea parte și

doamna von Altishofer – care îl acceptaseră ca pe unul de-al lor. În sfârșit, dacă asta nu ar fi ajuns, îi erau suficiente patruzeci de minute cu mașina pentru a ajunge la aeroportul din Zürich, de unde, în două ore, putea decola spre Paris, Milano sau Viena... pentru a studia detaliile „Punerii în mormânt” de Tițian, pentru a o asculta pe Maria Callas în „Tosca”, sau pentru a savura minunatul Schafsragout mit Weisskraut la Sacher...

Cu aceste gânduri, Moray a ajuns la supraveghetorul pepinierei din Lauerbach, unde a adăugat deliberat mai multe varietăți listei remise de către Wilhem, cu toate că știa perfect că alegerile lui vor muri misterios, în timp ce celelalte vor prospera! După ce a terminat cu trandafirii, constatând că era doar unsprezece, deci încă devreme, Moray s-a decis să revină la Melsburg pentru a mai face câteva cumpărături.

Orașul i s-a părut lipsit de viață, pe sub castani promenada de pe marginea lacului fiind pe jumătate pustie. Moray prefera promenada în sezonul acesta, pentru că-i crea impresia că este doar a lui. Turnurile gemene ale catedralei păreau să dorească străpungerea cerului; în interiorul zidurilor de apărare, încă neluminate de proiectoare, Moray a regăsit patina depusă de vechimea zidurilor. Iar podul peste Mels, debarasat de turiștii gata să-l fotografieze, își relua în posesie veritabilul său aspect.

Moray a parcat mașina în piață, în apropierea fântânii și, fără a se mai îngriji să încuie portierele, s-a pierdut de-a lungul străzilor. Prima vizită a făcut-o la comerciantul de tutun, de la care a cumpărat o cutie cu două sute de țigări *Sobranie*; apoi a trecut pe la farmacist, pentru o sticlă de *Eau de Quinine de Pinaud*, pe care o folosea pentru păr. Pe strada vecină își avea prăvălia Maier, cofetarul reputat, cu care Moray a schimbat câteva cuvinte, înainte de a expedia o cutie mare cu ciocolată copiilor lui Holbrook, în Connecticut. La Stamford, ei nu ar fi putut găsi niciodată ciocolată de o asemenea calitate! Apoi, cum întotdeauna i-au plăcut dulciurile, și-a oferit singur o livră de castane glasate. Era cu adevărat o plăcere să faci cumpărături într-o țară unde ești primit peste tot doar cu surâsuri și amabilități.

S-a scuturat de gânduri când a ajuns în piața orașului, acolo unde îl purtase subconștientul. Constatând unde se afla, nu și-a putut reține un surâs, încercând în același timp și un ușor sentiment de culpabilitate. În fața lui se ridica Galeria

Leuschner. A ezitat, dându-și seama că era pe punctul de a ceda tentației, dar nu a putut rezista dorinței de a revedea pastelul lui Vuillard.

Leuschner era la biroul său și tocmai examina câteva desene în peniță. Era un omuleț durduliu, surâzător, care purta o haină și un pantalon de catifea raiată. L-a primit pe Moray cu un respect cordial, dar și cu un aer detașat, ca și când nu ar fi bănuit că acea **vizită** ar fi putut avea un caracter comercial. Au vorbit despre ploaie și despre timp frumos, apoi, odată acest important subiect epuizat, Leuschner a schițat un gest în direcția desenelor în peniță:

— Sunt cu adevărat foarte frumoase. Și nici nu-s prea scumpe. Kandinsky este încă subestimat.

Kandinsky nu-l interesa absolut deloc pe Moray, iar vânzătorul știa asta, totuși au petrecut aproape un sfert de oră examinând desenele și discutând despre meritele lor. Apoi, luându-și pălăria, Moray a spus neglijent:

— Și micul Vuillard pe care mi l-ați arătat săptămâna trecută? Presupun că-l mai aveți încă...

— Da, dar, fără îndoială, nu pentru mult timp. Se interesează insistent un colecționar american de **el.**

— Bravo! a glumit Moray. Nu am rămas eu singurul american la Melsburg.

— Cel despre care vorbesc este din Philadelphia... Este achizitor al Muzeului de Artă. Vreți să vă arăt telegrama lui?

Cu toate că intrase în panică, Moray a continuat să surâdă, dând încet din cap:

— Pretindeți în continuare acel preț exorbitant? Totuși, nu este decât un pastel...

— În pastel Vuillard s-a exprimat cel mai bine, a replicat Leuschner cu multă siguranță. Și vă garantez că acest pastel își merită pe deplin prețul. Gândiți-vă, domnule, zilele trecute, la Londra, câteva tușe ale lui Renoir, o jumătate de duzină de fragi jalnice – pânză de care cu siguranță maestrului i-a fost rușine în forul său interior – s-au vândut cu douăzeci de mii de lire! Iar eu vă ofer această bijuterie, demnă din toate punctele de vedere de frumoasa dumneavoastră colecție, pentru doar nouăsprezece mii de dolari! Și nu ignorați faptul că operele impresioniștilor de valoare au devenit extrem de rare. Nu încerc deloc să vă influențez, pastelul este aproape vândut; dar, dacă îl veți

cumpăra, puteți fi sigur că nu veți regreta niciodată.

A urmat o tăcere și, pentru prima oară, au privit amândoi pastelul care era agățat singur pe un perete. Moray îl cunoștea bine. Era cu adevărat un lucru rafinat, un interior plin de lumină și culoare, roz, gri și verde. Subiectul era exact pe gustul său: doamna Melo și fetița ei, în salonul actriței.

Setea de a poseda i-a pus un nod în gât. Îi plăcea acel pastel, îi plăcea enorm! Îl va agăța pe perete, ca o pereche potrivită pentru tabloul semnat de Sisley. Prețul era exorbitant, bineînțeles, dar Moray își putea permite, pentru că era bogat, cu mult mai bogat chiar decât presupunea bunul Leuschner. Acesta, evident, nu avea acces la micul carnețel negru închis în seif și la fascinantele rânduri de cifre înșirate în acest carnețel. Și de ce, după toți acești ani de muncă sterilă și disensiuni conjugale, și-ar mai ține în frâu fanteziile? Beneficiul pe care-l realizase în ultimul timp la Royal Dutch nu și-ar fi putut găsi o investiție mai bună. A semnat cecul, a strâns mâna lui Leuschner și a plecat triumfător cu pastelul sub braț. Întorcându-se la vila sa, a mai avut timp doar pentru a agăța tabloul pe perete înainte ca Arturo să anunțe dejunul. Perfect... absolut perfect! s-a entuziasmat el, făcând un pas înapoi pentru a judeca mai bine efectul.

Și spera ca Frida von Altishofer să-i împărtășească admirația.

CAPITOLUL II

El o invitase pentru ora cinci și, estimând că această politețe nu trebuie să fie doar apanajul regilor, ea a sosit cu punctualitate. Nu cu micul Dauphine, ca de obicei, ci pe jos. Marea cazarmă în care locuia, castelul Seeburg, se afla la doi kilometri de vilă, pe cealaltă parte a lacului. Chiar în momentul în care a intrat în salon și el i-a luat mâinile în mâinile lui, Moray i-a reproșat că a venit cu barca, apoi pe jos... După amiaza era înăbușitoare, iar poteca abruptă... Ar fi putut să-l trimită pe Arturo să o întâmpine...

— Mica traversare nu mi-a displăcut chiar deloc, l-a asigurat ea surâzând. Și cum ai avut amabilitatea de a-mi propune să mă duci cu mașina la Festival, m-am gândit că ar fi mai bine dacă aș lăsa mașina mea acasă.

Vorbea foarte cursiv engleza, doar accentuând puțin cam

prea mult anumite silabe, ceea ce nu făcea decât să-i sporească farmecul.

— Ei bine, atunci să ne luăm ceaiul, a spus el sunând. Am cerut să ne fie servit aici, pentru că la Festival nu ne vor oferi decât vermut botezat!

— Te gândești la orice amănunt. S-a așezat grațioasă, scoțându-și mănușile; unghiile degetelor ei puternice și suple erau taiate îngrijit, dar nu erau acoperite cu ojă. Sper că nu te vei plictisi prea tare la Kunsthaus.

Arturo a intrat pe neașteptate, împingând o măsuță rulantă și, în timp ce servea ceaiul cu mișcări care semanau cu niște genoflexiuni, Moray îșI studia invitata. În tinerețe părea să fi fost extrem de frumoasă. Avea o figură perfectă. Chiar și acum, la patruzeci și cinci sau șase de ani... poate patruzeci și șapte, ea continua să rămână o femeie extrem de atrăgătoare, cu o siluetă zveltă, datorată vieții în aer curat. Ceea ce avea însă absolut ieșit din comun erau ochii, de un verde sălbatic, pigmentați cu negru. „Sunt ochi de pisică”, i-a spus ea surâzând, într-o zi când i-a făcut un compliment, „dar îmi folosesc ghearele... foarte rar.”

Moray s-a gândit cu simpatie că ea trecuse prin multe încercări în viață și de aceea a evitat să mai abordeze acest subiect. Fiindu-i destul de greu să o scoată la capăt, ea avea destul de puține toalete, dar toate erau de cel mai bun gust și erau purtate cu multă distincție. Când mergeau împreună la plimbare, era de obicei îmbrăcată cu un taior vechi, brun-roșcat, cu o pălărie Bersaglieri pusa strengărește pe o ureche, cu ciorapi albi tricotați și cu pantofi solizi de sport. Dar, în acea zi, nu purta nimic pe cap și era îmbrăcată cu o rochie arămie, simplă, dar foarte bine croită, cu pantofi și mănuși asortate. Distincția și educația excelentă se întrevedeau din cele mai mici gesturi; Moray nu se putea îndoi că era o femeie cultivată, din cea mai aleasă societate.

— Ceaiul care se poate bea la tine este întotdeauna minunat!

— Provine de la Twining... un amestec comandat special pentru apa de aici, apă destul de dură.

Ea a înclinat încet capul:

— Trebuie să fie extrem de plăcut să-ți poți satisface chiar toate fanteziile.

În timp ce-și savurau ceaiul, s-a instalat tăcerea, apoi, dintr-o

dată, ea a exclamat:

— Oh!... L-ai cumpărat!

Descoperise în sfârșit tabloul lui Vuillard și s-a ridicat nerăbdătoare – păstrând totuși cu distincție în mână ceașca și farfurioara de ceai – pentru a-l admira.

— Este încântător... încântător... Și mult mai bine pus în valoare aici decât la Galerie... Dumnezeule, cât de mult îmi place acest copil așezat pe micul taburet! Sper însă că Leuschner nu te-a jupuit prea tare.

Moray i s-a alăturat și, în liniște, au împărtășit aceeași admirație. Ea a avut bunul simț de a nu se pierde în laude excesive, dar, întorcându-se din fața tabloului și privind împrejurul ei mobilierul stil secolul XVIII, griul delicat al covorului și fotoliile Ludovic XVI tapisate, tabloul pictat de Gauguin înfățișând Pont-Aven, semnat și datat, agățat deasupra statuetelor T'ang care decorau marmura șemineului și, pe peretele opus, minunatul nud semnat de Degas, un Utrillo din perioada debutului, peisajul lui Sisley, un Bonnard, un Mary Cassat delicat, matern, la care se adăuga peisajul lui Vuillard, a mumurat:

— Ador încăperea asta, unde se poate trăi în cultul lucrurilor frumoase. Și asta pare a fi și mai minunat atunci când toate le-ai câștigat prin propria muncă...

— Cred că le-am meritat, a spus el cu modestie. Când eram tânăr, în Scoția, nu aveam aproape nimic. Adevărul este că eram chiar extrem de sărac.

Nici nu a pronunțat bine aceste cuvinte că le-a și regretat. Fusese o greșeală din partea lui. Nu i se recomandase de atâtea ori să nu mai privească niciodată în urmă, ci numai viitorul?

— După **câte** știu, până la război, s-a grăbit el să reia, ai trăit tot timpul... în îndestulare...

— Da, am avut lucruri de preț, frumoase.

S-a lăsat din nou tăcerea. Rezerva, prost mascată de un zâmbet, cu care a răspuns Frida dovedea capacitatea ei de a face față vicisitudinilor vieții. Era văduva baronului von Altishofer, descendent al unei vechi familii evreiești, care, în timpul secolului trecut, adunase o avere imensă cu plantațiile de tutun și poseda proprietăți splendide atât în Bavaria cât și în Slovacia. Baronul fusese omorât chiar la începutul războiului și, cu toate că ea nu era evreică, Frida a petrecut trei ani într-un

lagăr de concentrare, la Lensbach. Imediat după ce a avut șansa de a fi eliberată, s-a refugiat în Elveția. Nu-i mai rămăsese decât această casă de pe malul lacului Seeburg și, pentru ca nu **mai** avea niciun ban, a început să crească câini de o rasă foarte căutată și puțin răspândită, Weimarenes; nici nu se gândea să se coboare până la condiția joasă de a ține o pensiune, dar avea mulți prieteni care veneau în calitate de invitați-plătitori pentru a se bucura de câteva zile petrecute la castel și în grădina imensă care-l înconjura. În acest fel s-a format în jurul castelului Seeburg un grup foarte restrâns, simandicos, în centrul căruia se învârtea Frida. Ar fi fost extrem de amuzantă restaurarea acelui vechi imobil, de a-l decora cu mobile de epocă, de a aranja armonios grădina lăsată în paragină, unde statuile erau inundate de vegetație... Sugerase vreodată Frida un asemenea lucru? Nu, bineînțeles că nu... Ideea îi venise dintr-o dată lui Moray, care, simțindu-se brusc stingherit, **și-a** consultat cu un gest rapid ceasul spunând:

— Dacă ești gata, cred ca putem pleca.

Decisese să ajungă la acea recepție cu cea mai mare pompă. Arturo își îmbrăcase cea mai frumoasă livrea de șofer și s-a instalat la volanul Rolls-ului. Cum în Melsburg nu mai exista o mașină de aceeași marcă, Rolls-ul producea întotdeauna senzație.

Așezându-se aproape de Frida, mâneca lui Moray atingea ușor mâna ei pe rezemătoarea capitonată, ceea ce l-a făcut să se simtă dintr-o dată foarte bine dispus. Cu toate că mariajul său a fost un eșec monumental, de la retragerea din afaceri se gândea serios... – pentru a prelua o expresie vulgară a lui Wilenski – să mai încerce o lovitură. De optsprezece luni de când era vecin cu Frida von Altishofer, prietenia lor nu a încetat să se dezvolte astfel încât să-i conducă spre luarea în considerare a unei legături mult mai intime. Cu toate acestea, viziuni mult mai tinerești și mai tandre ocupau mintea lui Moray. Frida se apropia de cincizeci de ani și, fără îndoială, în pat, nu ar mai fi fost atât de apetisantă pe cât și-ar fi dorit el. Chiar dacă, sportivă și plină de vitalitate, această femeie, care căpătase obiceiul de a-și ascunde sentimentele, s-ar fi putut dovedi a fi extrem de pasionată. Studiile medicale ale lui David îl învățaseră că un asemenea caz se întâlnește foarte des printre femeile trecute peste criza menopauzei. Și, în afară de asta, ea ar realiza o

căsătorie dintre cele mai aristocratice...

Au ajuns deja în oraș. După ce a înconjurat gradina publică cu imensa ei fântână ornamentală, mașina s-a oprit. Într-o clipă, Arturo a sărit pe trotuar și, cu șapca în mână, a deschis portiera.

— Am câțiva prieteni diplomați care au venit probabil de la Berna cu această ocazie, a spus doamna von Altishofer, în timp ce strabatea, însoțită de Moray, peronul de la Kunsthaus. Dacă nu ar exista riscul de a te plictisi, ți-aș face cunoștință cu ei.

Moray s-a arătat încântat de această propunere. Cu toate că nu era snob, – oh, Dumnezeule, nu – îi plăcea să frecventeze oameni cunoscuți.

— Ești încântătoare, Frida, a murmurat el, gratificând-o cu o privire intensă.

CAPITOLUL III

Recepția își atinsese apogeul. Imensul hol se umpluse de zgomotul conversațiilor. Cea mai mare parte a notabilităților cantonului se găseau acolo, la un loc cu mulți dintre castelanii din împrejurimi și cu artiștii care evoluaseră în timpul ultimei săptămâni a Festivalului. Din nefericire, Festivalul nu atrăsese și ceva nou, pentru că nu dispunea nici pe departe de resurse financiare comparabile cu cele ale festivalurilor din Montreux sau Locamo. Melsburg, cu toate că dorea să vadă și figuri noi, era obligat, din cauza mijloacelor materiale modeste, să facă apel aproape întotdeauna la aceiași concurenți. Prin fumul de țigară, Moray a recunoscut silueta decrepită a lui Flackmeister, care nu mai pășea pe podium decât împleticindu-se și al cărui costum se cam tocise pe la manșete... Ceva mai încolo era Tuberose, violoncelistul înalt și slab, ai cărui genunchi resimțeau numeroșii ani petrecuți cântând la instrumentul său; el se întreținea cu Amy Rivers Fox-Finden, o contraalto cu un piept opulent. Cu toate acestea, a reflectat vesel Moray în timp ce-și croia drum împreună cu însoțitoarea sa printre grupurile compacte, concertele cântăreței se terminau întotdeauna în entuziasmul ascultătorilor și cu aplauze prelungite.

Le-a fost servită o băutură nedefinită, în care minuscule bucăți de gheață erau pe punctul de a se dizolva complet. Frida nu s-a atins de paharul său și i-a aruncat lui Moray o privire veselă care semnifica clar: „Câtă dreptate ai avut! Mă bucur că

am băut acel ceai delicios... doar în compania ta!” Apoi i-a atins ușor cotul și l-a călăuzit spre cealaltă parte a încăperii, unde l-a prezentat întâi ambasadorului Germaniei, apoi celui al Austriei și el nu a putut să nu remarce cu cât respect afectuos au primit-o aceste personaje înalte pe însoțitoarea sa. Cum își continuau drumul, Moray s-a auzit strigat cu exuberanță de un tip cu aspect britanic, îmbrăcat cu un sacou cu nasturi auriți, cu un pantalon întins la genunchi și ai cărui panfofi de antilopă aveau tălpi turnate.

— Hello! Îmi face o deosebită plăcere să te revăd, bătrâne! a strigat în gura mare pe deasupra mai multor capete. Nu văd nicio posibilitate de a mă apropia acum... Dar îți voi da un telefon!

Moray nu i-a răspuns decât printr-un vag semn din cap. Nu-l avea deloc la inimă pe Stench, corespondentul unui ziar londonez, *The Daily Echo*. Dar ziaristul redacta și „pe lângă”, pentru ziarul local, *Tageblatt*, o cronică hepdomanară plină de aluzii perfide, în care Moray se simțise de mai multe ori vizat.

Au ajuns în sfârșit în cealaltă extremitate a holului, aproape de fereastra imensă, unde se găsea reunit micul grup format din intimii lor. Erau acolo, printre alții, doamna Ludin, de la hotelul Europa, cu plăpândul său soț și doctorul Alpenstuck care, fiind un reputat yodeller în tinerețe, nu lipsea niciodată de la Festival. La o masă vecină, în apropierea urâtelor surori Courtet, Gallie, bătrâna prințesă rusă Galliatine, fura toți biscuiții care se găseau în raza de acțiune a mâinii ei. Complet surdă, i se întâmpla foarte rar să spună vreun cuvânt, dar se ducea peste tot unde se dădea de mâncare, făcând, cu abilitate, să dispară hrana rece în imensa ei poșetă de piele plesnită, poșetă de care nu se despărțea niciodată și care conținea hârtii ce-i dovedeau înrudirea cu celebra prințesă Youssoupov, cea căsătorită cu un nepot al țarului. Era, sub vechea sa capă de zibelină, o mică creatură palidă și ștearsă, poate nu prea prezentabilă, totuși o prințesă autentică. Exact contrariul putea fi ilustrat de femeia care monopoliza atenția micului grup, Leonora Schultz-Spengler și, cum tocmai se apropiau de ea, doamna von Altishofer i-a murmurat maliții lui David:

— Vom asculta „ultima trăsnaie” a Leonorei!

Povestitoarea s-a întrerupt repede din istorioara sa, pentru a-i gratifica cu un surâs sclipitor. Era o brunetă scundă, plină de

nerv, originară din Tessin, unde privirea ei atrăgătoare și dinții frumoși reușiseră să seducă, cu câțiva ani în urmă, pe Herman Schulte, cel mai mare exportator elvețian de brânzeturi, om gras și alb la față, care semăna perfect cu produsele pe care le exporta. Leonora era însă foarte populară, chiar și numai pentru splendidele și amuzantele recepții pe care le dădea în casa lor de pe colină, unde se serveau borș, supă de pepene galben, gulaș, caviar, rață în aspic, blinzes cu brânză, trufe cu porto și alte mâncăruri exotice, înainte de a-i antrena pe invitații săi în jocurile foarte caraghioase pe care le improviza.

Vorbind franțuzește, Leonora povestea cu aplomb o călătorie pe care tocmai o făcuse împreună cu soțul ei. Moray asculta distrat, dar la un moment dat anumite cuvinte l-au frapat, forțându-i atenția. Tânara femeie tocmai descria un colț din Scoția, care i s-a părut ciudat de familiar lui Moray. Nu era posibil... Putea să se înșele... Și totuși își simțea prima convingere afirmându-și valabilitatea pe măsură ce Leonora își continua povestirea. Vorbea acum despre șoseaua care urca de la estuar, despre vârfurile muntelui, între pereții căruia râul se precipita spre golf. Dintr-o dată, Moray s-a cutremurat și bătăile inimii i s-au accelerat. Dumnezeule! Și-ar fi imaginat vreodată că aceste amintiri ar fi putut apare așa, neprevăzut? Pentru că Leonora tocmai numea muntele, râul, golful, provocând de fiecare data un șoc dureros celui care o asculta cu teamă.

— Și cum se ajunge în acest colț uitat de lume? s-a interesat cineva.

— Am luat un tren cum nu mi-aș fi imaginat că ar mai exista... O linie cu ecartament strâmt, pe unde nu trec decât trei trenuri pe **zi...** și am coborât într-o gară mică, absolut adorabilă, care poartă de altfel un nume încântător. ...

Și dacă, după cel al gării, Leonora nu a pronunțat și celălalt nume, asta nu l-a scutit de Moray să-l simtă rezonându-i în minte și, murmurând o scuză, s-a îndepărtat brusc pentru a-l descoperi dintr-o dată pe Stench în apropierea lui:

— Doar nu pleci, bătrâne? Sau este vorba despre faptul că nu mai poți îndura mult timp acest soi de umbre?

Îndepărtându-se cu un gest vag, Moray a ajuns în foaier, unde un curent de aer proaspăt l-a mai înviorat, permițându-i să-și mai pună puțină ordine în gândurile răvășite. Nu putea să plece așa, abandonând-o pe doamna von Altishofer... S-a dus să o

aștepte într-un colț unde era mai puțină lume... în apropierea ușii... sperând că ea nu va întârzia prea mult...

În timp ce se îndrepta spre acel loc retras, Frida l-a ajuns din urmă:

— Nu te simți bine, dragul meu prieten? s-a interesat ea cu solicitudine. Te-am văzut cum te-ai albit la față dintr-o dată și cum imediat te-ai îndepărtat...

— Da, am simțit un fel de amețeală, a spus el cu un surâs forțat. Acolo este teribil de cald...

— Atunci ne vom întoarce imediat.

Moray nici măcar nu a încercat să protesteze. Afară, Arturo se întreținea cu un grup de șoferi. Când mașina a demarat, doamna von Altishofer a vrut să se îndrepte direct spre vilă, dar, nu atât din politețe cât pentru că simțea nevoia stringentă de a fi singur, el a insistat să treacă întâi pe la Seeburg pentru a o lăsa pe ea.

Când au ajuns la castel, ea i-a propus să intre pentru a bea ceva, dar a refuzat-o, spunându-i că în primul rând simte nevoia de odihnă.

— Atunci ai grijă de tine! Îți voi telefona mâine pentru a afla vești.

Întorcându-se la vilă, s-a întins timp de o oră pe pat, încercând să-și pună ordine în gânduri. Nu trebuia să lase o simplă coincidență, câteva cuvinte surprinse întâmplător să bulverseze atmosfera de serenitate pe care reușise să o creeze în jurul **lui.** Dar știa foarte bine că toate aceste amintiri mocneau de ani întregi în el, că lupta fără încetare pentru a le păstra ascunse în adâncul subconștientului său...

La cină nu a mâncat decât foarte puțin și starea sa i-a deprimat și pe servitori, a afectat întreaga casă.

După masă, a trecut în salon și s-a oprit în fața ușii deschise de la terasă. Vedea că vine o furtună, una dintre acele furtuni violente și scurte pe care de obicei le contempla cu plăcere după ce striga la Arturo să pună pe pick-up un disc cu muzica lui Berlioz. Dar în acea seară privea cu ochi triști norii sumbri care treceau pe deasupra Reisberg-ului. Aerul părea imobil și tăcerea domnea asupra peisajului scăldat într-o lumină roșiatică. Apoi parcă a trecut un suspin... frunzele au fremătat, iar suprafața lacului s-a ondulat. Încet, cerul s-a opacizat, ascunzând muntele și, brusc, un fulger albăstrui a tâșnit dintre nori, urmat imediat

de o detunătură asurzitoare. Atunci vântul și-a luat elan, îndoind copacii, împrăștiind frunzele; lacul spumega, se agita ca un animal înnebunit, aruncând valuri de asalt împotriva micului debarcader, unde fusese înălțat drapelul galben. Fulgerele se succedau acum fără încetare, iar tunetul se reproducea în interminabile ecouri în munții invizibili. Apoi au început să cadă stropi uriași de ploaie, rari. Nu era o ploaie calmă, ci una mușcătoare, furioasă, șuierătoare, săgeți de apă lovind pământul ca pentru a anunța apropiatul potop.

Brusc, Moray s-a întors de la fereastră și a urcat în camera sa, mai agitat ca oricând. Din dulapiorul din baie a luat un flacon de fenobarbital, medicament pe care credea că nu-l va mai folosi niciodată. A înghițit patru pastile, cu riscul că nu va reuși totuși să adoarmă. După ce s-a dezbrăcat, s-a băgat în pat și a închis ochii.

Afară ploaia continua să măture terasa, iar valurile asaltau țărmurile, dar el nu auzea decât un nume care îi răsuna fără încetare în urechi... Mary... Mary Douglas... Mary... Douglas... acel nume care îl readucea la Craigdoran în epoca tinereții lui.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL IV

Dacă motocicleta veche a lui Bryce nu s-ar fi stricat, probabil că ei nu s-ar fi cunoscut niciodată. Dar în acea sâmbătă de aprilie, pe când Moray tocmai făcea o plimbare pe colinele de la Doran, lanțul vetust s-a rupt în bucăți și una dintre acestea a zgâriat rău genunchiul motociclistului. A frânat derapând, a coborât de pe motocicletă, a examinat neplăcuta rană de la picior și a constatat că este mult mai puțin gravă decât crezuse. Apoi a privit în jurul său. Nu putea spera la niciun ajutor în acest colț uitat de lume, unde nu se vedeau decât coline acoperite cu flori de câmp, tumultosul râu Doran și vasta întindere a câmpiei, tăiată doar de linia dreaptă a căii ferate. Chiar și mica gară pe lângă care tocmai trecuse și care se numea halta din Craigdoran părea pustie.

— La dracu! a exclamat el.

Accidentul nu se putea întâmpla într-un loc mai prost ales. Ardfillan, orașul cel mai apropiat, se afla la cel puțin doisprezece kilometri. Singura lui speranță rămânea halta.

Împingând din greu, Moray s-a întors șchiopătând spre mica gară și, odată ajuns, a sprijinit motocicleta de perete. În haltă era arborat cu mândrie un panou care proclama „Poarta spre tărâmurile înalte din vest”, panou înconjurat de crengile unui caprifoi. Un măceș își revărsa florile pe cărare. Dar David nu avea dispoziția necesară pentru a le admira, pentru că a constatat că atât sala de așteptare cât și ghișeul de bilete erau închise și păreau a rămâne așa pentru eternitate. Era pe punctul de a renunța când, în spatele unui geam, în parte cojit, pe care era pictat cuvântul „Bufet”, a perceput un semn de viață: o pisică neagră care tocmai își făcea toaleta. Atunci a apăsat pe clanța ușii care s-a deschis.

Spre deosebire de cele mai multe bufete din gări, acesta era agreabil și destul de ordonat. Se găseau acolo patru mese rotunde cu tăbliile din marmură, câteva scaune, vederi din Highland ca decorațiuni interioare, iar în extremitatea opusă a camerei o tejghea din stejar dată cu ceară, în spatele căreia era o oglindă ovală cu o reclamă pentru făina Brown și Polson. Cu spatele la încăpere, o fată stătea în fața oglinzii, intrarea lui Moray surprinzând-o în momentul în care era gata să-și pună pălăria. Amândoi au rămas pentru o clipă ca două statui de ceară, în timp ce privirile lor s-au întâlnit în oglindă.

— La ce oră trece următorul tren spre Winton?

— Ultimii a trecut deja. Acum nu mai este niciunul până mâine... duminică... la ora paisprezece, a bâguit tânăra fată întorcându-se.

— Și hamalul unde este?

— Cred că a trecut o jumătate de ori de când Dougal s-a întors acasă. Nu l-ați întâlnit pe drun?

— Nu... Nu l-am văzut...

David a simțit că este pe punctul de a leșina și a încercat să se sprijine de masa cea mai apropiată, iar mișcarea i-a făcut vizibil, din pantalonul rupt, piciorul rănit.

— Dar sunteți rănit! a exclamat tânăra ieșind din spatele tejghelei. Așezați-vă... Acolo... Arătați-mi rana...

— Nu-i mare lucru... Doar o rană superficială în regiunea

genunchiului. Motocicleta mea...

— Din cauza asta mi s-a părut mai devreme că aud un fel de bubuitură... Încă sângerați!... De ce nu mi-ați spus imediat că sunteți rănit?

S-a dus repede să caute apă caldă și, revenind, a îngenunchiat în apropierea lui Moray și i-a curățat cu grijă plaga înainte de a-i face un pansament din fâșii sfâșiate dintr-o față de masă.

— Asta-i! a spus ea când a terminat și s-a ridicat. Daca **aș** fi avut ac și ață, v-aș fi cusut pantalonul... În sfârșit, o veți face când veți ajunge acasă. Acum, pe moment, pare absolut necesară o ceașcă bună de ceai.

— Nu... nu trebuie... a protestat el. Și așa te-am deranjat destul!

Dar ea manevra deja robinetele unui samovar metalic, care se afla pe tejghea. Cum el avusese parte totuși de un șoc zdravăn, s-a simțit mult mai bine după ce a băut ceaiul fierbinte și tare. Observându-l în continuare cu interes, tânăra s-a așezat; imediat, pisica a sărit pe genunchii ei și a început să toarcă în timp ce era mângâiată cu delicatețe.

— Ați avut noroc că Blackie și cu mine încă nu am plecat, pentru că în... clipele astea nu prea este lume la Craigdoran.

— Nici în alte momente? a reușit el să surâdă pe jumătate.

— Ba da, a reluat ea cu gravitate. În sezonul de pescuit și de vânătoare avem destui clienți. Din acest motiv tatal meu continuă să țină acest bufet. Altfel... avem o brutărie la Ardfillan. Dacă vreți, vă putem conduce până acolo. Tatăl meu va veni în câteva clipe să mă ia... Dar mai este și motocicleta... a adăugat ea cu un aer gânditor. S-a stricat rău?

— Nu, nu prea, dar cu toate acestea voi fi obligat să o las aici. Dacă ar putea fi pusă în trenul spre Winton, mi s-ar face un mare serviciu. Înțelegi, nu-i a mea, este a unui prieten din spital.

— Nu văd de ce Dougal nu ar putea-o pune într-un vagon de marfă... Îi voi spune luni, când voi reveni. Dar, dacă prietenul dumitale este în spital, cu siguranță nu va avea nevoie câtva timp de motocicletă...

Amuzat, Moray i-a replicat:

— Dar nu este bolnav! Își termină ultimul an de medicină, ca și mine.

— Oh! a spus ea izbucnind în râs. Dacă aș fi știut, v-aș fi cerut

sfatul asupra modului cum se face un pansament!

Surâsul ei spontan era încântător și contagios. Emana ceva cald, ceva strălucitor, ceva dat nu doar de părul ei brun roșiatic, străbătut de fire aurii, ci de întreaga ei ființă. David estima că are cu vreo patru ani mai puțin decât el, oricum, cu siguranță, nu mai mult decât nouăsprezece. Mai degrabă mignonă, era suplă și bine făcută. Purta o fustă ecosez, cu un pulover gri, tricotat de mână, și tot gri îi era și pălăria ornată cu o pană de fluierar gulerat.

Moray și-a dat seama dintr-o dată de gentilețea cu care l-a îngrijit și, uitând pe moment durerea de la genunchi și chiar nenorocirea întâmplată unicului său costum, i-a mulțumit cu unul dintre acele surâsuri care îi serviseră atât de mult de-a lungul unor ani penibili și dificili. Cu toate că avea o frunte frumoasă, trăsături regulate, un ten curat și un păr șaten deschis ondulat, nu se putea spune despre el că este cu adevărat frumos, pentru că partea de jos a feței avea în ea ceva lipsit de energie. Dar surâsul lui David masca acest defect, îi lumina figura, făcând-o să radieze blândețe, milă, interes și mai ales sinceritate.

— Cum să-ți exprim mulțumirea mea pentru grija purtată? a exclamat el. După ce practic mi-ai salvat viața, aș putea spera că vom deveni prieteni? Eu mă numesc Moray. David Moray.

— Iar eu Mary Douglas.

Ea a roșit puțin, dar francheța acestei apropieri lui nu îi putea displace. Apoi și-au strâns ușor mâinile.

— Acum, a spus ea, ar fi bine să aduci aici motocicleta, pentru că o voi lua pe Blackie și voi încuia. Îl aștept pe tata dintr-o clipă în alta.

Tocmai când au ieșit la șosea, o căruță trasă de un ponei a apărut în vârful colinei. Tatăl lui Mary, căruia ea i l-a prezentat pe Moray relatând circumstanțele întâlnirii lor, era un omuleț plăpând și palid, cu dinți stricați. Din cauza meseriei sale, mâinile și unghiile îi erau acoperite cu făină ca o crustă. Un smoc de păr care îi cădea pe fața și ochii mici, maronii, foarte strălucitori, îi dădeau un aer curios de pasăre.

După ce a făcut poneiul să plece cu un plescăit din limbă, brutarul a spus, în timp ce-l studia pe Moray cu coada ochiului:

— Personal nu am fost atras de mecanică, după cum bine v-ați dat seama. Îl am pe Sammy, acest ponei, pentru cursele

scurte, și un strașnic Clydesdale pentru a trage căruța atunci când fac cursele cu marfă... Dar, în sfârșit, ar fi putut fi și mai rău. Veți putea prinde trenul la ora opt de la Ardfillan și chiar veți avea destul timp pentru a putea să luați o gustare la **noi.**

— N-aș vrea să abuzez...

— Nu fii ridicol! l-a întrerupt Mary. Ai putea face cunoștință și cu restul familiei Douglas și chiar cu Walter, logodnicul meu... Doar dacă familia ta nu s-ar impacienta... a completat ea, ca și când această idee tocmai îi trecuse prin cap.

Moray a dat din cap surâzând:

— Din punctul acesta de vedere nu-i niciun risc: trăiesc singur.

— Singur? a repetat Douglas.

— Da, mi-am pierdut părinții când eram foarte tânăr.

— Dar aveți, cu siguranță, o familie, nu?

— Nu, nimeni care s-ar putea îngrijora din cauza mea.

Văzând expresia de neîncredere de pe figura brutarului, Moray a surâs din nou, explicând:

— Am fost nevoit să mă descurc singur de la vârsta de șaisprezece ani, dar nu aș fi putut în niciun fel să-mi fac studiile dacă nu aș fi avut șansa de a obține o bursă.

— Ei bine, a spus brutarul cu o voce liniștită, dar care lăsa să transpară o reală admirație, nu-i dracul chiar atât de negru.

A rămas apoi un moment gânditor, în timp ce căruța continua să meargă, apoi, cu o cordialitate sporită, a început să-i explice lui Moray particularitățile regiunii, făcând apel la detalii ale istoriei locale, care, pentru cei mai mulți, aveau o legătură cu evenimentele din 1314 ce au precedat batalia de la Bannockburn.

— Tata este pasionat de tot ce are o legătură cu istoria Scoției, l-a lămurit tânăra fată pe Moray, pe un ton de scuză. Există extrem de puține lucruri despre Bruce, Wallace și ceilalți pe care el nu ți le-ar putea spune.

Se apropiau acum de Ardfillan și Douglas a tras frâna căruței pentru a menaja poneiul în timp ce coborau spre vechiul oraș întins pe malurile râului Firth, deasupra căruia soarele, ajuns la asfințit, făcea să scânteieze o pânză de brumă. Evitând esplanada, s-au angajat într-un labirint de mici străduțe liniștite, pentru a se opri în final în fața unei prăvălii deasupra căreia era

înscris cu litere de aur spălăcite: „James Douglas, brutar-patiser”, apoi jos, cu caractere mai mici: „Firmă fondată în **1880”. Î**ntregul ansamblu avea un aer bătrânesc și deloc prosper, pentru că vitrina nu oferea privirilor decât un model de plăcintă specifică nunților, flancată de două borcane din sticlă ce conțineau biscuiți.

Lăsându-și biciul din mână, brutarul a strigat:

— Willie!

Un băiat tânăr, înfășurat într-un șorț mult prea mare pentru el și care-i ajungea până la glezne, a ieșit imediat din prăvălie.

— Du-te și spune-i mătușii tale ca ne-am întors, fiule. Și după aceea să vii înapoi să-mi dai o mână de ajutor cu Sammy.

Cu abilitate, Douglas a făcut poneiul să intre printr-o poartă strâmtă într-o curte adiacentă, înainte de a exclama voios:

— Asta-i! Ajută-l pe rănitul tău să urce... Vă urmez și eu...

Însoțit de tânăra fată, Moray a urcat greu scara exterioară, care conducea spre apartamentul situat deasupra prăvăliei. Printr-un mic vestibul se intra într-o cameră unde fotoliile erau din aceeași catifea grena învechită ca și draperiile ornate cu funde. În centrul camerei, o masă grea de acaju era deja pregătită pentru cină și un foc de chișiță ardea mocnit în căminul în fața căruia o piele neagră de oaie ținea loc de covor. Blackie, eliberată de Mary, a luat imediat acest loc în posesie.

— Așează-te și întinde-ți piciorul, i-a spus tânăra lui **Moray.Te** voi părăsi un moment pentru a arunca o privire la ce se întâmplă jos. În seara asta închidem la ora șase, a precizat ea, înainte de a completa cu un pic de mândrie: Tata nu ține neapărat la clientela din seara de sâmbătă.

După ce a plecat, Moray s-a instalat într-un fotoliu și **și-a** plimbat privirile în jurul său. O greutate de ceas a căzut încet pe gresia din foaier; dintr-un colț întunecat se auzeau bătăile unei pendule din care nu se mai vedea decât limba de aramă.

Tânărul se întreba ce caută el acolo, în loc să buchisească cursurile lui Osler și Cunningham în mansarda sa strâmtă. A vrut să facă un tur cu motocicleta pentru a-și limpezi mintea înaintea unui week-end lung, care urma să fie consacrat în întregime studiului. Cu siguranță, cu cinci săptămâni înaintea ultimului examen, era o adevărată nebunie să pierzi atât de inutil timpul... Dar acești oameni se arătau deosebit de ospitalieri, iar ceea ce se găsea deja pe masă părea cu adevărat apetisant...

Cu resursele sale, care se diminuau **fără** încetare, deja trecuseră săptămâni întregi de când David nu avusese parte de o masă bună.

Ușa s-a redeschis brusc pentru a o lăsa să treacă pe Mary cu un platou încărcat în mână. Era urmată de o femeie puțin hidropică și de un băiat înalt și slab, de douăzeci și șase, douăzeci și șapte de ani, îmbrăcat într-un costum bleumarin și arborând un guler fals.

— Iată și oameni noi! a anunțat Mary râzând. Mătușa mea, Minnie, și logodnicul meu, domnul Walter Stoddart.

Nici n-a terminat bine de spus aceste lucruri, ca a intrat și tatăl ei, urmat de Willie și, după ce brutarul a murmurat o scurtă rugăciune, s-au așezat toți în jurul mesei.

În timp ce Moray turna ceaiul în cești, mătușa Minnie împărțea bucăți de jambon. Cu deferență, l-a servit primul pe Walter Stoddart, cel care i-a spus lui Moray:

— Din câte am înțeles, tocmai ați avut o experiența neplăcută. Mi s-a întâmplat și mie o aventură asemănătoare pe drumul care duce la Luss, pe vremea când eram încă copil... Ia să vedem, da, era în 1909, anul în care a fost extrem de cald. Aveam aproape treisprezece ani, dar eram deja destul de înalt pentru vârsta mea. Nu posedam motocicletă, bineînțeles, ci o bicicletă. Un pneu mi-a explodat în timp ce coboram o pantă. M-am ales cu un cot ușor zgâriat, dar întreaga afacere s-ar fi putut termina tragic... Ai putea să-mi mai dai o bucățică de zahăr, Mary? Știi bine că întotdeauna pun trei.

— Iartă-mă, Walter...

Fără discuție, dacă Stoddart se pretindea un personaj important, întreaga familie împărtășea această opinie. Iar mătușa Minnie, a cărei admirație părea să o depășească pe a celorlalți, i-a șoptit lui Moray că Walter era fiul secretarului primăriei și avea o situație foarte bună la Compania de Gaz...

— ... o partidă excelentă pentru Mary, a completat ea dând satisfăcută din cap.

Anturajul în care se afla avea darul de a-l minuna pe Moray, om cu un dezvoltat simț al umorului. Gesturile afectate ale lui Walter, condescendența sa cu privire la familia Douglas, manifestate cu întreaga rigiditate de care poate da dovadă un birocrat dintr-un oraș de provincie, contracțiile ridicole ale gâtului lui slab atunci când bea, toate acestea erau de un comic

burlesc. Fără a neglija să facă cinste bucatelor bune de pe masă, Moray a început să flateze vanitatea lui Walter, situându-se pe același plan cu el, expunând cu vervă câteva dintre cele mai interesante aspecte ale raporturilor lui cu bolnavii veniți la consultații în infirmeria spitalului. Acest lucru nu a întârziat să trezească o stimă crescândă din partea lui Walter, care, cum masa tocmai se terminase, a scos din buzunar un ceas de aur cât o ceapă, i-a deschis capacul, apoi i-a declarat lui Moray:

— Ce păcat **că** sunt obligat să mă despart atât de repede de dumneata! Trebuie să o însoțesc pe Mary la atelierul de binefacere, altfel aș fi fost încântat să continui mult timp conversația începută. În legătură cu asta, totuși, îmi permit o remarcă: este absolut neregulamentar ca să încercați să trimiteți motocicleta până la Winton în modul în care am aflat de la Mary ca **vreți** să o faceți. Vă expuneți la o amendă și la tot felul de necazuri. Compania Căilor Ferate nu glumește cu acest gen de infracțiuni! Mai mult, iată ce vă sugerez, a urmat el surâzând amabil restului comesenilor. Prietenul nostru își va procura de la Winton piesa de schimb de care are nevoie și, în timpul următorului week-end, va reveni aici cu trenul. Va face reparația și va putea pleca înapoi cu motocicleta. Iar în felul acesta noi vom avea ocazia de a-l revedea.

— Ce idee minunată! s-a entuziasmat Mary. Cum de nu ne-a trecut prin minte?

— Eu... eu m-am gândit, a subliniat Walter punându-și la loc ceasul cu demnitate.

— Asta mă face să mă întreb ce ne-am fi făcut fără dumneata, Walter, a afirmat micul brutar, aruncându-i lui Moray o privire scurtă din care acesta a înțeles că brutarul nu era chiar beat de admirație în fața viitorului său ginere. Deci rămâne stabilit, băiatul meu. Aici vei fi întotdeauna binevenit.

Mary s-a sculat pentru a-și pune paltonul și pălăria. A luat apoi brațul pe care i l-a oferit ceremonios Walter și s-a întors pentru a-i declara lui Moray, surâzând, peste umăr:

— Mizăm pe dumneata pentru sâmbătă... Prin urmare, nu-ți spun decât la revedere!

— Și eu, a confirmat Walter salutând cu o înclinare a capului. Sper să am plăcerea de a face mai bine cunoștință cu dumneata.

O jumătate de oră mai târziu, Moray s-a despărțit și de Willie,

care, după ce ascultase cu cel mai viu interes istoriile lui de la spital, a ținut morțiș să-l conducă până la gară.

CAPITOLUL V

Moray locuia într-o cameră mică de la ultimul etaj al unei case dărăpănate, situată într-unul dintre cele mai vechi cartiere din Winton. Copii rahitici și prost îmbrăcați jucau șotron pe pavajul tocit, în timp ce de la o poartă la alta flecăreau cumetrele. Pe fiecare stradă exista un bistrou, un vânzător de pește fript și un cămătar al cărui semn distinctiv format din trei bule de aramă părea să atragă ca un magnet pe trecătorii care străbateau străzile încețoșate. Sirenele remorcherelor făceau un zgomot ce se adăuga la ciocănitul neîncetat ce provenea de la șantierul de reparații. Nu era cu siguranță un cartier unde ți-ar fi făcut plăcere să locuiești, dar, luând-o pe Blairhill și Eldongrove, ajungeai repede la Universitate și la spital. Mai mult, chiriile erau aici destul de scăzute.

Nu exista nimic inexact în scurtul rezumat al vieții sale, rezumat pe care Moray l-a făcut la familia Douglas, dar povestea era incompletă. Fiu unic al unui burghez plin de indulgență, David și-a petrecut primii ani ai vieții într-o relativă opulență. Apoi tatăl lui, care era în Overton agent al companiei de asigurări Caledonia, s-a întors într-o seară acasă declarând că a contactat o gripă și a căzut la pat. Timp de opt zile, soția sa l-a îngrijit, dar starea lui nu a încetat să se înrăutățească. Atunci a fost chemat un specialist care a diagnosticat că nu-i vorba despre nicio gripă, ci despre febră tifoidă. Între timp mama lui David a contactat și ea boala și, o lună mai târziu, copilul a fost încredințat singurei rude care îi mai rămăsese, o soră vitregă a mamei sale, văduvă, care l-a primit cu multă răceală. Moray a cunoscut întreaga amărăciune a acestei dependențe, dar atunci când a împlinit șaisprezece ani a putut beneficia de o asigurare pe care tatăl lui avusese prevederea să o facă pentru a-i permite să continue studiile. Asigurarea nu-i ajungea pentru a se întreține decent, dar, ajutat de un profesor care a știut să-i aprecieze calitățile, David a putut să-și urmeze nestingherit studiile de medicină la Universitatea din Winton.

Cu toate acestea, mai ales că uneori se dovedea util, sau pentru că avea o tendință de a-și dramatiza propriile eforturi,

Moray uita intenționat de asigurarea providențială. Îi făcea plăcere și, de multe ori îl punea într-o lumină favorabilă, să vorbească, cu acea timiditate surâzătoare care îl făcea imediat simpatic, despre sfârșiturile de lună atât de dificile, despre tot felul de expediente la care a fost nevoit să recurgă, despre umilințele și avatarurile pe care le-a suportat, singurul sprijin fiind eroica sa convingere de a se extrage din marea masă și de a urca spre înălțimi cu prețul unei munci îndârjite.

Cu siguranță, existau și diversiuni agreabile: atunci când era invitat la dejun la prietenul său Bryce, sau când amabilitatea unuia dintre medicii spitalului îi procura un loc gratuit la teatru sau la concert... O dată chiar a petrecut o săptămână de vacanță pe malul mării, la profesorul de biologie. Nu uita niciodată să facă mare caz de aceste favoruri, nu prin a manifesta o recunoștința exagerată, ci doar mulțumind cu un gen de gravitate mișcătoare, care făcea apel la încredere și afecțiune: **„M-ați** ajutat cu adevărat foarte mult, iar eu, nu știu cum să-mi exprim recunoștința”, sau „Este, fără discuție, șic din partea ta, bătrâne!” Cum s-ar fi putut rezista la atâta modestie, în fața privirilor acelor ochi atât de sinceri? Cum să nu poată fi iubit un tânăr atât de sincer? În realitate, în acele momente, David ajungea să creadă tot ce spune.

Dar distracțiile sunt rare în universitățile scoțiene, iar în ultimele luni nu prea fusese niciuna. Din acest motiv, întâlnirea lui Moray cu familia Douglas constituia în ochii lui un fel de mic eveniment. În timpul săptămânii următoare, când a fost ocupat cu consultațiile care țineau toată ziua și cu studiul prelungit până noaptea târziu, perspectiva de a-i revedea pe cei din familia Douglas în week-end a constituit o agreabilă prezență între gândurile lui David.

În sfârșit, acea dimineață mult așteptată a sosit, puțin cam înnorată, dar totuși frumoasă. După ce până la prânz s-a ocupat de consultații, Moray a luat trenul de ora unu din gara centrală din Winton, un „tren pentru muncitori”. Era de fapt un tren cu tarife reduse, care deservea tot estuarul râului Clyde, înțesat cu șantiere navale. David avea la el un nou lanț de motocicletă. Prevăzând eventualitatea unei astfel de defecțiuni, Bryce cumpărase lanțul cu câteva săptămâni mai înainte și i l-a dat, fără a încerca măcar să îi ceară cea mai mică participare materială. După ce a schimbat trenul la Levenford, David a

ajuns la Craigdoran în jurul orei două jumătate, în momentul în care soarele a reușit să străpungă norii cu razele sale.

Mica gara albă, cu caprifoiul și tufișul de măceș, i se parea acum familiară. Caprifoiul înflorise și o albină precoce bâzâia în aerul liniștit. Doi adolescenți, în ținută de munte și cu rucsace, au coborât din tren odată cu el. Au mers direct spre bufet, unde, prin geamul ușii, David a putut să o vadă pe Mary împachetându-le sandvișurile pe care le cumpăraseră. Când au ieșit, tânăra fată i-a urmat până la ușă și a privit de-a lungul peronului.

— Ah! Ai sosit, a spus ea cu un surâs. Începeam să cred că nu ai putut veni. Genunchiul te mai doare?

L-a invitat să intre și i-a făcut semn să se așeze. Pisica s-a apropiat și a început să i se alinte pe lângă picioare.

— Sunt sigură că încă nu ai luat masa! Mă duc să-ți pregătesc niște sandvișuri și un pahar cu lapte.

— Nu, nu, te rog...! Am luat o gustare... la bufet... când am schimbat trenul în Levenford.

— Ia auzi! a spus Mary ridicând sprâncenele în același fel ca și tatăl ei. Este cu adevărat extraordinar... pentru că nu există și nu a existat niciodată un bufet în Levenford!

Fata a luat farfuria cu sandvișuri de sub un clopot mare metalic și a turnat lapte într-un pahar care s-a aburit plăcut, spunând:

— Cum, fără îndoială, nu va mai veni niciun suflet în acest week-end și cum am oroare să arunc mâncarea, este un fel de serviciu ceea ce-mi faci.

Când s-a așezat în fața lui, un moment mai târziu, și-a dat seama că fata lupta împotriva unei efervescențe interioare pe care, în final, nu și-a mai putut-o reține:

— Am o noutate să-ți spun! a exclamat ea. Ai făcut o cucerire!

— Cum adică?

— Walter s-a legat de tine. Practic de când ai plecat nu a încetat să-ți aducă elogii. Te găsește absolut încântător și este dezolat că un congres al funcționarilor, care se ține la Winton, îl împiedică să te vadă în seara asta. M-a însărcinat să-ți exprim, regretele sale și, a adăugat veselă tânăra, să te anunț că ne invită mâine. Vom face un tur pe la Kyle de Bute, ne vom opri la Gairsay pentru a lua masa, iar apoi ne vom întoarce acasă.

O cută a brăzdat fruntea lui David:

— Dar îmi va fi imposibil să revin mâine!

— Nu va trebui să revii! Tata a spus că vei putea să îți petreci noaptea la noi. Ai putea dormi cu Willie.

Încet, fața tânărului s-a luminat. Până atunci niciodată nu întâlnise oameni care să dea dovadă de o ospitalitate atât de simplă și de cordială. Nu avea consultații în acea duminică dimineața, iar în ceea ce privea studiile lui, nu i-ar fi fost greu să recupereze o zi pierdută. Pe de altă parte, avea oroare de duminicile petrecute la Winton.

— Deci, accepți? l-a întrebat Mary.

— Cu bucurie! Dar acum va trebui să mă ocup de motocicletă.

— Este la biroul de bagaje, acolo unde a păstrat-o Dougal.

Ora care a urmat a fost consacrată fixării noului lanț, care a trebuit tăiat, apoi reînnădit. Din când în când, Mary venea să vadă cum lucrează, dar fără a spune ceva, doar ținându-i companie. După ce a terminat, David a scos motocicleta în șosea și a dat drumul la motor.

— Facem un tur? a propus el.

Ea l-a privit cu un aer ezitant, punându-și o mână la ureche din cauza zgomotului asurzitor.

— Nu riști nimic, a asigurat-o el. Nu ai altceva de făcut decât să te așezi pe șaua din spate și să te ții bine.

— Nu pot pleca înainte de patru jumătate. Dar după aceea ai putea să mă duci acasă. Să-i telefonez tatălui meu să nu se mai deranjeze?

— Ne-am înțeles! a spus el vesel.

Încerca o stare euforică neobișnuită. Fie că totul se datora acestui intermezzo imprevizibil care îl distrăsese agreabil de la munca sa, fie că de vină era verdele proaspăt de la țară, cert era că se simțea mult mai liber, avea impresia că respira un aer mult mai stimulant. Așteptând ca Mary să se elibereze și vrând să verifice funcționarea motocicletei, a coborât puțin până la Tullienhewan și, când a revenit, a găsit-o pe tânăra fată gata de plecare. Cum de data aceasta ea nu mai putea lua pisica, i-a lasat acesteia o ceașcă cu lapte pentru a avea ce mânca timp de două zile.

— Atunci, să stau aici? a întrebat ea urcându-se într-o parte pe șaua din spate.

— Dar nu poți să stai așa, într-o parte, cazi! Trebuie să încaleci.

Ea a ezitat, apoi a trecut un picior pe deasupra șeii, atât de neîndemânatică încât, înainte de a-și întoarce privirile, David a avut timpul de a zări perspective minunate. Roșind, ea a spus:

— Nu sunt încă obișnuită...

— Cred că te-ai descurcat destul de bine.

După ce s-a urcat la rândul său în șa, David a demarat. La început a rulat destul de încet, evitând gropile, apoi, după ce a simțit că pasagera a căpătat încredere, a accelerat. Treceau în viteză pe lângă ziduri, vântul le șuiera pe lângă urechi. Mary își înnodase brațele în jurul taliei lui David și, cu capul într-o parte, își apăsa obrazul pe umărul lui.

— E bine?

— Da, foarte bine! a răspuns ea imediat.

— Îți place?

— Este... este extraordinar! Niciodată în viața mea nu am mers atât de repede!

Mergeau cu cel puțin șaizeci de kilometri la oră.

Când David a oprit motocicleta în fața prăvăliei din Ardfillan, Mary avea obrajii roșii și era ciufulită din cauza vântului.

— Ce aventură! a spus ea veselă și a constatat că, ametită de viteză, se împleticea ușor atunci când s-a dat jos din șa. Urcă... Eu mă voi aranja puțin pentru că sigur arăt ca o sperietoare.

David a fost primit cu cordialitate de către brutar și cu entuziasm de Willie. Mătușa, în schimb, s-a arătat mult mai rezervată, aruncându-i priviri suspicioase; el a mai reușit să o potolească ascultând-o cum își povestea amănunțit bolile și dându-i un sfat privind un remediu susceptibil de a-i atenua gâfâielile. Masa care a urmat s-a compus în mare parte dintr-o farfurie cu macaroane cu brânză; era o mâncare sățioasă, dar lipsită de rafin**am**entul rezervat pentru Walter. După cină, seara s-a derulat monoton: Moray a jucat dame cu brutarul, care l-a bătut de trei ori la rând, în timp ce Mary, așezată pe un taburet în apropierea focului, croșeta ceva destinat cu siguranță trusoului ei. Din când în când ea privea pendula, fără nimic din exuberanța manifestată în timpul cursei pe motocicletă, și spunea cu o voce gravă:

— Acum Walter ar trebui să fie la reuniunea sa...

Sau:

— Sper că va putea să-și țină alocuțiunea... A scris-o cu multă grijă și îi acordă o mare importanță.

Apoi, în sfârșit;

— În prezent, trebuie să fie în tren, pe drumul de întoarcere... Să sperăm că nu și-a uitat șoșonii: suferă mai ales de frig la picioare!

S-au dus devreme la culcare. În camera lui Willie, care dădea spre curte, David a avut pentru prima dată o conversație lungă cu tânărul băiat, care, timid, rămăsese până atunci destul de tăcut. La o recentă reducere de prețuri, Willie a primit o carte despre David Livingstone, carte care l-a entuziasmat. Astfel, amândoi s-au trezit dintr-o dată în Africa neagră, descoperind lacul Nyassa, deplângând ravagiile provocate de beri-beri sau de musca țețe. Moray a trebuit să răspundă la avalanșa de întrebări puse de baiat înainte de a stinge lumina și de a adormi.

CAPITOLUL VI

A doua zi dimineață, Walter a fost punctual, sosind la ora nouă jumătate; l-a tratat pe David ca pe un prieten vechi și i-a relatat imediat despre succesul său din ajun. În afara câtorva prost crescuți, care au părăsit sala înaintea finalului expozeului lui, a vorbit – și încă foarte bine! – mai mult de trei sferturi de oră. În plus, estima că merita din plin acea zi de destindere și a declarat că i-a făcut cea mai mare plăcere să o organizeze.

Această efuziune l-a zăpăcit puțin pe Moray. Exista ceva feminizat în Walter, sau suferea cu adevărat de pe urma răutăților venite din partea colegilor de birou, sau din altă parte și astfel, lipsit de altă companie masculină, își pusese în gând să pună gheara pe David? Poate că prestigiul ce aureola un viitor medic îl atrăgea pe acest snob? Sau pur și simplu vanitatea îl împingea să-și etaleze importanța în ochii unui nou venit la Ardfillan? Ridicând din umeri, Moray a renunțat să mai aprofundeze chestiunea.

Mary și fratele ei fiind gata de plecare, Walter și-a condus invitații până la debarcader, după ce i-a făcut să defileze pe esplanadă. Decis să fie mărinimos, la ghișeul de bilete a cerut bilete dus-întors la clasa întâi, adăugând cu neglijență:

— Trei bilete întregi și unul jumătate... Copilul încă nu are vârsta...

— Patru bilete întregi, a rectificat funcționarul, după ce i-a aruncat o privire de cunoscător lui Willie.

— Cred că ți-am cerut trei bilete și unul jumătate...

— Patru, a susținut funcționarul, cu un ton obosit.

A urmat o discuție scurtă, dar foarte aprinsă în ceea ce îl privea pe Walter, la sfârșitul căreia opozantul l-a întrebat pe Willie câți ani are, iar acesta, răspunzând cu sinceritate, a fost declarat inapt de a mai avea dreptul la tarif redus. „Începe mai degrabă prost”, s-a gândit Moray ironic, privind cum Walter, cu un aer ultragiat, a mai pus încă câteva monede pe ghișeu.

Având un impresionant coș roșu, micul vapor cu aburi, **ca**re tocmai trăsese la țărm, se numea *Lucy Ashton*. Scutit de altercația cu funcționarul, Walter i-a explicat lui Moray ca toate vapoarele Companiei Marii Britanii de Nord poartă nume ale unor personaje din romanele lui Walter Scott, dar a părut dezamăgit să constate că nu se îmbarcau pe *Queen Alexandra*, noul vapor cu două coșuri. Avea senzația că aceasta era o lovitură dată prestigiului său.

Au străbătut pasarela și Walter a ales locurile din spate. Apoi roata cu palete a început să se învârtă și vaporul, traversând estuarul scânteietor, s-a îndreptat spre gurile râului Firth.

— Este minunat, nu-i așa? a întrebat Walter, instalându-se confortabil în scaunul său.

Dar era destul de răcoare **pe** apă și nu a trecut mult timp până și-au dat seama că alegerea locurilor nu fusese dintre cele mai fericite.

— Nu găsești că aici este puțin cam mult vânt, Walter, a riscat Mary să spună după câteva minute, cu capul lăsat în jos și ținându-și cu amândouă mâinile pălăria.

— Nu, absolut deloc, a răspuns Walter cu un ton tăios. Țin să-i arăt doctorului Moray toate lucrurile interesante și din acest loc nimic nu stânjenește priveliștea.

Priveliștea – pe care nimic nu o stânjenea, pentru că efectiv **cea** mai mare parte a pasagerilor se refugiaseră în cabină – era magnifică, poate cea mai frumoasă din întreaga regiune a ținuturilor înalte din vest. Dar Walter, tot subliniind frumusețea peisajului cu apatia unui ghid, se preocupa mai ales de importanța comercială a orașelor care erau întinse de-a lungul coastei.

— Acolo jos este Scourie, a spus el arătând cu degetul. O comunitate foarte prosperă; anul trecut au inaugurat o nouă sondă de gaze de șaizeci de mii de metri cubi și sunt pe cale de

a pune pe picioare un proiect de toată frumusețea. Tatăl meu îl cunoaște foarte bine pe primar. În cealaltă parte, acolo, este Doran... Vezi primăria în spatele acelei clopotnițe?

Li se făcuse din ce în ce mai frig. Chiar și Willie, cu fața învinețită, a sfârșit prin a pleca, pretextând că se duce în sala mașinilor pentru a privi, dar Walter a continuat imperturbabil să peroreze. „Ce plictisitor!” s-a gândit David, cu mâinile adânc băgate în buzunare. „Este exasperant de sâcâitor!” Ascultând tot mai puțin, a privit-o pe Mary care, din când în când, completa cu câte un cuvânt ceea ce spunea Walter. David și-a dat seama că, în prezența logodnicului ei, tânăra fată se schimba complet. Îi dispăruse veselia, nu mai dădea dovadă de nici cea mai mică exuberanță; rezervată, docilă, tăcută, puteai spune că este o elevă ascultătoare în fața profesorului ei. „Va avea o viață mizerabilă după ce se vor căsători”, și-a spus în sinea lui Moray, care din cauza vântului și a monologului lui Walter devenise somnolent.

În sfârșit, după ce a trecut de Kyles, *Lucy Ashton* a ajuns la Gairsay Bay și a acostat. Au plecat în căutarea lui Willie și, după ce l-au găsit în camera încinsă a mașinilor, au coborât pe țărm.

— Ce frumos este! a suspinat Mary cu ușurare.

Orașul, stațiune balneară foarte frecventată, avea un aer de eleganță și prosperitate, cu prăvălii frumoase pe țărmul mării, cu hotele construite pe versantul unei coline împădurite.

— Și acum, masa! a exclamat Walter pe tonul unuia care mai are rezervată o surpriză.

— Oh! da, a spus Mary voioasă, să mergem la Lang. Este acolo, foarte aproape...

A indicat cu mâna un restaurant modest, dar cu un aspect foarte simpatic.

— Draga mea, a declarat Walter, nici nu-mi trece prin minte să-l duc pe doctorul Moray la Lang. De fapt nici pe voi...

— Noi întotdeauna luăm masa acolo când venim cu tata, a insistat Willie. Se poate mânca un *vol-au-vent* excelent!

Cu mâna sa înmănușată, Walter l-a întrerupt pe Willie și a anunțat solemn:

— Vom lua masa la Grand Hotel.

— Oh! nu, Walter, a protestat tânăra. Nu la Grand Hotel... Este... foarte snob... și foarte scump...

Walter i-a aruncat lui Moray un surâs cu subînțeles, cu aerul

de a spune: „Ah, femeile!”

— Este cel mai select loc de aici. Am telefonat din biroul tatălui meu pentru a ni se rezerva o masă.

Prin urmare au început ascensiunea pe colina în vârful căreia trona hotelul cu pricina. Urcau pe o cărare, de multe ori abruptă, care șerpuia printre tufele de clopoței. Câteodată, printre trunchiurile copacilor, se zărea șoseaua, unde automobilele urcau coasta sprintene. Moray și-a dat seama că urcușul, condus cu un pas întins de către Stoddart, o obosea pe Mary. Pentru a-i permite un scurt repaus, s-a oprit el însuși puțin și a cules un buchet de clopoței pe care i-a legat cu un brâu de iarbă împletită, înainte de a-l dărui fetei.

— Sunt exact la fel de albaștri ca și rochia ta, i-a spus el cu un surâs.

În sfârșit au ajuns pe culme și Walter – sufocat și transpirat – i-a condus pe marea terasă a hotelului, acolo unde sosirea lor nu a trecut neobservată și a provocat zâmbete printre persoanele care stăteau întinse la soare. Intrarea principală era pe cealaltă parte a clădirii și Walter a întâmpinat câteva necazuri până să nimerească drumul spre ușa ce făcea posibilă comunicarea dintre terasă și hotel. Apoi, după ce au rătăcit puțin pe culoare, au ajuns în imensul hol cu coloane de marmură. Acolo, după ce s-a informat la portarul în uniformă cu fireturi, Walter i-a condus pe invitații săi spre imensa sală a restaurantului, unde o uriașă mochetă roșie punea în valoare pereții albi, ornați cu auriu și giganticele lustre de cristal.

Cum mai era puțin până la douăsprezece, nicio masă nu fusese ocupată, iar chelnerii, adunați în apropierea oficiului, conversau între ei.

— Domnul?

Șeful sălii, cu pantaloni reiați, jiletcă albă și jachetă, s-a rupt de grup și a avansat spre noii sosiți, cu un aer interogativ.

— Masa rezervată pentru trei persoane și un copil, l-a informat Stoddart.

— Pe aici, vă rog.

Judecându-i repede dintr-o singură privire aruncată printre gene, șeful sălii se pregătea să-i conducă spre un separeu din fundul sălii, când Walter a spus plin de importanță:

— Doresc o masă în apropierea geamului. Am rezervat-o în numele secretarului primăriei din Ardfillan.

Șeful sălii a ezitat un moment. „Adulmecă un bacșiș bun, dar cât de m**ult** se înșeală!” a gândit Moray cu ironie.

— Aproape de geam, domnule?

— Da, asta de aici, de exemplu.

— Sunt dezolat, domnule. Această masă este rezervată pentru maiorul Lindsay și invitații săi.

— Atunci aceea din colț.

— Este masa domnului Menzie, domnule, care stă la hotelul nostru. Cu toate acestea... având în vedere că dânsul nu ia masa înainte de unu și un sfert și că în momentul acela dumneavoastră ați termina... Da, aș putea să vă ofer această masă, dacă doriți.

S-au instalat prin urmare la masa domnului Menzie și lui Walter i s-a dat lista de bucate, care era redactată într-o franceză anglicizată:

— *Potage à la Reine Alexandra*, a început el să citească rar, cu voce tare, pentru a concluziona cu satisfacție atunci când a terminat enumerarea: Patru porții și nimic altceva decât bucătărie franțuzească.

Cum erau singuri în tot restaurantul, masa le-a fost servită foarte repede, cu o insolență voalată. A fost o masă tipică pentru Grand Hotel, dar cu siguranță mult sub capacitățile unei asemenea instituții. A debutat cu o ciorbă groasă, galbenă, care părea făcută doar din făină și apă fiartă; urma o bucată de pește plin de oase, la care un sos roz, cleios, nu putea să ascundă faptul că bietul pește făcuse un drum lung până să ajungă la Gairsay.

— Nu este proaspăt, Mary, a șoptit Willie aplecându-se spre sora sa.

— Taci dragă, a murmurat tânăra care, cu bustul drept, cu ochii fixați în farfurie, se lupta cu oasele.

Moray și-a dat seama că, în ciuda calmului pe care-l afișa, Mary suporta un adevărat supliciu. El, nefiind direct implicat, nu era prea afectat de ceea ce avea deplasat întreaga situație, dar îi era milă să o vadă pe tânăra fată suferind. A căutat câteva poante pentru a destinde cât de cât atmosfera și pentru a o înveseli pe Mary, dar nu a găsit niciuna. Walter măcelărea o bucată de carne de oaie puțin cam tare, servită cu mazăre verde din conservă și cu cartofi cu un pronunțat gust de săpun.

Desertul se compunea dintr-un *blanc-manger* cretos, ornat cu

prune uscate, prost fierte. Apoi, cu toate că încă nu se făcuse ora unu și încă nu sosise niciun client, li s-a adus nota de plată.

Dacă Stoddart ar fi plătit imediat, ar fi părăsit restaurantul fără a mai întârzia și totul s-ar fi încheiat aici. Dar, cu toate că avea obrazul gros, Walter a început să aibă sentimentul că este lezat, lucru inacceptabil pentru fiul secretarului primăriei din Ardfillan. Pe de altă parte, cum avea spirit de contabil, a luat un creion din buzunarul hainei sale permanent ornate cu asemenea instrumente și a început să verifice nota de plată. S-a cufundat în această ocupație, în timp ce în încăpere a intrat un bărbat din înalta societate, cu un ten bronzat și păr grizonat, îmbrăcat în kilt. Venea de la bar în compania a trei prieteni, toți în costume de tweed, iar Moray și-a dat imediat seama că băuseră deja mai multe pahare. Zgomotoși, s-au așezat la masa vecină, discutând despre o partidă de pescuit desfășurată de-a lungul râului Gair, râu care parea să fie proprietatea bărbatului cu kilt. Unul dintre ceilalți, blond, cu o gură apatică, poate cel mai amețit de băutură, a remarcat-o dintr-o dată pe Mary. Întorcându-se pe scaunul lui, a început să-i arunce priviri insistente, în timp ce li se aducea ciorba, apoi a atras atenția celorlalți asupra ei:

— Iată un mic păstrăv drăguț, Lindsay, care am impresia că depășește tot ce ai prins în dimineața asta.

Remarca a provocat o cascadă generală de râs, iar ceilalți s-au întors pentru a o fixa cu privirile pe Mary.

— Hai, vezi-ți de ciorba ta, a spus Lindsay.

— La dracu cu ciorba... Mai bine să o invităm pe micuță la masa noastră. Nu prea pare să se amuze cu unchiul său, iar noi i-am mai schimba puțin ideile... Ce credeți, prieteni? Vreți să fac un gest absolut creștinesc?

— Nu vei reuși, Harris, s-a aliat unul dintre prietenii lui.

— Pe ce pariezi? a replicat Harris împingând scaunul și ridicându-se.

Ocupat cu calculele sale, Walter nu a pierdut totuși nimic din discuția purtată, cu toate că nu-l afecta prea mult ceea ce se spusese. Cu un aer înțepat, a spus printre dinți:

— Nu-i dați atenție. Nu-l vor lăsa să vină aici.

Dar Harris deja s-a apropiat de masa lor și, înclinându-se într-o manieră exagerată, i-a luat mâna lui Mary.

— Draga mea, vrei să ne faci plăcerea de a ne ține companie?

Moray a văzut-o pe fată încercând o retragere. Întâi s-a

înroșit, dar imediat a pălit, iar buzele au început să-i tremure. S-a întors cu un aer implorator spre Walter, pe care și Willie îl privea insistent, cu o indignare plină de groază.

— Domnule, a bâlbâit Stoddart, vă dați seama **că** vă adresați logodnicei mele? Este incalificabil! Mă voi adresa directorului!

— Fii calm, maimuțoiule! a spus celălalt. Nu ne interesează persoana ta. Vino, draga mea, a insistat el forțând-o pe Mary să se ridice, îți vei petrece cu noi clipe minunate!

— Lasă-mă, te rog, a spus Mary cu o voce tristă, care, orice s-ar spune, s-ar părea că l-a impresionat pe bădăran. El a ezitat, apoi, **cu o** grimasă, a lăsat mâna tinerei fete:

— Fiecare cu gusturile lui... În sfârșit, chiar împotriva dorinței tale, îmi voi lua un mic *souvenir*, a concluzionat el ridicând din umeri.

Spunând acestea, a luat buchetul lui Mary și, în timp ce se ducea spre locul lui, l-a dus cu ostentație la buze.

A urmat o tăcere apăsătoare. Toate privirile s-au întors spre Walter, mai ales cele ale bărbatului în kilt, care îl măsura cu o crâncenă ironie.

Uitând remarcile pe care se pregătea să le facă vizavi de nota de plată, Stoddart și-a scos portofelul, a pus în scârbă câteva bancnote în farfurie, apoi s-a ridicat spunând:

— Vino Mary, plecăm.

Moray nu avea în particular nimic eroic în el și nu fusese atins de dispută, dar simțea cum este cuprins de furie, poate mai ales din cauză **că** pierduse inutil o zi. Postându-se în fața lui Harris, care nu părea să agreeze această schimbare de atitudine, i-a spus:

— Nu ai fost sfătuit să te ocupi doar de ciorba ta? Acum ai întârziat față de prietenii tăi, dar te voi ajuta **să-i** ajungi din urmă.

Prinzându-și interlocutorul de ceafă, Moray l-a băgat în trei reprize cu fața în farfurie. Între timp ciorba *à la Reine Alexandra* se sleise puțin și, atunci când Harris, sufocându-se, a reușit să se îndrepte, fața îi era toată acoperită cu o ciudată mască. În timp ce căută un șervețel pentru a se șterge, ceilalți îl priveau într-o tăcere deplină. Luând buchetul de clopoței, Moray i l-a redat lui Mary și, cu inima bătându-i puternic, a așteptat **o** clipă. Dar nu s-a întâmplat nimic, în afară de faptul că bărbatul cu kilt a surâs. Atunci David i-a urmat pe ceilalți, care deja părăsiseră

sala de mese. Willie i-a luat mâna și i-a strâns-o cu efuziune:

— Bravo, Davie! Ai fost formidabil!

— Nu aveai niciun motiv să intervii, a declarat Walter un moment mai târziu, când au ajuns în pădure. Aveam dreptatea de partea noastră. Este revoltător ca oameni onorabili să nu poată lua masa liniștiți! De fapt am auzit vorbindu-se despre acest Lindsay... un moșier lipsit de orice mijloace materiale, care se rezumă la a închiria – nu are importanță cui – dreptul de a pescui sau de a vâna pe terenurile sale... Dar îi voi face un raport! Lucrurile nu pot rămâne așa!

A continuat pe acest ton până au ajuns la debarcader, iar acolo a concluzionat:

— Chiar în seara asta îi voi expune întreaga problemă tatălui meu!

— Și el ce va face? s-a interesat Willie. Le va tăia gazul?

Întregul drum de întoarcere a fost sumbru și tăcut. A început să cadă o ploaie deasă, fină, care i-a obligat pe toți pasagerii să se refugieze în cabină, unde Stoddart a încetat să monologheze, în timp ce Mary privea fix în față, fără a rosti vreun cuvânt. Iar Willie l-a luat pe Moray să vadă împreună sala mașinilor navei.

La Ardfillan, cu un aer de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, Walter i-a oferit brațul lui Mary. Când au ajuns în curtea brutăriei, Moray și-a luat motocicleta și Walter i-a întins mâna spunându-i:

— Nu cred că vom mai avea ocazia...

— Să treci curând să ne revezi, Davie! l-a întrerupt prompt Willie. Contăm pe prezența ta!

— La revedere, Mary, a spus atunci Moray.

Pentru prima dată de când au părăsit hotelul, ea **și-a** ridicat spre David ochii înlăcrimați. Nu a spus nimic, dar privirea îi era suficient de sugestivă.

Și Moray a observat că fata nu mai ținea buchețelul de clopoței în mână; îl agățase în corsaj și-l purta acum aproape de inimă.

CAPITOLUL VII

La sfârșitul săptămânii următoare, Moray a avut o surpriză plăcută. Printr-o favoare specială, a fost retras de la consultații și a fost numit intern pe timp de o lună, ceea ce i-a dat

posibilitatea de a părăsi camera mizeră și să locuiască la spital până la sfârșitul examenelor. Îi datora acest lucru profesorului Drumond în persoană, care, după ce l-a văzut consultând un pacient, i-a spus imediat:

— Vei face carieră, băiete, pentru că nu am întâlnit încă un student care să știe atât de bine să inspire încredere bolnavilor.

Drumond se găsea printre examinatorii de la examenul de medicină clinică, ceea ce Moray nu putea ignora, mai ales că din acest lucru putea trage foloase. În timpul celor patru săptămâni care au urmat**,** David a fost un model de asiduitate, disponibil la orice oră din zi sau din noapte, punându-se fără comentarii în serviciul profesorului. Dar acest program autoimpus l-a împiedicat să aibă timp pentru a se reîntoarce la Ardfillan.

În schimb, ultima privire a lui Mary, momentul în care se despărțea de ea, îi rămăseseră întipărite în inimă. Figura tristă a tinerei fete și supliciul dur la care a fost supusă au rămas prezente în mintea lui David fără ca el să aibă – și asta era cel mai grav – nici cea mai mică dorință de a le uita. Frecvent, în cursul zilei, se surprindea privind în depărtare, cu un aer absent. O vedea atunci pe Mary în toată simplitatea și blândețea ei și dorea cu ardoare să-i poată fi în preajmă, să o facă să surâdă, să devină prietenul ei... neîndrăznind încă să-și permită să-și imagineze între ei o legătură mai strânsă.

A sperat să primească vești de la fată sau de la tatăl ei, să primească o nouă invitație, pe care n-ar fi putut-o accepta, dar i-ar fi dat ocazia de a reînnoda legătura cu familia Douglas. De ce nu-i mai dădeau niciun senn de viață? Având în vedere că le-a fost tot timpul obligat, nu mai putea insista din nou fără a fi în prealabil sigur că este binevenit. Cu toate acestea, trebuia să facă ceva... Nu putea rămâne așa, stăpânit de o asemenea incertitudine. În sfârșit, după ce s-au scurs zece zile, a primit la spital o carte poștală, care reprezenta un peisaj din Ardfillan și care avea scrise câteva cuvinte:

„Dragă David,

Sper că ești sănătos. Am citit o altă carte despre Africa. Aici am avut parte de puțină gâlceavă. Când vii să ne vezi? Îmi lipsești mult.

Al tău,

Willie.”

În aceeași zi, imediat după ce și-a terminat rondul de seară,

David s-a dus în camera de gardă pentru a telefona la Ardfillan. La celălalt capăt al firului a distins vocea mătușii Minnie:

— Aici este David Moray, doamnă, i-a spus el. Am primit o foarte simpatică carte poștală de la Willie în care mă roagă să telefonez pentru a afla vești de la dumneavoastră...

Până la un răspuns, s-a scurs o bucata de timp.

— O ducem bine, nulțumesc.

Răceala tonului l-a afectat destul de tare. A ezitat înainte de a adăuga:

— Am un nou post care-mi mănâncă tot timpul, altfel v-aș fi telefonat mai demult.

Cum mătușa Minnie nu răspundea nimic, el a insistat:

— Willie este acolo? Aș vrea să-i mulțumesc pentru cartea poștală.

— Willie tocmai își face treburile zilnice. Ar fi mult mai bine să nu-l deranjez.

— Atunci Mary? a spus el, aproape indignat. Mi-ar face plăcere să-i spun câteva cuvinte.

— Acum Mary este plecată. Cu logodnicul ei. A fost cam bolnavă în ultimul timp, dar în prezent s-a însănătoșit și nu cred că se va întoarce curând.

De data aceasta el a fost cel care a păstrat un moment de tăcere înainte de a adăuga stângaci:

— Ei bine... fiți drăguță și spuneți-i că am telefonat... și transmiteți-i toate complimentele mele.

Mătușa Minnie parcă a sughițat și a spus repede:

— Eu nu mă pot însărcina absolut deloc cu un asemenea comision **și...** sper că nu veți insista, domnule Moray. Nu aș vrea să vă rănesc, dar ar fi mult mai bine pentru toată lumea, chiar și pentru dumneata, să nu te mai interesezi de noi!

La celălalt capăt al firului receptorul a fost pus brusc în furcă; cu gestul lent al unui somnambul, a întrerupt și Moray comunicația și s-a îndepărtat de aparat cu sentimentul că a fost pălmuit. Ce se întâmplase? Să se intereseze de ei! Ce a făcut pentru a merita o răbufnire atât de biciuitoare și atât de neașteptată? S-a dus în camera destinată internilor, la capătul culoarului, și, așezându-se în spatele biroului, a făcut efortul de a găsi un răspuns la această întrebare.

Mătușa Minnie nu a afișat niciodată simpatie față de el din cauza migrenelor – datorate, se gândea el, unei nefrite cronice –

care-i creau foarte des o stare proastă. Fără discuție, atitudinea bătrânei doamne avea din punctul ei de vedere o cauză mult mai profundă, probabil admirația pe care i-o purta lui Stoddart, cel care manifestase o bruscă antipatie față de David. Dar tânărul intern nu putea crede că și Mary putea împărtăși asemenea sentimente. Cu un gest impulsiv, a luat o foaie pentru rețete și a scris o scrisoare scurtă destinată fetei, întrebând-o dacă nu poate spera să aibă ocazia de a o revedea.

În timpul zilelor care au urmat, David a așteptat un răspuns cu o nerăbdare și o îngrijorare din ce în ce mai mari. Nu mai spera nimic, când, spre sfârșitul săptămânii, i-a parvenit scrisoarea atât de mult așteptată:

„Dragă David,

Voi veni la Winton cu mătușa mea, joi, pentru a face cumpărături. Dacă vei putea veni la gară, lângă ceas, ne vom întâlni, dar doar pentru o jumătate de oră, pentru că trebuie să plec înapoi cu trenul de șase jumătate. Sper să te simți bine și că nu te extenuează munca.

Mary.

P.S. Willie speră că ai primit cartea lui poștală.”

Era o scrisoare atât de **rece** ca un o**rar** al căilor ferate, dar a avut asupra lui Moray un efect benefic. Esențial era că Mary acceptase să-l revadă; joi, după cum singură stabilise.

Când a sosit ziua așteptată, planurile lui erau deja gata. Se înțelesese cu Kerr, un alt intern, ca să-l înlocuiască timp de două ore. De altfel profesorul Drummond nu-și făcea vizita de seară niciodată înainte de ora opt, deci, cu puțin noroc, David putea fi prezent la acea oră.

Timpul era ploios și ceața pusese stăpânire pe oraș atunci când David a ieșit din spital și a luat unul din tramvaiele galbene de la Eldongrove. Credea că va întârzia, dar a ajuns la gară cu mult înaintea orei de întâlnire. Era ora terminării schimburilor și, sub acoperișul de sticlă, fete și băieți se îngrămădeau spre trenurile care duceau spre periferie. Șuieratul locomotivelor făcea să vibreze aerul în care se simțea miros de fum, ceață și pucioasă.

Când orologiul gării a bătut de șase ori, David, iscodind fără încetare printre acei necunoscuți, a zărit-o în sfârșit pe Mary. Bătăile inimii sale s-au întețit când a văzut-o venind spre el, cu brațele încărcate cu pachete, părând extraordinar de fragilă și

vulnerabilă în mijlocul acelei aglomerații. Era îmbrăcată cu un taior maro închis, al cărui guler era ornat cu o blană, iar pe cap avea o pălărie asortată. Niciodată nu o mai văzuse atât de bine îmbrăcată; acest lucru îi dădea o neașteptată distincție și, brusc, a simțit că o dorește.

— Mary!

A scăpat-o de pachetele ale căror sfori erau legate de delicatele ei degete înmănușate. Pentru a-i mulțumi, ea i-a zâmbit șters, ca și când ar fi fost foarte obosită, iar el i-a remarcat palidele cearcăne de sub ochi.

— Ai reușit totuși să te eliberezi?

— Da, a spus el privind-o fix. A intervenit o tăcere, apoi el a adăugat: Ai făcut târguieli?

— Am avut nevoie de diferite mărunțișuri, iar mătușa Minnie m-a târât prin toate magazinele, a explicat ea forțându-se să pară veselă. Acum s-a dus să viziteze o prietenă... lucru fără de care nu aș fi reușit să scap.

— Nu poți lua un alt tren?

Îl lăsa să înțeleagă că este supravegheată? Că era sau nu cazul, David s-a impacientat din cauza apatiei care pusese stăpânire pe vocea ei, a modului în care ezita să-i întâlnească privirea.

— Îmi face impresia că ai nevoie de o ceașcă cu ceai. Vrei să intrăm acolo? a indicat el fără entuziasm bufetul **cu** lumini țipătoare și plin de oameni, un bufet care nu semăna deloc cu cel liniștit din Craigdoran.

Dar ea deja a negat din cap:

— Am luat ceaiul cu mătușa, la Fraser.

Fraser era unul dintre marile magazine ale orașului.

— Atunci, a spus el în timp ce sângele îi urca în obraji, să nu rămânem aici, în mijlocul acestei mulțimi. Să facem o mică plimbare.

Ieșind din gară, s-au îndreptat spre piața Argyle. Ceața s-a îndesit, făcând zgomotul străzii să reverbereze straniu. Cu toate că avea impresia că se mișcă într-o lume care nu le aparține decât lor, David nu a îndrăznit **să-i** ia fetei mâna, iar convesația a demarat greoi, fiind pur formală.

— Cum merge cu studiul?

— Nu prea rău, sper. Dar voi cum o duceți?

— Foarte bine, mulțumesc.

— Și Walter?

Ea nu a răspuns imediat, apoi a spus, ca și când ar fi considerat inutilă orice întrebare:

— A fost puțin bulversat, dar acum i-a trecut... Înțelegi, au vrut **să** stabilim data nunții... Mie asta mi s-a părut prematur... Găseam că ar fi mult mai bine să mai așteptam un timp. Dar în prezent data a fost stabilită: va fi întâi iunie.

A urmat o lungă pauză, în timpul căreia David a repetat în sine însuși: „Întâi iunie... Peste trei săptămâni...”

— Și ești mulțumită? a întrebat el.

— Da, a răspuns ea, dând impresia că folosește cuvinte care i-au fost inoculate în suflet, este bine să te măriți tânără, te obișnuiești repede cu partenerul. Walter este un băiat excelent și va fi un soț bun. De altfel... De altfel, a urmat ea concluzionând, după ce vocea părea că i s-a înmuiat, relațiile pe care le are el în oraș ne vor ajuta mult în comerțul nostru. Afacerile nu prea au mers bine în ultinul timp.

Dintr-o dată au început să cadă stropi mari și în clipa următoare a început ploaia, atât de violentă încât au fost nevoiți să se adăpostească sub streașina unei prăvălii închise.

— Îți urez multă fericire, Mary.

— Și eu ție, David.

Acum întunericul era atât de dens în străduța unde se găseau încât David nici măcar nu o putea vedea pe tânăra fată, dar era foarte conștient de apropierea ei. Îi auzea respirația, regulată, totuși puțin precipitată, și-și simțea gura uscată, iar genunchii moi, gata să cedeze sub greutatea trupului.

— Nu trebuie să pierd trenul, a murmurat ea.

S-au întors în gară. Trenul era deja tras pe peron. Într-un compartiment de clasa a treia, David a găsit un loc la fereastră și, în timp ce a coborât iarăși pe peron, ea a deschis geamul, exact în momentul în care locomotiva a scos un jet de abur și a șuierat. Mary s-a aplecat pe fereastră. Era extrem de palidă; ploaia îi udase hainele, înmuiase gulerul de blană sub care o venă a gâtului batea înnebunită.

— Atunci... la revedere, David, a spus ea cu o voce tremurătoare.

— La revedere... Mary.

Simțea o durere cumplită în piept. Îl părăsea pentru totdeauna, iar el nu o va mai putea revedea.

Apoi, în momentul în care trenul s-a smucit din loc, și-au întins mâinile unul spre celălalt, și le-au prins cu pasiune, în timp ce buzele lor s-au unit într-un sărut delirant. Când trenul a ajuns la marginea peronului, David s-a oprit și s-a clătinat ca un om beat, gata să cadă. A văzut că ea era încă aplecată pe fereastră atunci când trenul a purtat-o prin tenebrele tunelului.

Inima lui Moray bătea cu putere, lacrimi i se iviseră în ochi și, cu consternare, a fost dintr-o dată conștient că lacrimile îi curgeau pe obraji.

CAPITOLUL VIII

Brusc, ca și când această amintire venea de undeva de foarte departe, Moray și-a adus aminte că „patronul” trebuia să vină la ora opt pentru a face o puncție lombală unui bolnav internat în acea după amiază. Ieșind precipitat din gară, a avut norocul să prindă un tramvai, care, în ciuda încetinelii dictate de ceață, l-a lăsat la timp în fața spitalului. Dar David nu a înțeles niciodată prea bine cum s-a putut ține pe picioare de-a lungul celor două ore care au urmat. Cuvintele, gesturile îi erau pure automatisme. O dată sau de două ori și-a dat seama că Drummond îl privea cu o anumită curiozitate, dar medicul nu a făcut nicio remarcă și, în jurul orei zece, Moray a putut în sfârșit să ajungă în camera sa și să dea frâu liber sentimentelor.

Iubea și sărutul, al cărui extaz încă mai persista, îi spunea că este răsplătit cu aceeași monedă. Și acesta era un lucru pe care nu și-l imaginase niciodată, nici măcar **ca** pe o perspectivă îndepărtată. Până atunci, gândurile lui, energia, eforturile fuseseră concentrate asupra unui singur lucru: cariera, cea datoare să-l ridice deasupra celorlalți, să-l scape de sărăcie și să-i asigure o orbitoare reușită de-a lungul existenței sale. Dar, încerca el să fie rațional în plină efuziune emoțională, dacă era în stare să aștepte singur aceasta reușită, nu putea la fel de bine să se îmbogățească alături de Mary, care, în ciuda condiției ei modeste, avea toate calitățile necesare pentru a-l încuraja, a-l fortifica în lupta pe care urma să o ducă, și de a fi o companie ideală? Nu putea renunța la ea... Doar când se gândea la asta se cutremura, ca și când s-ar fi apropiat de el moartea.

Ce-i de făcut? se întreba el încruntând sprâncenele. Situația în care se afla Mary, cu data căsătoriei deja fixată peste trei

săptămâni, impunea o imediată luare de poziție. Dacă nu va putea împiedica această căsătorie? Imaginea lui Walter exercitându-și drepturile conjugale s-a întipărit cu durere în mintea lui, cu o teribilă precizie. Un motiv numai bun pentru a-l înnebuni! Trebuia să-i scrie imediat lui Mary și să-i trimită scrisoarea fulger...

Când a deschis sertarul pentru a lua o foaie de hârtie, a început să sune telefonul de urgență și, cu o exclamație de îngrijorare, și-a întrerupt acțiunea, luând receptorul.

— Domnul Moray...

Era McDonald, centralistul de noapte.

— Bună, Mac, ce s-a întâmplat? O alarma falsă?

— Sunteți căutat, domnule Moray... O comunicare personală... Vă fac legătura.

S-a auzit un fâșâit pe linie, apoi:

— David...

I s-a tăiat respirația.

— Mary... Ești chiar tu?

Vocea tinerei fete ajungea până la el fluentă, dar vibrantă:

— Am coborât în prăvălie... Dorm toți și n-am putut să aprind lumina... Dar trebuie neapărat să-ți. vorbesc... Oh! David, dragă David, sunt atât de fericită!

El și-o imagina în cămașa de noapte și cu papuci, în întunecimea din mica bucătărie.

— Și eu sunt fericit, draga mea!

— Din prima clipă, la Craigdoran... când te-am văzut în oglindă... Din acea clipă... Am știut, David! Și când am crezut că-ți sunt indiferentă, inima a fost pe punctul să mi se sfărâme...

— Dar acum știi că te iubesc, ca sunt nebun după tine!

— Da, David, da, iubirea mea! Tocmai de asta te-am sunat pentru a-ți spune că nu mă voi căsători niciodată cu Walter. Niciodată! De fapt nu aveam nicio intenție serioasă, dar m-am lăsat influențată crezând că tu nu-mi dai nicio importanță... Dar acum îi voi spune... Chiar mâine dimineață!

Nu o putea lăsa **să** facă față singură unei asemenea încercări.

— Te voi însoți, Mary. Îi voi cere o zi liberă lui Drummond...

— Nu, David, a spus ea pe un ton ferm. Trebuie să te gândești la examen. Pentru moment, acest lucru trebuie să aibă întâietate. Apoi însă... apoi vino imediat... Te voi aștepta! A ezitat o clipă. Și dacă... dacă... între timp vei găsi un minut liber,

scrie-mi!

— Îți voi scrie, Mary! Scrisoarea este deja începută.

— Cât de mult aștept să o primesc! Acum trebuie să urc... Noapte bună, dragă Davie!

Receptorul a fost pus în furcă. În clipa următoare, traversând în vârful picioarelor casa cufundată în tăcere, ea trebuia să fi ajuns în camera sa, imediat lângă cea a lui Willie. Luându-și stiloul și o coală de hârtie, Moray a scris o scrisoare lungă, plină de pasiune, apoi s-a dezbrăcat, stăpânit încă de un gen de transă, și a adormit adânc.

A doua zi dimineață, cuprins parcă de inspirație, el și-a dublat ardoarea cu care își pregătea examenele finale. Intensitatea acestei ultime opintiri a făcut ca timpul să se scurgă ca într-o străfulgerare. Odată ziua examenului sosită, David a intrat la Eldon Hall încordat, dar încrezător, și a luat loc la una dintre mese. După ce au fost distribuite întrebările examenului, și-a dat seama că îi convin subiectele. S-a apucat imediat de lucru și, fără a ridica o singură dată ochii, a acoperit pagină după pagină cu un scris foarte lizibil. În timpul celor trei zile care au urmat, s-a așezat la aceeași masă, făcând eforturi să facă maximum posibil, atât pentru el cât și pentru Mary.

Apoi au urmat examenele clinice. La medicină generală a știut imediat cu ce boală are de-a face: o bronchechtazie cu abces cerebral secundar. A avut sentimentul că s-a prezentat bine. În ultima zi a avut loc examenul oral. Drummond – în compania bătrânului Murde Macleish, profesorul de obstretică, și a lui Purvis, asistentul lui – l-a primit cu o amicală înclinare a capului și le-a șoptit colegilor săi:

— Este băiatul care știe să vorbească atât de convingător cu bolnavii.

— Dar nu este singura calitate pe care o are, a spus Purvis, consultând dosarul lui Moray.

Au început să-l întrebe și David – răspunzând cu multă precizie, surâzând respectuos și arătându-se tot timpul de o extremă deferență – și-a dat seama că a făcut o impresie bună. Dar îi era frică de Macleish, personaj aproape legendar, care a fost în același timp teroarea și ghidul a generații întregi de studenți. Era recunoscut pentru francheța sa brutală și pentru glumele obscene. În fiecare an, la primul său curs, avea obiceiul de a chema un tânăr student la tablă și, aruncându-i o bucată

de cretă și arătându-i tabla neagră, îi cerea, în cei mai cruzi termeni, să-i deseneze organele genitale ale femeii. Pentru moment, nu vorbise deloc, dar îl observa atent pe Moray, cu un aer nu prea prietenesc. Cu toate acestea, examenul s-a încheiat fără ca el să intervină și Purvis a spus cu un surâs:

— **Asta-i tot, mulțumesc.**

Dupa ce ușa s-a închis în urma lui Moray, el a adăugat:

— Acest băiat este bine pregătit!

Macleish a mormăit:

— Un șmecher, da... Dar unul care nu are aerul de a fi ipocrit!

Ceilalți doi au început să râdă. La vârsta lui, bătrânul Murde nu prea era luat în serios.

Rezultatele au fost afișate sâmbătă dimineață și, mergând spre Universitate pentru a le vedea, Moray și-a pierdut dintr-o dată întreaga siguranță. Comisese erori, nu răspunsese bine, eșuase... A fost chiar pe punctul să nu mai îndrăznească să se apropie de tabloul de afișare, pus sub scară. Detașat, împreună cu alte două, numele lui se afla în fruntea listei: reușise cu mențiune.

David a crezut că va leșina. După atâția ani de muncă istovitoare nu-i mai venea să se bucure de triumful lui. Ceea ce l-a adus în culmea fericirii a fost perspectiva de a împărtăși bucuria cu Mary. Nu a întârziat decât câteva clipe pentru a primi felicitările camarazilor aflați acolo, apoi s-a îndreptat direct spre poșta principală, de la poalele colinei Gilmore, și a trimis următoarea telegramă:

„Sosesc astăzi la Ardfillan cu trenul de ora 17 și 30 de minute. Moray.”

Spera ca la acea oră Mary să fie la Craigdoran și ea era efectiv la gară atunci când a sosit trenul. Repede, repede, cu ochii scânteietori, foarte palidă, dar mai frumoasă decât oricând, ea a alergat spre el **și,** fără a-și face probleme de oamenii care o înconjurau, i-a oferit buzele. Și dacă în timpul acelor zile febrile el ar fi putut uita savoarea buzelor ei, a regăsit-o imediat. Mai păstra mâna lui Mary în a sa atunci când au ieșit din gară și s-au îndreptat spre brutărie. Nici ea, nici el nu pronunțaseră încă niciun cuvânt. David a observat că fata nu îndrăznește să-i pună întrebarea care o obseda și, cu toate că-și propusese să-i facă o expunere dramatică a examenului său, s-a mulțumit să-i spună umil, fără a o privi:

— Am reușit, Mary... în capul listei, cu mențiune.

A simțit degetele fetei crispându-se în jurul alor sale, apoi ea a spus cu o voce emoționată:

— Eram sigură că vei reuși, dragă David... Dumnezeule, cât de fericită sunt! Acum vom putea rămâne împreună și totul va merge bine!

El a privit-o neliniștit:

— Aici... nu ți-a fost ușor, nu-i așa?

— Nu prea ușor, nu, a spus ea cu o figură expresivă. Când m-am dus să-i spun lui Walter, el a crezut că glumesc. Nu-și putea închipui că o femeie poate refuza cererea lui în căsătorie. Când a înțeles că am vorbit serios, a... nu a fost... prea gentil. Apoi părinții lui l-au căutat pe tata și încă o dată – a avut un surâs palid – am fost insultată.

— Dumnezeule, a gemut el. Când mă gândesc că te-a făcut să înduri toate astea fără ca eu să pot să fiu lângă tine! Ce plăcere aș simți dacă i-aș suci gâtul acestui ticălos!

— Nu, David, probabil că eu sunt cea care trebuie blamată. Dar îi mulțumesc Cerului că nu m-a lăsat să intru într-o asemenea familie și... și că m-a făcut să te întâlnesc, a concluzionat ea strângându-se lângă Moray. Te iubesc, Davie!

— Te iubesc, Mary!

— Atunci, a suspinat ea, nimic altceva nu mai are importanță.

— Dar familia ta nu te-a apărat?

— Mai mult sau mai puțin. Dar, în afară de Willie, sunt mai curând afectați de această ruptură. În sfârșit, iată-ne ajunși... Înainte de toate, hai să-l vedem pe tata.

Printr-o ușă care dădea în curte, ea l-a condus în camera cuptorului, o cameră joasă și întunecată, luminată doar de flăcările provenite de la cele două cuptoare și îmbibată toată cu mirosul pâinii calde. Cu ajutorul muncitorului său, John Donaldson, Douglas tocmai punea pe rafturi pâini duble scoțiene, cu coajă brună. Cu mânecile suflecate, brutarul își pusese în jurul mijlocului un șorț plin de făină și era încălțat cu niște vechi espadrile albe. Pe deasupra umărului, l-a recunoscut pe Moray în compania fiicei sale, dar și-a terminat treaba înainte de a se îndrepta spre ei, scoțându-și șorțul.

— Deci iată-vă, a pus el, fără niciun surâs, întinzând mâna.

— Tată, a strigat Mary, David a reușit cu mențiune! Este în fruntea listei.

— Deci acum ești doctor? Ei bine, asta-i perfect.

Făcându-i să iasă din camera cuptorului, i-a condus în marea încăpere de la primul etaj, unde Willie tocmai își făcea lecțiile, iar mătușa Minnie tricota în apropierea ferestrei. Tânărul băiat i-a surâs sincer lui David, dar mătușa Minnie nici nu a întors capul și a continuat să croșeteze cu un aer reprobator.

— Așează-te tinere, așează-te, i-a spus scundul brutar. Noi deja am cinat... dar în câteva clipe, dacă **îți** este foame, cred că Mary ar putea găsi ceva de pus pe masă.

David s-a așezat pe un scaun, într-un colț al mesei, iar Mary s-a așezat alături pe un alt scaun, foarte aproape de el.

— Du-te în camera ta, Willie, a spus atunci mătușa, înfigând andrelele în ghem și fixându-l pe Moray cu priviri reci. Ai auzit ce ți-am spus, Willie?

Tânărul a ieșit din cameră.

— David, a început brutarul, ar trebui să înțelegi ce șoc a fost pentru noi această poveste...

— Și pentru toată lumea! a completat mătușa Minnie cu indignare. Tot orașul vorbește! E un adevărat scandal! **Suntem dezonorați!**

— Am fost puși într-o situație foarte dezagreabilă, a reluat Douglas. Fiica mea și-a dat cuvântul unui băiat foarte bine văzut, de familie bună, foarte stimat de toți. Nu numai că au fost logodiți, dar chiar au fixat data căsătoriei... când, brusc, fără vreun motiv real, iată că fata mea a rupt aranjamentul acesta în favoarea unui necunoscut....

— Totuși, domnule, a existat un motiv foarte întemeiat, acela că Mary și cu mine ne iubim.

— Vă iubiți, a spus mătușa cu un ton expresiv. Înainte ca dumneata să sosești pe satanica dumitale motocicletă, ca... ca un Don Quichote... ea îl iubea pe Walter!

— Nici vorbă, a spus Moray, care a simțit cum mâna lui Mary o strânge pe a sa pe sub masă. Ea nu l-a iubit niciodată și sunt convins că n-ar fi fost niciodată fericită alături de el. Spuneți că Stoddart este un băiat bine văzut, eu susțin că nu este decât un fanfaron imbecil, plin de el...

— Ajunge, a intervenit cu asprime Douglas. Walter poate că are defectele lui... dar știm că toate sunt pe un fond bun.

— Ceea **ce** nu am putea spune despre dumneata! a completat mătușa Minnie.

— Sunt foarte mâhnit că aveți o atât de proastă părere despre mine, a spus Moray privind-o. Sper că o veți revizui foarte repede. Ar mai fi totuși de spus că nu-i prima dată când o logodnă este ruptă și întotdeauna este mai bine mai târziu decât prea târziu.

— Este adevărat, a aprobat încet Mary. Nu mi-am dorit niciodată să mă mărit cu Walter.

— Atunci de ce nu ai spus mai devreme, gâscă proastă? Acum, ne-am făcut familia Stoddart vrăjmașă. Nu ne vor ierta niciodată acest afront. Și știi ce înseamnă asta pentru tatăl tău.

— Da, o asemenea situație nu-mi deschide perspective prea înfloritoare... dar vom mai trăi și vom mai vedea.

— Insist ca toate aceste lucruri să fie spuse, James.

Mătușa s-a întors spre Moray:

— Îți imaginezi poate că la noi merge totul ca pe roate, dar nu este cazul. Doar Dumnezeu știe! Marile companii, cu instalațiile mecanice de frământat și cu automobilele lor, vor duce pâine în toată regiunea. Asta ca să nu mai vorbim despre obligațiile la care ne constrâng noile legi. Fratele meu se descurcă din ce în ce mai greu, cu toate că se bucură de o sănătate perfectă. Iar Walter a promis formal, prin intermediul tatălui său...

— Ajunge Minnie, a întrerupt-o Douglas ridicând mâna. Până în prezent am reușit să mă descurc singur, doar cu ajutorul Providenței și sper să continui în același fel.

A urmat o tăcere, apoi Moray, strângând mâna lui Mary, i s-a adresat brutarului. Niciodată nu a părut mai convingător, tânăra și inteligenta lui figură radiind patimă și sinceritate:

— Îmi dau seama că v-am cauzat multe necazuri, domnule... și destulă amărăciune. Sunt cu adevărat dezolat. Dar există lucruri în fața cărora nu se poate face nimic... asta poate vă va frapa... lucruri ca trăznetul. Asta s-a întâmplat cu Mary și cu mine. În momentul acesta, poate nu gândiți lucruri bune cu privire la persoana mea, a urmat el întors pe jumătate spre mătușa Minnie, dar veți vedea... nu veți regreta deloc să mă aveți ginere. Am o diplomă, o diplomă excelentă, pe care am obținut-o în cele mai bune condiții posibile. Voi beneficia imediat de un post și nu-mi va trebui prea mult timp pentru a-mi crea o clientelă dintre cele mai selecte. Tot ceea ce doresc este să o am pe Mary alături de mine și sunt sigur că, la rândul ei, ea nu-și dorește altceva.

Privirea lui trecea de la unul la celălalt, în timp ce pe buze îi înflorea zâmbetul caracteristic, atât de timid și de înduioșător.

Dupa o mică pauză, cu toate că își propusese să fie ferm, brutarul nu și-a putut reține un gest aprobator din cap:

— Iată câteva cuvinte bine spuse, David. Și acum, pentru că ne-ai împărtășit cele mai intime gânduri, trebuie să recunosc că, la fel ca și fiica mea, a urmat el, surâzându-i lui Mary, te-am găsit imediat foarte simpatic. Și pentru că așa a fost să fie, sunt de acord cu logodna voastră. În ceea ce privește căsătoria, va trebui în orice caz să mai așteptați puțin, să se mai liniștească spiritele. Ia un post undeva pentru trei sau patru luni și apoi vom mai vedea. Tu ce spui, Minnie?

— Din partea mea, a scăldat-o mătușa, nu mai are niciun rost să te vaiți după ce laptele a dat în foc. Chiar și ea părea să-și fi schimbat atitudinea în urma tonului cu care David își ținuse discursul. Poate că ai dreptate, James... Nu trebuie să fim prea duri cu ei.

— Mulțumesc, papa... Mulțumesc, mătușă Minnie!

Ridicându-se dintr-o săritură, Mary a alergat să-i îmbrățiseze. Obrajii îi căpătaseră culoare, iar cele câteva fire de păr care-i căzuseră pe frunte le-a aruncat pe spate, cu un gest triumfător:

— Și acum, mătușică, pot să-i dau ceva de mâncare lui Davie?

— Fă-i o omletă cu brânză... Și o bucată de prăjitură cu cireșe. Am remarcat că-i place!

— Și încă un lucru, tată, a implorat Mary cu un aer îngeresc. Davie poate să doarmă aici? Te rog, tăticule! L-am văzut atât de puțin în ultimul timp!

— De acord... Dar numai pentru noaptea asta. Mâine va trebui să se intereseze de un post...

O idee i-a trecut prin minte brutarului, care a adăugat cu severitate:

— Iar dacă aveți de gând să ieșiți împreună în seara asta, va trebui ca Willie să vă însoțească.

Aproape alergând între bucătărie și masă, Mary a încropit repede o cină copioasă pentru David, dar în splendoarea acelei zile magice a mânca devenise prea material și tânărul băiat a cinat fără prea mare poftă. După ce a terminat, Mary și-a pus paltonul și pălăria. David a observat cele mai mici gesturi ale fetei, descoperind în ele un oarecare rafinament feminin, ceva particular, unic. Braț la braț, au ieșit în întunericul nopții și s-au

plimbat de-a lungul esplanadei în compania lui Willie. Surescitat de fericita turnură a evenimentelor, tânărul băiat vorbea fără încetare, punându-i lui Moray tot felul de întrebări, acesta neavând puterea să-i spună că-l plictisește. Mary s-a dovedit mult mai perspicace:

— Willie, a spus ea cu un glas rugător, când au ajuns la capătul esplanadei, am uitat să iau lâna tărcată pe care mi-a cerut-o mătușa Minnie. Uite... Du-te și cumpără două gheme de la McKellar și cu ceea ce va rămâne cumpără-ți o bucată de ciocolată cu alune. Du-te repede, Willie. Ne vei găsi aici.

După ce Willie a spălat putina, ei au intrat în refugiul amenajat la extremitatea esplanadei. Era pustiu. Așezați într-un colț, feriți de vânt, s-au strâns în brațe, iar zgomotul valurilor se confunda cu bătăile inimilor lor. O stea cădea pe cer, fără știrea lor. Buzele lui Mary erau uscate și fierbinți; era atâta ardoare și pasiune în sărutul ei inocent, încât Moray s-a simțit mai înduioșat ca oricând.

— Davie, dragul meu, a șoptit ea, lipindu-și obrazul de obrazul logodnicului ei. Dacă ai ști cât de mult te iubesc! Am impresia că pieptul îmi va exploda și sunt atât de fericită încât aș putea muri!

CAPITOLUL IX

Ceremonia de înmânare a diplomelor a avut loc câteva zile mai târziu și, imediat după aceea, Moray a început să caute un post care să-i convină. Deja erau două pe care le putea pretinde, chiar în spital. Dar, în afară că erau prost plătite, el decisese de mult timp să evite o filieră lentă de promovare administrativă. Foarte mulți medici de țară își căutau asistenți, dar David știa ce însemna acest lucru. Voiau un băiat energic, robust și celibatar, care să mănânce orice și să fie gata la orice oră din zi sau din noapte să intervină. În același timp, nu a reținut nici oferta momentană de serviciu pe un vapor. Pentru binele său și al lui Mary, trebuia să găsească ceva mai bun. A început să citească cu atenție anunțurile din *Lancette* și din *Jurnalul Medical*, apoi pe cele din ziarele locale, dar degeaba. Era în sala de lectură de la Fundația Carnegie. Începea să-și facă griji, când ochii i-au căzut pe următorul anunț din *Winton Herald*:

„Spitalul Glenburn, Cranstoun, caută medic stabil. Salariul 500 de lire pe an și apartament mobilat. Cu începere de la întâi ianuarie.”

Era exact ceea ce căuta David, cu rezerve în ceea ce privea data; dar acest detaliu era prea puțin semnificativ față de celelalte avantaje. Cunoștea spitalul cu pricina și îl admirase de multe ori când trecuse pe lângă el, în plimbările făcute prin ținut. Spitalul era situat la țară, dar la capătul liniei unui tramvai ce pleca din Winton și se consacrase în ultimul timp aproape în exclusivitate tratamentului copiilor tuberculoși. Era mic, bineînțeles, cu nu mai mult de șaizeci de paturi, repartizate în patru pavilioane separate, apoi o clădire pentru infirmierie, o alta unde se afla laboratorul și secția administrativă și o încântătoare gheretă pentru portar, cu un acoperiș de țigle roșii. Nimic nu-i putea conveni lui David mai mult; salariul era generos, se dorea după toate probabilitățile un om căsătorit din moment ce se punea la dispoziție un apartament, și mai exista acolo și laboratorul, unde ar fi avut toate facilitățile pentru a întreprinde cercetări. Cu adevărat ideal! David și-a dat seama că nu va fi deloc ușor concursul pentru obținerea unui asemenea post, dar asta nu-l speria.

Campania pe care a dus-o pentru a ajunge la scopul propus s-a bazat pe resursele sale spirituale, pe subtilitatea și pe experiența deja trăită. De la profesorii Universității a obținut atestările și scrisorile de recomandare. Drummond i-a dat câteva cuvinte de prezentare pentru biroul medical din Wintonshire și, prin intermediul tatălui lui Bryce, care era unul dintre consilierii municipali din oraș, a obținut lista completă a membrilor comitetului director al spitalului. Apoi s-a dus în vizită la șeful Biroului Sănătății, care s-a arătat rezervat, dar amabil, apoi la secretar. Acesta aparținea aceleiași loji masonice cu tatăl lui Bryce și a fost extrem de cordial. În continuare, David și-a petrecut serile contactând discret, la ei acasă, pe toți membrii comitetului. Cei mai mulți dintre aceștia l-au prezentat soțiilor lor, în inimile cărora timiditatea lui bine temperată a știut să nască o simpatie mai degrabă maternă. În sfârșit, a reușit să înnoade relații amicale cu medicul care părăsea spitalul pentru a se consacra unei clientele particulare, i-a făcut curte unei infirmiere șefe și, în final, după un debut ratat, a câștigat-o complet pe intendenta autoritară, care chiar l-a invitat să ia

ceaiul împreună cu ea. Dificultățile nenumărate pe care le-a învins pentru a-și termina studiile, modul foarte romantic în care a făcut cunoștința cu Mary, diploma obținută cu mențiune au fost elementele alese pe care le-a folosit pentru a o cuceri pe intendenta în cauză. Aceasta l-a ascultat cu o simpatie mereu crescândă:

— Vom vedea ce vom putea face, i-a declarat ea, făcând să-i tresară pieptul sub bluza apretată. Și dacă cei din fruntea Comitetului mă vor asculta cu atenție, vei avea acest post.

El a murmurat câteva mulțumiri și a spus:

— Acum mă voi retrage, pentru că deja am abuzat de timpul dumneavoastră.

— Nici nu poate fi vorba, mi-a făcut o deosebită plăcere să mă întrețin cu dumneata. Cum te vei întoarce la Winton?

— Așa cum am venit, a spus el cedând unei inspirații de moment. Pe jos.

— Cum? Ai venit pe jos? De la Winton?

— Pentru a nu vă ascunde nimic, doamnă, a spus el cu un surâs jenat privind-o în ochi, nu am avut cu ce să plătesc tramvaiul. Sau, mai exact, aveam de ales între a lua tramvaiul și a lua masa. Din acest motiv mă voi întoarce pe jos...

— **Dar nici nu se pune problema, doctore. Șoferul nostru te va conduce.**

Intendenta a sunat o infirmieră, i-a dat instrucțiuni și David a ajuns la Winton pe bancheta din față a unei vechi ambulanțe Argyle. Când șoferul a revenit pentru a o anunța pe intendentă că și-a îndeplinit misiunea, i-a spus acesteia:

— Sper că-l vom avea pe doctorul Moray printre noi. Este cu adevărat foarte gentil... Pentru un asemenea om aș putea pune mâna în foc, pe cuvântul meu!

Nicio opoziție nu mai putea face față unei asemenea virtuozități. O săptămână mai târziu, David Moray figura pe lista celor zece candidați selecționați de către Comitet și, după o ultimă întrunire a acestui Comitet, ținută pe 21 august, a fost ales în unanimitate.

La Ardfillan David s-a decis să spună că are ceva în vedere și nimic mai mult. Obișnuința de a trăi singur îl formase mai puțin comunicativ și încerca un fel de teamă superstițioasă de a înregistra un eșec în ultimul moment. Dar când i-a fost repartizat postul, a pregătit o dezvăluire triumfală pentru

succesul lui.

Încă de la început a organizat totul cu minuțiozitate. A început prin a se duce la Gilhouse, librarul Universității, mai jos de Fener Hill, pentru a-i vinde toate cărțile lui de studiu și microscopul de care nu mai avea nevoie, acum, după ce reperase un frumos Zeiss cu imersie în laboratorul din Glenburn. Încasând pe loc o sumă destul de frumoasă, a traversat Eldongrove Park pentru a intra într-un cartier mult mai puțin elegant. Pe colțul străzii Blairhill, a intrat la un cămătar la care nevoia îl adusese de multe ori în timpul anilor de studiu. Dar, în prezent, venea în calitate de cumpărător. Prevăzător, a refuzat un diamant dubios care i-a fost oferit și a ales un inel de aur, ornat cu o foarte frumoasă acvamarin. Așezată într-o cutie de piele roșie, capitonată cu catifea asortată, piatra producea un efect deosebit. Punând-o în buzunar, David a împrumutat apoi motocicleta de la Bryce și a plecat la Craigdoran, unde a ajuns în jurul orei unsprezece.

— Mary, a exclamat el intrând în bufet și luând-o tandru în brațe pe tânăra fată. Închide prăvălia! Acum! Imediat!

— Dar Davie... Mai sunt de venit încă două trenuri...

— La dracu cu trenurile... și cu turiștii... și cu toate Căile Ferate Britanice! Mergem la iarbă verde! Nu-ți las timp decât pentru a pune într-o pungă câteva cornuri și câteva sandvișuri!

Pe jumătate ezitând, pe jumătate surâzând, ea l-a privit, ghicind că-i ascunde ceva important. A sfârșit prin a ceda, spunând:

— Cred că escapada asta nu-l va ruina pe tata, nici Compania...

Zece minute mai târziu, au plecat împreună pe motocicletă. David a luat-o pe șoseaua spre Stirling, a întors la Reston și, în jurul orei unu după amiaza, după ce lăsase în stânga Cranstoun, s-a oprit, după ce parcursese vreo cinci sute de metri pe drumul spre Glenburn.

— Hai să facem câțiva pași, Mary.

Dezorientată, neînțelegând de ce veniseră până acolo, tânăra l-a urmat totuși docilă. Au ajuns curând în fața gardului din fier forjat al spitalului și David s-a oprit, estimând cu înțelepciune că, pentru moment, ar fi fost mai bine să nu meargă mai departe. Priveau spre grilaj. Pe o bancă, la soare, aproape de marea peluză, erau așezați copii asistați de o infirmieră, iar într-un

copac din apropiere cânta o mierlă.

— Ce frumos este! a exclamat Mary.

— Îți place?

— Nespus de mult. Parcă-i un tablou!

— Atunci, ascultă-ma bine, Mary, a spus el după ce a respirat profund. Suntem în fața spitalului Glenburn. În acele patru clădiri dintre copaci sunt bolnavii, iar birourile sunt în clădirea care este acolo, în centru. În spate, în pavilionul pe care îl vezi, având alături și o mică grădină, este casa în care locuiește medicul care stă permanent în spital. Nu este o casă prea urâtă, nu?

— Este de-a dreptul încântătoare... și grădina pare a fi frumoasă. Cunoști pe cineva la acest spital?

Ignorând întrebarea, el a urmat precipitându-se puțin, în timp ce simțea cum pălește:

— Medicul care locuiește acolo este practic șeful spitalului și dispune de laboratorul care are toate facilitățile necesare muncii de cercetare. El are la dispoziție întregul pavilion și grădina. În afară de aceasta, primește cinci sute de lire pe an. Prin urmare, ar putea locui acolo cu soția. Mary, a continuat el cu o voce dintr-o dată tremurătoare, cuprinsă de emoție, cu începere de la întâi ianuarie anul viitor, spitalul va avea un nou medic care va sta acolo... Iar pe acest nou medic îl ai acum în fața ta.

CAPITOLUL X

S-au întors făcând un mare ocol pe la Overton, pe un drum care ducea prin sudul lacului Lomond. Era o șosea reputată, una dintre cele mai frumoase din regiune, dar Mary nu vedea nimic, nici măcar culmea majestuoasă a lui Ben Lomond, care domina lacul scânteietor. Încă sub influența minunatei dezvăluiri, închisese ochii și, cu inima plină de recunoștință, s-a strâns în spatele lui David.

Și el era fericit – cum altfel s-ar fi putut simți? – și era mulțumit de efectul produs de îndelungata lui strategie. Dar trebuie spus în apărarea lui că dacă a vrut să impresioneze a făcut-o mai puțin pentru a se pune pe sine în valoare și mai mult pentru a-i face o imensă bucurie lui Mary. Spre deosebire de Walter, care știa să profite la maximum de orice situație favorabilă, lui David nu-i plăcea să piardă timpul ascultând

laude și felicitări. Asemenea manifestări îl ofensau în delicatețea lui și-l prost dispuneau. Și apoi, nu mai avea rezervată pentru Mary și o altă surpriză?

Când au ajuns la sfârșitul lungului urcuș care ducea de la lac la Glen Fruin, el a părăsit șoseaua și a luat-o pe poteca care traversa pășunea. Au mers pe potecă câteva sute de metri, apoi s-au oprit lângă o bancă rustică, construită lângă ferigi și arbuști argintii. De acolo parcă dominai pășunea ce se întindea până la marea cu valuri purpurii și aurii. Acum Mary putea să vadă muntele și lacul, să îmbrățișeze cu privirea întregul peisaj măreț.

— Ce colț minunat de lume, David!

— Nu-i așa? Am ajuns aici tocmai la timp pentru a lua masa. Toată această plimbare mi-a stârnit pofta de mâncare.

— Eu sunt mult prea emoționată pentru a putea mânca!

Dar, după ce s-au instalat confortabil, punând merindele pe o mică față de masă în carouri pe care Mary o adusese cu ea, el a făcut-o să guste din toate câte puțin.

— Davie, a spus tânăra fată între doua înghițituri, ce căsuță frumoasă! Nu mă mai gândesc decât la ea... Vei vedea, o voi aranja foarte frumos!

— Va trebui să o mobilam, i-a amintit el, dar avem timp până pe întâi ianuarie. Pe parcursul acestor luni voi găsi o slujbă în care să înlocuiesc un medic, sau ceva asemănător, astfel încât vom avea banii necesari pentru a ne instala.

— Davie, dragă. Te gândești la toate!

— Există totuși un lucru pe care eram de punctul de a-l uita... Uite, draga mea, mai bine mai târziu decât niciodată, a completat el după ce a scos repede din buzunar cutiuța cu inelul.

Niciodată nu s-a simțit atât de emoționat ca atunci când a privit-o pe tânăra fată deschizând mica cutie roșie. Imobilă, continua să contemple inelul care, după părerea ei, era simplu, dar extrem de frumos. Nu s-a arătat plină de admirație, nu i-a mulțumit lui David, dar, întorcându-se spre el și privindu-l drept în ochi, cum o făcuse după ziua petrecută la Gairsay, i-a spus cu o voce tremurătoare, pe care el urma să și-o amintească întreaga viață:

— Pune-mi-l pe deget...

Apoi, suspinând încet, ea i-a întins mâna.

S-au așezat pe iarbă, sub soarele cald. Albinele zumzăiau plăcut printre arbuști, iar în aer se simțea un miros în care aroma cimbrișorului se amesteca cu aceea a florilor sălbatice. În liniștea înconjurătoare, se putea auzi ușorul clipocit al râului din apropiere.

În timp ce fata s-a întins pe iarbă, fusta i s-a ridicat și David i-a pus mâna pe genunchiul astfel descoperit, mângâindu-l tandru. Detașându-se pe ușoara paloare a feței, buzele întredeschise ale lui Mary, puțin umflate din cauza soarelui, păreau aproape purpurii. Închisese ochii și a început să tremure ușor când degetele lui David, urcând de-a lungul coapsei, au atins dulceața pielii, deasupra ciorapului lung.

Moray își simțea inima bătând sălbatic în piept. Încă o mică mișcare și mâna ar fi atins ceea ce căuta. O dorea pe Mary, dar îi era frica să nu abuzeze... Atunci, șoptindu-i la ureche, ea i-a spus:

— Dacă vrei... sunt a ta, iubitul meu.

Un nor a eclipsat soarele, albinele au încetat să mai zumzaie și, trecând pe cer, un fluierar gulerat și-a lansat strigătul plângător. Au rămas nemișcați, până când David s-a interesat smerit:

— Te-a durut?

— Davie, a spus ea ascunzându-și fața în umărul tânărului, niciodată n**u** am simțit o durere mai delicioasă!

S-au ridicat în sfârșit, adunând resturile picnic-ului și, când au plecat, David s-a simțit puțin trist, încercând o vagă undă de regret. Nu greșise arătându-se atât de grăbit să culeagă atât de repede primele roade ale fericirii lor? Față de atâta franchețe și inocență, n-ar fi trebuit să știe să se abțină și să aștepte? De la prima lor întâlnire nu făcuse oare altceva decât să nu înceteze procesul de precipitare a lucrurilor? Nu, de o mie de ori nu! Alungând acest gând din minte, a luat o mână de pe ghidon pentru a mângâia din nou coapsa lui Mary.

— Acum sunt toată a ta, Davie, a spus **ea** tandră la urechea lui, strângându-l mai tare în brațe.

Nu era stăpânită nici de tristețe, nici de regret. Se simțea ca proaspăt renăscută, iar când el s-a întors pe jumătate pentru a o privi, a constatat că nu o mai văzuse niciodată atât d**e** radioasă. Părând să ghicească ceea ce-l frământa pe el, tandră, veselă, a început să-l liniștească.

Erau pe punctul de a ajunge în vârful colinei de unde se zărea Ardfillan, când, brusc, norul gros care acoperea soarele a început să se scuture cu violență. Motocicleta a coborât repede colina și au ajuns în câteva minute în fața brutăriei, dar, dacă Mary a fost mai mult sau mai puțin ferită de trupul logodnicului ei, acesta era ud din cap până în picioare. Mary a insistat ca el să se schimbe, oferindu-i un costum al tatălui ei, dar David pretindea că nu este chiar atât de ud și că se va usca repede în fața focului. În final au ajuns la un compromis: David a luat papucii brutarului și și-a pus pe spate o vestă veche de tweed pe care Mary a scos-o dintr-un dulap.

Între, timp prăvălia a fost închisă și mătușa Minnie a urcat, urmată, câteva minute mai târziu, de fratele său. Toți patru s-au așezat la masă, Willie petrecându-și week-end-ul într-o tabără de cercetași la Whistlefield. La început, în timp ce se servea în liniște ceaiul, Moray s-a simțit extrem de jenat, întrebându-se cu îngrijorare dacă nu exista la el sau la Mary ceva deosebit care să denunțe celorlalți ceea ce se întâmplase la iarbă verde. David era mai curând palid, în timp ce Mary avea obrajii roșii, iar mătușa Minnie părea să-i cântărească cu un aer bănuitor. Chiar și brutarul părea ceva mai rezervat decât de obicei, cercetându-i cu coada ochiului.

Dar când Mary a rupt tăcerea, destinderea a fost generală. Moray îi promisese că o va lăsa pe ea să anunțe vestea numirii lui și ea a făcut-o cu un succes care a depășit cu mult pe cel prevăzut de David în acea dimineață.

Fata a început prin a le arăta inelul, pe care l-au admirat așa cum își închipuise el, chiar dacă mătușa Minnie nu s-a putut abține să nu mormăie:

— Sper că este plătit.

— Cred că nu ar trebui să-ți faci griji din pricina asta, mătușă dragă, a asigurat-o cu finețe Mary, chiar cu puțină semeție. Apoi a început să le povestească plimbarea lor, descriind spitalul din Glenburn, punând accent pe dezvăluirea finală al cărei efect a fost remarcabil.

A urmat o pauză lungă, înainte ca Douglas să declare, vizibil încântat:

— Cinci sute de lire pe an și apartament... în plus, o grădină unde ar putea fi cultivate legume... Dar asta-i foarte bine, băiatul meu, cu adevărat foarte bine!

— Fără a mai vorbi despre munca de cercetare pe care i-o va permite laboratorul, a completat repede Mary.

Mătușa și-a ținguiat buzele, cu un aer satisfăcut:

— Iată ce-i va face cu adevărat pe cei din familia Stoddart să urle!

— Taci, Minnie, taci! a spus brutarul, care a adaugat, întinzându-i mâna lui Moray: Felicitările mele, David. Dacă vreodată am avut cel mai mic dubiu în ceea ce te privește, toate acestea s-au sfârșit acum și-mi cer scuze. Ești un băiat de treabă. Sunt fericit să te văd căsătorindu-te cu fiica mea și să te am ca ginere. Acestea fiind spuse, Minnie, nu crezi că ar trebui să sărbătorim evenimentul?

— Ba da, fără îndoială! a aprobat bătrâna doamnă, câștigată definitiv.

— **Mary, du-te repede la dulapul din spate.... și adu-ne o sticlă de Glenlivet.**

Când sticla a fost pusă pe masă, cu zahăr și lămâie, brutarul a preparat pentru fiecare un grog bun, fierbinte, dozând cu grijă alcoolul vechi. Dar băutura reconfortantă a venit prea târziu în ceea ce-l privea pe David. Toată seara și-a simțit cămașa udă lipindu-i-se de piept. Grogul a făcut să i se urce sângele la cap, dar picioarele i-au rămas înghețate. Din fericire, familia Douglas a insistat ca el să-și petreacă noaptea în camera lui Willie. Dar când s-a culcat, dinții îi clănțăneau și, după ce și-a luat temperatura, a constatat că are 38 de grade și 5 linii. Atunci a fost sigur că a răcit.

CAPITOLUL XI

Moray a petrecut o noapte cu febră, agitat, iar spre dimineață a căzut în brațele unui somn scurt. Când s-a trezit, nu i-a fost deloc greu să formuleze un diagnostic: suferea de o bronșită acută. Îi era greu să respire; chiar și fără stetoscop, percepea distinct horcăiturile pieptului său, iar temperatura îi urcase la 39 de grade și 5 linii. A așteptat să se facă ora șapte înainte de a bate în peretele care separa camera sa de cea a lui Mary. A așteptat emoționat și, câteva clipe mai târziu, ea a apărut în pragul camerei.

— **Dumnezeule, ești bolnav! a exclamat fata imediat.**

— **Nu-i ceva foarte grav, dar va trebui să stau în pat. Și**

cum nu aș vrea să vă deranjez, ar fi mai bine să telefonezi la spital...

— Nici să nu te gândești! a spus ea luându-i mâna, în timp ce inima i-a tresărit când a constatat cât de fierbinte era. Vei rămâne în patul acesta, iar eu te voi îngriji.

— Crezi, Mary?

Tragea speranțe să fie îngrijit de ea, mai ales că-i displăcea perspectiva de a fi nevoit să ia o ambulanță pentru a ajunge la spital, de data aceasta ca pacient.

— Evident că va fi o problemă de doar câteva zile și, dacă aș fi sigur că nu v-aș deranja prea mult, aș prefera să rămân...

— Nici nu se pune problema, nu-ți face griji, a spus ea cu fermitate. Și acum, să chem un doctor?

— Nu, nu, să vedem... Îmi voi scrie singur rețeta.

S-a ridicat într-un cot pentru a putea scrie, iar efortul l-a făcut să tușească.

— Iată de ce am nevoie, Mary. Medicamentele astea, lucruri calde... și mai ales am nevoie de tine, a continuat el forțându-se să surâdă.

În realitate, fusese atins de boală mult mai serios decât crezuse și timp de zece zile a fost subjugat de o febră intensă, iar tusea nu se mai oprea. Nu numai ca Mary l-a îngrijit cu multă atenție, dar el a putut beneficia și de modul foarte judicios în care ea și-a demonstrat experiența în materie. Cu ajutorul mătușii Minnie, i-a pus cataplasme, i-a preparat supă de carne, l-a făcut să mănânce cu lingura piftie de vițel, i-a aranjat patul și pernele, făcând eforturi neîncetate pentru a-i crea confort și o îngrijire optimă. Toate acestea, bineînțeles, nu au putut fi făcute fără a bulversa profund obiceiurile casei. Se mânca când se mai găsea timp, se dormea puțin, iar servirea clientelei a avut de suferit. La sfârșitul celei de-a doua săptămâni, când David a reușit să se ridice din pat pentru a se lungi într-un *chaise-longue* în apropierea ferestrei, s-a scuzat față de brutar din cauza tuturor necazurilor provocate de boala lui.

— Nu mai vreau să aud niciun cuvânt, Davie! i-a spus imediat micul brutar. Acum faci parte din familie... sau

cel puțin e ca și când ai face parte! a concluzionat el cu un surâs.

După ce tatăl ei a părăsit încăperea, Mary s-a așezat în genunchi alături de *chaise-longue*, lipindu-se de genunchii lui David:

— Să nu mai spui niciodată că tu ne-ai cauzat necazuri, Davie. Gândește-te mai bine la grijile pe care mi le-aș fi făcut eu dacă ai fi fost departe!

David, încă foarte slăbit, și-a simțit ochii înlăcrimați:

— Ce nevastă minunată vei fi, Mary!

Curând el a putut să riște câțiva pași pe afară, la braț cu Mary, apoi s-au putut plimba împreună de-a lungul esplanadei. În sfârșit s-a declarat vindecat și gata să caute o slujbă pe care să o păstreze pâna la Anul Nou. Încă continua să aibă un punct dureros care-l tracasa, dar nu vorbea despre asta, estimând că ar fi ingrat din partea lui să se plângă după ce fusese îngrijit cu atâta devotament. Cu toate acestea, în luna următoare, în timp ce se îndrepta spre Winton, cu trenul, pentru a-i da numele său agentului ce se ocupa cu angajarea medicilor, a simțit o durere pătrunzătoare și a considerat că ar fi mult mai prudent să fie examinat de către Drummond.

S-a întors la Ardfillan destul de târziu și Mary, ocupată să servească o clientă în prăvălie, și-a dat imediat seama că s-a întâmplat ceva. Îndată ce a fost liberă, ea și-a manifestat bucuria reîntâlnirii cu logodnicul ei. Apoi l-a întrebat:

— N-ai găsit nimic, Davie?

El a vrut să surâdă, dar nu a reușit:

— Să-ți spun drept, nici măcar n-am ajuns până la agent.

— Dar ce s-a întâmplat, dragul meu?

Clopoțelul prăvăliei a anunțat intrarea unui copil care venea să cumpere o jumătate de livră de biscuiți, iar David a privit această diversiune cu ușurare. Ce vor gândi despre el? Nu le-a provocat și așa destule necazuri?

— Deci, Davie? s-a impacientat Mary, revenind lângă el.

— Este complicat să-ți explic, draga mea... Îți voi spune după ce vom merge sus.

Cum era ora închiderii, tânăra fată s-a grăbit să pună zăvorul, apoi a stins luminile și l-a urmat pe David la primul etaj, unde i-au întâlnit în camera din față pe brutar și pe mătușa Minnie.

Moray nu **știa** cum să le spună adevărul, dar era obligat să o

facă. Cu coatele pe genunchi, privind fix în podea, le-a povestit că a fost să-l consulte pe doctorul Drummond la spital...

— M-a pus să fac o radioscopie... și se pare că am un punct de pleurezie la plămânul stâng.

— Pleurezie!

— Foarte localizată, s-a grăbit să spună, păstrând pentru el precizarea făcută de doctorul Drummond că orice neglijență ar putea conduce spre tuberculoză. A făcut eforturi pentru a nu lăsa să i se citească disperarea pe figură și a adăugat: Dar, evident, nu mai poate fi pusă problema unui post de medic temporar.

— Și atunci ce vei face? s-a interesat Douglas, cu un aer abătut, în timp ce Mary, cu mâinile strânse, rămânea tăcută.

— Ei bine... aș putea merge la țară... într-un loc care nu ar fi prea departe de aici...

— Nu, Davie, a intervenit Mary cu nervozitate. Nu trebuie să ne părăsești. Te vom îngriji noi.

El a privit-o trist.

— Să vă mai stau pe cap încă două luni? Nu, este imposibil, Mary... Nu pot face altceva decât să vă stau tot timpul în picioare, să nu fac nimic, și toate astea după tot necazul pe care l-am adus... Voi încerca să mă angajez la o fermă.

— Care fermier cu scaun la cap ar consimți să angajeze un om bolnav? a replicat Douglas. Dar doctorul... acest profesor, cu siguranță ți-a recomandat ceva, nu?

A urmat o pauză și Moray și-a ridicat privirile:

— Dacă vreți să știți tot... Drummond mi-a spus că aș avea nevoie de un voiaj pe mare... ca medic de bord, bineînțeles... Chiar a ținut să telefoneze personal la Kinnaird, unde cunoaște pe cineva....

De data aceasta tăcerea se prelungea, iar brutarul a fost cel care în sfârșit i-a pus capăt, spunând:

— Varianta asta, în orice caz, mi se pare mai rezonabilă. Și dacă sănătatea ta depinde de asta, băiatul meu, nu ar trebui să eziți. Te-am găzdui cu plăcere aici, dar iarna care vine crezi că nu te-ar afecta? Nu, nu... Va trebui să îți asculți profesorul. A reușit să-ți găsească ceva?

Moray a aprobat, cu inima îndoită:

— Există un vapor... *Pindari*... care pleacă săptămâna viitoare la Calcutta... o călătorie dus-întors de două luni...

Din nou s-a lăsat tăcerea, în timp ce Douglas reflecta.

— India... Acolo, bineînțeles, va fi mult soare...

— Ai vrea să pleci? a întrebat mătușa.

— Dumnezeule, nu! Este chiar ultimul lucru pe care mi l-aș dori... Dar, evident, dacă trebuie să plec, plata va fi bună: nouăzeci de lire în total. Cu atâția bani, ne-am putea mobila casa, Mary.

Întreaga seară a fost discutată aceasta plecare. În final, în ciuda unor divergențe de opinie, toată lumea, chiar și Mary, a împărtășit recomandarea brutarului: sănătatea înainte de toate.

— Pentru tine însuți, la fel de bine ca pentru Mary sau pentru spitalul Glenburn, va trebui, înainte de toate, să te simți bine. Trebuie să pleci, băiatul meu, nu trebuie să eziți.

Marțea următoare, David se afla la Greenock cu Mary, într-o după amiază ploioasă care amenința cu o furtună. Avea aerul că se simte bolnav și chiar se simțea așa, acaparat de perspectiva unei iminente despărțiri. Și Mary era tristă, dar făcea eforturi pentru a face curajoasă față la încercarea grea. Sub pălăria ei de tweed, deasupra impermeabilului încheiat până la gât, figura încerca să degaje veselie.

Pindari venise în seara precedentă de la Liverpool pentru a lua o încărcătură de stofe și de mașini. Vântul sufla în rafale, dar tânăra fata a ținut să-l însoțească pe logodnicul ei până la chei, împărțind cu el greutatea vechii lui valize de piele, pe mânerul căreia mâinile lor se regăseau. Ploaia dădea impresia că lacrimi curgeau pe obrazul lui Mary, dar buzele îi erau fierbinți. Cu inima strânsă, David nu avea curajul să se despartă de ea:

— Aș vrea să-mi asum riscul de a rămâne, Mary... Nu mă pot decide să plec!

— Trebuie, dragul meu... pentru binele nostru, al amândurora. Îți voi scrie des și voi număra zilele rămase până la întoarcerea ta.

Chiar înainte de a-l parasi și de a fugi înapoi, ea a scos din buzunarul impermeabilului un mic pachet și l-a pus în mâna logodnicului ei:

— Ca să te gândești la mine, Davie.

În cabina pe care o primise la bord, Moray a desfăcut pachetul. Conținea un vechi medalion din aur, mult mai mic decât o monedă de un florin, care aparținuse mamei lui Mary. În interior, tânăra fată pusese o mică fotografie a ei și o floare

presată, o floare albastră, unul dintre clopoțeii pe care el îi dăruise la Gairsay.

CAPITOLUL XII

Când Moray a ajuns la bord, încărcătura care provenea din Winton era deja îmbarcată și el a avut doar timpul să se prezinte comandantului înainte ca remorcherele să intervină și să-l tragă încet pe *Pindari* în afara apelor râului Firth. David a rămas pe punte, forțându-se să pătrundă cu privirea prin ceața ce plutea pe deasupra râului, până la locul unde ar fi trebuit să se afle Mary, martoră la plecarea acestei umbre de navigator. Inima îi era plină de tristețe și de dragoste. Era puțină lume pe punte, pentru că vaporul urma să ia majoritatea pasagerilor la Tilbury, iar acest lucru a accentuat și mai mult dezolarea lui David, provocată de plecarea acompaniată de gravul sunet al sirenei de ceață. Când malul a devenit absolut invizibil pentru ochii lui, a părăsit puntea și s-a dus în cabina sa.

Și-a găsit cabina în spatele navei, la tribord, lângă cea a mecanicului șef. I s-a părut extrem de cochetă, cu mobilierul ei din lemn de tec și cu perdelele hublourilor roșii, asortate la abajurul lămpii ce lumina cușeta. Într-un colț, exista un lavabou a cărui cuvă putea bascula pentru a evacua apa, iar deasupra se afla un ventilator electric. Sala de consultații și dispensarul, situate pe cealaltă parte a culoarului, erau la fel de bine echipate. Vapor vechi, nemțesc, inclus printre capturile de război, *Pindari* a fost reparat în totalitate; astfel a ajuns o navă spațioasă și confortabilă, care făcea față foarte bine capriciilor mării. Nu atingea decât șaptesprezece noduri, făcând astfel, cu pasageri și încărcătură, un voiaj lent, dar sigur până în India, ancorând pe parcurs în mai multe porturi.

După ce Moray și-a golit valiza, care conținea puțina lui lenjerie, spălată și cârpită de Mary, și cele două uniforme furnizate de companie, s-a simțit complet epuizat, iar durerea dintre coaste îl făcea să sufere. O mare a Irlandei, ca de obicei agitată, și o traversare a Canalului nu au ameliorat situația, chiar dacă David nu a avut dificultăți în a-și îndeplini prima îndatorire a funcției lui, un examen medical al echipajului. Noaptea, tușea atâta încât aproape nu mai dormea. Asta îl îngrijora mai ales din cauza vecinului său, mecanicul șef, un

bătrân scoțian pe nume Macrae, pe care cu siguranță îl deranja. Pentru a mai scăpa de tuse, a luat codeină. La Tilbury, unde au petrecut două zile pe uscat, i-a sosit o scrisoare de la Mary, parcă special pentru a-l mai liniști puțin, și, când *Pindari* a plecat din nou, David s-a simțit mult mai încrezător în sine însuși. În afară de asta, acum, pasagerii se îmbarcaseră, umplând culoarele cu vocile și râsetele lor.

În sala de mese, fiecare ofițer prezida câte o masă. La a sa, Moray avea doar cinci pasageri, toți de o anumită vârsta și destul de șterși: Henderson și Macrimmon, doi plantatori scoțieni de ceai, care se întorceau la Assam, un maior SAG, Mahratta Hindou, director al unei filaturi de bumbac din Kanpur și soții Hunthunter, un înalt funcționar de la Indian Civile Service, însoțit de soția sa, o femeie cu fața galbenă și extrem de înțepați. Cu excepția plantatorilor, care, după un stagiu la bar, erau mai degrabă înclinați spre jovialitate, și a lui Mahratta, un bărbat scund ipohondru și maniac, care se dovedea uneori de un comic involuntar, tonul conversației era mai degrabă afectat.

Dar când au depășit strâmtoarea Gibraltar, soarele și-a luat partea leului, în timp ce *Pindari* naviga de-a lungul coastei spaniole, în direcția Marsiliei, unde trebuia să-și completeze încărcătura. A fost pusă imediat problema jocurilor de pe punte, și secundul, un irlandez înalt, simpatic, pe nume O'Neil, l-a informat pe Moray că-i revine medicului de bord sarcina de a organiza aceste jocuri. Înarmat cu o foaie de hârtie și un creion, David a început să facă turul pasagerilor, întâi cu o doză de jenă, apoi cu din ce în ce mai multă îndrăzneală. De altfel și-a dat seama rapid că nu era nevoie să facă el primii pași. Pasagerii îl abordau ei mai întâi; aparent medicul de bord era considerat un personaj important. Până au ajuns la Marsilia, amatorii de jocuri erau toți recenzați și nu-l chemau pe Moray decât cu cuvintele „simpaticul nostru doctor”.

La Marsilia, o scrisoare de la Mary îl aștepta pe Moray, o lungă scrisoare de cinci pagini, pe care el a citit-o cu aviditate în cabină, surâzând la unele pasaje, impresionat de simplitatea cu care tânăra fată îi povestea tot ce făcuse și de constanta ei grijă cu privire la sănătatea lui. Spera ca el să tușească mai puțin, să nu mai sufere de junghiuri și îi recomanda să aibă multă grijă de sănătatea sa. Scumpa Mary! Cât de mult îi lipsea! Imediat s-a

apucat să-i răspundă, povestindu-i toate activitățile lui și a terminat exact la timp pentru ca scrisoarea să poată fi luată de curierul care tocmai pleca. *Pindari* nu a rămas decât douăsprezece ore la Marsilia. Încărcătura fusese adusă la bord și panourile calei tocmai erau închise, când, aproape în ultimele minute, – trenul de la Paris avusese întârziere – au sosit trei noi pasageri. Având în vedere că toate celelalte mese erau complete, ei au fost așezați la masa lui Moray, care i-a studiat pe furiș în timpul dejunului. Era vorba despre domnul și doamna Arnold Holbrook, cu fiica lor, Doris.

Holbrook era un bărbat în jur de șaizeci de ani, destul de corpolent, cu fața congestionată, parțial acoperită cu o barbă căruntă; ochii lui mici, injectați, cu mici vinișoare de sânge, exprimau cordialitate. Era îmbrăcat fără niciun fel de eleganță, cu un costum dintr-un material verzui, cu o cămașă de flanel gri și o cravată maro. Soția sa, o scundă persoană neînsemnată, cu o figură ce exprima bunătate, era, din contră, îmbrăcată cu o grijă puțin sfidătoare și avea pe cap o tocă de paiete negre. Totuși, purta aceste haine ca și când ar fi incomodat-o și ca și când le-ar fi preferat mai simple. Moray și-o putea imagina foarte bine înfășurată într-un șorț mare, făcându-și de lucru în bucătărie. Arbora atât de multe bijuterii încât David, pe nedrept, le presupunea false. Fata nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani și era destul de înaltă, brunetă, cu o siluetă frumoasă, cu un ten palid și ochi gri, de culoarea ardeziei, ochi pe care-i ținea tot timpul mesei plecați, cu un aer pudic.

Holbrook, cu un accent din Manchester, a reușit repede să rupă gheața, tachinându-l pe servitor, determinându-l pe Mahratta să se lanseze într-o distractivă povestire a aventurilor sale gastronomice, la care stomacul lui sensibil a fost nevoit să facă față la Londra, ceea ce a adus o umbra de surâs chiar și pe buzele domnului Hunthunter. După ce a reușit să-i trezească la viață și pe ceilalți comeseni, Holbrook le-a spus că fiul său era la Calcutta, pentru a deschide o filială a firmei, iar Dorrie – privire afectuoasă spre fata lui pe care o ignorase total – tocmai își terminase studiile la pensionul domnișoarei Wainwright la Blackpool și că voiajul lor în India avea drept scop atât plăcerea unei călătorii cât și afacerile. Era pe punctul de a comanda șampanie pentru toata masa, când o privire a soției sale l-a calmat.

— Bine, mămico, a spus el înclinându-se într-un mod comic, o

lăsăm pentru seară. Îți convine, Dorrie?

Doris i-a aruncat o privire tăioasă.

— Ajunge, tată. Acum scutește-ne de povestea vieții tale...

— Ei lasă, Doris, a intervenit mama cu blândețe, înainte de a adăuga, ca pentru a atenua din răceala replicii: Fata noastră nu s-a simțit prea bine în ultimele zile și acest voiaj de noapte a obosit-o foarte tare.

În timpul după amiezii, în timp ce se îndrepta spre infirmerie, Moray l-a zărit pe Holbrook, stând cu mâinile în buzunare. Acesta tocmai consulta lista participanților la jocurile de pe punte, listă care fusese lipită pe panoul de afișaj.

— Am impresia că ai reușit să aduni aici aproape pe toată lumea, doctore.

— Efectiv am luat contact cu toți pasagerii, domnule.

— Dorrie a noastră este destul de pricepută la prostioarele astea, a continuat Holbrook, și cred că ai putea să-i găsești un partener, doctore... De ce nu durmeata, în fond, ești tânăr, sportiv...

Moray a ezitat:

— Mi-ar face plăcere, domnule... Dar nu știu dacă îmi este permis. Mă... mă voi informa.

— Foarte bine, dragul meu, informează-te.

Moray nu încerca niciun fel de entuziasm, pentru că fata lui Holbrook nu-i făcuse o impresie favorabilă. De altfel, se îndoia ca medicul de bord să poată participa la competiții. Cu toate acestea, după ce și-a terminat consultațiile, l-a căutat pe O'Neil pe pasarelă și i-a explicat situația. Înaltul irlandez se arătase extrem de cordial și-l ajutase de mai multe ori, dându-i sfaturi utile cu privire la activitatea și obligațiile lui.

— Dar bineînțeles că poți, *toubib*! i-a spus O'Neil cu un puternic accent din Belfast. Intră în atribuțiile tale să fii atent cu pasagerii! Am zărit-o pe această micuță când a urcat la bord, a urmat el cu o sclipire malițioasă în ochii albaștri și, cu puțină șansă, vei ajunge poate să o dezgheți.

— Dar nu-mi propun asemenea lucru, a răspuns plat David.

Iubirea lui pentru Mary îl făcea să găsească șocantă sugestia lui O'Neil, cu toate că fusese făcută pe un ton prietenesc.

— În orice caz, fii amabil cu ea... nu ți se va întâmpla nimic rău, ba chiar s-ar putea să-ți folosească, pentru că tatăl ei este plin de aur. Produsele farmaceutice Holbrook... A început prin a

fi un mic farmacist obscur la Bootle, iar acum a ajuns să facă avere cu laxative și alte specialități de același gen! Asta-mi amintește o istorioară foarte drăguță...

O'Neil s-a lansat într-o anecdotă picantă, pe care a concluzionat-o cu un hohot de râs tonifiant, apoi, atingând cu degetele cozorocul șepcii, s-a întors spre cabine.

Moray rămăsese o jumătate de ora măsurând cu pași mari pasarela în compania irlandezului, privind cum se îndepărtează coasta franceză, cu obrajii bătuți de vânt. Drummond avusese dreptate: aerul din largul mării îi redase sănătatea. Deja se simțea mult mai bine, iar viața la bord era cât se poate de agreabilă. Uitată câteva clipe, promisiunea făcută lui Holbrook i-a revenit în minte când a coborât de pe pasarelă și, cu o ridicare a umerilor, a înscris numele domnișoarei Holbrook și pe al său pentru partidele de dublu mixt.

CAPITOLUL **XIII**

Continua să fie timp frumos, marea era calmă, iar cerul strălucitor al zilei se transforma noaptea în catifea întunecată, pe care, traversând-o, *Pindari* trasa șiajul său fosforescent. Era marea lui Iason și a lui Ulisse. În întuneric, nava părea suspendată între cer și apă, în timp ce, la tribord, o briză ușoară aducea mireasma caldă a Sardiniei.

Inhalând acest aer aromat în plămâni, fără a mai simți vreo durere, Moray a știut că pleurezia se vindecase, fără a mai avea nevoie de stetoscop pentru consult. Pielea îi era bronzată și niciodată nu se simțise mai bine. După toți acești ani petrecuți în meschinărie, existența pe care o ducea la bord i se părea de necrezut.

Trezit la ora șapte de boy-ul său, care, dând un ocol prin bucătărie cu picioarele goale, îi aducea un *chota hazri* de ceai și fructe proaspete, David se scula o jumătate de oră mai târziu, se ducea să înoate puțin în piscină, apoi se întorcea pentru a se îmbrăca. Micul dejun era servit la ora nouă, apoi, fie că Moray își făcea vizitele, fie că o dată pe săptămână îl însoțea pe comandant în inspecția navei. De la ora zece jumătate, rămânea în dispensarul său. La ora unu se lua masa de prânz și, în afara unor pansamente pe care le făcea la ora cinci, nu mai avea nimic de făcut întreaga zi. Trebuia doar să se arate amabil și

îndatoritor cu pasagerii. La ora șapte jumătate se auzeau bătăile melodioase ale gongului cinei, care era așteptată întotdeauna cu plăcere, fiind o masă de calitate, savuroasă și îmbelșugată, masă unde *curries* era mâncarea preferată.

În lunea următoare au început turneele de jocuri. La ora fixată, Moray s-a prezentat pentru partida de tenis – dublu mixt. Partenera lui era deja acolo, îmbrăcată cu o scurtă fustă albă și cu un tricou. Moray a constatat cu jenă că erau prezenți și părinții fetei, instalați în imediata apropiere a terenului pentru a nu pierde nimic din desfășurarea partidei. Cu toate că nu întârziase, s-a scuzat fața de Doris Holbrook pentru că a făcut-o să-l aștepte, dar ea nu i-a răspuns și nici măcar nu a făcut vreo încercare de a îl privi. Nu și-a dat seama dacă acest lucru s-a întâmplat din cauza timidității, sau dacă, așa cum avusese impresia în timpul mesei, tinerei fete îi făcea plăcere să fie dezagreabilă.

Au sosit și adversarii lor – tinerii căsătoriți olandezi, familia Hendrick, care se întorceau la Chittagong – și partida a început. La primele mingi Doris s-a arătat neglijentă, juca într-o manieră dezordonată, dar Moray avea ochiul ager și, cu obișnuita lui bună dispoziție, a reușit să compenseze greșelile partenerei sale. Atunci aceasta și-a dat drumul și a început să joace strălucitor. Era bine făcută, cu sâni fermecători, cu șolduri înguste, cu picioare lungi și frumoase, pe care le punea în valoare constanta ridicare a fustei scurte. Cei doi Hendrick, mult mai greoi, nu erau la nivelul sportiv al adversarilor și au fost învinși cu șase la doi.

Când David și-a felicitat partenera spunându-i: „Tatăl dumitale nu a exagerat când a afirmat că ai juca foarte bine”, ea l-a privit fix în ochi, – ceea ce i se întâmplase foarte rar – fără niciun surâs.

— Da, a spus ea, am învățat câteva lovituri... și mi-am imaginat singură alte câteva. Dar nu-mi oferi ceva de băut?

Când stewardul le-a adus două lămâi stoarse, cu gheață pisată, ea a început să bea lichidul cu un pai, pe jumătate întinsă pe o bancă. Moray o privea cu o oarecare jenă, neștiind ce să spună, lucru fără precedent pentru un băiat înzestrat cu calitatea de a ști întotdeauna să pronunțe cuvintele care trebuiau la momentul oportun. Înfierbântați de joc, obrajii palizi ai fetei se coloraseră, iar tricoul i se lipise de sâni, astfel încât

rozul aureolelor se putea vedea prin țesătura fină, devenită transparentă. Este frumoasă, s-a gândit medicul cu un fel de furie, dar ce are? Și-a înghițit limba? Dar se pripise, pentru că Doris Holbrook a declarat dintr-o dată:

— Sunt fericită că am câștigat. Voiam pur și simplu să-i zdrobim pe acești amorezi olandezi! Ți-i poți închipui împreună într-un pat? De fapt, vreau să câștigăm toate turneele și asta numai pentru a-i necăji pe delicioșii noștri companioni de voiaj. Ce plebe! Îi detest pe toți! Dumneata nu?

— Drept să spun, nu.

— Asta-i acum, nu poate fi posibil! Sunt îngrozitori, mai ales cei de la masa noastră. Doamna Hunthunter, această mare gloabă, mă îmbolnăvește cu vulgaritatea ei! De fapt, chiar și vaporul nu face două parale. Eu n-am vrut să fac acest voiaj satanic, dar părinții m-au adus cu forța la bord. Cabina mea este considerată una dintre cele mai bune ale punții A, iar tata a plătit în consecință... Ei bine, aș vrea să o vezi! O nișă pentru câini, o vizuină pentru iepuri... cu o baie formată dintr-o simplă chiuvetă de bucătărie, iar asta-i insuportabil pentru mine, pentru că-mi place să mă spăl des. Și peste toate astea, de ce suntem serviți de indigeni? Ar fi putut totuși să angajeze personal alb!

— Servitorul nostru este foarte drăguț...

— N-ai remarcat cum miros? A moarte. Sunt foarte sensibilă la mirosuri... Doctorul i-a explicat mamei că asta se datorează nervilor mei olfactivi... De fapt... un bătrân neputincios și acela! Oricum ar fi, îmi place ca oamenii să **miroasă** frumos.

— Eu mă încadrez în categoria asta? nu s-a putut el abține să o întrebe cu ironie.

Ea a râs și și-a întins picioarele, desfăcându-le:

— Ai vrea să știi, nu? Sinceră să fiu, ești unica mea mică rază de speranță. N-ai remarcat că te-am simpatizat încă din prima zi, din timpul dejunului? Simpatizez oamenii sau nu-i simpatizez și-mi dau imediat seama de asta. Pentru a nu-ți ascunde nimic, eu l-am rugat pe tata să-ți ceară să-mi fii partener. Mai ales când este puțin amețit de băutură, tata este un ins lipsit de energie. Iar mama poate fi considerată la fel, cu toate că are tendința de a fi colantă. Dar eu știu cum să-i iau. Există cazuri în care literalmente îi înspăimânt pentru a obține de la ei ceea ce vreau. Ce să mai vorbim? Sunt cam așa: sau vorbesc tot timpul,

sau nu-mi descleștez dinții. O asemenea comportare avea darul de a o înnebuni pe bătrâna Wainwright!

— Este directoarea tâ?

— A fost. M-a dat pe ușă afară.

— De ce?

Doris i-a aruncat un surâs enigmatic și l-a anunțat:

— Va urma!

A doua zi după amiază, Doris și medicul au câștigat două partide de aruncare la țintă cu inelele, partide la care au asistat din nou părinții tinerei fete. Lui Moray îi făcea o deosebită plăcere să joace în compania lui Doris. Până atunci nu mai întâlnise niciodată pe cineva care, având atâtea prejudecăți și dând dovadă de atâta intoleranță, să fie atât de sigură de drepturile divine ce i se cuvin și care, în același timp, să contrabalanseze toate acestea, arătându-se aproape vulgară. De altfel, faptul ca ea îl găsea simpatic, nu-l prea flata. Cât îi privește pe părinți, nu mai încăpea îndoială că ei își adorau fiica, cu toate că ea nu le răspundea cu aceeași afecțiune. Vizibil încântată că i-a văzut triumfând, doamna Holbrook a venit să-l felicite pe David după terminarea partidei:

— Ai reușit să o faci pe Dorrie a noastră să se exteriorizeze, doctore!

Doris, care era pe punctul de a se îndepărta, nu a spus nimic, dar, întâlnind privirea lui Moray, l-a gratificat cu un surâs șters, totuși provocant și enigmatic, surâs care îi era caracteristic. Tânărul medic a continuat să se întrețină încă câteva clipe cu părinții și, în timp ce i-a părăsit pentru a coborî la dispensar, i-a văzut cum își apropie capetele ca pentru a ține sfat. Doamna Holbrook părea să facă presiuni asupra soțului ei pentru a-l determina să acționeze într-un anumit fel. Cinci minute mai târziu, Holbrook intra cu un aer enigmatic în dispensar.

— Nu am absolut nimic, doctore, absolut nimic. Doar aș vrea să beau puțin bismut. Nimic nu-mi liniștește stomacul ca bismutul. Nu te deranja... spune-mi unde ai pus bismutul și mă voi servi singur.

Moray i-a arătat sticla cu bismut și l-a privit luând o doză mai mult decât generoasă. Se întreba dacă nu ar trebui să-l pună în gardă pe Holbrook față de starea ficatului lui, cirotic fără discuție. În afară de momentele în care venea să asiste la exploziile sportive ale fiicei sale, sau când se ducea să

vorbească puțin cu comandantul pe pasarelă, Holbrook își petrecea cea mai mare parte a timpului la bar, cu Henderson și Macrimmon, cei doi plantatori de ceai.

— Nemaipomenit, a spus Holbrook după ce a înghițit câteva bucăți mari de bismut pe care le pusese mai întâi în palmă. Iată și onorariul dumitale, doctore.

— Domnule, nu poate fi vorba... este... este mult prea mult!

— Doctore, a spus Holbrook, fixându-l cu o privire pătrunzătoare a ochilor injectați, ar trebui să ai încredere în experiența unui om care a văzut multe în lumea asta josnică: atunci când se ivește o ocazie bună, nu o lăsa să îți scape!

Și, cu o generozitate cordială, a lăsat o bancnotă de cinci lire în mâna lui David. Acesta, punând la loc sticla de bismut după plecarea lui Holbrook, nu s-a putut abține să nu gândească, surâzând: „Și acum, băiete, ar fi bine să câștigi toate partidele pe care le dispuți împreună cu Doris a noastră!”

Dar aceasta nu era decât o față a lucrurilor, pentru că începea să găsească din ce în ce mai interesant câmpul de studiu pe care îl oferea tânăra fată. În anumite momente, ea părea să dea dovadă de o experiență și de o maturitate mult superioare celor obișnuite pentru vârsta ei; în alte momente, din contră, părea o întârziată mintal. Într-o zi se dovedise sobră și taciturnă, în alta veselă și provocantă. Ceea ce David admira mai mult la ea era totala indiferență față de ceea ce ar putea gândi lumea cu privire la persoana ei. Nu încerca niciodată să fie populară și, spre deosebire de pasagerii care se strigau deja pe numele mic, părea să aibă o plăcere deosebită în a păstra o oarecare distanță. Nu era de acord cu imitarea oamenilor și putea fi extrem de insolentă față de oricine ar fi încercat să o flateze sau să intre în relații cu ea. Dădea dovadă de o neglijență dezinvoltă în ceea ce privea obiectele personale, uitând fără încetare prin diferite locuri o geantă, un pulover sau o eșarfă, rătăcind sau pierzând lucruri de valoare, fără a fi cât de puțin afectată de acest lucru. Această complexitate a caracterului ei a stârnit curiozitatea tânărului medic și, atunci când, în timpul meselor, îl privea arborând faimosul ei surâs, se simțea încurcat. Lucru curios, era înclinat chiar să-i placă acest lucru.

Toate acestea aduceau o savoare suplimentară la ceea ce mama ei numea „a o face pe Dorrie a noastră să se exteriorizeze” în timpul competițiilor sportive. Competiții în care, la

drept vorbind, el nu-și punea probleme, pentru că numeroși pasageri erau oameni de vârstă înaintată. Ca adversari serioși, Moray și Doris nu-i aveau decât pe cei doi Kindersley, o familie cu doi copii care se întorcea la Kadur, statul Mysore, după trei luni de vacanță. El, în jur de treizeci și cinci de ani, era un bărbat extrem de cordial, director al unei mici plantații de cafea, care avusese mult de suferit din cauza scăderii cursurilor datorate unei supraproducții provenite din Brazilia. Soția lui, cu reputația unei foste jucătoare de tenis excelente, se arăta foarte drăguță, cu o figură stăpânită întotdeauna de o anume gravitate. Când *Pindari* s-a apropiat de canalul Suez, Moray și partenera sa erau calificați în semifinale la toate jocurile, lucru care se petrecuse și cu familia Kindersley.

În ajunul sosirii la Port-Said, doamna Holbrook, întinsă pe un *chaise-longue*, l-a chemat pe Moray, indicându-i un scaun liber care se găsea în apropierea ei. De mai multe ori ea îl onorase cu o asemenea invitație. Îi cerea lui David să-i povestească momentele grele prin care trecuse în viață și, cum și ea avusese un trecut la fel de greu, băiatul îi câștigase simpatia afectuoasă. În acea zi, după ce se extaziase față de vremea frumoasă și după ce l-a întrebat când va sosi nava la chei, doamna Holbrook s-a aplecat confidențial spre David:

— Mâine vom merge pe uscat pentru a vizita curiozitățile locurilor și pentru a face câteva cumpărături. Contăm pe compania dumitale.

Moray a dat din cap:

— Sunt extrem de măgulit, doamnă Holbrook, dar va trebui să rămân la bord. Trebuie să pregătesc toate actele pentru ofițerul sanitar și pentru spitalizarea unui membru al echipajului care este bolnav.

— Ce păcat, a spus ea contrariată. Poate dacă domnul Holbrook ar vorbi cu comandantul...

— Nu, a întrerupt-o el imediat. Nu este posibil. Certificatul de sănătate este un lucru extrem de important... fără el nu am putea să ne reluăm drumul.

— Noi contam cu adevărat pe dumneata. Doris va fi extrem de dezamăgită.

Dupa puțin timp, doamna Holbrook a început să vorbească despre fiica sa. Oricine putea vedea că atât ea cât și soțul ei o adorau, dar Dorrie le dădea uneori griji. Asta nu era din cauză că

nu reușiseră să-i dea cea mai bună educație: pensionul domnișoarei Wainwright era unul dintre cele mai selecte din nordul Angliei. Doris vorbea franceza și cânta minunat la pian, chiar și bucăți clasice... Luase tot felul de lecții particulare: tenis, dicție, ținută... Tatăl ei a vrut să-i asigure toate avantajele unei existențe deosebite. Doar că era un copil... nu dificil, nu, dar supus la frecvente schimbări de dispoziție. Uneori foarte vioaie, foarte veselă, alteori extrem de deprimată... Cu totul altfel decât fratele ei, Bert, constant bine dispus.

Doamna Holbrook s-a oprit, în timp ce fața i s-a luminat atunci când l-a evocat pe fiul ei. Asta-i, a concluzionat ea, nu mai era nimic de adăugat în afară de faptul că ea și soțul ei îi erau recunoscători lui David pentru maniera în care s-a ocupat de Dorrie. Acest lucru i-a făcut bine fetei, a trezit-o într-un fel.

Moray era impresionat. O găsea simpatică pe această femeie care, în ciuda toaletelor și bijuteriilor pe care soțul ei i le oferise, nu încerca să-și nege originea modestă. În contradicție cu bogăția lui Holbrook, ea nu avea nicio pretenție și aproape îl implora pe David să se ocupe de fata lor.

Neștiind ce să spună, tânărul medic s-a mărginit la câteva amabilități banale:

— Doris este foarte inteligentă și sunt sigur că va putea să-și învingă cele câteva mici imperfecțiuni de caracter. Deja puteți să constatați cât de mult s-a distins în turneele organizate. Și, bineînțeles, dacă aș putea să vă fiu util, în ceea ce mă privește...

— Ești foarte amabil, doctore, a declarat doamna Holbrook strângându-i mâna, și cred că nu mai trebuie să-ți spun că noi te găsim extrem de simpatic.

CAPITOLUL XIV

A doua zi dimineață, la ora zece, au ajuns în rada portului Port-Said, trecând prin fața marii statui din Lesseps. După ce au așteptat timp de o oră pentru ca drapelul galben al carantinei să fie coborât, au acostat în sfârșit, iar *Pindari* a început imediat reaprovizionarea cu carburant și apă. La amiază, toți pasagerii care au dorit să viziteze orașul au părăsit nava. În timp ce se cobora pasarela, cei din familia Holbrook își agitau mâinile pentru a-și lua la revedere de la Moray, care regreta că nu-i

poate însoți. Văzut de pe punte, orașul avea un aer misterios, extrem de atrăgător. Printre clădirile antrepozitelor și printre instalațiile portuale, Port-Said se distingea galben-alburiu pe fondul unui orizont plat, fremătând de căldură. Terasele și balcoanele scânteiau în soare, zveltele minarete țâșneau din străduțe întortocheate, dominând cu distincție mulțimea zgomotoasă și colorată... Ce păcat că nu a putut accepta invitația domnului Holbrook!

David avea cu toate acestea de ce să se ocupe. Matelotul indigen care era bolnav părea să fie atins de osteomielită și, după ce medicul portului a confirmat acest diagnostic, au fost necesare o serie de hârtii care trebuiau scrise și semnate înainte ca o ambulanță să poată veni pentru a-l transporta pe bolnav la spital. Odată această treabă terminată, David a trebuit să verifice starea bună a rezervoarelor de apă potabilă, după care imediat a fost chemat la comandant. *Pindari* era realmente invadat de o mulțime de afaceriști, polițiști, hamali, vizitatori egipteni și agenți ai **companiei** maritime. A sosit cartul de la ora patru și el nu și-a putut oferi nici măcar un moment liber. Cum curierul pleca peste o jumătate de oră, **nu** a avut destul timp pentru a termina scrisoarea pe care, de câteva zile, o începuse pentru Mary și la care scrisese în momentele libere. A regretat și mai mult acest lucru când, la ora șase, atunci când s-a adus poșta, aceasta conținea trei scrisori de la Mary, plus una pe care David, după scris, o bănuia de la Willie. Decât să le citească, sub presiunea grabei, a preferat să pună scrisorile în dulapul din cabină, pentru a le citi în liniște înainte de culcare. A mai fost nevoit să completeze un stat în dublu exemplar pentru a obține suplimentul de emetină, pe care medicul portului i-l alocase cu titlu preventiv, având în vedere că o epidemie de dezinterie bântuia orașul. După ce a făcut și acest lucru, **a** dus foile comisarului de bord și și-a amintit că familia Holbrook trebuia să-l aștepte deja în fumoar, unde promisese să servească cu ei un pahar înaintea cinei. Conștient că este în întârziere, s-a grăbit de-a lungul punții de promenadă, unde s-a întâlnit cu mai mulți pasageri, cei mai mulți foarte veseli, cu fesuri în cap și încărcați cu cumpăraturile făcute prin magazine: cutii de *loucoum*, țigări egiptene – despre care O'Neil spunea că sunt făcute din excremente de cămilă! – statuete din pământ ars care reprezentau Sfinxul, obiecte de aramă acoperite cu

hieroglife. Macrimmon, puternic afumat și drapat cu un burnus alb, cumpărase un foetus într-un borcan de sticlă.

Familia Holbrook deja se întorsese și, în timp ce împingea ușile batante de la fumoar, David i-a văzut pe toți trei înconjurați de o grămadă de pachete. Într-o dispoziție excelentă, Holbrook a comandat un scotch dublu pentru el și cocktailuri cu șampanie pentru ceilalți. Doamna Holbrook, care bea foarte rar alcool și făcea de obicei eforturi pentru a-l determina pe soțul ei să nu bea, s-a lăsat de data aceasta convinsă. Apoi au început să povestească animați excursia lor, o excursie extrem de reușită. Luaseră o mașină care i-a plimbat de-a lungul lacului Menzale, au vizitat marea moschee, au văzut un îmblânzitor de șerpi, au admirat o colecție de scarabei la muzeu. După aceea au luat masa pe o terasă în grădinile de la Pera Palace Hotel, unde au degustat un delicios pește cu curry, servit cu semințe de floarea soarelui și ardei iuți. În sfârșit, când s-au întors, au descoperit un magazin minunat.

— Nu-i nimic de văzut prin *souk*-uri, a precizat doamna Holbook. Acesta era un magazin cu adevărat bun, ținut de un așa numit Simon Artz. Am cumpărat de acolo o grămadă de lucruri.

— Pretindea că ar putea procura pentru clienții săi orice de oriunde, a completat Doris râzând.

Scoțându-și o oglindă din poșetă, ea tocmai își rectifica rujul de pe buze și soarele, sau excitația provocată de această schimbare de decor îi adusese la viață obrajii palizi, făcând să-i pară ochii mult mai scânteietori. Niciodată până atunci ea nu dăduse dovadă de atâta bună dispoziție.

— ... am cumpărat și cadouri pentru prietenii noștri, a continuat doamna Holbrook, și nu te-am uitat nici pe dumneata, doctore, pe dumneata care ai rămas aici pentru a munci, în timp ce noi ne-am amuzat.

Cu un surâs afectuos, ea i-a întins un mic pachet triunghiular. Roșind, David l-a luat cu jenă, neștiind dacă trebuie să-l desfacă.

— Haide, uită-te ce este înăuntru, i-a spus Holbrook malițios. Nu te va mușca.

Tânărul medic s-a supus, așteptându-se să găsească un souvenir banal. Dar pachetul ascundea un ceas cu brățară de aur roșu, purtând marc**a** Patek Philippe, una dintre cele mai reputate mărci elvețiene. Costa cu siguranță o avere, iar Moray

a rămas trăznit.

— Sunteți cu adevărat foarte drăguți, foarte generoși... a murmurat el în sfârșit. Tocmai aveam nevoie de un ceas și...

— Da, Dorrie a noastră a observat că nu ai, l-a întrerupt Holbrook. Chiar ea l-a ales.

Întorcându-se dintr-o dată spre tânăra fată, Moray a întâlnit privirea lui Doris, o privire provocantă și directă, care părea să-i unească într-un fel de complicitate.

— Nu mai face din țânțar armăsar, tată. Treci peste asta. Sau povestesc ce ai întrebat cu privire la fetele care dansau din buric!

Holbrook a râs în hohote, și-a golit paharul și s-a ridicat:

— Mor de foame! Voi cere stewardului să ducă toate astea în cabinele noastre, iar noi vom merge direct în sala de mese.

Când pachebotul făcea o escală, cina devenea o masă foarte elastică, servită aproape nu avea importanță la ce oră și astfel s-au trezit doar ei patru la masă, intimitate care o prelungea pe cea din fumoar și contribuia serios la înveselirea cinei, la care Doris s-a arătat într-o vervă deosebită. Ca fiică unică și răsfățată, ea îi trata de obicei pe părinții săi cu condescendență, transformată uneori în dispreț supărător. Dar, în acea seară, această atitudine făcuse loc unei tachinătoare zeflemele, dirijată în special împotriva tatălui, care riposta pe același ton. Imediat Moray a presupus cu puțină milă că Holbrook dorise să-i facă un cadou deosebit fiicei sale și fusese refuzat, mai ales că-l auzise pe industriaș plângându-se de Doris că ar fi prea pretențioasă. Chiar dacă replicile erau uneori caustice, tânăra fată se arăta extrem de amuzantă și a devenit și mai amuzantă atunci când s-a lansat în imitații malițioase ale celor care stăteau de obicei, la masa lor. Totuși, mama ei a intervenit:

— Haide, draga mea... nu merge prea departe!

Din nou Doris i-a aruncat o privire complice lui Moray, în timp ce motoarele făceau să vibreze vaporul ce se desprindea de chei. Începuse traversarea lentă a canalului, iar doamna Holbrook, vizibil încântată de a vedea înțelegerea familială restaurată, a sugerat să meargă toți pentru a lua cafeaua pe puntea superioară, pentru a asista la apusul soarelui în deșert. A fost suficient ca domnul Holbrook să-i spună câteva cuvinte stewardului pentru ca toate dificultățile să dispară. Se aflau peste puțin timp instalați la tribord, sub o umbrelă, în jurul unei

mese rotunde unde li s-a servit cafea, apoi fructe proaspete și ghimbir conservat în sirop. În timp ce discul imens incandescent dispărea în vasta întindere de nisip, se puteau vedea detașându-se, ca niște umbre chinezești pe cerul fără limite, palmieri, o caravană de cămile care înainta încet, corturile beduinilor, un trib nomad. Apoi cerul a căpătat o culoare indigo și a apărut luna, a cărei strălucire se accentua odată cu căderea nopții.

Sub ei, în salonul cel mare, orchestra a început să cânte un pot-puriu de melodii la modă. Moray, așezat în apropierea lui Doris, o vedea întinsă pe scaunul ei, cu brațele puse la ceafă, schimbându-și poziția, ca și cum nu și-ar fi găsit locul.

— Nu-ți este bine? a întrebat el. Mă duc să-ți caut o pernă.

— O pernă! Mă faci să râd! Sunt bine..., dar mă simt puțin alta în seara asta.

— Cine nu este așa? Din cauza Orientului, a cerului...

— Și a muzicii.

Doris a fredonat câteva măsuri în ritmul orchestrei, s-a întrerupt, a reînceput, pentru a exclama în final:

— Dacă mai continuă, înnebunesc!

— Înainte de a se întâmpla un asemenea lucru, a spus Moray râzând, lasă-mă să-ți mulțumesc pentru că ai ales pentru mine un ceas atât de frumos.

— Știu ce-mi place. Ceasul mi-a plăcut și-mi placi și tu... Nu te miră că ți-o spun direct?

— Absolut deloc! Poți vedea cât de încântat și de recunoscător sunt!

Au rămas tăcuți timp de un minut, apoi Doris a continuat:

— Nu-ți face o impresie ciudată acest aer plin de lumină? Ca și când te-ai îmbăia în lapte călduț... Nu, încă nu am făcut așa ceva, cu toate că ar fi o idee... Dar când scapi săpunul, cred că este foarte dificil să-l mai găsești. Cât de mult mi-aș dori să ne putem duce să ne îmbăiem... nu în această scârboasă piscină mică, bineînțeles, ci pe o plajă pustie, unde să fim singuri și unde să nu avem nevoie de costum de baie. Ea a râs din nou. Nu-ți lua acest aer șocat, prostănacule! Nu ți s-a întâmplat niciodată să te simți înălțat pe un piedestal, surescitat, ca și când ai fi în centrul Universului?

Bătând ritmul cu piciorul pe punte, ea a început să fredoneze:

— În centrul Universului... în centrul Universului... Ce senzație

minunată! Când mă simt astfel, sunt gata să fac orice... Iar în seara asta aceasta-i starea mea de spirit, dacă te interesează!

S-a întins, a fredonat din nou, apoi s-a ridicat:

— Nu pot să-mi scot din minte aerul ăsta... Hai să dansăm puțin.

A intervenit o clipă jenantă, apoi David a spus:

— **Poate te va surprinde, dar nu știu să dansez.**

— Nu-ți bate joc de mine! Vrei să scapi!

— Nu, te asigur... În timpul studiilor mele am făcut atâtea lucruri încât nu am mai avut timp să învăț să dansez.

— Ei bine, vei avea acum o strălucită ocazie pentru a o face. Este extrem de ușor când ai un profesor bun, iar eu sunt unul dintre ei.

— Nu, serios... Nu voi reuși decât să te calc pe picioare și să mă acopăr de ridicol.

— În ochii cui? Tata s-a strecurat la bar, iar mama a ațipit. Ne-a rămas muzica, luna... și totul este pe gratis... Hai, vino, a spus ea întinzându-i mâna, te voi introduce în ambianță.

El s-a ridicat și, destul de stângaci, a luat-o pe fată în brațe.

— Este un fox-trot, i-a spus ea. Nu trebuie decât să urmărești ritmul... Strânge-mă mai aproape, nu mă voi sparge... Mai aproape! Așa-i mai bine... Oricât de straniu ar putea să pară, în aparență va trebui să dansăm împreună...

Era uimitor de ușor. Ambianța era atât de antrenantă și Doris atât de bună dansatoare încât David s-a simțit rapid în largul său, abandonându-se complet ritmului și ajungând chiar să improvizeze pași. Când orchestra s-a oprit, Doris l-a privit, schițând o mică înclinare a capului:

— Nu ți-am spus eu?

— Este formidabil! Nu m-aș fi gândit... Și în plus este o excelentă modalitate de a face mișcare.

Ea a izbucnit într-un scurt hohot de râs:

— Evident, este și acesta un mod de a privi lucrurile.

— Asta se datorează, îmi dau foarte bine seama, faptului că tu dansezi minunat...

— Recunosc că este unul dintre lucrurile mele preferate. În timpul ultimului meu an de pension, sâmbătă seara, o ștergeam cu o prietenă și mergeam la o sală de dans din apropiere. Pretindeam că suntem animatoare... Nici nu-ți poți închipui ce ne-am amuzat făcând acest lucru, până într-o seară în care s-a

declanșat un scandal în toată regula.

— Acesta este motivul pentru care ai fost obligată să părăsești pensionul?

Ea și-a lăsat capul pe spate, cu un gest ofensat:

— Iată o chestie personală despre care nu-mi place să vorbesc. Eu nu am fost în niciun fel amestecată în scandal, dacă asta vrei să știi. Cea mai mare parte a timpului am dansat cu Bert, fratele meu, care este un băiat convenabil... A pufnit dintr-o dată în râs. În fond, pentru ceea ce știu eu, poate nu este tocmai convenabil! În sfârșit, nu are importanță, te iert. Dă-mi te rog țigările și bricheta din geanta de pe *chaise-longue*.

S-a apropiat de el în timp ce-i aprindea țigarea.

— Nu fumezi? a spus ea văzând că refuză cu un semn al capului țigările oferite. Câte lucruri se pare că ai trișat în viața ta!

— Le voi plăti pe toate într-o **zi!**

— Nu aștepta prea mult. Eu, când îmi doresc ceva, trebuie să fac imediat.

Au rămas sprijiniți de balustradă până când orchestra a reînceput să cânte. Atunci, aruncând țigarea pe jumătate fumată, Doris s-a întors spre Moray:

— Reîncepe... Dar pune mai mult sentiment. Imaginează-ți că tocmai vii să mă agăți pe promenada din Blackpool!

— Dumnezeule! a surâs el. Dar nu este deloc genul meu.

— Tocmai asta îți dă un anumit șarm, a murmurat ea strângându-se mai aproape. Dar încearcă totuși.

Au dansat împreună pe alte trei melodii care au urmat și la fiecare dintre ele David și-a dat seama de progresele pe care le înregistra. Era o experiență nouă și pasionantă să vadă cât de rapid poate învăța pașii. Dar, tot timpul grijuliu cu convenințele, nu voia să abuzeze și, cum tocmai se apropiau de doamna Holbrook, s-a oprit declarând:

— Mulțumesc mult, Doris. A fost absolut minunat, dar acum, a continuat el consultându-și noul ceas, va trebui să ne spunem bună seara...

— Bună seara! Asta-i culmea! Este încă devreme și tocmai începusem să ne amuzăm.

— Nu, serios, Doris, va trebui să cobor în cabină.

Îl privea, în timp ce ochii ei albaștri ca ardezia se umpleau de furie și dezaprobare.

— Este posibil să fii chiar atât de **stupid?** Acum, când avem luna asta, și totul... totul? Dacă ești obosit, să ne așezăm puțin...

— Nu sunt obosit, dar cred că este vremea să ne retragem.

Doamna Holbrook, care, trezită din ațipeală, îi observa cu indulgență, părea să împărtășească această părere. S-a ridicat și s-a apropiat de ei, spunând:

— Este timpul să mergem la culcare. Toți am avut astăzi o zi obositoare.

— În orice caz, ați știut să o faceți pe a mea foarte agreabilă, a declarat Moray.

— Te voi face să regreți că mi-ai făcut una ca asta! i-a șoptit Doris, aproape fără a mișca buzele, în momentul în care a trecut prin fața ei. De asta poți fii sigur!

David se gândea că glumește și, pe ultimele măsuri ale șlagărului *Desiree*, care-i acompaniau plecarea, **și-a** regăsit cabina unde, deschizând dulapul, a văzut în fața lui, ca un fel de reproș, scrisorile primite în timpul zilei.

Imediat parcă s-a trezit din beție. S-a dezbrăcat repede și, înainte de a se culca, plin de remușcări, a început să desfacă plicurile. Mary acoperise numeroase pagini cu un scris rotunjit, îngrijit. Începea prin a-i mulțumi pentru scrisoarea pe care i-o trimisese din Marsilia, spunându-i câtă bucurie i-a făcut vestea ameliorării sănătății **lui.** Îl ruga în același timp să continue să fie atent, să se ferească mai ales de răceala serii și spera ca el să nu fie prea obosit din cauza muncii. În ceea ce o privea, ea se simțea bine, dar îi era dor de el și în fiecare dimineață mai tăia una dintre filele calendarului rupând astfel încă o zi ce indica despărțirea lor. Așteptând revederea, nu-și pierdea timpul și cosea foarte mult. Cumpărase material pentru a face perdele și un așternut de pat pentru noua lor casă. La Grant, comerciantul de mobilă de pe esplanadă, exista un salon, de ocazie, este adevărat, dar foarte avantajos ca preț. Grant îi promisese să-l păstreze până la întoarcerea lui David, pentru că ea nu voia să-l cumpere fără asentimentul lui. Tatăl ei nu se simțea prea bine în ultimul timp, dar ea îl ajuta puțin pe Donaldson și astfel reușeau să se descurce. Semna apoi foarte simplu: *A ta, Mary*.

Terminând de citit scrisorile de la logodnica sa, David a simțit o strângere de inimă. I se părea că descifrează printre rânduri îngrijorare și necazuri. Poate că Mary nu-i spusese totul... Repede, a desfăcut și scrisoarea de la Willie.

„Dragă Davie,

Sper că te simți bine și că voiajul decurge normal. Aș fi vrut foarte mult să fiu cu tine. Mi-ar fi plăcut enorm să vizitez acele țări îndepărtate, mai ales pe cele din Africa. Aici, lucrurile nu merg prea bine de când ai plecat. Timpul s-a răcit, este umed, iar tata a avut probleme cu inima, după o vizită pe care a primit-o. Am auzit-o pe mătușa Minnie spunând că familia Stoddart ne pune cuțitul în beregată. Mary îl ajută pe Donaldson la făcutul plăcintelor. Fii sigur că ne lipsești mult, mai ales mie. Spune-i comandantului să pună cărbuni și revino cât mai repede.

Cu afecțiune, al tau, Willie.”

David a lăsat scrisoarea care-i adusese confirmarea bănuielilor. Mary avea necazuri... și în plus mai resimțea și lipsa lui. Cu inima plină de iubire, încerca anumite remușcări gândindu-se la viața confortabilă și veselă pe care o ducea pe vapor, în timp ce ea se zbătea în necazuri. Dintr-o dată a regretat că a făcut acea călătorie. Măcar ar fi putut să fie alături de Mary, să o consoleze, să o încurajeze... A simțit crescând în el nevoia de a face ceva, de a acționa imediat. A rămas un moment gânditor, cu sprâncenele încruntate, apoi, luând telefonul special care le permitea ofițerilor să comunice între ei, a cerut cabina radio. Cu toate că economisea bani pentru viitor, nu a ezitat deloc să cheltuiască pentru o radiogramă:

„Scrisorile primite la Port Said. Nu-ți fă griji. Totul se va aranja odată cu întoarcerea mea. Te iubesc. David.”

După ce Sparks, radiofonistul, i-a repetat mesajul cuvânt cu cuvânt, i-a mulțumit și a pus telefonul în furcă, cu un surâs. Cât de surprinsă va fi Mary și cât de bucuroasă când va primi aceste cuvinte de încurajare, venite cu toată viteza din cealaltă parte a lumii! Cu cugetul împăcat, David a stins lumina și a adormit gândindu-se la Mary.

CAPITOLUL XV

Au ajuns la intrarea îngustă a golfului Suez și piscurile din Sinai scânteiau deasupra lor printr-o ceață umedă. De trei zile era o căldură copleșitoare. În Marea Roșie soarele ardea nemilos deasupra lui *Pindari*, stâncile din Aden, crăpate și fisurate de căldură, te făceau să te gândești la pereții unui cuptor și chiar portul părea atât de puțin atrăgător încât foarte puțini pasageri

au coborât de pe vapor. Familia Holbrook a rămas la bord. După noaptea care a urmat excursiei lor la Port Said, Doris nu mai reapăruse pe punte, rămânând în cabina ei, pradă unei ușoare indispoziții, după cum i-a spus doamna Holbrook lui Moray. El a fost pe punctul de a-și oferi serviciile, dar ceva din tonul doamnei Holbrook l-a făcut să se abțină, insuflându-i ideea că ar fi putut fi jenant dacă ar fi fost vorba despre simple probleme menstruale. Ipoteză care aproape i s-a confirmat atunci când mama a adăugat pe un ton confidențial.

— Asta i se întâmplă din când în când, doctore.

El **s-a** mărginit atunci în a-i ura tinerei fete o restabilire rapidă, adăugând că din cauza căldurii suferă în felul lui oricare dintre pasageri.

În realitate, această căldură excesivă i-a crescut mult numărul pacienților. În afara celor care sufereau de insolație sau de dureroase răni ale pielii dobândite atunci când au vrut doar să se bronzeze, avea și câteva cazuri mai serioase. Îl îngrijora mai ales starea celor doi copii ai familiei Kindersley, atinși amândoi de o colită acută. Starea lor a îngrijorat-o foarte mult pe doamna Kindersley și David a sfârșit prin a crede că le era mult mai rău decât în realitate. Dar, după ce a rămas aproape continuu patruzeci și opt de ore la căpătâiul lor, tânărul medic a constatat o ușoară ameliorare la sfârșit**ul c**elei de-a treia zile și, răsuflând ușurat, a putut-o liniști și pe mama disperată. Cu ochii roșii de oboseală, cu gulerul desfăcut, cu părul ciufulit, el a luat termometrul spunând:

— La începutul săptămânii viitoare vor putea să fugă din nou pe punte și vă vor obliga să țipați la ei.

Doamna Kindersley, care, și ea, nu dormise de două zile, a izbucnit în lacrimi:

— Doctore, ai fost minunat! Nu aș putea să te răsplătesc niciodată pentru tot ce ai făcut!

— Ba da. Mergând să vă culcați imediat. Trebuie să fiți în formă pentru finalele turneelor.

— Da, a spus ea ștergându-și ochii și încercând să-i surâdă lui David, mi-ar place să câștig acel serviciu frumos de ceai pentru bungalowul nostru. Dar partenera dumitale nu este și ea bolnavă?

— Cu siguranță nu este nimic grav.

L-a condus până la ușa cabinei și acolo l-a privit fix, parcă

ezitând să-i spună ceva.

— Bill și cu mine te stimăm foarte mult, doctore și după tot ce ai făcut pentru **noi...** Dar noi ne-am pus de mai multe ori întrebarea dacă dumneata... în sfârșit, dacă ești foarte intim cu domnișoara Holbrook.

— Foarte intim? a repetat el cu un aer mirat, apoi, înțelegând dintr-o dată: Bineînțeles că nu.

— Sunt bucuroasă să te aud spunând asta, a continuat doamna Kindersley strângându-i mâna. Este foarte frumoasă și vizibil atrasă de dumneata... Dar există ceva bizar în această fată, ceva ce nu-mi place... Bill spune că-i provoacă frisoane! Nu vă supărați că am vorbit atât de sincer?

— Nu, bineînțeles, a asigurat-o el, cu toate ca s-a simțit într-un fel jenat și ofensat. Acum mergeți și luați somniferul pe care vi l-am dat și culcați-vă.

Moray s-a întors în cabina sa, s-a ras, a făcut un duș, a băut două cești de cafea și s-a pregătit pentru a-și face vizitele. Începea să-și dea seama că Doris nu este deloc iubită pe vapor. Nu numai că se ținea ostentativ la distanță de ceilalți călători, dar i se întâmpla deseori să repeadă pe cei care i se adresau, iar pe de altă parte numeroasele și elegantele ei toalete ajunseseră să fie invidiate de către celelalte femei. În afară de asta, i se părea lui David că succesul lor continuu în competițiile sportive provoca comentarii nefavorabile. Antipatia doamnei Kindersley se **dat**ora acestor succese? Nu prea credea. Remarca tinerei femei fusese făcută cu cele mai bune intenții. Nici vorbă, nu-i purta pică pentru acea intervenție. Ea nu trebuia să se amestece în afacerile lui, mai ales că el nu avea absolut nimic să-și reproșeze. Cât privește remarca lui Kindersley... Un tip care la Kadur își petrecea toată ziua la club, neglijându-și nevasta!

Toată dimineața Moray și-a rumegat în minte aceste gânduri, iar rezultatul a fost favorabil lui Doris. Cu siguranță, ea nu era la fel cu cea mai mare parte a femeilor, dar asta nu însemna deloc că ar fi fost mai rea. David îi lua instinctiv apărarea tinerei fete, dar, în același timp, estima că ar fi fost preferabil să-și mai modereze ardoarea din timpul turneelor sportive.

La sfârșitul săptămânii vremea s-a mai răcorit, iar David a avut mult mai puțin de lucru. În consecință, a putut să-i scrie lui Mary o scrisoare lungă, plină de tandrețe, la care a adăugat și

câteva cuvinte pentru Willie. În aceeași după amiază, O'Neil l-a luat de-o parte pentru a-i spune:

— Cred că ți-ar face plăcere să afli ceva, doctore. În dimineața asta, pe pasarelă, comandantul a vorbit foarte **frumos** despre tine. A auzit ce ai făcut pentru copiii familiei Kindersley și a declarat că ești un om de ispravă... primul *toubib* bun pe care l-am avut!

Înaltul irlandez s-a întrerupt, a privit ceasul nou al lui Moray și a reluat cu un surâs:

— Cadoul unei cliente recunoscătoare? Continuă tot așa, băiete. Vei face repede avere, asta-i la fel de sigur cum eu mă numesc O'Neil.

— Nu ți-am spus că nu mă interesează absolut deloc problema asta? a replicat David iritat. Dacă m-am ocupat de domnișoara Holbrook este pentru că mi s-a părut foarte dezrădăcinată...

— Și atunci **i-ai** vorbit puțin despre țara ei? a spus O'Neil înainte de a pleca, cu un surâs larg pe buze. **Să** nu-ți fie frică să spui! Toți suntem în căutarea unui jupon la bordul acestei nave mizerabile... Fără așa ceva ne-am plictisi de moarte! Apropo, ți-am povestit...

Moray a fost obligat să surâdă. O'Neil era un tip minunat și nu pusese niciun pic de malițiozitate în remarca sa.

A doua zi, în timp ce era încă destul de răcoare, Doris a urcat pe punte. David a găsit-o instalată într-un fotoliu, în bătaia vântului, cu un fular înnodat peste păr, cu o pătură subțire de cașmir pe picioare. Avea un aer abătut și cearcăne în jurul ochilor. Când David s-a apropiat, ea nu s-a mișcat deloc, nici măcar nu a clipit.

— Ei, frumoasă domnișoară, unde te-ai ascuns? a întrebat-o el, instalându-se în apropierea ei. Te simți mai bine acum?

Nu a primit niciun răspuns.

— Au fost mulți pasageri cărora căldura le-a făcut rău, a continuat Moray. Dar acum s-a făcut în sfârșit o vreme minunată.

Navigau în Oceanul Indian, unde musonul batea ușor, în **timp** ce balene tinere se abăteau vesele până în apropierea vaporului, lansând în sus jeturi de apă.

— Ai văzut ce escortă avem? a urmat el. Credeam că nu sunt balene decât în Oceanul Arctic, dar O'Neil mi-a povestit că pot fi

frecvent întâlnite pe această rută.

Ea nu a dat nicio atenție remarcii, mulțumindu-se să-l privească pe David dintr-o parte, fix, ca și când ar fi fost drogată.

— Ești un individ drăguț, a declarat ea în sfârșit.

— De ce-mi spui asta, Doris? De fapt, ce s-a întâmplat?

— Nu mai fă pe inocentul, după tot ce s-a întâmplat. M-ai insultat și încă nu te-am iertat. Cu cine ai dansat în absența mea?

— Cu nimeni. Am așteptat întoarcerea profesoarei.

Figura i s-a mai destins puțin și chiar a zâmbit languros:

— De ce nu ai venit să mă vezi? Este adevărat că nu era absolut necesar și că nu mai pot suporta pe nimeni când mă apucă. Din fericire, nu prea des: cam de două ori pe an.

Înțelegând că nu este vorba despre ceea ce crezuse el, a privit-o cu curiozitate, în timp ce ea a continuat:

— Dar nu este deloc nostim, te asigur! Chiar și după ce migrena a dispărut, mă simt complet epuizată. Atunci nu-mi mai place nimic, totul mi se pare inutil și mă întreb la ce servește să continui așa... Mă simt cu adevărat diferită față de alte tinere **fete** care nu au în cap decât idei frumoase.

— Nu-i nimic rău în a fi altfel decât ceilalți.

— Îmi pare bine că spui asta. Am încercat să mă schimb, să fac totul așa cum trebuie, dar, nu am reușit deloc. Prin urmare, acum fac exact ce-mi place... Nu-i mai bine? Omori tot ce mai ai în tine, dacă încerci să te contrazici singur.

El o privea mirat, întrebându-se unde voia să ajungă.

— Trebuie să fii tu însăți, iar eu sunt fericită să fiu o femeie făcută pentru iubire... Ți-am lipsit, David? Nu, bineînțeles că **nu...** Tu te înțelegi atât de bine cu toată lumea și îți faci atât de ușor prieteni! Eu nu am avut niciodată prieteni adevărați... Nu mă înțeleg cu nimeni... în afară de tine. A făcut o pauză, apoi a coborât vocea. Îți dai seama că am o poftă nebună de tine?

S-a arătat impresionat să o audă spunându-i așa ceva cu un ton care-i mergea direct la inimă. Apoi s-a simțit **flatat.**

— Hai, Dorrie, nu trebuie să fii abătută, i-a spus luându-i mâna. Și pentru a nu-ți ascunde nimic, da, mi-ai lipsit.

Înclinând puțin capul într-o parte, ea l-a privit fix, apoi, reținând mâna lui David în momentul în care acesta intenționa să **o** retragă, i-a băgat-o sub pătură.

Moray s-a simțit teribil de jenat, nu numai din cauza bruscheții acestui gest, dar și pentru că – fără a fi făcut-o intenționat, cu siguranță – ea îi trăsese mâna pe pielea plăcut călduță a unei coapse.

— Hei, Dorrie, a spus el încercând să pară înveselit, nu mă poți imobiliza așa! Nu uita că sunt medicul întregului vapor!

— Dar simt nevoia să fiu puțin mângâiată! Și nu am pe nimeni care să o facă, doar știi... Evident, am ieșit de mai multe ori cu băieți, dintre care unii erau înalți, frumoși, foarte seducători, dar cu tine nu este același lucru...

— Te rog, Doris... Dacă vine cineva...

— Nu trebuie decât să-l faci să creadă că-mi iei pulsul, i-a spus ea aruncându-i o privire malițioasă. Sau mai bine aș putea spune că este un tratament recomandat de medic! O faci atât de bine! Deja mă simt minunat...

A consimțit în sfârșit să-i lase mâna, râzând, dar nu înainte ca el să fi roșit puternic. Imediat a contraatacat cu un surâs de reproș:

— Nu ar trebui să te amuzi cu astfel de jocuri, Doris, sau totul se va termina rău. În primul rând pentru că ești foarte seducătoare, apoi pentru că ai putea da peste un bărbat care...

— Dar, din moment ce te-am ales pe tine...

— Hai ascultă-mă, și să vorbim serios, a spus el schimbând intenționat subiectul. Mă gândesc la un lucru: din moment ce nu ești în formă, ar trebui să ne retragem din competițiile sportive.

— Ce? a exclamat ea, lăsând la o parte toată indolența. Să renunțăm? Acum, când am ajuns până în finale și practic suntem siguri că vom câștiga?

— Dacă vom câștiga și vom lua toate preniile, vom fi criticați, tratați drept acaparatori.

— Nu-mi pasă de premii... Acel serviciu de ceai din bazar nu l-aș lua nici dacă mi s-ar oferi un imperiu! Dar, dacă încep un lucru, o fac pentru a merge până la capăt. Țin să le arat tuturor de ce sunt capabilă, și mai ales acelei înțepate de Kindersley. Am amorul meu propriu și abia aștept să le administrăm proba că suntem cei mai buni!

— Este posibil să fim, dar de ce să încercăm să subliniem acest lucru astfel?

— Pentru că așa-mi place. Și fac tot timpul ceea ce îmi place. Poate că în acest moment sunt puțin deprimată, dar mă voi

reface rapid și peste puțin timp mă vei vedea în cea mai bună formă a mea.

— Bine, fie, cum vrei, a cedat el cu regret. Dar va trebui să disputăm finalele cel mai târziu sâmbătă. În seara aceea, comandantul va da un bal și va înmâna premiile câștigătorilor. Acestea fiind spuse, va trebui să-mi continui vizitele, a concluzionat el ridicându-se. Pe mai târziu!

Sâmbăta a sosit și, după amiază, au disputat finalele, pe care le-au câștigat în totalitate, așa cum prevăzuse David. Doamna Kindersley și soțul ei s-au dovedit foarte curajoși la tenis, dar, având în vedere că Doris își recâștigase cea mai bună formă a sa și practica un tenis rapid, agresiv, ei nu au fost în stare să o învingă. Paharul s-a umplut când, în ultimul set, vrând să prindă o minge, Kindersley a alunecat și a căzut.

— Atenție! i-a spus Doris aplecându-se pe deasupra fileului cu o falsă solicitudine. Răsturnați vaporul!

Erau puțini spectatori prezenți și nimeni nu a râs la remarca fetei. După ce partida s-a terminat, s-a aplaudat din politețe, dar fără entuziasm. Moray era furios, dar Doris, foarte în vervă, părea să nu remarce această lipsă de căldură, de altfel ca și părinții ei, prezenți acolo. În timp ce Moray părăsea terenul, Holbrook l-a prins de mână și l-a condus spre fumoar.

— Cred că dumneata și cu mine, doctore, trebuie să avem o mică discuție, a declarat el cu un surâs satisfăcut, după ce s-au așezat în două fotolii dintr-un colț liniștit. Ce iei? O citronadă? Bine, și pentru mine un scotch mic...

După ce comanda a fost servită, el a ridicat paharul:

— În sănătatea dumitale! Știi, băiete, că-mi amintești de tinerețea mea? Și eu eram ambițios... Cu toate astea nu eram decât un spițer, care executa rețetele unor medici de țară ignoranți, incapabili de a distinge un acid de o bază! De câte ori nu am fost nevoit să telefonez pentru a spune: „Doctore, pe rețeta dumneavoastră ați trecut bicarbonat de sodiu și acid clorhidric pentru o soluție digestivă... Este un amestec care poate face sticla să explodeze!” Poate tocmai asta mi-a dat ideea că pot fi câștigați bani fabricând specialități farmaceutice pe care acești *toubibi* doar să le prescrie. Când am făcut rost de ceva bani, după căsătorie, am deschis o prăvălie și am început modest cu pudra anti-migrenă Holbrook, laxativul Holbrook, unguentul Holbrook... Îmi amintesc că o sticlă din acest unguent

îmi revenea la un penny, iar eu o vindeam cu un shilling și șase pence! Era de fapt foarte eficace. Toate echipele de rugby îl foloseau, iar noi continuăm să-l fabricam și acum. Iată cum am debutat, băiatule.

Holbrook a băut o înghițitură de whisky, apoi a continuat, detaliind amploarea, întinderea întreprinderilor sale, fără lăudăroșenie, dar cu liniștitoarea siguranță a omului care a reușit sclipitor în viață și nu ignoră acest lucru. Holbrook era acum una dintre cele mai importante fabrici de produse farmaceutice din Regatul Unit, ale cărei beneficii proveneau în cea mai mare parte de la specialități, mergând de la siropuri de tuse până la pastile pentru ficat.

— Și vei fi pus în situația de a le folosi, doctore. Sunt formule de prim rang. Ți-aș putea arăta mii de scrisori care să le recomande cu recunoștință și care-mi încălzesc inima!

Lăsându-și capul pe spate, Holbrook și-a încălzit inima, în felul lui, cu o înghițitură de whisky.

— Acum avem uzina principală la Bootle și o alta la Cardiff, cu depozite la Londra, Grasgow și Belfast. Exportăm foarte mult în Orient și tocmai de aceea fiul meu este la Calcutta, pe punctul de a instala o nouă filială și depozite mult mai mari. Dar asta nu-i tot, băiete, a urmat industriașul, bătând cu indexul în pieptul lui Moray. Avem proiecte... proiecte mari... vizavi, de America. Imediat ce Bert va termina la Calcutta, îl trimit la New York. Deja a reperat un amplasament excelent pentru viitoarea noastră uzină. Trebuie să remarci că pentru Statele Unite vom schimba tactica de atac. Acolo nu trebuie să eziți să oferi lucruri scumpe, vitamine de tot felul și alte porcărioare. S-ar putea să facem o încercare și cu câteva dintre **noile** barbiturice. Dar, poți să mă crezi, orice am întreprinde acolo, vom avea succes comercial.

Holbrook a scos o țigară din buzunar, a aprins-o și, cu o respirație puțin șuierătoare, a rămas câteva clipe măsurându-l pe Moray înainte de a-i spune, cu un surâs:

— Iată care sunt proiectele mele, tinere... Și acum, vorbește-mi de ale tale.

— Ei bine, domnule, a răspuns Moray roșind ușor, neașteptându-se să fie interogat atât de direct, când mă voi întoarce din acest voiaj, am un post care mă așteaptă într-un spital, un post excelent. Voi avea posibilitatea de a face muncă de cercetare și voi câștiga cinci sute de lire

pe an.

— Da, bineînțeles, este un post... Dar care îți sunt ambițiile?

— Sper, natural, să fiu avansat.

— Ce fel de avansare? Să fii numit într-un spital mai important? Știi, cunosc destul de bine filiera asta: durează ani de zile. Odată intrat în serviciul spitalicesc, vei rămâne acolo pentru toată viața. Și, fiind vorba despre un băiat ca tine, inteligent și cu multă personalitate, ar fi o crimă.

— Nu asta este și opinia mea, a declarat Moray cu asprime.

— Ei bine, este opinia mea, și spun asta pentru că soția mea și cu mine ne-am gândit cu mult interes la dumneata. Ascultă-mă, a urmat Holbrook, scuturând scrumul de la țigară, a mă ascunde după degete nu este stilul meu. Vom avea nevoie de un medic tânăr în afacerea noastră, mai ales în filiera americană. Ai putea să ne dai sfaturi din punct de vedere tehnic, să lansezi noile noastre specialități și, pentru că ai vorbit mai devreme despre cercetare, ai putea să te ocupi de noul nostru laborator. Pentru un băiat ca tine, există mii de posibilități! Și, în ceea ce ne privește, va fi foarte util pentru noi să avem un medic în comitetul director. În ceea ce privește veniturile...

Holbrook a făcut o mică pauză, aruncându-i interlocutorului său o privire amicală:

— ... îți voi putea oferi o mie cinci sute de lire pe an, cu participare la beneficii. Și dacă ne vom înțelege bine, îți pot spune de pe acum că intenționez să te iau asociat.

Surprins, consternat, Moray și-a întors privirile. Cu toate că era făcută din punct de vedere strict comercial, această propunere i se părea lui David la fel de transparentă ca și hubloul prin care putea vedea cerul balansându-se încet în ritmul lui *Pindari*. Și, după toate probabilitățile, Holbrook a dorit ca ea să fie așa. Problema era să găsească modalitatea de a declina politicos această ofertă fără a-l supăra pe Holbrook, fără a se îndepărta de întreaga lui familie. În final, David a spus:

— Este o ofertă foarte generoasă din partea dumneavoastră, domnule Holbrook, iar părerea bună pe care o aveți despre mine mă flatează enorm. Dar deja am acceptat postul despre care v-am spus, m-am angajat formal să-l preiau imediat după ce mă întorc și nu pot să-mi calc cuvântul.

— Nu vor avea nicio dificultate în a găsi pe altcineva, a replicat posac Holbrook. Sunt sigur că au primit numeroase candidaturi odată cu a ta.

Moray a rămas tăcut. Știa că-i era suficient să menționeze căsătoria sa iminentă pentru ca propunerea să fie absolut nulă. Dar, fără a-și da prea bine seama de ce, poate din cauza unei excesive delicateți sentimentale, a ezitat să o facă. Se înțelegea atât de bine cu familia Holbrook încât perspectiva unei rupturi între ei – și asta cu siguranță nu ar fi întârziat să apară – i se părea odioasă. De altfel, nu făcuse încă niciodată aluzie la logodnica sa. Nu cu vreo intenție, ci pur și simplu pentru că nu avusese ocazia de a aborda acest subiect. Și cât de straniu ar părea, dacă ar face-o tocmai acum! S-ar fi putut chiar crede că-i era rușine de Mary. Nu, cu câteva zile înaintea terminării călătoriei nu se putea pune într-o situație atât de jenantă. La sfârșitul traversării se va despărți de familia Holbrook pentru a nu-i mai revedea vreodată. Și, chiar de la debutul călătoriei de întoarcere, urma să se declare logodit, pentru a evita producerea unor neînțelegeri de acest gen. Așteptând călătoria de întoarcere, cel mai bun lucru era să câștige timp.

— Nu mai este nevoie să vă spun cât de mult apreciez interesul pe care mi-l purtați, domnule. Dar, bineînțeles, înainte de a lua o hotărâre atât de importantă, trebuie să reflectez.

— De acord, băiatule, a spus Holbrook, cu o înclinare aprobatoare a capului. De faptul că vei reflecta la propunerea mea și de faptul că-ți va place, sunt convins. Nu uita însă ceea ce ți-am spus: Când ți se ivește o ocazie bună, nu ezita să o speculezi!

Moray a coborât în cabina sa și s-a închis acolo. Voia să fie singur, nici vorbă pentru a studia propunerea extraordinară pe care nu avea nici cea mai mică intenție

să o accepte, ci pur și simplu dintr-o explozie de satisfacție personală. Nu exista niciun dubiu că, încă de la plecare, părinții lui Dorrie îl găsiseră simpatic, mai ales doamna Holbrook, care-i arătase o deosebită atenție și terminase prin a fi aproape maternă față de el. Holbrook era mai neînduplecat, dar, poate sub influența soției sale, l-a tratat repede pe David ca pe un prieten. De altfel, Holbrook și fiul său Bert ar fi avut cu siguranță de câștigat dacă s-ar fi putut sprijini pe un medic tânăr și inteligent pentru a se lansa în noua lor afacere americană. Dar, mai presus de toate acestea, un al treilea factor trebuie să fi jucat un rol determinant.

Oricât ar fi vrut, David nu se putea îndoi că Doris avusese o mare influență asupra turnurii neașteptate pe care o luaseră relațiile lui cu familia Holbrook. Chiar dacă nu ar fi existat recentele remarci ale mamei sale, atitudinea lui Doris indica acest lucru foarte clar. Dorrie nu era o fată care să suspine sub clar de lună și doar un imbecil ar fi putut să se înșele asupra privirilor cu care-l gratifica pe David. Dacă la asta se mai adăuga și faptul că era un copil răsfățat, obișnuit să vadă totul cedând în fața capriciilor ei și că părinții își doreau să o poată mărita convenabil cât mai repede posibil, întrebarea pe care și-o punea Moray primea un răspuns complet.

Tânărul s-a privit în oglindă și a avut un surâs malițios. Era evident că Dorrie se îndrăgostise nebunește de el... Dar, s-a contrazis el imediat, asta nu-i deloc ciudat. Chiar dacă, bineînțeles, era destul de flatant să știe că o astfel de fată bogată și frumoasă este nebună după el... Ceea ce s-a petrecut pe puntea superioară și încă alte câteva amintiri de același gen îl făceau pe tânărul medic să aibă un fior plăcut.

Parcă trezindu-se, Moray și-a consultat ceasul – acel frumos Patek Philippe – care arăta ora șase fără cinci. Dumnezeule! Trebuia să se grăbească! Uitase de pansamente! Dar, înainte de a părăsi cabina, a mai găsit timp pentru a deschide dulapul unde se găsea medalionul dăruit de Mary. A privit fotografia mică care era închisă acolo și, la vederea acelui portret tandru, a mormăit cu emoție:

— Cum aș putea renunța la tine... iubirea mea!

Da, imaginea lui Mary îl proteja! Va continua să rămână amabil și o gazdă bună, bineînțeles, dar va fi inflexibil la tot ce aducea cu un flirt. Nu mai rămâneau decât zece zile până la sosirea la Calcutta. David s-a jurat, pe ce avea mai scump, că va rămâne rezervat până ce pericolul va trece și călătoria se va termina.

CAPITOLUL XVI

Zece zile mai târziu, *Pindari* ajungea în delta Gangelui și Moray, singur în dispensarul lui, amintindu-și de aceste zece zile scurse, avea tot dreptul de a fi satisfăcut. Da, își ținuse cuvântul. La serata oferită de comandant, în mijlocul exuberanței generate de serpentine, accesorii de bal mascat și de nasuri false, el a rămas un model de discreție. A făcut chiar mai mult decât atât. Cum era foarte convins să nu o lase pe Doris să se dea în spectacol în fața tuturor pasagerilor, atunci când O'Neil a anunțat rezultatele diferitelor competiții sportive, s-a ridicat și, spre surprinderea tuturor, a declarat foarte calm:

— Domnule comandant, domnule O'Neil, doamnelor și domnilor, țin să vă spun că, încă de la început, domnișoara Holbrook și cu mine am căzut de acord asupra faptului că poziția mea nu-mi permite să particip cu adevărat la aceste competiții. Am făcut-o totuși pentru a ne distra și, cu toate că am avut șansa de a câștiga, nu putem accepta premiile, care, de fapt, trebuie să revină valoroșilor noștri adversari din finale.

Când s-a reașezat, în locul câtorva aplauze politicoase care ar fi putut saluta premiile, Moray a avut parte de o prelungită repriză de ovații, familia Holbrook era încântată, astfel încât și ei ajunseseră să fie în asentimentul tuturor. Doamna Kindersley, surâzătoare, urma să primească serviciul ei de ceai și, în sfârșit, comandantul și-a exprimat aprobarea față de David. Doris a fost singura care nu a fost de acord cu atitudinea lui:

— Ce te-a apucat?

— M-am gândit că asta te va schimba puțin și vei deveni mai populară.

— Nu mă interesează popularitatea. Aș fi vrut să-i aud huiduindu-ne!

Moray nu a dansat decât de două ori cu tânăra fată, nu a băut decât o singură cupă de șampanie, apoi, pretextând că are de scris scrisori, s-a scuzat și s-a întors în cabina lui.

În continuare a evitat puntea ambarcațiilor de salvare, unde îi plăcea lui Doris să se instaleze și, atunci când se întâlneau, el adopta un ton vesel pentru a schimba doar câteva cuvinte cu ea. În afară de asta, a făcut în așa fel încât să petreacă cea mai mare parte a timpului în dispensar sau în cabina lui, apropiata sosire la Calcutta făcând plauzibil faptul că avea mult mai mult de lucru. Nu avea nici cea mai mică idee de ce putea gândi Doris, care luase obiceiul să-l privească cu ochii pe jumătate închiși, cu un aer aproape ironic. Din când în când mai surâdea, alteori o remarcă destul de banală a lui David făcând-o chiar să izbucnească în râs. În orice caz, părinții ei nu și-au dat seama cu siguranță de nimic, pentru că continuau să se arate tot timpul la fel de amabili cu tânărul medic.

David a oftat – pentru că nu-i era deloc agreabil să adopte o asemenea atitudine – și, închizând ușa dispensarului cu cheia, a urcat pe punte. La tribord, un grup de pasageri s-a adunat pentru a contempla râul cu un interes crescând, datorat atâtor zile petrecute pe mare. Pe sub palmierii înalți, înconjurați de stoluri de păsări tropicale, intrând până la genunchi în apa galbenă, indigenii aruncau și trageau năvoadele lor circulare, în timp ce pachebotul rămânea imobil, așteptându-l pe pilot. Printre curioși era și familia Holbrook și, cum prezența celorlalți pasageri alunga orice pericol, Moray s-a îndreptat spre ei. Imediat doamna Holbrook l-a prins de braț, cu un aer înflăcărat:

— Cred că Bert al nostru va sosi odată cu pilotul. Nu este un lucru prea ușor, dar...

Chiar când spunea aceste cuvinte, o barcă cu motor a apărut pe râu și a acostat lângă pachebot. În șalupă,

lângă un pilot în uniformă, putea fi văzut un civil care privea în sus și făcea semne agitându-și mâinile.

— Este Bert! a exclamat bucuroasă doamna Holbrook, care a adăugat cu mândrie, spre soțul ei: Eram sigură că se va descurca!

Câteva minute mai târziu, Bert își îmbrățișa părinții și sora. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, blond, cu ten roz, durduliu și jovial. Purta un costum dintr-o stofă ușoară din mătase, cu o cască colonială pe cap și arbora o cravată ultimul strigăt, fiind încălțat cu pantofi extrem de eleganți. Cu toate că avea tendința de a se îngrășa și – așa cum se putea observa atunci când și-a scos casca – de a cheli, avea un aer de mare dandy. Ochii săi albaștri, puțin ieșiți din orbite, exprimau veselie, iar el râdea extrem de ușor în timp ce-l bătea pe umăr pe tatăl său. Hipertiroidian, dar băiat bun, s-a gândit Moray, rămânând discret la distanță când Bert s-a îndreptat spre el pentru prezentări.

Bert a fost extrem de cordial, – de altfel după câteva ore oricine putea deveni un „vechi prieten" cu Holbrook junior – dar, dându-și seama că fratele lui Doris nu avea nicio idee asupra gradului de intimitate dintre el și familia Holbrook, David s-a retras discret după câteva clipe. La dejun însă, când Bert și tatăl său au sosit de la bar, Moray era deja instalat la masă și l-a văzut pe tânărul Holbrook aplecându-se spre el și declarându-i cu jumătate de voce, cu o cordialitate extremă:

— Nu știam că ești de-al nostru, doctore! Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare!

Lenta urcare de-a lungul fluviului le-a dat posibilitatea de a se cunoaște mai bine și Moray nu a întârziat să-și dea seama că dacă lui Bert îi plăcea să glumească fără perdea și să mai și exagereze câte puțin, mai ales atunci când, indiferent de oră, îi făcea de petrecanie unui pahar de gin, totuși el avea, ca și tatăl său, o inimă bună și era un familist convins. În afară de asta, i-a fost repede foarte clar că, în ciuda înfățișării sale de comis voiajor, Bert, pentru a prelua expresia mamei lui, „avea capul bine înfipt pe umeri". Pe tărâmul afacerilor, se lăsa foarte greu concurat. Voiajând mult pentru firmă,

petrecuse recent trei luni în Statele Unite și vorbea despre New York cu o încântare contagioasă. În compania sa, Moray a găsit mult prea scurtă urcarea râului și a fost sincer dezamăgit când au ajuns la Calcutta. Prin apa noroioasă, *Pindari* a acostat la Victoria Dock, în timp ce frenezia debarcării i-a acaparat pe pasageri. În mijlocul acestei efervescențe, Bert își păstra calmul și sângele rece, anunțând că luase toate măsurile necesare. De fapt, Chryslerul său lung, decapotabil aștepta pe mal, alături de o camionetă destinată bagajelor. Împreună cu părinții și cu Doris, el a fost primul care s-a angajat pe pasarelă, pentru a părăsi vasul; trei stewarzi îl urmau purtând bagajele. La biroul vămii, în timp ce ceilalți pasageri s-au așezat la o coadă interminabilă, a fost suficient ca Bert să-i adreseze un semn cu capul șefului Babu pentru ca familia Holbrook să poată trece fără formalități și să ia loc imediat în mașina impresionantă care să îi ducă la North Eastern Hotel.

Toate acestea s-au întâmplat cu o asemenea rapiditate încât Moray a rămas aproape înmărmurit. I se spusese la revedere, bineînțeles, dar în grabă, toți interesându-se de alte lucruri, iar el a avut impresia că este uitat, ca un obiect care încetează să mai fie util. Este adevărat, nu avea posibilitatea de a-i însoți, dar credea că s-ar fi putut proiecta o revedere. Mai ales că, așa cum *Pindari* trebuia să rămână două săptămâni la chei pentru a îmbarca ceai, cauciuc, bumbac și lemn de tec, s-ar fi putut ivi fără discuție ocazia de a se întâlni din nou. În orice caz, nu era mai bine că plecaseră și-l lăsaseră în pace, eliberat de toate gândurile în ceea ce-i privește? Îndatoririle care îi reveneau lui David i-au ocupat întreaga dimineață și, atunci când ultimul pasager a părăsit în sfârșit nava, a încercat o intensă senzație de eliberare.

Dar chiar în acea seară, o inexplicabilă depresie l-a acaparat dintr-o dată, depresie care s-a prelungit și în ziua următoare. Comandantul își reîntâlnise cartierele binecunoscute din Calcutta și dispăruse, iar O'Neil plecase vesel pentru o întâlnire undeva de-a lungul coastei Kendrapara, lăsându-l pe Jones, primul

locotenent, de serviciu pentru a urmări încărcarea vasului. Jones, un irlandez îmbătrânit și puțin comunicativ, care suferea că-și termina cariera într-un post de subordonat, îl ignora mai mult sau mai puțin pe Moray și-și petrecea cea mai mare parte a timpului citind romane polițiste, lăsându-și toate îndatoririle în mâinile unui caporal de marină. Seara se închidea în cabina sa pentru a cânta melancolic la acordeon. Nu cobora niciodată pe pământ decât doar pentru a cumpăra elefanți din fildeș din care soția sa avea deja o vitrină plină în casa lor din Porthcawl.

***Pindari*, astfel pustiit, ancorat într-un bazin cu ape murdare și infestate cu țânțari, expus zgomotelor încărcării, neîntreruptelor strigăte ale hamalilor indigeni, la scrâșniturile macaralelor și troliilor, nu mai semăna deloc cu nobila ambarcațiune care, cu câteva zile mai înainte, voiaja pe imensitatea mării. În cabina sa înăbușitoare, David suporta întreaga noapte asaltul țânțarilor, ceea ce l-a obligat să-și ia măsuri de prevedere împotriva malariei, luând câte un gram de chinină pe zi. Pentru a completa nenorocirea, vaporul care aducea poșta din Anglia fusese întârziat de o grevă declanșată la Tilbury și urma să sosească abia peste o săptămână. Fără scrisori de la Mary, David a avut mai mult ca oricând sentimentul că este abandonat complet și se gândea cu melancolie la familia Holbrook. De ce nu-i dăduseră niciun semn de viață? De ce... de ce... de ce? Își pusese întrebarea la început cu umor, apoi cu o anxietate crescândă, care a degenerat până la urmă în disperare. I se părea de neconceput că ei au putut să-l excludă astfel din existența lor, odată ce se atinsese capătul unui voiaj, cu toate că el și-a dat osteneala să-l facă cât mai agreabil. Ideea umilinței prindea rădăcini din ce în ce mai adânci în sufletul lui. Și-i închipuia în hotelul lor luxos, înconjurați de prieteni, făcând excursii, ducând o viață veselă în sânul căreia au putut să-l uite foarte ușor. Cât o privește pe Doris... Fără îndoială, după ce fusese nebună după David, și-a găsit repede un alt punct de interes! Împărțit între durere și furie, încerca chinurile geloziei. Doar amorul propriu și credința că va**

exploda l-au oprit să-i telefoneze lui Doris.

Pentru a încerca să se distreze, tânărul medic a coborât de pe vapor. Dar docurile erau la kilometri întregi de orașul propriu zis și nu a găsit niciun mijloc de transport. Atunci, după ce s-a rătăcit printr-un labirint de cocioabe, printre care, în praful învăluitor, indigenii scuipau cu o salivă colorată din cuza betelului, s-a declarat în final învins și s-a întors umilit la bord, cu deprimanta senzație că a revenit la cele mai sumbre zile ale existenței lui.

Asta l-a făcut să regrete cu disperare familia Holbrook și clipele frumoase petrecute în compania lor. Ce oameni încântători! Atât de amabili, atât de generoși, atât de bogați! Niciodată nu va mai avea șansa de a întâlni astfel de oameni! Doamna Holbrook a fost ca o mamă pentru el... veselul Bert i-a fost imediat extrem de simpatic... Cât privește oferta tatălui, ce păcat că nu a putut-o accepta! Niciodată nu i se va mai ivi o asemenea ocazie! În comparație cu ceea ce i s-a oferit, ceea ce-l aștepta într-un spital din Glenburn i se părea insignifiant. Și mai spunea că este ambițios!

Și nu era Doris cea pe care o regreta cel mai mult? În ciuda dispozițiilor ei schimbătoare, era o fată extrem de atrăgătoare, chiar fascinantă... Cu ea era imposibil să te plictisești; doar compania ei era o continuă excitație! În cursul insomniilor lui, în cabina sufocantă al cărei hublou era aproape de marginea abruptă a cheiului, se răsucea fără încetare în pat, gândindu-se la modul în care a dansat cu Doris, la muta, dar presanta invitație a privirilor ei în timp ce se strângea alături de el, la acea după amiază de pe puntea ambarcațiilor de salvare când i se deschiseseră porțile paradisului. A început să fie stăpânit de un puternic val de dorință. Ce imbecil a fost că respinsese acel trup care i se oferise într-un mod atât de seducător! Dacă vreodată O'Neil ar afla, n-ar mai sfârși să râdă de el! Doris trebuie să-l fi considerat un nătărău. Cum să se mai mire după toate astea că ea l-a șters total din existența ei?

Regretând amar că a optat o atitudine atât de stupidă, David și-a băgat fața în pernă, descărcându-și disperat

întreaga tristețe.

CAPITOLUL XVII

La sfârșitul săptămânii, într-o dimineață posomorâtă și apăsătoare, în timp ce Moray stătea trist, sprijinit de balustrada vasului, a văzut, ca un miraj, marele Chrysler sclipitor cum intră pe chei și se îndreaptă spre *Pindari*. Stupefiat, și-a dus o mână la ochi; nu putea fi adevărat, trebuia să fie vorba despre o halucinație datorată efectelor soarelui și imaginației sale... Dar nu! Așezat cu distincție pe bancheta din spate, cu picioarele încrucișate cu nonșalanță, cu o țigară între buze, cu casca colonială pe o ureche... era chiar Bert!

— Este o eroare datorată simțurilor mele obosite, a glumit fiul lui Holbrook, sau mă găsesc în prezența medicului vasului *Pindari*?

Apoi, schimbând tonul:

— Hai, bătrâne, ia-ți efectele militare! Mergi cu noi!

Inima lui Moray era pe punctul de a exploda în piept. Nu îl uitaseră! Palid de emoție și de surprindere, s-a precipitat spre cabina lui. Ce idiot fusese! Bineînțeles că doreau să fie cu ei, nici nu s-ar fi putut întâmpla altfel!

În mai puțin de cinci minute, David s-a schimbat și a ajuns la mașină cu valiza sa, pe care șoferul indigen a pus-o în portbagaj. Apoi, în timp ce mergeau spre oraș, Bert i-a explicat de ce a întârziat să-l caute: un necaz neașteptat cu privire la contractul de închiriere al depozitelor lor, necaz care i-a luat mai multe zile pentru a-l rezolva.

— Dar acum totul este semnat, în regulă, și ne vom putea oferi câteva clipe liniștite, plăcute. Odată ce îl cunoști, Calcutta este departe de a fi un oraș dezagreabil, i-a spus el lui David. Nu știu ce individ a numit Calcutta Orașul Nopților Înspăimântătoare, dar pot să-ți garantez că am petrecut destul de multe nopți care n-au avut nimic înspăimântător, chiar din contră! Există mai ales o mică infirmieră euro-asiatică despre care nu pot să-ți spun decât asta! a spus el în timp ce cu mâna trimitea în aer un sărut expresiv. Poți să ai încredere în

experiența mea... Dar, bineînțeles, tot ce te interesează este Doris a noastră! Și nu te-ai înșelat, pentru că, cu toate că este sora mea, trebuie să recunosc că este ciudat de bine făcută!

Depășind ultimele rânduri de cocioabe sordide, mașina a intrat în orașul propriu zis prin Crowringhe Road, a depășit largul parc cu smochinii atât de verzi și cu lamentabilele statui ecvestre, pentru a se opri în sfârșit sub porticul de la North Eastern Hotel. Au străbătut cu greu, strecurându-se printre oameni, holul cu coloane de marmură, unde se învârteau ventilatoarele, iar Bert l-a condus pe Moray într-o cameră care-i fusese rezervată la etajul unu, imediat în apropierea camerelor familiei Holbrook.

— Îți las o jumătate de oră ca să te aranjezi, Dave, i-a spus Bert consultându-și ceasul. Părinții mei au ieșit în oraș, dar ne vom regăsi toți pentru *tiffin*, cum se cheamă aici dejunul.

După ce Bert a plecat, Moray și-a inspectat camera. Era imensă și luxoasă, apărată de căldură cu jaluzele, cu o plasă împotriva țânțarilor prinsă deasupra patului mare, cu așternuturi de un alb scânteietor. Mobilierul era pictat într-un verde pal, iar pe masă era pusă o vază cu trandafiri. O ușă ducea spre sala de baie sclipitor de curată, unde prosoape moi se învecinau cu un halat confortabil, cu săruri și un săpun parfumat.

David a surâs fermecat. Cât de mult se deosebeau toate acestea de cabina lui sufocantă, unde țânțarii nu-l lăsau să se odihnească!

Și-a pus conținutul valizei în dulap, s-a spălat pe față și tocmai era pe punctul de a-și peria părul când s-a deschis ușa, lăsând-o să intre pe Doris.

— Hello, a spus ea cu un aer detașat.

— Doris! a exclamat el întorcându-se. Ce mai faci?

— Încă trăiesc... presupunând că asta te-ar putea interesa.

După aceea s-au privit în liniște, el cu o ardoare admirativă, ea cu o privire inexpresivă. Era îmbrăcată cu o rochie de un bej-roze, care îi stătea foarte bine, și era încălțată cu pantofi de antilopă, cu tocuri înalte. Fusese

la coafor și părea cu totul schimbată, mult mai seducătoare decât pe vapor, mult mai sofisticată și... din fericire, mult mai puțin accesibilă. Parfumul ei parcă l-a drogat.

— Ești senzațională, i-a spus el cu o voce răgușită.

— Oh! a spus ea cu răceală, privindu-l în ochi, asta înseamnă că-ți face puțină plăcere revederea?

— Mai mult decât puțină! Dar... tu?

Ea și-a lăsat privirile să se întâlnească cu ale lui și i-a surâs necăjită:

— Ești aici, nu-i așa? Asta echivalează cu un răspuns.

— A fost chic din partea ta că ai făcut astfel încât să fiu aici, a murmurat el docil. Mă simțeam atât de nefericit acolo, singur.

— Tocmai la asta m-am gândit și eu. Voiam să te pedepsesc.

El a privit-o cu stupoare:

— De ce?

— Pur și simplu pentru că mi-a făcut plăcere, a răspuns ea, fără a se compromite mințind. Îmi place uneori să mă dovedesc crudă.

— Ești o mică sadică! a exclamat el încercând să găsească un ton vesel, pe care de obicei îl folosea cu Doris. Dar, tot vorbind, avea senzația că rolurile se inversaseră, iar acum avantajul era de partea ei. Cu jenă, a devenit conștient că încetase să fie tânărul medic de bord, a cărui uniformă seducea toate femeile; pe uscat nu mai era decât un băiat oarecare, într-un costum care nu-i venea prea bine și care nu se potrivea chiar deloc cu clima. Dar, după ce l-a făcut să simtă acest lucru, ea a schimbat subiectul:

— Îți place noua mea rochie?

— Este un vis! a asigurat-o el, forțându-se să fie vesel. Aici ai găsit-o?

— Am cumpărat mătasea ieri în *souk* – indigenii țes niște lucruri cu adevărat minunate – și a fost croită în douăzeci și patru de ore.

— Ce repede s-a lucrat!

— Mai mult decât să tot aștept realizarea unui lucru detest ideea de a-mi vedea avansurile nebăgate în

seamă, așa cum ți-ai permis tu în ultimele două săptămâni. Iar dacă am făcut astfel încât să fii aici, să nu crezi că am uitat totul. Încă nu te-am iertat, dar despre asta vom vorbi mai târziu.

Cum era pe punctul de a se retrage, figura parcă i s-a mai îndulcit:

— Cred că-ți place camera. Chiar eu am pus acolo trandafirii. Dacă ai nevoie de ceva, a adăugat ea cu o privire ironică, camera mea este pe cealaltă parte a culoarului, chiar în față.

David a rămas privind spre ușa care se închisese după plecarea ei. Era ofensată și acest lucru nu era surprinzător după modul în care o tratase. Cât de stupid fusese să o rănească în amorul propriu! Spera că ea va sfârși prin a reveni la sentimente mai bune.

În marele hol de marmură, a avut parte de o primire foarte diferită din partea familiei Holbrook. Aproape s-ar fi putut spune că-și regăsiseră fiul de care fuseseră mult timp despărțiți, doamna Holbrook chiar l-a sărutat pe obraz, iar dejunul a luat un aer sărbătoresc. Aveau o masă în apropierea unui geam ce dădea spre grădini; patru servitori indigeni cu tunici albe, cu turbane roșii pe cap, erau în permanență în spatele scaunelor lor; meniul, alcătuit de către Bert, era suculent, picant, exotic.

Era pentru prima oară când Moray se găsea într-un hotel după faimoasa excursie de la Gairsay; dar dacă amintirea acelui alt dejun, absolut diferit, i-a trecut prin minte, a fost repede cucerit de râsul exuberant al lui Bert. Decis să le arate orașul, acesta își expunea programul pentru săptămâna care urma, degustând în același timp un frumos mango. În ceea ce privea acea după amiază, le propunea să meargă la templul Jain și la grădinile Maniklala, pentru a vedea celebrii pești din lacul ornamental.

— Sunt extraordinari! Vin la suprafață și înoată spre tine dacă îi chemi.

— Nici chiar așa, Bert... a protestat cu afecțiune doamna Holbrook.

— Dar este adevărat, mamă, nu glumesc! Dacă vrei să le dai de mâncare, vin să-ți mănânce din palmă.

— Ia auzi! Și ce le place peștilor mai mult?

— Fructe fierte, a răspuns Doris cu un aer plictisit și toți au izbucnit în râs.

După siestă, când soarele a început să coboare la orizont, au plecat. Chryslerul a traversat întâi piețele unde vacile sacre, cu coliere de flori în jurul gâturilor, se plimbau printre tarabe, împingeau oamenii, păscând libere printre fructele oferite la vânzare. Dominând zarva indigenilor, clopotul unui templu a bătut dintr-o dată puternic. Aerul era încărcat cu mirosuri aromatice, care înțepau nasul și drogau simțurile. Moray se simțea ca rupt de sine însuși, încercând în același timp o extremă surescitare și o intensă stare euforică. Personalitatea lui părea abolită; nu mai era el însuși, era un alt om care se lansa într-o pasionantă aventură.

Ajunși la templu, s-au descălțat pentru a intra în penumbra înmiresmată cu tămâie, unde marele Buda arbora eternul și ironicul său surâs impasibil. Apoi s-au plimbat prin grădinile unde au chemat și au dat de mâncare unui imens crap docil. Moray se simțea din ce în ce mai intoxicat de atmosfera acelei zile, iar Doris, cu o minunată pălărie mică de paie pe cap, era acolo parcă pentru a agrava starea aceea. În timpul drumului de întoarcere, el s-a găsit la un moment dat alături de tânăra fată și s-a întors spre ea, într-un elan de gratitudine:

— Toate astea sunt minunate, Dorrie... Iar faptul că le-am văzut alături de tine întrece orice închipuire!

Ea era conștientă de schimbarea care se petrecuse cu el, dar, cu toate că nu încetase să se arate din ce în ce mai acaparantă de la dejun, de fiecare dată de câte ori el încerca un avans, se eschiva. De data aceasta, și-a întors capul cu un aer aprobator, apoi, în sfârșit s-a decis să întrebe:

— Faptul că ești în compania mea schimbă lucrurile cu ceva?

— Există o diferență enormă, a confirmat el cu entuziasm, înainte de a adăuga cu un aer trist: dar pari atât de rece încât se pare că reciproc nu prea se întâmplă așa.

— Crezi?

Privirea lui Doris părea să se acopere cu un voal și, fără știrea celorlalți, i-a luat dintr-o dată mâna lui Moray și a dus-o la buze, mușcându-i dureros un deget.

— Iată ceva care-ți va spune dacă sunt rece sau nu! a spus ea, apoi, văzând expresia lui David în timp ce-și masa instinctiv degetul, a izbucnit: Asta-i ca să te pedepsesc pentru că m-ai tratat atât de rău timp de două săptămâni!

A doua zi, Bert i-a condus la curse. Avea bilete la paddock și la locul unde se cântăreau jocheii, la fel cum dispunea de un pont sigur. Calul, *Maiden Palm*, pe care Moray a pariat urmându-i sfatul, a sosit câștigător, cu trei lungimi avans. Iată ce însemna să trăiești! Iar Doris se arăta mult mai drăguță cu el, ca și când, după ce l-a pedepsit pentru greșelile trecute, consimțise în sfârșit să le uite.

În ziua următoare au vizitat celebra grădină zoologică, apoi au făcut un popas la Howrah de unde au privit, de la o distanță respectuoasă, rugurile funebre de pe malul Gangelui, înainte de a merge să ia ceaiul la Royal Calcutta Golf Club, pentru ca în final să se întoarcă coborând de-a lungul fluviului până la Sutanati. Banii le deschideau toate ușile. Bert împărțea bacșișuri grase și Moray observa cum bancnote de o sută de rupii ies din portofelul lui Holbrook junior fără încetare pentru a fi preluate de mâini experte. Cât de minunat era să poți cheltui fără să numeri, în loc de a face fără încetare economii sordide, cum a fost constrâns David să facă totdeauna!

Trecând continuu de la o plăcere la alta, timpul a trecut pe neobservate, iar Moray se lăsa purtat de acest val de veselie, refuzând să-și sondeze trecutul sau viitorul, pentru a savura mai bine prezentul. Cu toate acestea, data prevăzută pentru plecarea lui *Pindari* se apropia fără încetare. Când plecarea a fost fixată pentru marțea următoare, David a simțit din plin febra care-i intrase în sânge. Tot ceea ce-și dorise era la îndemâna lui, doar trebuia să întindă mâna și să atingă. Amabil și delicat, Holbrook nu-și înnoise oferta, dar o menținea în

continuare, așteptând un răspuns. Prin aluzii constante și încurajări frecvente, doamna Holbrook îl făcea să înțeleagă cât de mult dorea ea să-l vadă acceptând oferta soțului ei. În ceea ce îl privea pe Bert, acesta nu avea niciun dubiu că David va accepta. Vineri după amiaza, revenind de la Bengal Club, l-a întâlnit pe Moray în holul hotelului și, trăgându-l într-un colț, l-a făcut să se așeze într-un fotoliu:

— Am vești bune pentru tine, Dave.

Chiar din prima zi ei lăsaseră formalismele la o parte.

— Am căutat pe cineva care să te poată înlocui... pentru drumul de întoarcere și, chiar puțin mai devreme, la club, am cunoscut un tânăr medic de la Indian Medical Service care se pregătește să plece în permisie... un anume Collin. Este încântat să facă această călătorie pe gratis, iar noi putem conta pe el.

Ca mușcat de o viespe, Moray s-a ridicat brusc. Această veste și faptul ca Bert considera lucrurile deja aranjate l-au obligat să spargă abcesul care-l lăsase atâta timp să dormiteze. Sub influența unei nestăpânite sinceități, a simțit nevoia să-i explice totul lui Bert. Ce confident mai bun ar fi putut găsi?

— Ascultă-mă Bert, a spus el cu o voce gâfâită. Îți închipui că aș vrea mult să pot accepta oferta tatălui tău... și mai ales să lucrez cu tine. Dar... mă întreb dacă trebuie...

— Și de ce nu, Dumnezeule? Lăsând-o pe Doris la o parte, noi avem nevoie de un medic în afacerea noastră. Ne ești simpatic și reciproca este adevărată. Mă simt dator să subliniez, bătrâne, dar numai pentru tine, că este cu adevărat o șansă nesperată...

— Bineînțeles, Bert, doar că...

David s-a întrerupt și a fost nevoit să facă un efort pentru a spune ceea ce a avea de spus, chinuindu-se la fiecare cuvânt:

— Am pe cineva... o tânără fată... care așteaptă întoarcerea mea.

Bert l-a privit fix timp de un minut, apoi a izbucnit în râs:

— Oh! nu, Dave, tu mă omori! Cel care-ți vorbește are

fete care-l așteaptă cam peste tot în Europa, iar curând voi avea și pe mica euro-asiatică care mă va aștepta la Calcutta.

— Dar nu ai înțeles... Este ceva serios... sunt logodit.

Bert a râs din nou, apoi s-a străduit să-și reia seriozitatea, ridicând capul cu simpatie și înțelegere:

— Ești tânăr pentru vârsta ta, Dave, și încă foarte naiv... Poate, de altfel, asta ne-a sedus la tine. Bietul meu prieten, dacă ai cunoaște fetele cum le cunosc eu... Îți imaginezi că se vor lăsa pradă disperării și vor muri de durere dacă nu te vei reîntoarce așa cum le-ai promis? Ascultă, pariez pe ce vrei că, în șase luni, mica dumitale prietena va trece peste decepția sa și o va uita complet. Cât privește sentimentele pe care i le porți, care nu mi s-au părut prea arzătoare, adu-ți aminte de ce spunea Platon sau nu știu care alt bătrân roman: „În întuneric, toate femeile sunt la fel.” Nu, serios, am vorbit despre asta cu părinții mei și credem că ești exact bărbatul care-i trebuie lui Dorrie. O stabilizezi într-un fel... Ea are nevoie, a continuat el după o scurtă ezitare, pentru că a avut necazuri cu nervii. În schimb, părerea mea sinceră este că ea va fi pentru tine o revelație senzațională. Cu siguranță, Dorrie a avut deja amanți. Nu este un înger, departe de așa ceva, dar tu ești primul, singurul, de care s-a îndrăgostit nebunește. Și apoi, să vorbim sincer, bătrâne: ai mers atât de departe în intimitatea familiei noastre încât, acum, ar fi o crimă să te întorci din drum. Și atunci, de ce nu spui da, nouă rămânându-ne doar plăcerea de a fixa nunta? Hai, să bem pentru viitorul tău. Băiete... băiete!

CAPITOLUL XVIII

Cu toate că scrupulele i-au fost pe moment calmate de jovialitatea specifică lui Bert, Moray nu a găsit argumentele acestuia nici convingătoare, nici concludente. A petrecut o noapte agitată și s-a trezit a doua zi dimineață în brațele incertitudinii. În final a decis să meargă la bord pentru a avea o întrevedere cu comandantul Torrance. Înainte de toate, politețea îl

obliga să se informeze dacă doctorul Collin convenea ca înlocuitor în cazul când... în cazul în care el însuși nu ar fi fost în stare să facă drumul de întoarcere. „Patronul” era un om cu judecată, al cărui aviz putea fi foarte prețios. Mama lui Dorrie se plângea de oboseală, nimic precis nu fusese prevăzut pentru acea zi și David se găsea în situația de a nu avea niciun angajament față de familia Holbrook înaintea serii, când trebuia să-i întâlnească pe mentorii acesteia la cina de gală și balul care erau o tradiție în fiecare sâmbătă seara la North Eastern. Prin urmare s-a sculat, s-a ras, s-a îmbrăcat și a luat un taxi până la Victoria Dock.

Debarasat acum de o parte a încărcăturii, *Pindari* i-a apărut solid și familiar, cu o alură reconfortantă. A avut sentimentul că, la bordul lui, se va găsi apărat de toate, chiar și de el însuși. A întins pasul pentru a urca pasarela, dar când a ajuns pe puntea superioară a găsit cabinele încuiate. Caporalul de serviciu i-a spus că nici comandantul, nici domnul O'Neil nu erau la bord. Coborând, l-a întâlnit pe adjunctul comisarului de bord, care l-a informat că niciunul dintre ofițerii superiori nu se va întoarce înainte de seara următoare.

— Dacă vreți să-l vedeți pe primul locotenent, îl găsiți mai încolo, pe chei.

Moray a dat din cap și s-a întors încet.

— De fapt, a reluat celălalt, există câteva scrisori pentru dumneavoastră.

Mergând în birou, a căutat într-un morman de scrisori și a terminat prin a-i da două lui Moray. Cu o bruscă strângere de inimă, acesta și-a dat seama că una, foarte subțire, era de la Willie, iar cealaltă, umflată, groasă, de la Mary. Nu s-a putut decide să le deschidă acolo și a lăsat acest lucru pentru mai târziu. Părăsind vaporul pentru a regăsi taxiul care aștepta pe chei, a băgat scrisorile în buzunarul interior al vestonului.

Pe durata întregii zile, Moray nu a găsit curajul de a lua cunoștință de ce scria în scrisori. Puritatea și tandrețea sentimentelor pe care le bănuia înscrise acolo i-ar fi fost insuportabile în clipele acelea. Și pentru că nu a deschis scrisorile, David a încetat să fie emoționat și

contrariat. Chiar îl încerca un anume fel de exasperare, aproape un resentiment, de care fusese prevenit într-un anumit moment. Acest lucru i-a îndreptat gândurile spre Doris și spre tot ceea ce familia Holbrook i-ar fi putut aduce. Nevrând să convină că cedase atracției exercitate de Doris, ci averii părinților ei, el căuta argumente care să fie în favoarea deciziei sale: orfan de foarte tânăr, crescut de o mătușă care nu-l iubea... umilințe pe care sărăcia l-a făcut să le îndure... eforturile supraomenești care i-au permis să devină medic. Pentru că suferise atât, merita cu siguranță o recompensă. Ori această recompensă era acum la îndemâna lui. S-ar fi putut aștepta din partea lui să o ignore, ca și când ar fi crezut-o lipsită de valoare?

Bineînțeles, exista și Mary, a convenit el forțându-se în sfârșit să nu se eschiveze amintirii tinerei fete. Dar nu fusese antrenat în această aventură de firea lui impulsivă, de lipsa de experiență și de circumstanțele romantice în care o cunoscuse pe Mary? Iar ea, foarte sigur, fusese mai mult sau mai puțin o victimă a acestui concurs de împrejurări... Nu voia să-i facă rău, nici să o încurce, dar trebuia să se gândească și la el însuși. Și cine știe, poate că mai târziu va putea... da, să facă ceva pentru ea care să compenseze abandonul. Nu prea știa ce, dar în sfârșit, era o perspectivă reconfortantă. Atunci când tinerii comit erori, se căiesc, primesc o pedeapsă onorabilă și se văd iertați. Trebuia ca el să facă o excepție?

Aceasta era starea de spirit a lui David când, în continuare sub imperiul incertitudinii, a coborât la ora opt seara pentru a întâlni familia Holbrook la restaurant. Cu siguranță, nu avea chef să se amuze, dar, fără discuție, nu trebuia să strice seara prietenilor săi. Și, uitând de preocupările personale, a fost la unison cu familia Holbrook, care l-a primit veselă. Bert, mai ales, era de-a dreptul exuberant; cât o privește pe Doris, era îmbrăcată cu o rochie scurtă albă, fără mâneci și foarte decoltată, al cărei corsaj era brodat cu mici perle de cristal. Această rochie, extrem de feminină și scumpă, o punea pe tânăra fată în valoare și ea nu ignora acest

lucru.

Masa, de înaltă calitate, s-a prelungit și a contribuit la revigorarea lui Moray. Când, după desert – un delicios compot de ananas și de fructe de kaki, servit la gheață – s-au adus cafeaua și coniacul, David și-a spus că a fost de-a dreptul prost pentru că se frământase întreaga zi. Nu avea niciun fel de motiv de îngrijorare. S-a trecut apoi imediat în sala de dans unde, așa cum îi era obiceiul, Holbrook a aranjat lucrurile de minune. Șampania îi aștepta într-o frapieră cu gheață și masa lor, plină de orhidee, era chiar la marginea ringului de dans, în fața estradei ornate cu palmieri, unde se găseau muzicanții în veste stacojii.

— Ne place să-i vedem pe tineri amuzându-se, nu-i așa, mamă? a remarcat Holbrook în timp ce se așezau, cu o înduioșare de care mai multe brandy-uri nu erau străine. Nu ți-ai putea găsi o frumoasă parteneră, Bert?

— Cum să nu, tată, dar nu aș vrea să întârzii. Am o întâlnire, a spus Bert, făcându-i lui Moray cu ochiul.

— Bea o gură de șampanie înainte de a pleca.

Sticla a fost desfăcută cu un pocnet sec și au ciocnit. Apoi iluminarea sălii s-a îndulcit, iar orchestra a atacat un vals. Bert s-a ridicat imediat și s-a înclinat în fața lui Doris, scoțându-și în relief fundul grăsuț:

— Pot să fac apel la privilegiul familiar pentru a vă cere să-mi acordați acest vals, domnișoară Holbrook?

Au dansat foarte fratern, apoi, după ce au băut a doua cupă cu șampanie, tânărul și-a consultat ceasul:

— Dumnezeule! Trebuie să mă grăbesc... Distracție plăcută! Cin-cin!

— Să nu te întorci prea târziu, Bert dragă, i-a recomandat doamna Holbrook. În noaptea asta deja te-ai culcat la nu știu ce oră!

— Promit mamă, a spus el, aplecându-se pentru a o îmbrățișa. Dar nu uita totuși că Bert s-a făcut băiat mare. Să vă regăsesc odihniți și bine dispuși mâine dimineață... Bye-bye!

A plecat să se „odihnească” cu mica lui euro-asiatică, s-a gândit Moray. Orchestra a început să cânte un one-step. Doamna Holbrook l-a privit pe Moray, apoi pe Doris,

dar fără să surâdă de data aceasta, cu un aer serios, de parcă le-ar fi spus: „Acum e rândul vostru; și încercați să ajungeți la o concluzie!”

În prezent Moray se putea aventura cu încredere pe un ring de dans. În afară de asta, coniacul părea să meargă de minune cu șampania, pentru că-i dădea un surplus de siguranță.

— Copiii mei, a declarat doamna Holbrook când ei au revenit la masă, formați cu adevărat un cuplu foarte frumos!

Cu un surâs indulgent, cu o privire puțin pierdută, Holbrook le-a umplut din nou cupele cu șampanie, apoi s-au întors pe ringul de dans. Dansau tot timpul împreună, strângându-se tot mai mult unul în celălalt, până în punctul în care păreau a forma un singur trup, mulat după același ritm ce făcea să le vibreze nervii. David și-a dat seama că Doris nu avea prea multe pe sub rochia sa. La început, a făcut eforturi pentru a vorbi cu ea, să emită câteva remarci caustice vizavi de celelalte cupluri sau de orchestră, – care era de primă mână – dar, strângându-l de braț, Doris l-a făcut să tacă.

— Nu pierde clipa asta.

Și dacă ea nu vorbea, ochii ei mari, strălucitori, a căror privire rămânea fixată ostentativ în cea a lui David, exprimau un sentiment intens, de natura căruia nu mai putea exista niciun dubiu. Atunci când a vorbit din nou, a făcut-o pentru a spune, după ce a aruncat o privire scurtă, nerăbdătoare în direcția părinților ei:

— Aș vrea să plece!

De altfel ei nici nu au mai întârziat mult. La ora zece jumătate, doamna Holbrook a atins umărul soțului ei, pe jumătate adormit:

— Este timpul ca oamenii de o anumită vârstă să meargă la culcare... Voi, copii, puteți să mai rămâneți puțin, dar totuși să nu vă culcați prea târziu...

— Nu, mamă, a spus Doris, cu un ton sincer.

Pentru dansul următor, penumbra din sală s-a făcut și mai complice și, la un moment dat, când erau la marginea ringului, Doris a spus dintr-o dată, cu o voce puțin răgușită:

— Hai să ieșim puțin afară.

Pe sub copacii înalți, grădina era un punct lipsit de interes, obscur, tăcut. Doris s-a sprijinit de trunchiul înclinat al unui imens catalpa, cu privirea fixată în continuare în cea a lui Moray. Tremurând tot, el a luat-o pe după mijloc și a îmbrățișat-o. Drept răspuns, Doris și-a strecurat limba între buzele tânărului medic. Apoi, cum el era înalt, butonul de la mânșeta i-a agățat șiragul de perle pe care-l purta ea la gât. Închizătoarea a cedat și perlele s-au, strecurat prin deschizătura decolteului.

— Ei bine, acum va trebui să le recuperezi! a spus ea râzând nostim, cu o mână la gâtul gol.

Cu fața în flăcări, cu inima bătând de două ori mai repede, David s-a apucat să caute colierul, băgând mâna în decolteul corsajului, între sânii tari, și mai jos...

— Îți voi rupe rochia...

— Ce importanță are? a spus ea cu aceeași voce ciudată.

El a descoperit atunci că Doris nu purta nimic pe sub rochie și, cum chiar din primele clipe descoperise colierul cu palma mâinii, nu a fost nici vorbă de colier în ceea ce a descoperit continuându-și cercetările. Și, făcându-l să uite orice, dorința pe care o ținea ascunsă de mai multe săptămâni în el l-a făcut să-și piardă mințile...

— Nu aici! a spus ea eliberându-se repede. În camera ta... Te voi urma peste cinci minute!

Moray a urcat direct în camera lui, a scăpat într-o clipă de haine și, stingând lumina, s-a aruncat în pat. Când a intrat ea, închizând încet ușa, camera nu mai era luminată decât de o rază de lună. *Deshabilleul* i-a alunecat de pe umeri, lăsând-o goală și, aplecându-se spre pat, a ridicat plasa contra țânțarilor. Trupul îi era aproape în flăcări atunci când s-a lipit de al lui David, înnodându-și brațele în jurul gâtului lui, căutându-i gura, până când dinții i s-au înfipt în buza inferioară a lui Moray. Gâfâia și sub sânul pe care i-l strivea, David a simțit inima bătându-i foarte repede.

— Repede, a gemut ea. Mor după tine!

Dacă el nu și-ar fi dat imediat seama că nu este virgină, ar fi înțeles-o din modul cum îi răspundea la

inițiativele lui. Când în sfârșit ea s-a destins, nu l-a lăsat din brațe, ci, suspinând, i-a tras capul alături de al ei pe pernă.

— Ai fost minunat, iubitule. Și eu?

— Și tu, a șoptit el, cu sinceritate.

— Cât de mult timp am pierdut! Nu ți-ai dat seama din primele clipe că am nevoie de tine, că mor după tine? Dar, acum, totul se va aranja... Mâine le vom anunța vestea, apoi vom pleca amândoi cu Bert la New York... Te am în sânge, Dave! Niciodată nu mă voi sătura de tine... vei vedea!

Cu limba ei îi excita buzele, în timp ce-i mângâia trupul cu vârful degetelor, apoi s-a lăsat din nou pe spate, murmurând:

— Mai vreau... dar de data asta mai încet... să dureze... Este atât de bine!

A rămas cu el până la primele raze ale soarelui.

După voioasele felicitări de la micul dejun, Moray a ieșit puțin să se plimbe, pentru a-și limpezi gândurile. Se simțea puțin obosit, dar, în același timp, își dorea să vină mai repede seara pentru a regăsi temperamentul incandescent al lui Doris. Și apoi, se mai gândea la situația pe care urma să o aibă, la bani, la viitor. Perfect! Un băiat ca el avea toate drepturile să-și asigure reușita în viață. Muncise îndeajuns pentru asta!

În starea de spirit în care se găsea, îi era mult mai ușor să facă abstracție de trecut decât să nu se gândească la viitor.

Cum tocmai ajunsese la podul Howrah, s-a aplecat dintr-o dată peste parapet. Fără a privi, și-a băgat mâna în buzunarul interior al hainei, a luat cele două scrisori care nu au fost niciodată desfăcute și le-a lăsat să cadă în apele murdare și sacre ale Gangelui.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL XIX

Soarele răsărea foarte devreme în Elveția montană. Claritatea lui dureroasă și sunetul tălăngilor l-au trezit

pe Moray. Așa cum a presupus, somniferul nu și-a făcut efectul și, din cauza insomniei, a retrăit fiecare clipă a acelor luni ale tinereții sale până când, la ora trei dimineața, torturat, și-a administrat o injecție cu amytal de sodiu, care l-a amețit pentru scurt timp.

În prezent, durându-l cumplit tâmplele, cu simțurile înmuiate de drog, privea situația cu ochii posomorâți, dar simțea crescând în suflet o soluție aproape disperată. Venise momentul pentru a face un pas decisiv.

Atunci când l-a consultat ultima oară la New York, Wilensky îi spusese că asta se va întâmpla. Cu surâsul lui obișnuit, cu un cot sprijinit pe spătarul divanului, îi declarase în acel dezmierdător accent din sud, care-l ajutase să pătrundă în sufletul tulburat al clienților lui:

— Va trebui să te întorci într-o zi... chiar dacă ar fi numai pentru a-i da o lovitură puternică acestui vechi complex de inferioritate. Vei lua această decizie, pe de o parte pentru că este vorba despre țara natală, dar mai ales din cauza... prietenei tale, cu care speri să lămurești lucrurile. Ei bine, de ce nu? Mai bine mai târziu decât niciodată. Dacă viața nu a fost prea darnică cu ea, acum ești în situația de a-i sări în ajutor. Și apoi, a continuat Wilensky, în timp ce surâsul i-a devenit mai malițios, acum ești un văduv vesel... Iar dacă o mai găsești atrăgătoare, ai putea aranja întreaga afacere căsătorindu-te cu ea... în sfârșit... cu condiția, bineînțeles, să fie liberă.

— Sigur nu s-a măritat niciodată!

Nu avea niciun dubiu în această privință, dar spera, cu toate acestea, ca ea să-și fi putut găsi fericirea.

— Ei bine, mai gândește-te... Și dacă te vei simți iarăși agitat, urmează sfatul meu: întoarce-te acolo.

Da, asta urma să facă. Luând această decizie, Moray s-a mai liniștit. L-a sunat pe Arturo, l-a rugat să-i aducă un orar al curselor Swissair și, după ce l-a consultat, i-a spus servitorului lui să telefoneze la Zürich pentru a i se reține un loc în avionul de la ora paisprezece cu destinația Prestwick. Apoi s-a sculat, s-a ras, s-a spălat, s-a îmbrăcat, și a coborât la parter pentru a lua micul dejun. La sfârșitul mesei, în timp ce Arturo îi făcea

valiza, a fumat gânditor o țigară. Nu lua cu el decât puține lucruri, voia să se reîntoarcă discret, modest, fără ostentație, fără Rolls, sau semne de bogăție, fără nimic... Cât privește vila, cu servitori atât de devotați – le-a dat de înțeles că afaceri urgente îi reclamau prezența în Marea Britanie – putea să o părăsească fără urmă de îngrijorare.

Telefonul a început să sune și, ridicându-se de la masă, David s-a dus să răspundă. Așa cum bănuia, era Frida von Altishofer.

— Bună ziua... Te deranjez?

— Absolut deloc.

— Atunci spune-mi, îți este mai bine?

După noaptea pe care o petrecuse, avea tot dreptul să se plângă, dar a înțeles că nu era momentul potrivit.

— Mult mai bine.

— Mă bucur... M-am mai liniștit... Facem o plimbare împreună în dimineața asta?

— Mi-ar face plăcere, dar...

Dregându-și vocea, i-a servit interlocutoarei sale invizibile mica istorie pe care o pregătise: în ajun primise o telegramă cu privire la afacerile lui, care nu l-a prea impresionat plăcut, după cum și-a putut da și ea seama. Pentru a pune situația la punct, a decis să se ducă să îl întâlnească pe avocatul lui la Londra și urma să plece chiar în dimineața aceea.

Această declarație a provocat o tăcere bruscă la celălalt capăt al firului, tăcere în care David a putut citi surpriză, dezamăgire și poate chiar o doză de neliniște, dar Frida și-a revenit repede:

— Da, bineînțeles, trebuie să te duci acolo, este cel mai bun mod de a aranja lucrurile... Dar să nu te obosești prea tare... Și să te întorci repede... înaintea plecării mele la Baden... pentru că-mi vei lipsi mult!

Faptul ca Arturo l-a condus la aeroport cu Humberul deja dădea un ton de moderație, care trebuia să caracterizeze întreaga călătorie. La Zürich el mânca de obicei la Baur au Lac, dar în ziua aceea i-a spus lui Arturo să continue drumul, pentru că se va mulțumi să mănânce ceva în avion. Astfel au ajuns mai devreme la aeroport,

dar din fericire avionul a fost punctual și la ora paisprezece fix Moray părăsea pământul helvet. Când avionul DC – 7 a luat altitudine traversând norii joși și ajungând sub cerul albastru, nicio cută nu s-a mișcat pe fața lui David, dar s-a simțit cuprins de o ciudată exaltare. În sfârșit se întorcea, după o absență de treizeci de ani, în țara natală. De ce așteptase atât de mult timp pentru a o face? Pentru că doar acolo și-ar fi putut găsi liniștea sufletească, s-ar fi putut elibera de remușcările care, din când în când, îl cuprindeau ca un rău ucigător. Un cuvânt i-a venit în minte, edificator și încărcat de promisiuni. Cu toate că nu era deloc credincios, era cuvântul care se potrivea: mântuire. L-a repetat de mai multe ori, rar, cu gravitate.

Dintr-o dată, pentru că se ridicaseră în aer, gândurile i-au fost întrerupte brusc: surâzătoare, în uniforma ei bleu, frumoasa stewardesă îi aducea masa pe care și-o impusese din spirit de penitență și care s-a dovedit până la urmă foarte apetisantă: somon afumat, o aripă de pui cu țelină coaptă, un pește Melba și un pahar de șampanie excelentă. După asta, având în vedere noaptea înfricoșătoare pe care o petrecuse, Moray s-a simțit mult mai bine și a moțăit puțin, în timp ce avionul survola Marea Irlandei. Dar doar cu un ochi, pentru că aștepta momentul aterizării pe coasta scoțiană. La ora șase jumătate se putea distinge Prestwick, prin ceața indigo a crepusculului care se diminua și prin care începeau să clipească luminile. Aterizarea s-a efectuat cu o perfecțiune suplă și câteva clipe mai târziu David și-a simțit bătăile inimii accelerându-se, în timp ce în urechi îi răsuna graseierea aproape uitată a limbii materne. Cu capul descoperit, pe pista de aterizare, a aspirat cu lăcomie mireasma din Lowlands.

În sfârșit se întorsese... se întorsese în țara lui... își tot repeta, în timp ce-l cuprindea emoția.

De cealaltă parte a biroului vamal aștepta un autobuz și curând David rula de-a lungul câmpiilor din Ayrshire. Fără încetare, ștergea geamul aburit pentru a putea vedea mai bine peisajul peste care se lăsase crepusculul, pierzând noțiunea timpului, până când zgomotul

traficului urban l-a readus la realitate: sosirea la Winton.

Moray a luat un taxi pentru a ajunge la hotelul Central, unde a cerut o cameră liniștită, pe partea opusă gării, departe de zgomotul trenurilor. Cum orele erau destul de înaintate și cum se simțea obosit, a comandat în cameră lapte și sandvișuri, apoi, după ce a stat un sfert de oră într-o baie caldă, care i-a liniștit nervii, s-a urcat în pat și a adormit imediat.

CAPITOLUL XX

Subconștientul amintindu-i că este în sfârșit iarăși la Winton, orașul tinereții lui, martor al muncii lui îndârjite de student, David s-a trezit a doua zi devreme și a trebuit să-și tempereze nerăbdarea care-l cuprinsese. Ajuns la această importantă răscruce a existenței, trebuia să se dovedească calm și cugetat. Cu toate acestea s-a sculat repede și, după ce s-a îmbrăcat, a coborât pentru a lua micul dejun în sala de mese pustie, unde, pentru prima oară după treizeci de ani, a putut savura din nou un veritabil porridge cu smântână, urmat de un Haddock din Finton autentic, totul însoțit de pâine prăjită cu unt și de ceai. Apoi s-a simțit în putere să facă față importantei zile care îl aștepta.

După ce a golit a treia ceașcă de ceai excelent, s-a îndreptat spre salon, unde a căutat la mica publicitate din ziarul *Herald* din Winton adresa unui agent care închiria mașini fără șofer. O mașină mică nu ar fi atras atenția și ar fi facilitat călătoria la Ardfillan, la fel ca și eventualele drumuri pe care le-ar mai fi avut de făcut. Un sentiment straniu l-a reținut să-l însărcineze pe portar cu această sarcină și a telefonat chiar el agentului. Cum se explica atitudinea lui? La hotel nu era decât un client ca oricare altul și era puțin probabil ca să-l poată recunoaște cineva după atâția ani, totuși ceva îl împingea să acționeze cu precauție. În sfârșit, după ce a cerut să-i fie adusă cât mai repede posibil, la Central, o mică mașină de model standard, a obținut promisiunea că mașina va fi acolo la ora unu după amiază.

Cum era aproape unsprezece și cum mai avea de

așteptat două ore, David nu a putut rezista tentației de a face un scurt pelerinaj până la locurile pe care le frecventa în timpul tinereții.

Orașul, cenușiu, friguros, mai plin de funingine ca niciodată, se schimbase puțin din epoca când era el student. La colțul străzilor Grant și Alexandra a luat tramvaiul galben care l-a dus la Eldongrove Park. A coborât chiar în fața intrării, a luat-o încet printre peluze și, cu o melancolie crescândă, a urcat colina ce ducea spre Universitate. Dar acolo, pe când mintea îi hoinărea printre umbrele vechilor claustrări, amintirile l-au asaltat într-un număr atât de mare și erau atât de dureroase încât s-a grăbit să părăsească incinta Universității, trecând prin fața prăvăliei lui Gilhouse unde își vânduse microscopul pentru a-i cumpăra lui Mary inelul cu mica piatră albastră. Și-a simțit ochii în lacrimi. Ce vremuri mizere în comparație cu tot ce ar fi putut să-i ofere în prezent! Cu toate acestea, cheltuise atunci toți banii de care dispunea pentru ea... Nimeni nu l-ar fi putut acuza că ar fi fost meschin sau că ar fi avut cel mai mic presentiment cu privire la ceea ce urma să se întâmple.

De la Eldongrove a ajuns repede în cartierul Blairhill unde locuise și, cedând dispoziției de moment, a luat-o pe drumul care cobora colina, în direcția docurilor. Da, vechea casă unde stătuse cu chirie era încă acolo, mai plină de igrasie și mai sordidă ca oricând. Ridicând ochii, s-a revăzut tânăr, aplecat studios asupra cărților sale, în spatele îngustei ferestre de la mansardă. Cât de mult muncise, cât de mult luptase pentru a-și pregăti o mare și minunată carieră!

Și după asta, ce a făcut cu viața lui? După o existență atât de nobil începută, care a fost rezultatul? În timp ce stătea acolo, cu ochii ridicați spre mansardă, s-a simțit străbătut de un fior. Îl încerca nu numai un sincer regret, plin de amărăciune, ci și senzația inutilității în tot ceea ce făcuse după ce părăsise acea locuință mizerabilă.

Devenise bogat, fantastic de bogat, dar în ce mod? Nu ca un chirurg strălucitor, stimat și prețuit de întreaga branșă, ci fabricând pilule, specialități lansate cu mari campanii publicitare, dar care nu aveau nicio valoare

clinică, totuși toate vândute cu un asemenea profit încât acesta putea fi considerat un impozit suplimentar de care oamenii erau deposedați! Nu, nu trebuia să se arate prea dur cu sine: o parte a muncii lui – de exemplu grupa analgezicelor pe care o descoperise după phenotiazine – era un lucru valoros. Dar, în ansamblu, cariera sa fusese o caricatură a celei pe care o visase. De ce oare, cerule, acționase astfel? De ce, mai ales, a comis nebunia de a se căsători cu Doris Holbrook?

În timpul acelei fatale traversări ar fi putut foarte ușor să observe tendințele psihopatice ale tinerei fete, să înțeleagă că salturile de la o stare la alta, pe care le găsea la bord distractive, urmau să devină cu timpul insuportabile și că atracția fizică pe care o încercase vizavi de ea nu va întârzia să se diminueze. Își amintea mica casă confortabilă în care îi instalaseră familia Holbrook și de unde se putea ajunge ușor la noile lor birouri din Connecticut, de la Stamford. Ea l-a adorat timp de șase luni, apoi a început să-l deteste. Demersurile pentru a merge să locuiască lângă Darien i-au redat entuziasmul, pentru a-l pierde la fel de repede. Părea incapabilă să se stabilească într-un loc și, când David a refuzat să se mute din nou, ea a luat obiceiul să plece în fiecare dimineață la New York pentru a se întoarce seara, aproape la fel ca muncitorii care locuiau la periferie. La rând au venit cursurile de pictură și sculptură pe care a vrut să le urmeze pentru a le abandona la capătul câtorva săptămâni, îndrăznelile vestimentare, prietenii, tot timpul alții și adesea dubioși, pe care-i aducea acasă și cu care el și-a dat seama repede că îl înșeală. Dacă ar fi riscat să-i facă unele reproșuri, imediat ea ar fi izbucnit în urlete, vociferări și s-ar fi închis în camera ei, după care ar fi urmat o reconciliere isterică. Incredibil era că ea părea să-l urască. Când, după o lungă întrerupere, surâzând, a fost tentat să reia relațiile conjugale, ea i-a spart capul lovindu-l cu o perie cu coadă de fildeș.

Dar cum un divorț ar fi putut antrena o ruptură cu familia Holbrook, David s-a înarmat cu răbdare. Cinci ani după ce se instalaseră la Darien, bătrânul Holbrook le-a

dăruit Fourways, o frumoasă proprietate situată în cartierul Quaker Ridge la Greenwich. Acolo, în vecinătatea unor oameni calmi și distinși, el a sperat ca Doris să-și revină. Speranță deșartă: starea ei a evoluat gradat, făcând să alterneze accesele de violență cu crizele de depresie, cu perioadele de amnezie... Până la urmă, Wilenski, chemat să o consulte, i-a spus:

— Schizofrenie paranoică. Va trebui să fie internată.

După care, timp de cincisprezece ani, David a fost bărbatul a cărui soție era într-o clinică de boli mintale, așteptând rezultatele tratamentelor cu insulină și electro-șoc, care era informat de ameliorări ușoare, urmate imediat de recidive grave, până într-o zi când o pneumonie hipo-statică a pus capăt vieții lui Doris.

În aceste tragice împrejurări, trăind el însuși într-o constantă tensiune nervoasă, și-a găsit scăpare aruncându-se cu toate forțele în munca lui cu Bert... Acest brav tip Bert, care îi luase tot timpul apărarea, care de multe ori îl ajutase să-i vină de hac lui Doris și care, după moartea bătrânului Holbrook, l-a făcut imediat asociat cu parte egală în bogata și în fiecare an mai prospera filieră americană.

Lăsând la o parte munca lui și atât de numeroasele încercări triste, nu avusese dreptul de a se ocupa și de sine însuși? Și-a dezvoltat personalitatea, cultivând artele, învățând limbi străine, – franceza, germana, italiana – îmbrăcându-se cu gust, devenind un om de lume extrem de distins al cărui farmec natural și abilitate de a se face plăcut făceau ca, într-o epocă în care toate valorile păreau să se fi pierdut, să suscite imediat atenția, interesul și respectul. Și, bineînțeles, într-o situație conjugală cum era a sa, sănătatea lui cerea să-și asigure în aceeași măsură și plăcerile fizice. Iar, dacă ar fi fost necesar, cultura lui i-ar fi permis să justifice acest lucru chiar prin cuvintele lui Balzac, citând scrisoarea pe care romancierul a scris-o pe marginea acestui subiect doamnei Hanska. Nici el nu avea intenția de a se lăsa pradă impotenței și imbecilizării. Natural, îi repugna un adulter vulgar, sau legăturile fără orizont, care, la sfârșitul unui cocktail, aveau loc într-o mașină

parcată între câțiva copaci din apropiere. Șansa a vrut ca el să întâlnească o femeie liniștită, – întotdeauna preferase femeile liniștite – o văduvă de treizeci și cinci de ani, blondă, de origine poloneză, pe nume Rena, care ocupa o slujbă modestă de brodeuză la un atelier de imprimerie din Stamford. Încercările de apropiere, făcute de David cu cel mai mare tact, au avut rezultate foarte plăcute. Cu o înfățișare agreabilă, Rena era foarte curată, nu avea nicio pretenție și se arăta absurd de recunoscătoare pentru tot ce făcea el pentru ea. Astfel s-a putut stabili între ei o legătură discretă, jalonată cu întâlniri la date fixe. David a sfârșit chiar prin a încerca un anumit fel de afecțiune cu privire la Rena, iar ea a manifestat o mare îndurerare atunci când el a părăsit Statele Unite. Dar David s-a purtat ca un om de lume și i-a făcut o donație foarte generoasă.

Moray se gândea la toate astea în timp ce cobora de la Blairhill pentru a se întoarce la Central. Nu avea niciun chef să ia masa, dar, în vederea călătoriei pe care urma să o întreprindă, voia să servească un pahar de sherry și o felie de chec la bar.

Mașina a sosit la ora fixată. După ce a semnat câteva hârtii, a plătit, iar apoi a putut să se aștearnă la drum. Nu avea nevoie să întrebe pe cineva despre direcția în care urma să meargă. După ce a ieșit de pe străzile populate, a luat-o de-a lungul șoselei care trecea pe lângă gradina botanică, apoi pe aceea care străbatea periferiile orașului, din apropierea râului Firth. Acesta, în treizeci de ani, se mărise și se modernizase, dar șoseaua care trecea printre șantierele navale și oțelării era aceeași care-l condusese spre Mary. Ciocăniturile neîntrerupte care proveneau de la șantiere, sirena ferryboat-ului de la Erskine, lungul apel ruginit al unui cargou care pleca... toate acestea se amestecau într-o obsedantă disonanță amețitoare. Toate escapadele în pădurea înverzită, cu ape sclipitoare, sau piscurile purpurii ale munților din depărtare, tot ce putea să descopere dintr-o dată la fiecare curbă a șoselei, totul, dar absolut totul îl făcea să încerce un anume fel de regret dureros, amintindu-i de singura femeie pe care o

iubise cu adevărat.

La treizeci de mile de Winton, a ajuns în satul Reston și, părăsind șoseaua principală, s-a angajat pe drumul care ducea la Ardfillan, pe marginea estuarului. Inima îi batea înnebunită când a intrat în micul oraș, pe care parcă abia îl părăsise în ajun, atât de neschimbat era. A găsit aceeași esplanadă strâmtă, spălată cu pasivitate de valuri, chioșcul fanfarei, casele, joase și cenușii, turnul pătrat al bisericii... Privirea i s-a umplut de lacrimi atunci când a trebuit să se oprească. Dumnezeule! Era în fața adăpostului unde o luase pe Mary în brațele sale, după ce Willie fusese trimis să facă un comision! În cap, gândurile i se învălmășeau. O va regăsi pe Mary foarte schimbată? Ea îl va recunoaște? Îl va ierta? Sau poate că refuza să-l ierte?

Reculegându-se în sfârșit, s-a dus să-și parcheze mașina la capătul esplanadei, apoi, lăsând capul în jos, a luat-o pe mica stradă care ducea spre prăvălia familiei Douglas. Dar, atunci când și-a ridicat ochii, s-a oprit brusc, pentru că prăvălia nu mai era acolo. În locul ei exista un mare zid de cărămidă, prin care se auzea zgomotul făcut de mașini. David fusese atât de sigur că va găsi totul neschimbat încât a rămas mai mult decepționat decât stupefiat. După ce a încremenit câteva clipe pe loc, și-a reluat mersul de-a lungul străzii pavate și a descoperit că acum era tăiată în unghi drept de un nou drum, la colțul căruia se ridica o clădire mare, cu o firmă de neon: „Brutarii reuniți”.

Moray a contemplat o clipă platourile cu prăjituri care ornau vitrina, apoi a intrat în prăvălie, unde două frumoase fete, în rochii mov cu gulere și manșete albe, stăteau în spatele tejghelei.

— Scuzați-mă, a spus el, dar sunt în căutarea unei familii care avea altădată o prăvălie în apropiere... Se numeau Douglas...

Având în vedere vârsta sau că tot ce ieșea din banal li se părea absurd, cele două au fost pe punctul de a izbucni în râs. Dar ceva, poate eleganța sobră a lui Moray, le-a reținut să o facă. Doar s-au privit între ele.

— N-am auzit niciodată vorbindu-se pe aici despre

Douglas... Dar tu, Jenny?

— Nici eu, a spus Jenny, dând din cap.

După o vreme, prima fată a sugerat:

— Poate că bătrânul Donaldson ar putea să vă îndrume. Este mult timp de când locuiește în cartier... mult mai mult decât a trecut de când ne-am născut noi! a completat ea nemaiputând să-și abțină un hohot de râs.

— Donaldson?

Numele a făcut să vibreze ceva în memoria lui Moray.

— Este portarul... Dacă treceți prin poarta mașinilor, acolo, la stânga, veți vedea mica lui casă între cuptoare.

A mulțumit vânzătoarelor și, urmând indicațiile lor, s-a trezit în ceea ce fusese odinioară curtea familiei Douglas, dar care era acum un loc mult mai spațios, cu un mare cuptor mecanic la stânga, un garaj pentru camioane în fața lui și, la dreapta, vechiul grajd, care fusese transformat într-o mică casă pentru locuit. David a sunat la ușă și, după un moment, a auzit un pas târșâit care se apropia. Ușa s-a deschis, lăsând în cadrul ei un septuagenar cu o scufie pe cap, cu ochelari cu rame de oțel, încălțat în papuci, înfășurat într-un șorț mare, negru. Când Moray l-a întrebat, nu a răspuns imediat, părând să reflecteze.

— Dacă l-am cunoscut pe James Douglas? a spus el în sfârșit. Bineînțeles că da. Am lucrat cu el douăzeci de ani.

— Atunci sper că-mi puteți da vești despre el... și despre familia lui...

— Intrați puțin, a spus Donaldson. Nu-i bine să rămâi în ușă în sezonul ăsta.

Moray l-a urmat într-o mică bucătărie întunecată, unde în fundul vetrei ardea un foc mocnit... Bucătăria, în dezordine și neaerisită, lăsa să se înțeleagă că bătrânul trăia singur. Donaldson i-a indicat un scaun și, fără să-și scoată scufia, s-a dus să se așeze în colțul lui preferat, sub un raft cu pipe.

— Ești un prieten al lui Douglas? s-a interesat el cu circumspecție.

— Am fost. Dar cu mult timp în urmă, a răspuns repede Moray. Acum sunt aproape un străin aici.

— Ei bine, a spus celălalt rar, istoria familiei Douglas nu este prea veselă. James, sărmanul, a murit și a fost îngropat demult, la fel ca și Minnie, sora lui... așa cum îți voi spune imediat. James, vezi dumneata, a făcut afaceri proaste și a fost declarat falit... asta după o înșiruire de lucruri nu prea catolice, după ce a suferit de pe urma unei exproprieri făcute în vederea construirii unei noi străzi, toate ordonate de Consiliul Municipal. Oricum ar fi, asta l-a răpus pe James, care era onestitatea și dreptatea întruchipate. Minnie, care a fost tot timpul destul de suferindă, nu a întârziat să-l urmeze la cimitir. Și acum, în locul brutăriei lui James, vedeți această mare baracă, unde se fabrică nimicuri care-ți întorc stomacul pe dos... Nu pentru că aș avea ceva de spus despre Companie, puteți remarca... mai ales că m-au numit portar. Dar, în sfârșit...

A lasat fraza în suspensie, părând absorbit de amintiri. Moray s-a aplecat în față, interesându-se cu aviditate:

— Dar el avea o fată, nu-i așa?

— Ah, da, a spus celălalt, ridicând capul. Mary... Ei bine, a avut și ea parte de necazurile ei. Când era încă foarte tânără, s-a logodit cu un filfizon care într-o zi a părăsit-o. Biata de ea, cât de mâhnită a fost! Apoi, cu timpul, a uitat și a devenit extrem de pioasă... Atât de pioasă încât, câțiva ani mai târziu, atunci când a venit în biserica din Longend un nou pastor, pe nume Urquhart, un om deosebit, s-a căsătorit cu el și, după un an, i-a dăruit un copil frumos.

Moray a împietrit pe scaunul său. Mary se măritase, îl uitase, sau, cel puțin, fusese infidelă la ceea ce el credea a fi unica iubire a vieții sale! Și, ceea ce era și mai penibil să afle, ea îi dăruise un copil unui alt bărbat! În starea de spirit în care se găsea, acest lucru avea efectul unei profanări. Cu toate acestea, chiar dacă fusese amarnic decepționat, bunul lui simț a avut câștig de cauză: ce drept avea el să se erijeze în cenzor și să-i refuze lui Mary partea ei de bucurie, dacă ea găsise un mijloc de a fi fericită?

A sfârșit prin a spune, cu o voce încordată:

— Atunci ea este aici, în oraș, cu soțul ei?

— Nu. A părăsit Ardfillan cu fata ei, foarte puțin după ce soțul ei a murit.

— A murit? a exclamat Moray.

Bătrânul a aprobat:

— Nu era prea viguros, știți, și atunci când a fost acea epidemie de gripă spaniolă din treizeci și patru, a fost unul dintre primii care au murit.

Moray s-a destins puțin, parcă respira deja mai bine. Situația părea să se mai amelioreze. Era îngrozitor, bineînțeles, că a pierdut un atât de tânăr soț, căruia, din punctul lui de vedere, David nu i-ar fi dorit nici cel mai mic rău... Dar, dacă nefericitul avusese întotdeauna o sănătate delicată, putea fi posibil ca Mary să se fi simțit atrasă de el mai mult din milă decât din dragoste. Puțin mai liniștit, Moray a pus ultima sa întrebare:

— Unde s-au dus... Mary și fata ei?

— Într-un sat din Lothians... la Markinch. Micuța voia să studieze pentru a deveni infirmieră și de aceea țineau să locuiască aproape de Edimbourg. Dar ce s-a întâmplat cu ele de atunci, despre asta nu mai am nici cea mai mică idee... Nu aveau prea mulți bani și nu le-am mai revăzut niciodată la Ardfillan.

A urmat o lungă tăcere, în timpul căreia Moray, cu capul plecat, făcea eforturi pentru a-și pune ordine în gânduri. Apoi s-a ridicat, vizibil emoționat, i-a mulțumit lui Donaldson, în timp ce i-a strecurat o bancnotă în mână. Bătrânul, după ce a mimat un gest de refuz, a început sa-și examineze interlocutorul prin sticlele ochelarilor, cu o curiozitate crescândă.

— Ochii mei nu mai sunt ceea ce au fost, a remarcat el conducându-l pe Moray spre ușă, dar am impresia că v-am mai văzut. Vreți să-mi spuneți numele dumneavoastră?

— Sunt pur și simplu un bărbat care le vrea binele lui Mary Douglas și fiicei ei.

David a făcut această declarație cu o voce fermă, conștient de absoluta onestitate a intențiilor sale și s-a îndreptat spre mașină. Își dădea seama în prezent câte dintre speranțele pe care le avusese erau lipsite de temei; toate nu fuseseră altceva decât creații ale unui

romantic plonjon în trecut. Se aștepta cu adevărat, după treizeci de ani, să o regăsească pe acea Mary pe care o abandonase, într-un elan tineresc, încă îndrăgostita tandru de el și neatinsă de un alt bărbat? Doar Dumnezeu știe cât de mult sperase să fie așa! Dar miracolul nu s-a produs și în prezent, ascultând povestea unei femei, care, după ce plânsese amarnic, se măritase mai mult din datorie decât din dragoste, apoi și-a pierdut acel soț mai mult sau mai puțin invalid, a cunoscut momente penibile, poate chiar mizeria, dar niciodată nu s-a dat în lături pentru ca fata ei să aibă o profesie bună, s-a regăsit ancorat brusc în realitate. Se aștepta acum ca Mary, pe care o va regăsi la Markinch, să fie o femeie de o anumită vârstă, cu mâini crăpate de muncă și cu priviri obosite, dar foarte blânde, pe care viața nu o răsfățase, dar care tocmai din acest motiv să fie poate mult mai îngăduitoare, să-l ierte și să-i accepte generozitatea.

Cu inima încălzită de aceste gânduri, David a ajuns în Winton, traversând ceața care se lăsase de-a lungul fluviului. Brusc și-a dat seama că a uitat complet să-l întrebe pe Donaldson despre Willie. Ce omisiune de nescuzat! Ce a putut oare deveni acel băiat avid de lucruri noi, care nu mai contenea să-i pună întrebări atunci când împărțeau același pat? În sfârșit, nu va întârzia să afle, chiar din gura lui Mary.

Era ora șapte când a ajuns la hotel și, cum nu mâncase nimic întreaga zi, David s-a simțit teribil de înfometat. După ce s-a aranjat puțin, a coborât în sala de mese unde și-a comandat un *rumsteak* pentru două persoane, cu ceapă și cartofi piure, totul însoțit de o halbă mare de bere locală. Apoi a răspuns tentației de a gusta din tarta casei. Ce incomparabilă savoare aveau toate mâncărurile în țara lui natală! Și le-a onorat pe toate, spunându-și că a doua zi dimineață va trebui să plece foarte devreme spre Edimbourg și Markinch.

CAPITOLUL XXI

Cu toate că mașina lăsa destul de mult de dorit, Moray a decis să o păstreze, mai repede decât să o schimbe cu

o alta, poate la fel de proastă, ceea ce ar fi însemnat doar o pierdere de timp. Prin urmare, la ora unsprezece, după ce își achitase nota de plată la Central, a plecat la drum îndreptându-se spre Edimbourg. După hartă, Markinch se găsea la cinci mile de Dalhaven. Trebuia să fie un sat foarte mic, ceea ce i-ar fi facilitat foarte mult munca de căutare.

Ziua era mohorâtă, cu un cer încărcat cu nori și cu un vânt puternic. Dar, la începutul după amiezii, în timp ce David a ajuns la Edimbourg, soarele a reușit să străpungă norii, iluminând împrejurimile castelului și grădinile din Princess Street. O prevestire bună, s-a gândit Moray, în timp ce a luat-o pe șoseaua care ducea spre Portobello. Puțin mai departe, circulația era întreruptă de mai multe minute pentru a le lăsa să treacă pe „Cântărețele din cimpoi din Portobello”, care, cu siguranță, se îndreptau spre o serbare locală. Lui Moray i-a făcut plăcere să le vadă pe aceste tinere cu kilt defilând și cântând „Cock of the North”, cu instrumentele ale căror panglici fluturau în vânt, vesele. Una dintre principalele bogății ale Scoției, și-a spus el surâzând, în timp ce ochiul său de cunoscător a reperat câteva muziciene bine făcute. Dar claxoanele au început să se facă auzite în spate, făcându-l să-și aducă aminte de preocupările sale mult mai urgente. A traversat apoi Musselburg, Newbigging și a ajuns pe malul mării, puțin mai sus de golful Gosford. Acolo, parcând mașina pe o plajă pustie, a mâncat sandvișurile care i-au fost preparate la Central. Când și-a reluat drumul, marea scânteia; un vânt puternic bătea de-a lungul întinderilor de nisip, a dunelor presărate cu ierburi decolorate, pe malurile cu stânci ascuțite, acoperite cu iarbă de mare puternic mirositoare.

Plecând, el a avut intenția de a lua Dalhaven drept cartier general, dar când a făcut un tur de recunoaștere căutând un han, nu a găsit nimic convenabil. Casele joase, construite din gresie roșie, aveau un aer puțin ospitalier, aer care se regăsea și pe figurile locuitorilor. Totuși unul dintre aceștia s-a arătat ceva mai binevoitor și mai comunicativ și i-a recomandat lui David Hotelul

Mării, situat în apropierea terenului de golf, la aproape două mile de oraș. Hotelul cu pricina s-a dovedit a fi o instituție de prima clasă, iar directoarea i-a făcut o primire minunată și l-a condus într-o cameră excelentă, cu vedere spre șosea.

După ce s-a spălat, Moray s-a informat asupra drumului pe care trebuia să o apuce și, după o scurtă plimbare printre tufe de măceș, a ajuns în satul Markinch, cu sentimentul că a atins ținta călătoriei.

A parcurs încet unica stradă a satului, pustie, încadrată pe cele două părți de căsuțe albite de căldură, ale căror pereți erau ornați cu cicoare încă înfloritâ. Nu se vedea niciun suflet viu, doar un bătrân câine collie care dormea cu o ureche pe bordura trotuarului. David a văzut un magazin bazar care făcea și oficiul de poștă, apoi forja unui potcovar, un magazin de îmbrăcăminte și, pe cealaltă parte a străzii, o căsuță mică cu un panou pe care scria „Dispensar". Unde să se informeze? Bazarul-poștă părea cel mai indicat, dar acolo risca din păcate să producă vâlvă prin sosirea lui... Se pregătea să facă un drum până la capătul străzii, când a zărit puțin mai departe biserica cu prezbiteriul clădit chiar în apropiere. Acest lucru i-a dat o idee, inspirată de o remarcă a lui Donaldson și mai ales de dorința lui de a nu trezi curiozitatea oamenilor. Și-a continuat prin urmare drumul în direcția bisericii care, într-un stil clasic scoțian, avea un turn pătrat în locul unui turn clopotniță. Parcându-și mașina în apropiere, s-a îndreptat spre prezbiteriu și a tras de mânerul de alamă al soneriei.

După mai mult timp, ușa a fost deschisă chiar de pastor în persoană, un bărbat scund, cu picioare scurte, al cărui cap mare era acoperit cu o claie de păr cărunt. Costumul său vechi, negru și marginea tocită a gulerului ecleziastic îi dădeau un aer deprimant, accentuat și de expresia feței, cu ten livid. Ținând un stilou într-o mână și în cealaltă un manuscris acoperit cu corecturi, dădea impresia că fusese deranjat în plină elaborare a unei piedici, dar s-a arătat cu toate acestea amabil:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

— Scuzați-mă că vă deranjez, părinte, dar sunt în

căutarea unei doamne pe nume Urquhart. Numele i-a venit acum lui Moray cu ușurință pe buze, cu toate că înainte suferise să-l știe substituit celui de Mary Douglas. Am înțeles că ea ar locui în parohia dumneavoastră...

— Trebuie să fie vorba despre asistenta noastră socială!

Fața pastorului s-a luminat, în timp ce a început imediat să-l îndrume pe David:

— Locuiește ceva mai jos de dispensarul pe lângă care ați trecut când ați venit aici. Cum este o tânără persoană foarte ocupată, dacă nu este acasă, atunci o veți găsi la dispensar între cinci și șase.

— Vă mulțumesc foarte mult, a spus Moray cu satisfacție. După toate probabilitățile, dumneavoastră vorbiți despre fiica prietenei mele. Presupun că mama ei stă împreună cu ea...

— Mama ei? Pastorul a făcut o pauză, cercetându-l pe interlocutorul său: Nu ați fost în țară?

— Am locuit timp de mai mulți ani în străinătate.

— Atunci nu ați avut de unde să știți că a fost bolnavă.

— Bolnavă?

Pastorul a avut o tresărire:

— Îmi revine sarcina să vă aduc la cunoștință o veste foarte tristă. Vor fi în curând nouă luni de când am înmormântat-o pe mama lui Kathy.

Aceste cuvinte, spuse pe un ton adecvat circumstanțelor, au fost acoperite de bătăile orologiului bisericii, care anunța ora ca un dangăt de clopot. Nu se putea strecura nicio eroare... Și astfel se sfârșea căutarea pasionată care-l adusese pe Moray până acolo. Șocul pe care l-a resimțit s-a întipărit dureros pe fața lui, obligându-l să se sprijine de tocul ușii.

— Dragul meu domn... intrați și vă așezați câteva clipe.

Luându-l pe David de braț, pastorul l-a condus spre un scaun din vestibul.

— Văd că această veste tristă v-a afectat profund...

— Speram atât de mult să o revăd, a murmurat Moray. Era o prietenă atât de iubită!

— Și o femeie exemplară, dragul meu domn, un suflet

nobil. Să nu plângeți, pentru că o veți regăsi în ceruri.

Dar asemenea perspectivă nu avea deloc darul să-l liniștească pe Moray. Mary era moartă, ducând în mormânt amintirea infidelității sale. Până la sfârșit, el rămăsese pentru ea un bărbat care își călcase cuvântul, jurămintele, un om odios. În prezent, nu-și mai putea niciodată răscumpăra vina, va rămâne întotdeauna subjugat acestui odios complex, care venea fără încetare să-i tulbure liniștea sufletească. El trebuia să continue să îndure povara culpabilității sale. Încovoiat sub greutatea mâhnirii și a decepției, în același timp în care se gândea la propria lui soartă, David l-a auzit pe pastor aducându-i în continuare elogii defunctei.

— Kathy are și ea aceeași noblețe sufletească, este un copil extrem de devotat... Dar, acum că v-ați mai revenit puțin, ar putea soția mea să vă ofere o ceașcă cu ceai?

Moray s-a ridicat și, cu toate că încă nu era pe deplin stăpân pe sine, a avut puterea să decline invitația:

— Mulțumesc, nu, părinte.

— Atunci poate ați vrea... de asta sunt sigur, să vă arăt unde se odihnește defuncta noastră dragă...

Au ajuns amândoi în cimitirul bisericii. Pastorul a indicat mormântul, marcat cu o simplă cruce celtă, dar a mai rămas pentru o clipă, prins între simpatie și curiozitate:

— Presupun că sunteți de confesiunea noastră. În orice caz, sper să ne vedem duminică la biserică... Cuvântul Spiritului Divin este o mare ușurare. Locuiți în apropiere?

— La Hotelul Mării.

— Un hotel excelent... Domnișoara Carmichael, directoarea, este una dintre bunele noastre prietene.

Mediul social al necunoscutului fiind situat atât de avantajos, pastorul s-a prezentat, cu dorința aproape patetică de a-și oferi serviciile:

— Mă numesc Fotheringay... Matthew Knox Fotheringay... Și sunt în întregime la dispoziția dumneavoastră, dragă domnule, dacă aș putea să vă fiu de folos cu ceva.

După care, înclinându-se, s-a retras discret.

Rămas singur, Moray a continuat să privească bucata

de gazon sub care se odihnea tandrul trup pe care-l mângâiase și el demult. Și a revăzut-o pe acea Mary așa cum era în ziua când cânta privighetoarea printre arbuști și pârâul se strecura susurând printre ierburi... Mică, proaspătă, strălucitoare, cu părul ei cafeniu-roșcat, cu privirea jucăușă, debordând de tinerețea care o făcea atât de veselă... Copleșit, el s-a sprijinit de crucea de granit și a închis ochii înecați în lacrimi.

Nu putea spune de cât timp stătea așa, imobil, când a deslușit zgomotul ușor al unor pași ce se apropiau pe alee. Deschizând ochii, s-a întors și a crezut ca delirează. Ieșită din mormânt, Mary Douglas se îndrepta spre el. Mary, exact aceea pe care o cunoscuse el, aceea pe care o revăzuse în vis cu o clipă mai înainte și care, ca pentru a face apariția și mai halucinantă, purta la piept un braț de flori albe.

Moray a vrut să strige, dar niciun sunet nu a ieșit din gura lui. Apoi, încă tulburat, a înțeles că o avea în față pe fiica lui Mary.

— V-am speriat? l-a întrebat ea apropiindu-se cu solicitudine. Vă simțiți mai bine acum?

— Da, a mormăit el, dar îmi este realmente rușine... că am reacționat atât de stupid... Și, căutând o scuză, a adăugat: Înțelegi... mă așteptam atât de puțin...

Ea a dat din cap, cu un aer înțelegător:

— Venind aici, l-am întâlnit pe pastorul nostru. Ați fost prieten al scumpei mele mame*?*

El a aprobat cu tristețe:

— Și al întregii tale familii. Au fost cu toți foarte buni cu mine atunci când eram un simplu student fără familie.

Fața tinerei fete exprima simpatie și înțelegere. După toate probabilitățile, durerea pe care și-o manifestase el în fața mormântului o impresionase favorabil.

— Prin urmare l-ați cunoscut pe James Douglas, bunicul meu?

— Da... Chiar în inconștiența tinereții mele, mi-am dat seama ce om minunat era.

— Și pe unchiul Willie? l-a întrebat ea din ce în ce mai prietenoasă.

— Nu au existat prieteni mai buni decât a fost Willie cu

mine, a suspinat el. Apoi o bruscă inspirație l-a făcut să precizeze legăturile strânse dintre ei: împărțeam adesea același pat și am avut lungi, lungi convorbiri. Era cu adevărat un băiat deosebit!

— Da, așa cred și eu, fără rezerve.

A urmat o tăcere, în timpul căreia David nu a îndrăznit să o privească pe fată. Se simțea complet zăpăcit și încă nu reușise pe deplin să revină cu picioarele pe pământ. Continua să o regrete pe mamă și toate consecințele dispariției ei, dar începea să întrevadă posibilitatea ca fiica să-i permită atingerea scopului său. Poate, după tot ce se întâmplase, nu venise degeaba până la... Dorind acest lucru din toată inima, făcea eforturi pentru a rămâne calm:

— Permite-mi să mă prezint... Mă numesc Moray... David Moray.

Figura ei nu și-a schimbat expresia când i-a lua mâna întinsă, iar lui David i-a fost greu să-și rețină un suspin de ușurare. Ea nu auzise vorbindu-se despre el, nici despre comportamentului lui... Dar cum ar fi putut crede contrariul...? Niciodată Mary nu i-ar fi împărtășit fiicei sale tristul secret al inimii ei zdrobite, acel secret dispărut pentru totdeauna odată cu ea, la șase picioare sub pământ.

— Îmi cunoașteți numele, a spus ea timidă. Kathy Urquhart.

Păstrându-și o expresie de tristețe, el i-a surâs cât a putut de seducător, declarând:

— Atunci, dacă vrei, în calitatea mea de vechi prieten al mamei și al întregii tale familii... îți voi spune Kathy.

A spus aceste cuvinte cu blândețe, aproape smerit, pentru a-i da de înțeles că se poate arăta mai puțin jenată față de el. Apoi, depărtându-se puțin, cu un aer afectat, conștient de toate lipsurile sale, el a privit-o punând crizantemele albe într-un vas de fontă, în fața crucii celte și, cu câteva gesturi rapide, debarasând mormântul de frunzele moarte căzute pe timpul unei furtuni.

Tânăra fată, cu capul descoperit, purta pe deasupra uniformei de infirmieră, de un bleu deschis, un palton

bleumarin, care era extrem de uzat, iar inima lui David s-a strâns când a remarcat că unul dintre pantofii lui Kathy avea un petec. S-a simțit impresionat în fața acestor semne de sărăcie. „Vom schimba toate acestea!” și-a promis el. Da, se simțea mult mai împăcat cu sine însuși. Cu Kathy, Cerul îi va oferi ocazia de a se răscumpăra!

— Asta-i, a spus ea, ridicându-se. Acum suntem curați pentru duminică.

L-a privit pe David cu timiditate, ca și când n-ar fi îndrăznit deloc să facă o asemenea propunere:

— Și acum, vreți să veniți până la mine, pentru a bea o ceașcă bună de ceai?

S-au îndepărtat braț la braț pe aleea cimitirului.

CAPITOLUL XXII

În timp ce tânăra fata se dusese în mica bucătărie pentru a prepara ceaiul, așezat în apropierea ferestrei, în camera situată deasupra dispensarului, Moray a privit în jurul lui, surprins de lipsa de confort din jurul său. Nici cel mai mic covor pe parchetul spălat și frecat cu grijă; ca mobilier, doar o masă și câteva scaune; pe pereții pictați cu vopsea albă, o singură gravură, o reproducere proastă a „Schimbării la față” de Valdez Leal, luată din *Christian Herald*; o etajeră care suporta greutatea câtorva cărți, cele mai multe tratând profesiunea de infirmieră, alături de o Biblie; pe pervazul ferestrei, o mică ferigă, al cărei ghiveci era pus pe o farfurie albastră, aproape de un coș cu lucru de mână, unde un pulover aștepta să fie terminat. Apreciind această sărăcie spartană și nota luminoasă pe care o aducea un vas cu un buchet de ochiul boului pus pe șemineu, scăldat în razele apusului de soare, David a văzut acolo, ca și în camera mică adiacentă, a cărei ușă Kathy o închisese repede când a intrat, confirmarea că fata trebuia să aibă greutăți în a se descurca. Pe platoul pe care ea îl adusese, cestile de ceai proveneau cu siguranță din bazar și, în loc de biscuiți, nu avea decât bucăți de pâine neagră unse cu unt. Lui Moray nu-i venea să creadă că există o sărăcie atât de lucie, dar s-a

gândit, cu un fel de bucurie, că dacă Kathy avea absolută nevoie să fie ajutată, el avea posibilitatea să facă acest lucru.

— Dacă măcar aș fi avut posibilitatea să prevăd vizita, a spus ea jenată, în timp ce servea ceaiul, aș fi preparat ceva mai bun. Sunt atât de ocupată încât nu ajung să fac cumpărături decât sâmbăta. Dar, vorbiți-mi puțin despre dumneavoastră... Ați fost în străinătate, cred...

— Da, timp de mulți ani, și-ți poți imagina ce înseamă pentru mine să mă găsesc din nou aici, în țara mea.

A suspinat încet, apoi a adăugat:

— Acum, că am ajuns aici, intenționez să rămân pentru mai mult timp.

— În ce țara ați fost?

— Am locuit mai ales în Statele Unite.

— Speram să vă aud spunând că în Africa, a spus ea surâzând puțin, în timp ce privirea părea să i se piardă în depărtare. Unchiul Willie este acolo... la Kwibu, la frontiera semtembrională a Angolei.

Fără a lasă nimic să se întrevadă, David a încercat o intensă îngrijorare. Willie nu va ignora comportamentul lui față de Mary și o reîntâlnire prematură ar fi putut provoca o întoarcere defavorabilă a situației.

— Asta nu mă miră deloc, a spus el cu o notă de interes, înveselit. Când era un puști, Willie visa deja la întinderile nesfârșite ale Africii. Aș putea chiar spune că, doar cu gândul, el și cu mine, am parcurs fiecare milă a drumului pe care l-a făcut Livingstone pentru a ajunge la lacul Victoria. Și aș fi vrut să ne auzi cât ne-am bucurat atunci când Stanley l-a regăsit! Dar Angola... nu este o țară extrem de primitivă?

— Ba da. Și de când unchiul meu a plecat acolo, a cunoscut ani foarte dificili. Dar, în prezent, lucrurile par să se mai aranjeze. Am o grămadă de fotografii foarte interesante pe care aș putea să vi le arăt. Ele pot da o idee destul de exactă asupra condițiilor de existență de acolo.

Dar, pe moment, David prefera să nu mai întârzie deloc asupra activităților lui Willie – era acolo ca simplu civil sau era colonist? – și s-a grăbit să spună:

— Când vei avea timp, îmi va face plăcere să privesc acele fotografii. Dar aș prefera mai ales să te aud vorbind despre munca ta, de ceea ce faci aici.

— Oh! a spus ea, cu un gest expresiv, nu-i mare lucru... Doar acel du-te vino al unei asistente sociale. La țară circul cu bicicleta, câteodată pe jos. Apoi mă ocup de dispensar, de consultații prenatale, îngrijesc copii mici. În sfârșit, din când în când, mai merg pe la spitalul din Dalhaven.

— Dar am impresia că ești nevoită să lucrezi din greu! a spus David, care a remarcat că mâinile fetei erau deja crăpate și aspre.

— Am multe de făcut, l-a asigurat ea veselă, și-mi place, într-un cuvânt nu am de ce să mă plâng; am libere toate după amiezele de joi, apoi trei săptămâni concediu pe an... În sfârșit, mai am două săptămâni până iau concediul.

— Atunci îți iubești munca?

Ea a aprobat cu o simplă înclinare a capului, cu o rezervă mult mai convingătoare decât un entuziasm arzător.

— Regret doar că aria muncii mele este atât de limitată. Dar... Pe scurt, am în vedere ceva mai bun.

Modul în care a făcut această afirmație l-a îngrijorat brusc pe David. Cu toate că-și dădea seama că indiscreția sa ar fi fost de prost gust, nu s-a putut abține să nu întrebe:

— Vrei să spui că ești pe punctul de a te mărita?

Ea a izbucnit într-un râs spontan, descoperind dinții frumoși, albi și regulați, un râs care a ajuns ca o muzică în urechile lui David, liniștindu-l complet:

— Dumnezeule, nu! a exclamat ea. Pe cine ați vrea să găsesc aici în afară de câțiva băieți de fermă care nu ies decât la balul de sâmbătă seară și la cinematograful din Dalhaven? De fapt, a urmat ea cu o bruscă gravitate, sunt mult prea atașată de munca mea. Nu cred că aș putea-o sacrifica, indiferent de ce s-ar putea întâmpla.

Moray nici nu se putea aștepta la o situație mai favorabilă. Absolut singură, fără a fi legată de cineva, consacrându-se unei meserii, cu certitudine stimabilă,

dar ternă și care nu-i provoca nicio satisfacție, Kathy îi apărea ca un subiect ideal asupra căruia putea revărsa întreaga sa solicitudine afectuoasă și filantropică. Deja el putea merge mai departe cu raționamentul. Ignorant în ale legilor, se întreba dacă tânăra fată ar putea deveni pupila sa, pentru că îi repugna ideea unei adopții, care ducea prea tare cu gândul la orfelinate și spre oameni care nu pot avea copii. Își simțea inima plină de entuziasm. Fiind tot timpul un om extrem de generos – nimeni nu-i putea nega această neînsemnată calitate – ce n-ar face el pentru fata lui Mary! Dar nu trebuia să precipite lucrurile, să riște să o neliniștească pe tânăra, care, după toate aparențele, nu-l credea decât o cunoștință onestă. Fără a bănui că alături de ea se afla o bogăție de posibilități minunate, desprinsă din basmele cu zâne...!

În tăcerea care s-a lăsat între ei, David a privit-o cercetător. Cu ochii lăsați, ea strângea resturile gustării improvizate. La drept vorbind, nu era tocmai replica vie a mamei sale, cum a avut el impresia în primele clipe, sub efectul surprizei. Avea același ten proaspăt, aceiași ochi întunecați, același mic nas cârn, același păr bogat, dar și o expresie diferită, mai gânditoare, aproape abstractă. Iar gura era ceva mai mare, mai cărnoasă, în timp ce linia buzelor sugera că era de o natură mai puțin înclinată spre veselie. Exista în ea un soi de detașare puțin distantă, pe care David o apreciase din primul moment. Surâdea rar, dar surâsul ei era unul dintre cele mai fermecătoare lucruri pe care le văzuse în viața lui, iar ceea ce l-a impresionat în mod special a fost tinerețea ei. Mary era deja o fată formată, cu sâni rotunzi, cu șolduri bine marcate, în timp ce Kathy avea aerul unei adolescente grațioase, în curs de formare. Acest amănunt, combinat cu o expresie de seriozitate, de gravitate a feței, a trezit în Moray o vibrantă dorință de a o apăra, de a o proteja împotriva adversităților vieții. Estima că nu era nicio lipsă de respect față de moartă să o considere pe fata ei la fel de frumoasă ca și ea, dar cu un plus de profunzime și poate chiar cu un plus de sensibilitate...

David și-a dat seama că fata îl privea cu puțină neliniște, cu puțină jenă în atitudine și și-a amintit dintr-o dată ce-i spusese Fotheringay: începând cu ora cinci Kathy trebuia să fie la dispensar. Aruncând o privire asupra ceasului, a observat că deja era cinci și zece și s-a ridicat precipitat.

— Draga mea Kathy... Am rămas mult prea mult, s-a scuzat el. Te-am acaparat în detrimentul bolnavilor tăi.

— Pot foarte bine să mai aștepte câteva minute. Nu se întâmplă în fiecare zi să primesc vizite.

— Atunci aș vrea să-ți mai spun, foarte repede, ce bucurie mi-a făcut... să te descopăr. Sper ca această fericită întâlnire să fie urmată de încă multe altele... Datorez atâta recunoștință familiei tale pentru toată bunătatea pe care mi-a dovedit-o în tinerețe!

După ce Kathy l-a condus până la ușă, el și-a luat mașina și s-a întors la hotel, gândindu-se cu emoție la evenimentele acelei extraordinare după amiezi. Simțea cum un fel de exuberanță se amestecă cu tristețea care era în el. Venise împins de scopuri nobile și, în locul unei femei îmbătrânite, care l-ar fi putut primi cu reproșuri, poate chiar cu ranchiună, îndreptățită să rămână insensibilă la căința lui sau la ofertele de ajutor, a găsit o tânără săracă, muncitoare, care avea cea mai mare nevoie și care putea profita de ajutorul lui. Dacă nu ar fi existat acele circumstanțe nefavorabile, minunata fată putea fi propria lui fiică. Astfel urma să o considere în continuare și, prin ocazia pe care i-o oferea, el ar fi putut să-și îndrepte trecutul, exercitând asupra lui Kathy o influență paternă și benefică. A avut dreptate cine a spus că neștiute sunt caile Domnului!

CAPITOLUL XXIII

În seara aceea, după ce s-a întreținut cu directoarea hotelului, David a obținut dreptul de a închiria și salonul alăturat camerei sale, o cameră frumoasă, cu un șemineu care, după cum l-a asigurat domnișoara Carmichael, funcționa bine. După ce a stabilit acest lucru, a telefonat la vila lui din Elveția.

La celălalt capăt al firului, Arturo a manifestat o bucurie aproape caraghioasă auzindu-i vocea și Moray i-a dat instrucțiuni cum să expedieze prin avion crosele de golf și câte ceva de îmbrăcat. În ceea ce privește poșta, Arturo nu avea altceva de făcut decât să-i trimită scrisorile care i se păreau a fi mai importante. Acestea fiind zise, ce mai era nou? Totul mergea bine, l-a asigurat Arturo, iar vremea continua să fie frumoasă; culeseseră prunele și Elena a făcut două kilograme de dulceață; unul dintre copiii paznicului debarcaderului fusese bolnav, dar acum se însănătoșise; doamna von Altishofer telefonase de două ori pentru a afla adresa domnului; Arturo trebuia să i-o dea? După o clipă de gândire, cu toate că era mișcat de atâta solicitudine, Moray a răspuns că-i va scrie personal doamnei von Altishofer, apoi a închis telefonul, încercând o absurdă mulțumire pentru că a aflat toate acele vești de acasă.

Dar, câteva clipe mai târziu, când s-a așezat în pat, starea lui de spirit s-a schimbat, pentru că, trecând în revistă ziua scursă, a fost atins de remușcări când a constatat cât de repede s-a consolat doar gândindu-se că va putea să-și exercite caritatea asupra lui Kathy. Cât de rău făcuse, doar după o clipă de întristare, să o uite atât de ușor pe scumpa lui Mary, pentru a nu se mai îngriji decât de fiica acesteia. „O femeie îmbătrânită care ar fi putut să-l primească cu ranchiună...” Oare chiar se gândise în acești termeni la Mary, la nicio oră după ce i-a văzut mormântul? Nu, nu, Mary nu a fost niciodată capabilă decât de iertare și dragoste! În picioare, în mijlocul camerei, îmbrăcat cu pijamaua de mătase

brodată cu inițialele sale, pe care o făcuse special Gruenmann la Viena, David și-a ridicat ochii spre tavan și a jurat că va repara toate greșelile a doua zi. Aceste gânduri l-au liniștit mult.

A doua zi, fidel jurământului său, a obținut de la domnișoara Carmichael numele celui mai bun florar din Edimbourg și a făcut acolo o comandă. Astfel i s-a livrat chiar în acea dimineață o magnifică jerbă de rodul-pamântului, pe care a dus-o chiar el la cimitir și a depus-o cu pios respect lângă crucea celtă. După care a plecat cu pas grăbit, cu ținuta lui dreaptă și, luând direcția mării, s-a plimbat pe terenul de golf, respirând aerul curat. A rezistat tentației de a se duce la Markinch, dându-și seama că deocamdată era pentru Kathy un ins mai mult sau mai puțin necunoscut. Dar, a doua zi, cum era duminică, și-a pus un costum închis, o cravată discretă și, interesându-se la domnișoara Carmichael despre orarul slujbelor, s-a îndreptat spre biserică.

Nici nu mai știa de când nu mai intrase într-o biserică. Duminica, atunci când locuia în Statele Unite, de regulă juca o partidă de golf cu Bert Holbrook, luând obiceiul de a-și petrece week-end-ul la țară. Cea mai mare parte a membrilor clubului erau și ei importanți oameni de afaceri din New York, iar în aceste ocazii arborau cele mai extravagante ținute, plecând de la șort până la tricoul roșu aprins. Toți formau un grup extrem de vesel și simpatic. Întotdeauna David s-a simțit în largul lui în sânul acestei bonomii masculine, cu toate că știa că partenerii de afaceri erau la curent cu trista lui situație conjugală și ghicea mila lor față de el. În plus, exista acolo un excelent teren, iar lui David îi făcea o deosebită plăcere să joace golf, pentru că era un sport în care excela. Dacă duminica era prea ploioasă pentru a juca golf, atunci își petrecea ziua în laborator și astfel a reușit ca în timpul duminicilor cu vreme închisă să descopere formula unui nou parfum – imediat botezat de Bert „Clopotele de duminică” –, parfum care, cu toate că nu a constituit decât o activitate paralelă, nu a întârziat să aducă o mică avere firmei. Gândindu-se la toate acestea, David și-a spus că trebuie să se fi scurs mai bine de

cincisprezece ani de când nu a mai pus piciorul într-o biserică... din vinerea în care a fost decisă internarea lui Doris și ea a fost dusă la clinica lui Wilenski, la Appletree Farm. Cum el se întorcea la Clubul Universității, trecând prin fața bisericii St. Thomas, privirea i-a fost atrasă de un panou care anunța: Biserica rămâne deschisă întreaga zi pentru rugăciune și meditație. Se simțea atunci atât de abătut, pradă unei adevărate depresii nervoase, încât s-a gândit că se va mai liniști intrând acolo. Dar, cu toate că atunci când îngenunchiase, privind pe furiș spre penumbra altarului, a simțit câteva lacrimi în ochi, – pentru că știa să plângă atunci când circumstanțele o cereau – a ieșit în aceeași stare cu care intrase și atunci și-a urmat prima idee, aceea de a se duce să facă o baie turcească la Club.

Aici însă, spiritul lui era mult mai susceptibil la asemenea gen de lucruri. O explozie aparte de bucurie îl îndrepta spre biserica unde enoriașii erau chemați de sunetul discordant al unui clopot crăpat. Și chiar de la intrare a avut satisfacția să o vadă pe Kathy aruncându-i o privire scurtă, dar amicală. Când a început slujba printr-un imn, cântat de o manieră nu prea sigură, apoi, pe parcursul predicii lui Fotheringay, care fusese lungă și ternă, o veritabilă probă de încercare a răbdării, el a putut-o observa discret de tânăra fată, așezată alături de copiii satului. A fost frapat să o vadă cum știa să mențină ordinea printre puști, la fel de bine cum știa să îndure predica nesfârșită, ținându-se dreaptă în scaunul ei. Profilul lui Kathy avea o puritate care-i amintea lui de pânza unui preclasic italian... Ucello, poate... Nu, nu! Ceea ce-i evoca în memorie această blândețe a expresiei era o operă mult mai nouă... Da, „Tânăra cu volane” de Chardin! Încântat că a putut formula atât de precis această reminiscență, David nu și-a putut reține o crispare dureroasă a feței, ascultând cum corul începe să cânte din ce în ce mai fals.

Recompensa a venit pentru el foarte repede, când, la ușa bisericii, a întâlnit-o pe Kathy ieșind în compania doamnei Fotheringay. Soția pastorului era scundă, durdulie, fără niciun fason, cu o figură comună, dar

simpatică, pe care ochii albaștri dominau obrajii foarte colorați... Un portret demn de Raeburn, s-a gândit instinctiv Moray. Ținuta ei de duminică consta dintr-o pălărie de fetru veche, neagră, ornamentată cu o pană și dintr-un taior gri închis, care deja era foarte uzat și acum îi era și puțin strâmt. Moray i-a fost prezentat și, la capătul câtorva clipe de conversație convențională, li s-a alăturat și Fotheringay. Imediat David l-a felicitat pentru predica sa.

— A fost extrem de edificatoare, l-a asigurat el, și, ascultându-vă, mi-am amintit de o experiență spirituală pe care am încercat-o într-o zi, în biserica St. Thomas din New York.

La această apropiere cu marele oraș, Fotheringay a roșit de plăcere.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră că ați venit să asistați la această slujbă de țară. Noi formăm o minusculă parohie și bietul nostru clopot vechi nu atrage niciun enoriaș din exterior.

— Da, am remarcat că nu are un sunet prea clar.

— Nici prea pătrunzător, a adăugat pastorul ridicându-și ochii spre turn, cu o vizibilă iritare. S-a crăpat căzând, anul trecut, iar refacerea sa ar costa optzeci de lire. Unde ați vrea să găsesc atâta bănet într-o parohie atât de săracă ca a noastră?

— În orice caz, vocea dumneavoastră nu s-a fisurat deloc, a declarat Moray cu diplomație. V-am găsit extrem de elocvent. Și acum, a urmat el, aș vrea să-mi faceți plăcerea de a accepta toți trei să luați masa cu mine. Am aranjat acest lucru cu directoarea hotelului și sper că sunteți liberi, nu?

A intervenit o tăcere provocată de uluială, pentru că asemenea invitații erau rare în parohie, dar fața lui Fotheringay s-a luminat aproape imediat:

— Sunteți foarte amabil, domnule. Recunosc că predica îmi produce tot timpul poftă de mâncare. Ce crezi, draga mea? a completat el vesel, întorcându-se spre soția lui. Mica noastră friptură va mai putea aștepta până mâine, iar tu nu va mai trebui să te îngrijești de vase.

De la prima întâlnire, ca o femeie care ține să-și facă o părere

personală și să nu se lase influențată, doamna Fotheringay l-a studiat fără încetare pe acest nou venit, atât de teatral apărut din necunoscut. Dar primele impresii păreau mai degrabă favorabile și perspectiva de a scăpa puțin de îndatoririle domestice, care-i aduceau critici din partea soțului ei, nu putea decât să încline balanța spre indulgență. Prin urmare, ea i-a surâs lui David:

— Cu cea mai mare plăcere. Și dacă pofta de mâncare îi vine lui Matthew în timp ce-și ține predica, eu mi-o pierd în timp ce gătesc!

Kathy era încântată. Mai mult pentru că au fost invitați prietenii ei, ignorând parcă faptul că și ea urma să ia masa la Hotelul Mării. Moray i-a așezat pe pastor și pe Mary pe bancheta din spate a mașinii, în timp ce doamna Fotheringay a luat loc alături de el, apoi a demarat satisfăcut. Și-a dat seama că va trebui să-i câștige pe cei doi Fotheringay, iar situația părea să evolueze favorabil.

Sosind la hotel, au fost primiți de domnișoara Carmichael. Cum sezonul era practic încheiat, – nu mai rămăseseră în hotel decât câțiva clienți – marea sală de mese fusese în parte închisă; dar directoarea i-a instalat într-o cameră confortabilă, unde se servea de obicei micul dejun, în apropierea unui șemineu în care ardea un foc bun, iar această intimitate li s-a părut deosebit de agreabilă. Cu toate că era lipsit de pretenții, meniul s-a dovedit a fi excelent: ciorbă scoțiană, cotlet de vițel cu cartofi piure și fasole verde din grădină, o prăjitură făcută din biscuiți îmbibați cu xeres și acoperiți cu frișcă, apoi brânză de la țară cu gogoși de ovăz trecute prin foc. David a avut satisfacția să-l vadă pe pastor și pe soția lui savurând acest dejun așa cum își propusese el. Doamna Fotheringay aprecia cu entuziasm lucrurile de calitate care li se serveau și mânca cu poftă. David încerca o simpatie mereu crescândă față de această femeie cordială și fără mofturi, dar ceea ce-l încânta cel mai mult era să o vadă pe Kathy cu obrajii treziți la viață de această masă substanțială, atât de diferită, cu siguranță, față de neagra mizerie care o aștepta acasă la ea. Ochii ei deveniseră mai strălucitori, surâsul mai cald. Dumnezeu fie lăudat! se gândea David, hrana pământească nu-i era fetei indiferentă! Și a mai forțat-o să mai ia o prăjitură. Cu acea știință suplă de a ști să facă onorabil față la orice companie, Moray s-a dovedit o gazdă

perfectă; amabil și plin de atenție, mai mult decât încântător, el i-a fermecat pe toți. Întreținând conversația cu tact, le-a povestit pe scurt despre afacerile lui din America, despre retragerea prematură pentru a se întoarce în Europa și, în final, despre casa în care se instalase în Elveția, lângă Schwansee. Cum Kathy îl asculta manifestând un viu interes, a început să le descrie cu căldură lacul, satul, peisajul înconjurător.

— Mi-ar place să le vedeți pe toate acoperite de zăpadă... ceea ce se va întâmpla în curând: un adevărat vis de puritate!

— Trebuie să fie cu adevărat foarte frumos, a spus doamna Fotheringay. Convinsă că reținerile sale erau nejustificate, acum se dezgheța de tot, dând dovadă pentru un moment chiar de o zburdălnicie neașteptată. Aveți mare noroc să locuiți într-un asemenea rai.

— Da, a convenit el surâzând, dar mă simt totuși foarte singur.

— Prin urmare nu sunteți căsătorit?

— Mi-am pierdut soția cu câțiva ani în urmă.

— Bietul meu domn... Dar aveți copii?

— Nu. El și-a ridicat privirea și a fixat-o cu gravitate pe soția pastorului: Căsătoria mea nu a fost dintre cele mai fericite...

Cu toate că fusese spusă cu discreția unui gentelmen perfect, remarca a cauzat o tăcere tristă și David a avut grijă ca această tăcere să nu se prelungească prea mult.

— În sfârșit, toate acestea fac parte din trecut, a spus el. Sunt atât de fericit că m-am întors în țara mea și că mă aflu într-o companie atât de plăcută... Nu vreți să trecem în salon pentru a lua cafeaua?

Cu regret, pastorul și-a consultat ceasul:

— Cred că vom fi nevoiți să vă părăsim. Kathy are curs de catehism la ora trei. Este deja trecut de două jumătate.

— Dumnezeule! a exclamat doamna Fotheringay. Timpul a trecut atât de repede... dar și atât de plăcut. Îi vom păstra o mare recunoștință noului nostru prieten. Vino, draga mea, a continuat ea, luând-o pe Kathy de braț, domnișoara Carmichael ne va arăta unde ne putem aranja puțin.

Lăsat singur cu pastorul, care se sculase și el și stătea în apropierea ferestrei ce dădea spre mare, Moray a profitat de ocazie pentru a lua carnetul de cecuri. Stiloul său a completat repede o filă, apoi el s-a ridicat la rândul lui, întinzându-i cecul

lui Fotheringay:

— Ca o dovadă de prietenie... permiteți-mi să vă ofer asta... pentru ca dunneavoastră să reușiți să vă chemați cu demnitate enoriașii la rugăciune.

Fotheringay, care avea mai multă amărăciune decât sânge în vene, a rămas complet năuc în fața cecului care i se întindea și a început să bolborosească:

— Dar... dar... dragă domnule... asta-i mai mult decât generozitate... Este... este... mărinimie!

— Să nu exagerăm... Este o plăcere pentru mine. O plăcere pe care mi-o pot permite foarte bine. Și, vă rog, a adăugat Moray, cu un deget la buze, niciun cuvânt doamnelor!

Abia au terminat de vorbit că au revenit femeile și, frapată de starea soțului ei, doamna Fotheringay a țipat:

— Matthew! Ce ți s-a întâmplat?

Pastorul a tras o gură de aer:

— Este peste putința mea... Trebuie să le spun... Domnul Moray tocmai mi-a donat optzeci de lire pentru repararea clopotului nostru!

A urmat o tăcere, în timpul căreia fața soției lui, deja congestionată din cauza mesei bune, s-a împurpurat și mai puternic.

— Asta era, a spus ea cu o voce scăzută. Este cu adevărat... cu adevărat foarte șic!

Înaintând încet spre Moray, i-a luat mâna în mâinile sale:

— Acel biet clopot urma să sfârșească prin a-l face pe soțul meu să turbeze! Niciodată nu aș putea să vă mulțumesc suficient... Dar trebuie să vă spun că această generozitate nu mă surprinde absolut deloc: cinci minute după ce v-am cunoscut, îmi dădeam deja seama că sunteți unul dintre cei mai buni printre cei mai buni.

David fusese rareori luat din scurt, dar sinceritatea deplină a doamnei Fotheringay, lucru liniștitor, l-a încântat.

— Nu... nu... cu adevărat, nu aveți de ce... a răspuns el stângaci. Și dacă nu vreți să întârziați, va trebui să ne grăbim...

Ignorând protestele lor, a insistat să-i conducă cu mașina, unde, de data aceasta, familia Fotheringay a luat loc în spate, în timp ce Kathy s-a așezat alături de el. În timpul scurtului drum, tânăra fată nu a scos niciun cuvânt, dar, când s-au despărțit în fața prezbiteriului, a întârziat o clipă pentru a-i mulțumi, timidă,

dar cu o sinceritate asupra căreia era imposibil ca el să se îndoiască.

CAPITOLUL XXIV

Luni după amiază o mașină a adus special pentru David crosele de golf și două valize sosite pe aeroportul din Prestwick, grație grijii pedante a bunului Arturo. Vederea frumoasei învelitori de piele și a croselor sclipitoare l-a stimulat pe Moray și, cu toate că după amiaza era pe sfârșite, s-a îndreptat spre club, s-a prezentat secretarului și a făcut tot ce era necesar pentru a deveni membru temporar. După aceea a mai avut exact timpul pentru a juca douăsprezece mingi cu profesorul clubului. Era într-o formă excelentă și, atunci când lumina insuficientă i-a obligat să se oprească, el avea un punct mai mult decât adversarul sau, un scoțian bondoc și îndârjit, care începuse partida cu aerul unui profesionist care privește un amator, dar foarte rapid și extrem de comic, și-a schimbat opinia.

— Loviți bine, domnule, a recunoscut el, în timp ce reveneau spre club pentru a bea ceva. Nu se întâmplă prea des să dau peste un vizitator care să mă bată. Acceptați să jucăm mâine revanșa?

Moray a încuviințat:

— Să ne întâlnim mâine dimineață la ora zece, a spus el strecurând o bancnotă de o liră în mâna celuilalt. Și poate mâine după amiază vom putea spune că v-ați luat revanșa.

David continua să refuze să cedeze dorinței constante de a se întoarce la Markinch. Cum nu dorea să creeze confuzii asupra mobilelor conduitei sale, nu numai că se impunea această discreție, dar și-a dat seama că depărtarea lucra în favoarea lui.

Prin urmare nu a făcut chiar niciun gest până miercuri la prânz, când i-a scris lui Kathy un bilet pe care l-a trimis, prin groomul hotelului, un puști de șaptesprezece ani.

„Draga mea Kathy,

Va trebui ca mâine să merg la Edimbourg pentru a face niște cumpărături. Cred că este după amiaza ta liberă și, dacă nu ai altceva mai bun de făcut, nu ai vrea să mă însoțești? Exceptând un refuz din partea ta, voi trece să te iau în jurul orei două.

Cu cordialitate, al tău

David Moray.”

Presupunerea că ea nu ar fi putut să se elibereze deloc de serviciu nu a durat prea mult, pentru că puștiul de la hotel a revenit și i-a transmis că fata acceptă. A doua zi după amiază, când s-a oprit în fața dispensarului, ea îl aștepta deja afară, îmbrăcată cu o cămașă albă foarte curată și o fustă gri de tweed pe care cu siguranță și-o cosese singură. Cum era destul de rece afară, își pusese vechiul palton, pe care el deja îl cunoștea. Cu toată prospețimea figurii ei tinere, cu tot mirosul candid al săpunului de Marsilia pe care-l folosise, luată în ansamblu nu arăta prea bine. Întreaga îmbrăcăminte era ceva mai puțin elegantă decât ar fi putut în mod obișnuit purta o servitoare de la o fermă, atunci când ieșea la plimbare în ziua ei liberă. Cu toate acestea, David a fost încântat că a văzut-o îmbrăcată astfel, pentru că acest lucru i-ar fi putut oferi ocazia pe care o căuta... Kathy urma să se lase, fără îndoială, greu convinsă, dar el era cât se poate de decis să-și ducă gândul până la capat.

Ce plăcere să o regăsească în apropierea lui, după ce fusese constrâns să nu o revadă timp de trei zile! Nu numai că ea l-a primit cu bucurie, dar era mult mai veselă decât data trecută și părea să-i facă multă plăcere această expediție. David și-a dat seama că o intimida prezența lui mai puțin. După ce au mers câteva clipe în liniște, tânăra fată a remarcat:

— Este mult mai agreabil decât cu autobuzul. Ați fost atât de drăguț că v-ați gândit la mine. Fără a mai socoti că îmi faceți un serviciu, pentru că și eu aveam de făcut un drum la Edimbourg.

— Atunci să începem cu asta, a declarat el cu bucurie. Unde să te conduc?

— Pe George Street, numărul 10A, a răspuns ea. Este sediul Misiunii Africii Centrale.

S-a întors repede spre ea și privirile lor s-au întâlnit preț de o scurtă clipă, înainte ca el să fie din nou atent la șosea. Această clipă a fost însă îndeajuns pentru Kathy, care i-a remarcat surprinderea și care i-a spus cu un surâs:

— Nu știați...? Nu știați că unchiul Willie este în Africa ca misionar? Cred că este și greșeala mea, ar fi trebuit să vă arăt fotografiile, dar am crezut că ați înțeles. Sunt ani întregi de când el încearcă să evanghelizeze regiunea aceea.

I-au fost necesare lui David câteva clipe pentru a-și reveni din surpriză.

— Nu... Nu aveam nici cea mai mică idee...

— Acum sunteți la curent... El a îndeplinit o muncă remarcabilă în condiții extrem de dificile... Nici nu vă închipuiți prin câte a trebuit să treacă!

Fără voia lui și cu toate că nu simțea nicio atracție față de obiectivele spirituale ale lui Willie, David a fost impresionat de entuziasmul molipsitor al tinerei fete. Acest entuziasm îi amintea de entuziasmul acelui băiat cu ochi sclipitori care, cu treizeci de ani în urmă, îi punea nenumărate întrebări la Ardfillan.

— Dacă mă gândesc bine, este exact la ceea ce m-aș fi putut aștepta din partea lui Willie. Și îl admir pentru că a apucat pe o asemenea cale.

— Eram sigură! a spus ea cu fervoare.

— Trebuie să mărturisesc...

Dar acum erau în mahalalele Edimbourgului și David a fost obligat să se întrerupă o clipă, condusul mașinii reclamându-i dintr-o dată întreaga atenție.

— Da, a reluat el după aceea, trebuie să mărturisesc că am fost puțin mirat când te-am auzit cerându-mi să te conduc la... acel sediu. Dar acum înțeleg. Prin ei, presupun că ești ținută la curent cu deplasările lui Willie...

— Exact. De altfel, pot să-i trimit regulat colete. O fac prin intermediul sediului Misiunii, pentru că ei știu de ce ar avea el nevoie. În plus, pot cumpăra totul mai ieftin.

— Prin urmare treci pe acolo pentru a le da bani?

— Bineînțeles... De ce nu? Nu este mare lucru, iar unchiul Willie merită mult mai mult decât atât. De altfel, el reprezintă din păcate întreaga mea familie.

Iată cum se explicau hainele sărace, existența spartană... Kathy economisea pentru a-i putea trimite ceva bani unchiului ei. Atât devotament l-a emoționat pe David, dar în același timp ideea că tânăra fată se putea priva de atâtea l-a indignat și a fost pe punctul de a-i spune tot ce voia el și despre posibilitățile pe care le avea pentru a face ceva pentru ea. Dar, instinctiv, s-a abținut; ar fi fost prematur; înainte de toate trebuia să se ferească să acționeze pripit.

Ajunseseră în centrul orașului și, urmărind indicațiile lui Kathy, Moray a părăsit Princes Street mai sus de monumentul lui Walter Scott, s-a angajat pe Craig Terrace și, după ce a

traversat o piață mare, a ajuns în fața unui imobil din piatră gri, la parterul căruia o placă de alamă purta mențiunea „Sediul Misiunilor”. Casa părea un hotel particular, în stil victorian, și David a presupus că a fost donată Misiunilor de un binefăcător defunct... sau de o văduvă pioasă, poate neconsolata consoartă a vreunui comerciant bogat din oraș. La ferestre existau afișe care, din câte și-a putut da seama David de la acea distanță, trebuiau să reprezinte grupuri de copii indigeni într-o stare de înfometare înfricoșătoare.

— Domnișoara Arbuthnot mă așteaptă, a spus Kathy, coborând sprintenă din mașină. Cu siguranță nu voi întârzia mult.

Efectiv, David a avut exact timpul să fumeze o țigară Sobranie – a avut grijă să-și facă din Elveția o provizie mare – înaintea revenirii tinerei fete. Ceasul de la bordul mașinii arăta trei jumătate.

— V-am făcut să așteptați**,** s-a scuzat ea imediat, cu răsuflarea întretăiată.

— Nu, chiar deloc. Totul este în regulă?

— Da, mulțumesc.

— Acum, Kathy, a spus el acționând demarorul mașinii, ți-ai îndeplinit îndatorirea cea bună pe ziua de astăzi și ești în mâinile mele pentru tot restul după amiezii. Prin urmare, să uităm acum Africa Centrală și să ne gândim la noi înșine. Vom merge să lăsăm mașina undeva, iar apoi vom face împreună cumpărături.

După ce a găsit un parking în apropiere, David i-a oferit brațul tinerei fete și a condus-o pe Princes Street. Soarele era strălucitor și, în grădina care se găsea pe cealaltă parte a celebrei artere, trandafirii înfloriseră, în timp ce vântul bătea ușor printre frunzele platanilor. Mai sus, crenelurile castelului păreau decupate pe fondul cerului luminos.

— Princes Street este o stradă frumoasă, nu-i așa? a remarcat Kathy, în timp ce, ținându-l în continuare de braț, el o ghida prin mulțimea de pe trotuar. Unii chiar susțin că este cea mai frumoasă stradă din Europa.

— Este o stradă foarte frumoasă, Kathy, a răspuns el vesel, cu prăvălii drăguțe, toate pline cu lucruri minunate.

— Da, a spus ea, dar și teribil de costisitoare.

El a izbucnit în râs. Se simțea minunat. Strada, soarele, aerul

curat pe care**-l** respira, toate îi creau o înclinație spre euforie.

— Kathy, Kathy, a exclamat el strângând brațul însoțitoarei sale, mă omori! Atunci când mă vei cunoaște mai bine, vei afla că nimic nu-mi place mai mult decât să cheltuiesc bani**.**

Ea a surâs din simpatie, dar cu un aer neîncrezător:

— În sfârșit, a concluzionat ea practică, din moment ce nu sunteți un risipitor.

— Draga mea, știi foarte bine că tot ce cheltuiești pentru alții nu înseamnă niciodată risipă.

— Da, aveți perfectă dreptate, a aprobat ea cu căldură, în timp ce figura i s-a destins. A fost un gest splendid și foarte generos din partea dumneavoastră **că...** i-ați dat toți acei bani domnului Fotheringay.

— El își va avea clopotul său, dar noi va trebui să ne gândim și la sărmana lui soție, care nu are nimic de-a face cu asta. Prin urmare, va trebui să mergem să-i căutăm împreună un cadou frumos. Dar înainte de asta, a declarat David oprindu-se în fața prăvăliei lui Fergunson, cofetarul, vreau să le trimit câte ceva de pe stâncile de la Edimbourg la doi dintre micii mei prieteni elvețieni.

A intrat cu Kathy în prăvălie și a ales o cutie mare cu celebrele dulciuri, pentru a o expedia copiilor paznicului debarcaderului de la Schwansee. Apoi, după ce s-a sfătuit cu însoțitoarea sa asupra a ce ar putea să-i facă o deosebită plăcere doamnei Fotheringay, a cumpărat de la marochinăria din apropiere o geantă mare și foarte frumoasă din șopârlă neagră.

— Este splendidă, s-a extaziat Kathy mângâind-o. Și știu că avea mare nevoie de o geantă.

— Atunci vei avea plăcerea de a i**-o** da.

Ieșind din marochinărie, Moray a dus-o pe tânăra fată ceva mai departe, într-o prăvălie pe care o remarcase atunci când străbătuse strada cu mașina.

— Acolo, a spus el, din ce în ce mai vesel și fără pic de malițiozitate, voi face în sfârșit ceea ce numesc eu cumpărături.

Cum tocmai se pregăteau să intre în magazin, ea l-a reținut de braț:

— Dar... nu vedeți? Aici nu se vinde nimic pentru bărbați!

— Nu, în sfârșit, a spus el privind-o serios. Dar vreau să intru pentru a cumpăra un palton... și alte lucruri de care sunt sigur

că ai nevoie. Nu, nu-mi spune niciun cuvânt! Sunt un vechi prieten al familiei tale și trebuie să mă asculți cum... cum l-ai asculta pe unchiul Willie, de exemplu. Sau, mai mult, așa cum l-ai asculta pe fratele tău mai mare. Și, în lipsa unui frate mai mare, eu nu te pot lăsa să te privezi de strictul necesar pentru a-ți trimite toți banii în Angola! O fată atât de frumoasă ca tine!

Fața lui Kathy s-a colorat viu. Voia sa vorbească, dar nu prea reușea. Și-a lăsat ochii în jos și a bâlbâit:

— Niciodată nu mi-am pus problema de ceea ce pun pe mine... în sfârșit, nu prea mult...

Apoi, spre marea ușurare a lui David, ea l-a privit din nou și, pe buzele ei care tremurau, a înflorit un zâmbet:

— La drept vorbind, cu toate acestea, cred că mi-ar place să arăt la fel de bine ca și celelalte...

— Și vei arăta chiar mai bine!

Au intrat în sfârșit în prăvălia care, așa cum presupusese David, era de prima mână. Ajutată discret de o vânzătoare ceva mai în vârstă și care, fără a ține cont de protestele lui Kathy, îi tot șoptea ceva la ureche, el a ales un palton din Shetland foarte călduros și în același timp lejer, mănuși, pantofi, un fular de mătase și, în final, un taior verde închis, de o sobrietate de cel mai bun gust. Ar fi vrut să facă mai mult, infinit mai mult; nimic nu-i putea provoca o bucurie comparabilă cu aceea de a o vedea pe Kathy învăluită cu blănurile scumpe pe care vânzătoarea le-a adus absolut întâmplător. Dar nu îndrăznea... deocamdată. În timp ce Kathy s-a dus într-o cabină de probă, la primul etaj, el s-a așezat într-un fotoliu, și-a întins confortabil picioarele și și-a aprins o țigară.

Atunci când, o clipă mai târziu, tânăra fată a coborât din nou și, cu privirea lăsată în jos, s-a lăsat examinată, lui parcă nici nu-i venea să creadă ochilor, atât de șocantă era metamorfoza.

— Acest taior o schimbă pe doamna, nu-i așa? a spus vânzătoarea care l-a privit pe furiș.

El s-a străduit să spună, posac:

— Da, în sfârșit... Pare să meargă bine...

— Absolut, domnule. Doamna are exact numărul treizeci și patru.

Moray a insistat ca fata să păstreze pe ea taiorul și paltonul. Celelalte cumpărături, elegant ambalate, puteau fi luate în mână, în timp ce vechiul palton și fusta de tweed urmau să fie

trimise direct la Markinch. Atunci când a trecut la casă, cu toate că a avut grijă să nu se vadă totalul sumei pe care o plătea, tânăra fată nu a încetat să protesteze la urechea lui. Dar atunci când ea a ieșit din prăvălie cu noile sale achiziții, el i-a remarcat în priviri o sclipire de plăcere care făcea să-i strălucească ochii. S-a bucurat foarte tare în sinea sa și și-a spus că acesta nu era decât începutul.

Kathy a mers puțin tăcută pe strada scăldată în lumina unui soare de aur roșiatic, privind drept în fața sa, apoi a spus:

— Cred că sunteți cel mai minunat bărbat, domnule Moray. Sper doar că nu v-ați ruinat.

El a dat din cap:

— Ți-am spus că trebuia să mă achit de o datorie de recunoștință, dar iată că tu tocmai faci ca această datorie să crească!

Întorcându-se pe jumătate spre el, ea l-a privit direct în ochi:

— Cred că este cel mai frumos lucru care mi-a fost spus vreodată.

— Atunci vrei, la rândul tău, să-mi faci o plăcere? „Domnule Moray” sună atât de bombastic... De ce nu-mi spui simplu, David?

— Foarte bine... a spus ea cu timiditate.

Pentru a nu se lăsa o tăcere neplăcută, David a exclamat imediat:

— Dumnezeule! Este trecut de cinci... Hai să luăm ceaiul undeva. Până în prezent mi-am asumat conducerea operațiunilor, acum o abandonez în mâinile tale. Încotro ne îndreptăm?

Fără a ezita, ea a indicat un salon pentru luat ceaiul, considerat că ar fi cel mai bun din oraș, cu toate că avea prețuri moderate. Cum clădirea era chiar în apropiere, nu au întârziat să se așeze la primul etaj, într-o sală agreabilă, toata plină de sunet vesel de voci, de unde aveau o vedere minunată asupra grădinilor de pe cealaltă parte a străzii. După obiceiul local, deja erau pe masă apetisante scones și clătite, ca și acea specialitate pe bază de marțipan și biscuiți de Savoia, care se numea „prăjitură franceză”. David i-a dat lista însoțitoarei sale, întrebând:

— Ce sugerezi?

— Ți-e foame?

— Teribil!

— Și mie, a recunoscut ea. Ai uitat oare ce înseamnă un high tea scoțian?

— Nu și nu am avut parte de unul mai bun decât cel luat în familia ta, la Ardfillan.

— Ei bine, au aici în meniu... Iată: fileu de pește fript, sos de pătrunjel... P**e** listă nu pare deloc deosebit, dar în realitate este delicios!

El a privit-o cu un aer interogator:

— Este scump?

Ea a izbucnit într-un hohot de râs a cărui juvenilă bucurie a adus zâmbete și pe figurile celor de la mesele vecine.

— Ar putea costa o coroană pentru amândoi. Și, după cât ai cheltuit astăzi pentru mine, va fi mai bine să fiu eu cea care va plăti!

Când s-a apropiat chelnerița, David a lasat-o pe Kathy să facă comanda. Așa cum îi spusese ea, peștele, proaspăt pescuit, s-a dovedit delicios, pâinea prăjită caldă, unt la discreție, ceaiul bine făcut. Excitația produsă de această expediție la Edimbourg – cu toate că nu mai fusese niciodată elegant îmbrăcată – a eliberat-o pe Kathy de timiditatea sa și i-a conferit o însuflețire care făcea compania ei și mai agreabilă. David remarcase la tânăra fată o anumită tendință spre introspecție și tristețe și se bucura mult că reușise să pună această înclinație a ei în umbră. Iar ea se dovedea atât de minunată în noua toaletă încât atrăgea multe priviri, ceea ce Moray nu a putut să nu observe. Ea însă nu era absolut deloc conștientă. Deh, se gândea el judecând-o cu indulgență afectuoasă, merită din plin tot ce am eu de gând în privința ei.

După ce au terminat de mâncat, au rămas un moment tăcuți, dar într-o perfectă comuniune de gânduri. Apoi Kathy a lăsat să-i scape un suspin fericit:

— Este păcat că această frumoasă zi va trebui să se termine. Dar trebuie să mă întorc la ora șapte, pentru a o înlocui pe sora Ingram.

— Chiar ești obligată să faci asta? a întrebat-o el, cu o nuanță de disperare în glas.

— Da, mi-e teamă că da.

— Credeam că vom mai putea rămâne pentru a merge la teatru. Nu ți-ar fi făcut plăcere?

Ea și-a lăsat ochii în jos, dar i-a ridicat repede, pentru a**-l** privi

direct în față:

— Asta poate vă va surprinde, domnule Moray... David, vreau să spun... dar, în viața mea nu am fost la teatru. Când mama încă mai trăia, mergeam în fiecare an să ascultăm corul Orpheus interpretând Messa și am mai fost și la concerte date în sala parohială...

— Dar la teatru? Să vezi piese, opere, sau alte lucruri din astea?

Ea a dat din cap, cu un aer care pe el l-a impresionat până la lacrimi.

— Dar draga mea Kathy, sufăr numai gândindu-mă la tot ce ți-a putut lipsi! Și asta nu te-a făcut niciodată să fii invidioasă?

— Nu.

— Dar de ce?

Ea a făcut o pauză, ca pentru a se gândi la un răspuns, apoi a sfârșit prin a spune simplu:

— Mamei nu-i plăcea să ies. De fapt, eu nici nu mă gândeam la asta și aveam destul de multe alte lucruri în cap.

— Ce persoană mică și serioasă ești!

— Nu crezi că trăim într-o epocă în care este important să fii serios?

— Ba da, a fost el nevoit să fie de acord. Presupun că da.

Kathy nu înceta să-l surprindă. Și cât de departe o simțea de el atunci când își lua acest aer grav... Dar, pe de altă parte, cât de minunat era, că într-o epocă atât de imorală, să descopere atâta inocență proaspătă!

— Vino, draga mea, a spus el gentil. Te voi conduce acasă.

S-au întors cu o viteza moderată, în timp ce soarele apunea. Au depășit unul după altul micile orașe care se întindeau de-a lungul râului Firth și unde luminile începeau să se aprindă pentru a lupta împotriva nopții acaparatoare. În timp ce motorul zumzăia plăcut, David sonda viitorul. Sol virgin, și-a repetat el, demn de toate eforturile sale. Și era mult de făcut! Cu toată gentilețea și vivacitatea spiritului de care dădea Kathy dovadă, omul de lume care era el putea să-și dea bine seama că ea era lipsită de cultură, ignora muzica, artele frumoase, literatura. Acea unică gravură de pe pereții camerei... teribilă! Acele câteva cărți tehnice și Biblia... edificatoare, cu siguranță, dar insignifiante! Bietul copil, probabil muncea prea mult, iar seara, obosită, nu mai avea niciun chef de citit. Trebuia să remedieze

toate acestea, să-i facă educația, să o învețe mai multe limbi, să o facă să urmeze cursurile unei universități bune – Geneva sau Lausanne ar fi fost foarte indicate. Toate acestea și faptul că ar frecventa mai ales oamenii cultivați, rafinați, i-ar fi dat lui asigurarea că i-ar fi putut acoperi micile lipsuri, că ar fi făcut-o să tindă spre perfecțiune. În actuala stare de lucruri, orice mod de a ajunge la elevație ar fi durat destul de mult. Asta însemna o educație foarte dreaptă, foarte dură, într-un spirit destul de... ales. Iar această obsesie pentru Willie, oricât de splendidă și dezinteresată ar fi fost, era un obstacol pe care trebuia să-l evite. Dar cel mai urgent lucru era acela de a o face pe Kathy să părăsească ocupațiile actuale – de fapt ea lăsase să se înțeleagă că era pe punctul de a se decide în această direcție – și, cu această idee în cap, Moray i-a spus însoțitoarei sale:

— Tocmai voiam să te întreb dacă nu vrei să mă iei și pe mine o dată atunci când îți faci vizitele pe la bolnavi. M-ar interesa mult de tot... Ar fi posibil săptămâna asta?

— Bineînțeles! a răspuns ea imediat. Nu mâine, pentru că trebuie să mă duc să-l văd pe directorul Serviciului regional al sănătății, de la Dalhaven... Dar poimâine, dacă ai vrea?

— Ne-am înțeles. Voi trece să te iau pe la ora nouă.

Când au ajuns la Markinch, David a luat pachetele și a condus-o pe fată până la ușă. Nu a vrut să-i asculte mulțumirile și a plecat după ce i-a urat noapte bună. Acea zi, pe care o proiectase atât de bine, vorbea în favoarea lui. Se stabilise o legătură între Kathy și el; nu voia să riște o ruptură cedând tentației de a face un pas greșit.

CAPITOLUL XXV

În acea seară Moray s-a culcat devreme, savurând liniștea sufletească neobișnuită, conștient că totul a decurs foarte bine. Și cât de reconfortantă, odihnitoare era compania lui Kathy...! Atunci când educația i-ar fi fost împlinită, acest copil ar fi putut deveni pentru el o constantă sursă de interes, un nou motiv pentru a trăi, calitățile fetei permițându-i lui să-și etaleze nepotolita sete de virtute. A adormit imediat ce a pus capul pe pernă.

A doua zi dimineață, atunci când i s-a adus ceaiul, a constatat din nefericire că vremea se schinbase. Ploaia care bătea în

geamuri nu**-l** incita deloc să se scoale devreme. Astfel încât, după ce și-a luat cana cu ceai și pâinea prăjită cu unt, David s-a întins din nou în pat și a închis ochii. Dar, neputând să mai adoarmă, a sfârșit prin a suna și a cere să i se aducă ziarul de dimineață. I s-a adus în același timp și un pachet cu scrisori, pe care Arturo i le reexpediase de la Schwansee: diferite comunicări de la agentul său din New York, două facturi, mai multe cecuri de dividende, catalogul ilustrat al unei licitații de desene ale lui Daumier, licitație care urma să se țină la Berna și în sfârșit o scrisoare de la doamna von Altishofer.

„Pensiunea Lindenhof
Baden-Baden
Joi, 15
Dragul meu prieten,

Scrisorile pe care le-am primit de la Schwansee mi-au comunicat că nu te-ai întors acasă și încep să cred că această absență prelungită are o cauză neplăcută, mai ales că nu am primit nicio veste de la tine de la plecarea aceea precipitată. Afacerea care te-a chemat în Marea Britanie s-a dovedit a fi mult mai îngrijorătoare decât te așteptai? Sau poate ești bolnav? Sper din toată inima ca niciuna dintre aceste presupuneri să nu fie fondată, dar te implor să-ți găsești puțin timp pentru a-mi trimite câteva rânduri care să mă liniștească.

Vremea a fost frumoasă de când sunt aici, iar eu profit cât mai mult de acest sejur pentru a-mi îngriji sănătatea. Dar mă plictisesc, mă plictisesc cumplit! Sufăr din cauza handicapului de a fi singură, pentru că nu mă împrietenesc repede și, în afara unei cunoștințe vechi, o doamnă ștearsă, pe care am descoperit-o atunci când m-am dus să beau apă minerală la izvor, nu mai vorbesc cu nimeni. Existența mea aici se încadrează într-un program aproape de neclintit. Mă trezesc devreme pentru a bea apă minerală, apoi merg să-mi iau micul dejun într-o cafenea din apropiere. În continuare fac o plimbare pe colinele din împrejurimi – știi foarte bine cât de mult îmi place să merg pe jos – și revin la această pensiune modestă, unde toată lumea este drăguță cu mine. Iau un prânz fără pretenții pe terasă, la umbra teilor, după care urmează siesta timp de o oră. După amiaza mă așez în grădina publică, unde aleg o bancă care să nu fie în apropierea chioșcului fanfarei, pentru că, de la sosirea mea, orchestra a cântat deja de

paisprezece ori „Povestiri din pădurea vieneză”! Acolo îmi petrec o parte a timpului, visând cu ochii deschiși și observând oamenii care trec prin fața mea. Le scrutez fețele întrebându-mă: „Sunt oare fericiți?” De multe ori mă îndoiesc; cel puțin îi găsesc foarte diferiți față de oamenii pe care-i întâlneam și frecventam când, copil fiind, veneam aici cu părinții mei. Această constatare mă deprimă și mă grăbesc spre pavilionul unde iau o ceașcă de ceai – nici nu se poate face comparație cu deliciosul tău Twinings! – și o bucată de chec. Seara, nu mă aventurez la cazinou, pentru că vederea tuturor acelor fețe avide de câștig îmi repugnă. În loc să ies, iau o carte bună – în acest moment citesc Anna Karenina – și mă instalez în apropierea ferestrei camerei mele, fereastră ce o țin mereu deschisă. Lumina lămpii atrage din când în când câte un fluture, iar eu pot vedea cum îi lucesc aripile în umbra teilor. Începe să mi se facă somn și atunci, ca al dumitale mister Pepys, mă culc.

Iată, dragul meu prieten, cum se scurge o zi de-a mea. Nu este foarte simplă și puțin cam tristă? Da, tristă, pentru că-mi lipsești mult, tu și prietenia ta încântătoare. Aș mai avea nevoie și de sfatul tău, pentru că un bărbat din Bale – unul care este amestecat în afaceri cu produse chimice – ar vrea să-mi cumpere Seeburg. Nu am nicio intenție de a mă separa de această casă atât de dragă inimii mele și pe care, știu bine, o iubești la fel de mult, dar viața devine atât de dificilă... Scrie-mi repede și spune-mi când intenționezi să te întorci. Cum nimic nu-mi reclamă prezența la Schwansee înaintea întoarcerii tale, voi rămâne aici până îmi vei face cunoscută data acestei întoarceri.

Iartă-mă că am făcut atât de vizibil atașamentul pe care îl am față de tine.

Frida von Altishofer.”

Moray a lăsat încet jos foaia pe care o ținea în mână. O scrisoare minunată, în ciuda stilului ei puțin cam afectat ... scrisoarea unei femei distinse, care-i era în întregime devotată. În împrejurări normale, ar fi fost mișcat, dar cum încă era sub impresia zilei anterioare, această scrisoare nu a mai stârnit niciun sentiment în el. Cu siguranță, era fericit să afle vești de la Frida von Altishofer, flatat că a găsit atâtea să-i spună, dar în acel moment nu avea timpul necesar pentru a se interesa de persoana ei. Pe de altă parte, nu-și cam exagera ea singu-

rătatea? Era o femeie care iubea compania oamenilor și o atrăgea, oriunde s-ar fi dus. Frugaritatea cu care era tratat dejunul suna de asemenea fals, el știind că ea nu ar fi fost în stare să-și refuze plăcerea mesei. Din anterioara ei excursie la Baden, chiar adusese o rețetă a unei minunate supe de castane. În orice caz, nu avea niciun chef să-i răspundă în acea zi. Îi va da un sfat în ceea ce privea Seeburg-ul, dar mai târziu. Pentru moment, avea alte preocupări în minte.

Era aproape ora prânzului când David s-a sculat în sfârșit și a început cu naturalețe să se îmbrace. După dejun, cum continua să plouă torențial, a rămas la hotel și a încercat să-și omoare timpul răsfoind revistele vechi. La un moment dat a fost cuprins de dorința de a lua mașina și a se îndrepta spre Markinch, dar și-a adus aminte că n-ar fi găsit-o acolo pe Kathy, ea spunându-i că va avea treabă la Dalhaven. Negreșit, ar fi avut satisfacția de a petrece sub fereastra ei... Acest gând ridicol l-a făcut brusc să se simtă roșind. O va revedea mâine și va putea să aștepte până atunci. Privind ploaia de afară cu îngrijorare prin ferestrele aburite, spera ca potopul să înceteze între timp.

Dar a doua zi ploaia cădea în continuare și cerul era complet acoperit. Cu toate acestea, David s-a simțit fericit atunci când a scos mașina din garaj și a accelerat prin perdeaua de apă.

Când a ajuns, Kathy își terminase toate problemele dimineții. A încuiat ușa dispensarului și, luând cu ea o sacoșă neagră, s-a așezat alături de el în mașină.

— Bună ziua, Kathy, a spus el extrem de vesel că o vede din nou. Dacă s-ar putea numi bună o asemenea zi! Mă bucur nespus că am ales totuși această zi, pentru că nu vei mai fi nevoită să mergi cu bicicleta prin ploaie.

— Mersul pe bicicleta nu-mi displace, doar știi... Și nici ploaia de altfel...

Tonul remarcii l-a surprins puțin pe David, dar el n-a făcut niciun comentariu, mulțumindu-se să spună:

— Oricum ar fi, sunt la dispoziția ta. Unde mergem?

— La Finden. Nu-ți promit un peisaj prea încântător, pentru că nu este decât argilă pe acolo. Iar Finden este un sat sărac, construit în jurul unei cărămidării care tocmai s-a redeschis după ce a fost închisă mai multe luni.

— În orice caz nu este o zi făcută pentru a admira peisajul, a răspuns el politicos și, după ce i-a fost arătat drumul, a ieșit din

sat.

Cum tăcerea fetei se prelungea, David a crezut ca întrezărește o anumită rezervă în atitudinea ei. Nu era răceală cu adevărat, dar ea nu mai manifesta acel elan, acea veselie care marcaseră ziua petrecută la Edimbourg, atunci când el a avut sentimentul că s-a stabilit între ei o legătură. După ce a privit-o pe furiș de mai multe ori, i-a spus:

— Pari obosită – și este adevărat – lucrezi mult prea mult.

— Îmi place să muncesc, **a** replicat ea cu același ton reținut. Și am mulți bolnavi de îngrijit.

— Da, dar abuzezi de puterile tale. Ești foarte palidă în dimineața asta. Și David a adăugat după un timp: Nu va mai trebui să mai aștepți. Ia-ți imediat ceea ce ți-a mai rămas din concediu.

— Pe o asemenea vreme?

— Tocmai vremea ar trebui să te facă să te decizi.

Ea nu a răspuns nimic. Și de ce nu-l privea deloc? El a așteptat câteva clipe, apoi s-a interesat:

— Ce s-a întâmplat, Kathy? Te-am supărat cu ceva fără să știu?

Fața ei s-a colorat în roșu aprins, apoi a protestat imediat:

— Nu, nu! În niciun caz să nu te gândești la așa ceva... Nimic nu ar fi mai departe de adevăr. Doar că... nu prea mă simt în apele mele.

Cu siguranță, el aștepta o lămurire clară, nu o asemenea explicație vagă. Dar cum ar fi putut să-i spună cum s-a simțit după ziua petrecută împreună la Edimbourg? Când s-a trezit a doua zi, a simțit un fel de toropeală fericită, ca un ultim souvenir al bucuriei din ajun, dar care a făcut foarte repede loc mustrărilor de conștiință. Acea după amiază lipsită de griji, când banii au fost cheltuiți fără a se ține cont de numărul lor, fusese fără precedent în existența ei și ea a fost dintr-o dată cuprinsă de remușcări, ca și când ar fi făcut un lucru rău. Cu câtă stupidă vanitate umblase țanțoșă în hainele ei noi! Erau frumoase, este adevărat, dar nu erau făcute pentru o fată modestă. „Să nu te intereseze niciodată cu ce este acoperit trupul tău...” Oare uitase aceste cuvinte din Evanghelie? Se simțea vinovată, vinovată față de ea însăși pentru tot ce făcuse. Amintindu-și momentul când, în cabina de probă, rămăsese în fața vânzătoarei îmbrăcată doar în chiloții ei de bumbac cârpiți și în

combinezonul de mătase artificială, s-a simțit roșind. Ce ar fi gândit despre ea scumpa ei mamă dacă ar fi văzut-o așa?

Nu era domnul Moray, sau David, a rectificat ea amintindu-și de promisiunea făcută, cel care trebuia blamat. Nimeni nu s-ar fi putut arăta mai delicat, mai generos; acționase mânat de cele mai minunate intenții din lume și într-un mod absolut dezinteresat. Se arătase atât de gentil, atât de vesel și în același timp atât de plin de tact încât ar fi fost cu adevărat un gest reprobabil să-i fie refuzate cadourile. Cu toate acestea, ceva din interiorul lui Kathy îi spunea că ar fi trebuit să o facă. Da, singura vinovată era ea, și pe viitor va veghea ca aceste lucruri să nu se mai întâmple.

Sculându-se repede, tânăra fată s-a spălat cu apă rece și s-a îmbrăcat cu uniforma. Făcând aceasta, a încercat să-și concentreze gândurile spre munca care o aștepta la spitalul din Dalhaven și la dezagreabila întrevedere pe care trebuia să o aibă cu directorul Serviciului regional al sănătății, pentru a-i anunța intenția ei de a-i părăsi. Dar era o perspectivă atât de puțin încântătoare încât Kathy s-a surprins visând la o altă: zi ca aceea din ajun, care nu ar fi însemnat neapărat o întoarcere la Edimbourg, dar oricum ceva de același gen și care să se desfășoare în aceeași companie, sub același patronaj binevenit.

Cu toată fermitatea unui spirit învățat, cu autodisciplină, Kathy și-a îndepărtat din minte acest gând vinovat. Cu toate acestea, atunci când s-a apropiat de casa unde trebuia să facă prima ei vizita, dorind să împrăștie răceala strecurată între ei, Kathy l-a întrebat pe Moray dacă vrea să intre și el.

— Dar pentru asta am și venit! a exclamat el. Vreau să văd tot!

Casa mică în care au intrat era locuită de un muncitor agricol care-și prinsese piciorul în batoză, în timpul ultimului seceriș. Era culcat pe o canapea, în fundul unei bucătării întunecoase, unde se mai găseau soția lui, îmbrăcată cu un capot deșirat, și cei trei copii ai lor, cam dezbrăcați, nespălați. Unul, cu fundul gol, se târa pe jos mușcând dintr-o felie de pâine cu dulceață. Camera era într-o jalnică stare de dezordine, cu castroane umplând chiuveta și cu vesela murdară acoperită cu un ziar soios. În mijlocul acestei confuzii și murdării, care l-au impresionat pe Moray, Kathy se mișca fără cea mai mică jenă, spunându-i bună ziua femeii și copiilor, chemându-i pe fiecare

după prenumele lui. Apoi, întorcându-se în final spre pat, a spus:

— Ei bine, John, cum îți merge astăzi?

— Nu prea rău, domnișoară, a răspuns bolnavul a cărui figură se luminase atunci când a văzut-o intrând. Doar că nu prea dau semne de însănătoșire.

— Haide, haide, nu trebuie să disperi. Cam peste o săptămână vei vedea că vei fi din nou pe picioare... Și acum, arată-mi puțin piciorul...

În timp ce-și deschidea geanta ei de infirmieră, ea a adăugat cu naturalețe:

— Acest domn este un prieten al meu care a intrat pentru a vă spune bună ziua.

Rana era profundă și întinsă. Privind pe deasupra umărului lui Kathy, Moray și-a dat seama că mai lipsise puțin pentru a fi atinsă artera femurală. Mai multe tendoane fuseseră secționate și cum plaga nu fusese îngrijită din primele minute, mai multe puncte de sutură se infectaseră. A observat-o pe tânăra fată în timp ce-i lua bolnavului pulsul și temperatura, îngrijea plaga, schimba pansamentul și rebandaja piciorul, toate acestea fără a înceta să-i vorbească pacientului cu cel mai liniștit ton. În sfârșit a terminat, declarând:

— John al nostru nu-și dă seama de șansa pe care a avut-o. Încă un centimetru și batoza i-ar fi tăiat artera groasă a coapsei, cea care se numește artera femurală, a precizat ea cu jumătate de glas în direcția lui Moray, etalându-și cu modestie știința.

Reprimându-și un surâs, Moray a încuviințat această precizare cu o înclinare a capului și a continuat să o observe pe tânăra fată care și-a închis geanta și, întorcându-se spre pat, a exclamat:

— Și acum, John, este rândul soției tale, care am impresia că are nevoie de o mână de ajutor... Vino, Jeanne! Tu te vei ocupa de veselă, în timp ce eu voi avea grijă de copii.

Moray nu-și revenea: într-un sfert de oră, Kathy îi spălase și-i îmbrăcase pe puști, a măturat și a aranjat încăperea, găsind timp și pentru a șterge vesela. După care, într-o clipă, și-a dat mânecile jos și a ajuns la ușă, aruncând pe deasupra umărului o ultimă recomandare:

— Să nu uitați, în seara asta, să trimiteți după lapte pentru copii la Centru.

Moray s-a abținut de la orice comentariu până când au ajuns

din nou în mașină. Atunci, demarând, a declarat:

— Te-ai descurcat admirabil, Kathy.

— Sunt obișnuită, a spus ea pe un ton simplu. Nu este decât o problemă de organizare.

— Nu, este mult mai mult decât atât... Ai avut aerul care le-a redat încrederea în ei...

— Doar Dumnezeu știe câtă nevoie de încredere au, a spus ea cu un gest compătimitor.

Continua să plouă și să bată vântul. Drumurile pe care erau obligați să meargă se acoperiseră cu noroi moale, iar casele pe la care s-au oprit aveau un aspect cu adevărat trist pe ploaie, dar se pare că nimic din toate acestea nu o putea deprima pe Kathy. Din contra, proasta dispoziție de dimineață îi dispăruse. Când cobora din mașină, cu geanta în mână, înotând prin noroaie în direcția bucătăriilor umede sau a mansardelor, ducea cu ea o voie bună care era cu totul altceva decât o simplă atitudine profesională și radia o amabilitate sinceră pe care David nu reușea să o înțeleagă. Kathy ar fi vrut ca el să rămână la adăpost în mașină, dar Moray insista întotdeauna să o însoțească, ceva nedefinit împingându-l să o facă. Astfel a putut-o urmări întreaga zi, îngrijind o mamă care tocmai își alăpta copilul arțăgos, luându-și timp îndeajuns pentru a desprinde cu o infinită grijă pansamentul lipit de brațul ars al unui școlar, îngrijind-o în patul ei pe nevasta unui cărămidar, atinsă de astm cronic, ascultând cu răbdare doleanțele, spălând și schimbând așternuturile unui bătrân neputincios suferind de amnezie.

Și peste toate acestea mai exista și ceea ce Kathy făcea din proprie inițiativă; camerele mirosind a petrol și aer închis pe **care** le îngrijea și aerisea, vesela pe care o spăla, laptele pe care îl fierbea, supa pe care o punea pe marginea cuptorului pentru a fierbe... Atâtea lucruri care pe David l-au amețit și de care ea se achita nu numai cu competență, dar și cu cordialitate, cu un antren care l-a redus la tăcere pe Moray.

În unele momente era tentat să aibă o părere, dictată de cunoștințele lui în medicină, pentru că această luare de contact, după atâția ani, cu suferința și boala îi amintea de epoca când era intern la spitalul din Winton. Dar s-a abținut, pentru că fata, încercând să nu**-l** neglijeze, continua să facă comentarii scurte și foarte simple despre starea bolnavilor, iar el nu voia să o

rănească.

La sfârșitul după amiezii, în timpul uneia dintre ultimele vizite, care fusese programată pe o stradă cu case sărmane, dintr-o casă vecină, o femeie a chemat-o pe Kathy. Angus, cel mai mic copil al ei, „avea ceva ca niște năsturași” și ea ar fi vrut ca infirmiera să**-l** consulte puțin...

Puștiul, cu siguranță sub influența febrei, era întins pe două scaune puse cap la cap și acoperit cu un pled. Mama spunea că el se plânsese că**-l** doare capul și nu a vrut să mănânce. Atunci a remarcat acele pete pe corpul lui, dintre care unele formau bășici.

Kathy a vorbit câteva clipe cu micul bolnav, dându-i astfel încredere, apoi a ridicat pledul și i-a descheiat cămașa. Când a examinat erupția, Moray i-a observat fața schimbându-și culoarea, apoi, scăpând de mamă sub un pretext oarecare, s-a întors spre el:

— Bietul micuț, a murmurat ea, este variolă. Deja au fost semnalate două cazuri la Berwick și iată aici un al treilea. Voi fi nevoită să anunț imediat Serviciul sănătății.

Moray a ezitat, dar, spre binele lui Kathy, a înțeles că de data aceasta va trebui să intervină. Cu un ton care parodia pe cel al Marelui Patron, fostul său profesor, el a spus:

— Mai examinează o dată bolnavul.

Ea l-a privit, nedumerită și mai ales surprinsă peste măsură că-l vede surâzând.

— Ce vrei să spui?

— Pur și simplu că nu ai niciun motiv pentru a te impacienta, Kathy.

Apoi el a continuat, aplecându-se pentru a arăta ceea ce explica:

— Privește distribuția acestor vezicule... Ele sunt centripete... Și nu există nimic pe mâini, pe picioare, pe față. De altfel, nu au mai multe despărțituri în interior și nu prezintă nicio urmă de strangulare. În sfârșit, aceste bubulițe sunt în diferite stadii de dezvoltare, în timp ce, la variolă, leziunile apar simultan. Dacă la asta mai adăugăm blândețea simptomelor, diagnosticul este cert: varicelă. Spune-i mamei lui să-i dea o doză mare de ulei de ricin, drojdie pentru mâncărime și totul se va sfârși într-o săptămână.

Aerul surprins al lui Kathy nu înceta să se accentueze, până la

punctul în care a rămas total înmărmurită.

— Ești sigur?

— Foarte sigur, a răspuns Moray care, citind în ochii ei întrebarea pe care încă nu o formulase, a adăugat cu un aer aproape pocăit: Da, sunt medic, Kathy. Te șochează acest lucru?

Ei îi era greu să mai scoată un cuvânt:

— Pur și simplu mi s-a tăiat respirația, a bâlbâit ea. De ce nu mi-ai spus?

— Din cauză că... vezi... N-am practicat niciodată.

— Nu ai practicat niciodată! Este incredibil! Dar de ce?

— Este o poveste lungă, Kathy... O poveste pe care ard de nerăbdare să ți-o spun de când ne-am întâlnit. Vrei să o asculți... după ce vom termina acest turneu al tău?

După o tăcere scurtă, dar intensă, în timpul căreia Kathy a continuat să-l privească fix, ea a dat vag din cap. Apoi, cum mama lui Angus revenise, a liniștit-o repetându-i instrucțiunile lui Moray, după care au plecat, amândoi. O jumătate de oră mai târziu, se încheiaseră vizitele; apăsând atunci pe accelerator, David a ajuns rapid la hotel. Acolo a condus-o pe tânăra fată direct în salonul mic ce aparținea de camera sa. În cămin ardea un foc bun și Moray a sunat pentru a li se aduce imediat un consome cald și felii de pâine prăjită cu unt. Expresia de oboseală, care dimineață îl îngrijorase pe David, s-a accentuat pe figura lui Kathy, iar acest lucru nu era de mirare – s-a gândit el cu amărăciune – după ziua extenuantă pe care tocmai o petrecuse. A așteptat ca ea să-și revină puțin și să se încălzească, apoi și-a apropiat fotoliul de cel al tinerei fete:

— Am atâtea lucruri să-ți povestesc și nu prea știu de unde să încep... și nu aș vrea ca toate astea să te plictisească...

— Nu este niciun risc. Spune-mi, de ce nu ai practicat niciodată medicina?

El a ridicat discret din umeri:

— Student sărac, tocmai îmi luam diploma – cu mențiune – când o ofertă absolut excepțională mi-a fost făcută de laboratorul unei mari întreprinderi comerciale. Nimic mai simplu decât asta, draga mea.

Timp de un minut, ea a rămas să-l privească fix, cu un aer grav.

— Dar ce păcat... ce mare păcat!

— Am făcut totuși o muncă științifică, a spus el, interpretând

prin acești termeni flatanți formulele pentru pilule și parfumuri.

— Îmi dau seama... Și pentru unii este foarte bine... Dar un om ca tine, cu o asemenea personalitate (ea a roșit, apoi a urmat, curajoasă), cu asemenea calități, să piardă posibilitatea de a îngriji suferința, boala... pare un păcat de neiertat! Și nu ai încercat niciodată să revii asupra deciziei? a întrebat ea, străbătută de o neașteptată idee.

— În prezent, este mult prea târziu... Voi împlini patruzeci și cinci de ani, s-a grăbit el să adauge, întinerindu-se într-o manieră scuzabilă, pentru a corija impresia proastă pe care ar fi putut-o produce fraza sa ambiguă.

— Ei și? Ești viguros, plin de sănătate... și nici nu-ți arăți vârsta. De ce nu ai revenit la ceea ce a fost vocația ta adevărată? Amintește-ți de parabola cu talentele îngropate...

— Al meu ar fi plin de praf!

Ascultând-o spunând că nici nu părea de vârsta pe care i-o spusese, David a surâs cu atâta plăcere încât a surâs și ea:

— Ai știut foarte bine să rectifici eroarea mea cu privire la variolă! Iar eu îți explicam ce este artera femurală... Mor de rușine!

Din nou s-a lăsat o tăcere scurtă, în **timp** ce David a admirat gravitatea tinerei fețe pe care reflexiile flăcărilor o detașau de penumbra înconjurătoare. Dintr-o dată a încercat un sentiment de tandrețe care era aproape – doar aproape – patern și s-a ridicat pe jumătate din fotoliu.

— Încă puțin consome?

— Nu, nu... Este delicios și mi-a plăcut foarte mult, dar... prefer să continuăm discuția.

— Subiectul te pasionează? s-a interesat el ridicând sprâncenele batjocoritor.

— Da. Asta-i ideea pe care mi-am făcut-o despre viață: trebuie să ți-o petreci ajutându-ți aproapele. Pentru asta suntem pe Pământ, pentru a ne ajuta mai mult între noi, pentru a ne exercita caritatea asupra altuia... Cel puțin așa am fost educată și tocmai de asta am vrut să devin infirmieră.

Aceste cuvinte, pline de profunzime, erau destul de descurajatoare, dar Moray nu s-a lăsat înfrânt și a spus cu fermitate:

— Kathy, am putut constata că ești o infirmieră minunată. Admir și respect profund munca pe care o faci, cu toate că,

sincer, găsesc că-ți epuizează forțele. Și ai putea să-ți exerciți talentele altfel... să spunem, la un nivel mai elevat... cu rezultate mult mai importante și mai elocvente. Nu, nu, încă un minut! a spus el repede, prevenind întreruperea. De când ne-am cunoscut, există ceva ce ți-am ascuns. Am făcut-o deliberat, pentru că am vrut să mă iubești doar pentru meritele mele, admițând că am... Și, sper că mă iubești? a adăugat el cu un surâs.

— Da, mult, a răspuns ea cu o sinceritate impetuoasă. Eu nu am mai întâlnit încă până acum o persoană care... să-mi facă o asemenea impresie.

— Mulțumesc, draga mea Kathy. Prin urmare îmi este acum permis să-ți spun cu toată umilința că sunt destul de înstărit... Sunt zdrobit că nu pot exprima lucrurile într-un mod mai puțin crud, dar adevărul este că sunt excesiv, oribil de bogat... ceea ce nu m-a interesat niciodată până acum, când totul se schimbă din cauza a ceea ce mi-ar permite această bogăție să fac pentru tine. Nu, te implor, a spus el, ridicând din nou mâna, lasă-mă să termin!

După un timp, el a reluat, pe un ton și mai grav:

— Sunt un om foarte singur, Kathy. Căsătoria mea a fost nefericită... și chiar, la ce bun să mă ascund, o veritabilă tragedie. Ani întregi, soția mea a fost internată într-o clinică psihiatrică, unde a și murit. Nu am copii, nu am pe nimeni ca tine de care să mă ocup. Toată viața mea am muncit foarte intens. Și acum, la o vârstă încă nu prea înaintată, m-am trezit că am mai mulți bani și bunuri decât aș avea nevoie și pe care nu le merit. O nouă pauză. Ți-am spus deja că am o mare datorie față de familia ta, – nu mă întreba de natura ei dacă nu vrei să-mi amintesc de ingrata mea tinerețe! – o datorie de care țin să mă achit și sper că o pot face ocupându-mă de tine, de a te ridica din această existență ternă, dându-ți cadrul care ți se cuvine și tot ceea ce meriți, făcându-te să duci o viață mai bogată, mai profund utilă. Cu ajutorul meu și cu resursele materiale pe care le pun la dispoziția ta, ai putea să te dedici mult mai concludent binelui umanității.

Cât a vorbit David, Kathy nu a încetat să-l privească, manifestând o agitație crescândă, dar, când în sfârșit el a tăcut, și-a lăsat ochii în jos și a intervenit un lung moment de liniște înainte de a spune:

— Ești foarte bun. Dar este imposibil.

— Imposibil?

Din nou s-a lăsat tăcerea.

— Probabil că ai uitat, dar, în ziua în care ne-am cunoscut, ți-am spus că sunt pe punctul de a-mi părăsi slujba pentru a face ceva mai bun... La sfârșitul lunii viitoare voi pleca în Angola... pentru a fi alături de unchiul Willie la Misiune.

— Nu! nu s-a putut împiedica el să exclame emoționat.

— Ba da.

Ridicând privirea, ea l-a privit direct în față, cu un ușor surâs:

— Unchiul Willie va veni pe șapte luna viitoare și, la plecare, pe douăzeci și opt, mă va lua cu el.

Stupid, el s-a trezit întrebând:

— Și cât timp vei rămâne acolo?

— Pentru totdeauna, a răspuns ea simplu. Ieri mi-am înaintat demisia directorului regional al Serviciului sănătății.

De data aceasta, tăcerea s-a prelungit. Ea va pleca, a calculat repede David, peste cinci săptămâni. Ceea ce tocmai îi spusese l-a buimăcit, i-a ruinat speranțele... Nu, nu, nu se putea resemna! Făurise cu prea multă grijă un întreg sistem de planuri, le împinsese prea departe... Nu era vorba numai despre binele lui Kathy, ci și despre al său. Ea trebuia să-și îndeplinească misiunea sa în această lume. Această dorință de a-și înmormânta existența în jungla tropicală era mult prea stupidă! El va fi un obstacol în fața unei asemenea decizii! **O** va împiedica să o aducă la îndeplinire!

Dar, regăsindu-și sângele rece, Moray a observat imediat pericolul care ar fi apărut dacă s-ar fi apucat să combată deschis decizia tinerei fete: trebuia să fugă de riscul unei rupturi imediate. Avea nevoie de timp, acordându-i lui Kathy ocazii care să o facă să se răzgândească.

— Este o mare dezamăgire, Kathy... o veritabilă lovitură pentru mine. Dar îmi dau foarte bine seama cât de mult ții la acest proiect.

Ea se aștepta la o opoziție din partea lui și această acceptare a umplut-o de o recunoștință emoționantă.

— Cât de bine știi să mă înțelegi!

— Și te voi ajuta cât pot de mult. Această perspectivă părea să o încânte. Willie va primi o donație pentru Misiune – și o donație frumoasă – prin poștă, cât mai curând. Nu trebuie decât

să-mi dai adresa.

— Da, da... bineînțeles! Cum să-ți mulțumesc?

— Dar acesta nu-i decât un început, draga mea Kathy. Nu ți-am spus că aș vrea să fac pentru tine tot ce pot? Și viitorul o va dovedi. În ceea ce privește prezentul... lasă-mă să mă gândesc... Când ai spus că trebuie să sosească Willie?

— Peste cincisprezece zile, pentru a pleca înapoi trei săptămâni mai târziu.

Cu sprâncenele încruntate, David părea absorbit în gândurile sale.

— Cred că am găsit o soluție, a anunțat el în sfârșit. Având în vedere că tu va trebui să dispari atât de repede și definitiv, mă gândesc că ai putea să-mi acorzi o parte din timpul care ți-a mai rămas să-l petreci în Europa... cu atât mai mult cu cât sănătatea ta mă îngrijorează. Ești complet epuizată și dacă vei dori să te faci utilă acolo, în căldura tropicală, va trebui să-ți iei o vacanță sau, cel puțin, un mic concediu. Îmi permit o sugestie: să profiți fără a mai întârzia de cele două săptămâni de vacanță cu care administrația încă îți este datoare și să vii să le petreci la mine acasă, la munte. Atunci când va sosi, Willie ne-ar putea urma acolo și astfel, chiar dacă ar fi doar pentru puțin timp, ne-am reuni fericiți toți trei acolo.

Timp de câteva secunde teribile, el a avut senzația că urma un refuz. Surpriza, ezitarea s-au întipărit pe fața ei, apoi buzele au schițat un surâs incert. David a înțeles că a fost o adevărată lovitură să-l includă pe Willie în invitația sa... Dar va fi suficient? Vizibil, Kathy era încă în ghearele îndoielii.

— Ar fi evident foarte agreabil, a spus ea rar. Dar nu te-ar deranja prea mult?

— Deranj? Nici măcar nu știu ce înseamnă acest cuvânt.

— Aerul de la munte îi va face cu siguranță cel mai mare bine unchiului Willie, care vine de la Kwibu... a gândit ea cu voce tare.

— Și ție, a adăugat Moray, făcând eforturi să vorbească cu detașare. Deci, ne-am înțeles, vii?

— Nici nu mi-aș putea dori ceva mai bun, a spus ea cu jumătate de voce, părând extrem de fragilă și vulnerabilă în imensul fotoliu. Dar există dificultăți... mai ales cu munca mea. Cum tocmai mi-am dat demisia, poate că nu mă vor lăsa să-mi iau concediul... Va trebui să vorbesc cu directorul regional.

A respirat profund, înainte de a adăuga:

— Sunt de serviciu la spital pentru tot restul săptămânii. Vrei, te rog, să mă lași să mă gândesc până atunci?

David și-a dat seama că, pentru moment, el nu mai putea decât să încuviințeze.

CAPITOLUL XXVI

A dus-o la Markinch pentru sarcinile pe care le avea de îndeplinit seara. Atunci când au ajuns în fața dispensarului, crezând că prezența lui o obosise peste măsură, David s-a limitat la a-i spune bună seara lui Kathy, însoțind cuvintele cu o privire elocventă. Apoi a plecat încet spre hotel.

Ploaia încetase și, la orizont, chiar apăruse o fâșie de cer senin, pentru că vremea scoțiană este deseori atât de perversă încât, la sfârșitul unei zile cu ploaie torențială, te face să speri la timp frumos pentru ziua următoare. Dar asta nu a fost suficient pentru a-l liniști pe David, care a sfârșit prin a se așeza pe marginea șoselei, pe o piatră, pentru a putea gândi mai bine.

Da, Kathy îi dăduse o lovitură dură, exact în direcția în care s-ar fi așteptat mai puțin. Cine ar fi putut suporta așa ceva? Un copil **tânăr** și blând, decis să se devoteze pentru o bandă de sălbatici vopsiți în culori țipătoare, la fel de incapabili de a aprecia acest sacrificiu ca și... Doamne, da, ca și micul tablou al lui Bonnard, agățat în biblioteca lui de la Schwansee. Mâna îi tremura de indignare atunci când și-a scos bricheta de aur și a tras cu nesaț din țigară. Este adevărat, avusese ocazia să audă sau să citească în ziare povești de acest gen. Chiar de curând, o tânără femeie din cea mai bună societate renunțase la întreaga ei avere pentru a pleca cu un medic extravagant ca să trăiască cu banane în jungla braziliană. Mai existau de asemenea și credincioase care se duceau în colonii ca infirmiere, dar asta făcea parte din vocația lor. Și, fără îndoială, soțiile misionarilor ce-și însoțeau bărbații la tropice. Dar în ceea ce o privea pe Kathy, nu se punea problema unei situații asemănătoare; din acest motiv găsea decizia fetei absolut lipsită de sens.

Ce ar fi putut face el? Asta era întrebarea. Aprinzând țigară după țigară – exces total opus față de moderația sa obișnuită – David s-a concentrat asupra acestei probleme cu toată ardoarea indignării sale. Bineînțeles, cea mai simplă soluție ar fi fost să

pună cruce proiectelor sale și să se întoarcă acasă... Nu, nu, asta n-ar fi putut face niciodată! Cu toate că o cunoștea de foarte puțin timp, David avea o mare afecțiune, da, o mare afecțiune față de Kathy și doar ideea de a nu o mai vedea era mult prea dezolantă pentru ca măcar să și-o imagineze.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că singura șansă de a o smulge pe Kathy din obsesia sa era să o facă să întrevadă, oricât de greu ar fi fost, viața pe care el i-o putea oferi. Crescută foarte strict, izolată printre câțiva oameni, ea nu avea nici cea mai mică idee de existența pe care el ar fi fost în măsură să i-o asigure. Dacă măcar ar fi putut să o ia cu el pe continent, să-i arate frumusețea și eleganța marilor capitale, pe care le cunoștea atât de bine... Paris, Roma, Viena. Cu muzeele lor, monumentele istorice, splendidele biserici, marile restaurante și hotelele lor luxoase... să o facă să aprecieze confortul și toate bogățiile vilei de la Schwansee. Atunci da, ea va judeca obiectiv și se va lăsa convinsă. Invitația pe care o făcuse sub imperiul emoției, ca și când trebuia să se agațe de orice pentru a nu pierde prilejul, i s-a părut, reflectând retrospectiv, o veritabilă lovitură de maestru. Acum totul se reducea la a o convinge pe Kathy să accepte această invitație. Dar cum? Căutând un mijloc de a-și duce gândul la îndeplinire, nu i-a trebuit mult timp pentru a vedea care ar fi persoana cea mai potrivită pentru a**-l** ajuta într-o asemenea acțiune.

Și-a stins țigarea în scrumieră, a pornit mașina și, întorcându-se, a trecut prin Markinch pentru a se îndrepta spre prezbiteriu. Când a ajuns și a parcat lângă zid, a distins un fel de schelă pe lângă turnul bisericii, în interiorul căruia se auzea vocea lui Fotheringay dând ordine. Se pare că tocmai se demonta clopotul. Dar cum nu avea nicio intenție de a**-l** asculta pe pastor exprimându-i încă o dată mulțumirile, David a fost bucuros să o zărească pe doamna Fotheringay în grădina de legume, lângă prezbiteriu. **Ime**diat s-a îndreptat spre soția pastorului. Cu o veche pălărie bărbătească în cap, încălțată cu pantofi plini de noroi, cu un impermeabil extrem de murdar, ea ținea în mână foarfecile de grădinărit.

— Mă surprindeți într-o ținută foarte neglijentă! a exclamat ea văzându**-l** apropiindu-se și, cu toate că era cordial, surâsul ei degaja puțină jenă. Tocmai examinam melcii de casă. După ploaie fac o deosebită pasiune pentru conopida mea. Dar am

terminat cu ei. Intrați în casă...

— Nu, nu, nu vă deranjați... Mi-ar place mai mult să vă vorbesc aici.

Ea l-a privit fix, apoi, fără să mai adauge niciun cuvânt, l-a condus sub o boltă de verdeață situată în fundul grădinii. Acolo exista o bancă din lemn unde l-a invitat pe David să ia loc alături de ea. L-a privit din nou, apoi a întrebat:

— Kathy v-a pus până la urmă în temă cu intențiile ei...?

El a fost surpins de câtă intuiție dădea dovadă interlocutoarea sa, dar s-a bucurat pentru că astfel îi ușura mult situația.

— Da, acum mai puțin de o oră.

— Și nu o aprobați?

— Cine ar putea-o aproba? a spus el cu o voce reținută. Chiar dacă mi-aș imagina ca ar suporta viața în junglă, m-aș... m-aș simți deprimat doar din cauza ideii!

— Da, mi-am închipuit că v-ați fi impacientat...

Doamna Fotheringay vorbea rar, încruntându-și fruntea brăzdată de cute:

— Și nu ești singurul. Soțul meu gândește ca durmeata, cu toate că, în calitatea sa de pastor, nu poate să-și exprime opinia. Dar eu, care sunt doar soția pastorului, pot spune foarte clar că este un lucru dezolant.

— În orice epocă o asemenea decizie ar fi fost suficient de tristă. Dar acum, cu toate aceste necazuri care par a fi în Africa...

Ea a aprobat cu o înclinare a capului:

— Kathy nu este făcută pentru o astfel de viață! a urmat David cu ardoare. În după amiaza asta, dupa ce și-a făcut vizitele, era la capătul puterilor. De ce să plece? Ce o împinge să acționeze astfel? Este unchiul ei responsabil de tot ce se întâmplă?

— Într-un anume fel, da, cred că pleacă pentru binele lui Willie. Dar și pentru al ei.

— Vreți să spuneți că din rațiuni de ordin religios?

— Da... cu toate că ar putea să nu fie doar asta...

— Dar este credincioasă...?

— Nu există o credincioasă mai desăvârșită decât ea, a afirmat cu căldură soția pastorului. Ne ajută la biserică, se ocupă de puști... Dar nu este genul de fată care să stea tot timpul cu ochii pironiți spre cer și cu Biblia sub pernă. Nu,

pentru a înțelege ceea ce o împinge să plece, trebuie să o cunoști bine pe Kathy... Nu mai este nevoie să vă spun că nu seamănă deloc cu celelalte fete de vârsta ei, cu cozile lor de cal și capul gol, care nu se gândesc decât la rock and roll și cum să-și pună mai bine în valoare farmecele. Este extrem de serioasă, foarte sensibilă, concentrată mereu asupra scopurilor pe care le urmărește. Educația pe care a primit-o a fost influențată foarte mult și de mama sa, o femeie foarte strictă... Iar faptul că a trăit singură, la țară, n-a atenuat deloc acest lucru. De când a plecat Willie în Angola, unde a avut se pare parte de atâta mizerie și boală, Kathy nu se mai gândește decât la faptul că va merge și ea acolo și-l va ajuta... A ajuta... a servi... a se devota... acestea sunt idealurile ei, unica ei rațiune de a exista.

David își mușca buzele:

— Dar ar putea fi de folos și ar putea să se dedice binelui altora și fără a se duce acolo! s-a ambalat el.

— De câte ori nu i-am spus și eu același lucru!

— De ce nu i-l spune și Willie? El ar trebui să-și dea seama că acest proiect este lipsit de sens.

— Willie n-are niciun pic de simț practic.

Doamna Fotheringay a părut a fi pe punctul de a spune mai mult, dar s-a rezumat la a continua:

— El nu prea este cu picioarele pe pământ.

— Ei bine, eu sunt, a exclamat Moray cu nervozitate. Îi port un interes deosebit lui Kathy, dumneavoastră cred că v-ați dat seama. Vreau să fac multe lucruri pentru ea, pentru binele ei... pentru a-i da tot ceea ce are nevoie, și ceea ce merită.

Soția pastorului nu a spus nimic, mărginindu-se să-l privească. Iar în ochii aceia, care-l interogau, a văzut atâta simpatie, încât David a fost cuprins dintr-o dată de o violentă dorință de a se confesa acestei femei, de a justifica opțiunile lui și de a o câștiga de partea sa, dezvăluindu-i toate prin câte a trecut. Impulsul era atât de irezistibil și de imperios necesar încât neuitând să se menajeze la maximum, el a povestit ceea ce l-a adus la Markinch.

— Acum poate înțelegeți mai bine ce sentiment mă împinge să-i vreau binele lui Kathy. Gândiți-vă, a concluzionat el cu o voce aproape pierdută, că dacă eu nu aș fi întreprins acea călătorie fatală, ea ar fi putut foarte bine să-mi fie fiică!

În timpul pauzei care a urmat, el și-a păstrat privirile în

pământ. Când a privit-o din nou pe doamna Fotheringay, a observat că surâsul ei era acum mult mai prietenos.

— Ghicisem mai mult sau mai puțin ceea ce s-a întâmplat, a declarat ea. Mama lui Kathy era o fire extrem de rezervată, dar, o dată, pe când îmi arăta un vechi album cu fotografii, am remarcat, pe o pagină, un mic buchet de flori presate. Cum, după obiceiul meu, nu m-am putut stăpâni să glumesc vizavi de acest subiect, ea și-a ferit ochii și, cu un suspin, s-a mărginit să-mi spună că acel buchet îi fusese dăruit de un bărbat pe care**-l** iubise foarte mult înainte de a se căsători.

David nu și-a putut reprima un ușor fior în fața acestei precizări la dizertația lui, dar și-a revenit foarte repede.

— Prin urmare, mă veți ajuta! a explodat el cu bucurie. I-am cerut lui Kathy să vină la mine în Elveția și să aștepte acolo sosirea lui Willie. Dacă voi reuși să-i fac să se întâlnească acolo, după ce am transplantat-o pe Kathy într-un cadru diferit, cred că voi reuși să o fac să fie mai obiectivă. În plus, bietul copil are nevoie de o vacanță! Vreți să încercați să o convingeți? Cu siguranță că va veni pentru a vă cere sfatul.

Soția pastorului nu a răspuns imediat, dar a continuat să-l privească cu un aer gânditor. Apoi a spus, ca și când și-ar fi urmat cu voce tare șirul gândurilor:

— Cât de straniu este...! Am sperat să intervină ceva care să o convingă pe Kathy să nu se lanseze într-o asemenea aventură și m-am rugat pentru asta. Nu numai din cauza pericolului, – care este **mare,** doar Dumnezeu știe, pentru că Willie, bietul nefericit, deja era să fie omorât de vreo șase ori – dar și pentru că micuța Kathy nu este o fată care să lase lucrurile făcute doar pe jumătate. Astfel, în mai puțin de un an, ar ajunge la capătul puterilor. Cazul părea disperat și iată că în ultimul moment, atunci când deja renunțasem să mai lupt împotriva deciziei ei, iar ea era pe punctul de a pleca, veniți dumneavoastră ca un al doilea tată – pentru a prelua cuvintele dumneavoastră – și, după toate probabilitățile, Cerul v-a trimis.

S-a oprit un timp și și-a pus mâna ei aspră pe mâna lui Moray:

— Toți am făcut prostii atunci când eram tineri, iar acest lucru este indiscutabil în ceea ce vă privește. Dar dumneata regreți sincer pentru că ești un **om** drept, cu o inimă generoasă. Nu prea sunt mulți cei cărora le-aș încredința-o pe Kathy, dar față de dumneata nu am nicio rezervă. Doar dacă ați putea **să** o

smulgeți din rutina vieții pe care o duce aici, să o faceți să călătorească puțin, să o puneți în contact cu alți oameni și mai ales dacă i-ați găsi un soț tânăr care să vegheze asupra ei, să-i dăruiască un cămin și copii pentru a-i găsi o ocupație, atunci v-ați plăti cu vârf și îndesat toate erorile pe care le-ați comis. Ea i-a întins mâna. Cred în intervenția Providenței. Dumneata nu poți să-ți dai seama, dar eu sunt sigură că sunteți instrumentul Lui și voi face tot ce pot pentru a vă ajuta.

David avea încă lacrimi în ochi când a plecat de la prezbiteriu, dar se simțea ușurat, purificat după confesiunea sa față de doamna Fotheringay și, evaluând la întreaga ei valoare promisiunea pe care i-o făcuse excelenta femeie, putea fi suficient de încrezător pentru a aștepta cu răbdare un nou pas din partea lui Kathy. Îl prevenise că va fi ocupată la spitalul din Dalhaven până la sfârșitul săptămânii. Prin urmare trebuia să aștepte până atunci pentru a avea un răspuns de la tânăra fată. Dar, începând cu a doua zi, a căzut din nou pradă incertitudinii și speranța care era în el nu a încetat să scadă. Era influențat și de faptul că nu avea nimic care să-i distragă atenția și să rupă monotonia așteptării. Se făcuse frig, vântul bătea fără încetare, marea era agitată, dunele și terenul de golf erau constant măturate de rafale de nisip. Dar chiar dacă ar fi avut chef, David nu s-ar fi putut dedica sportului său favorit. Finlay, profesorul, își închisese prăvălia și se întorsese la Dalhaven. Chiar și hotelul părea să se fi contractat brusc; numeroase camere își închiseseră draperiile până în anul următor și nu au mai rămas decât doi bătrâni pensionari pentru a împărți cu Moray rigorile timpului prost. Cum nu mai putea susține cu decență teza de a fi acolo în vacanță, oanenii au început să se întrebe care era de fapt scopul acestui sejur prelungit. De două ori domnișoara Carmichael s-a interesat dacă el ar putea să-și facă cunoscute intențiile și, la Schwansee, admirabilii lui servitori au sfârșit prin a-și manifesta un anume fel de îngrijorare. Dar toate acestea erau nimicuri pe lângă anxietatea mereu crescândă încercată de David la gândul că timpul limită de care dispune pentru a ajunge la finalul acțiunii sale se scurgea fără încetare.

Sâmbătă, pentru a se detașa de așteptarea sa dureroasă, Moray s-a decis să meargă la Edimbourg pentru a se interesa de locurile libere în următoarele avioane din orar. A luat dejunul în oraș, apoi, cum vremea părea să se facă ceva mai frumoasă,

decât să se întoarcă devreme a preferat să ia mașina **și** să hoinărească pe la țară. De două ori s-a rătăcit complet, dar nu a găsit acest lucru dezagreabil pentru că l-a obligat să intre pe la ferme pentru a întreba de drumul său, iar acolo a fost îmbiat să bea câte un pahar cu lapte cald. În final s-a lăsat antrenat mult mai departe decât s-ar fi gândit, pentru că, în momentul în care încerca să-și găsească drumul de întoarcere, se găsea într-un peisaj care i se părea straniu de familiar. Cu nervii dintr-o dată întinși, a descoperit punct de reper după punct de reper, iar îndoiala nu a mai persistat mult timp. Poate că nu era doar hazardul, poate că intervenise și un impuls al subconștientului pentru a-l purta până acolo. Era în valea râului Fruin, pe mica șosea pustie care urca de la lac, aproape de pajiștea acoperită cu arbuști, unde, cu atâția ani în urmă, revenind de la spitalul din Glenburn, pe care-l vizitaseră, Mary i-a oferit fecioria.

Un anumit fel de gelozie îl împingea de la spate să se îndepărteze cât mai repede de acele locuri, dar a rezistat tentației și a continuat să meargă mai departe încă câteva clipe înainte de a apăsa cu piciorul pe pedala de frână. Da, era acolo, foarte exact. A rămas ezitând un moment, nemișcat în scaunul său, apoi a coborât din mașină și a luat-o pe pajiștea care, puțin mai departe, se despărțea în două pentru a forma neuitata mică vale unde un pârâu se strecura printre pietre. Dumnezeule! s-a gândit David. Nu s-a schimbat nimic... Parcă totul s-a întâmplat ieri...

În timp ce rămăsese nemișcat, cu stomacul strâns, cu inima bătând puternic, trecutul i-a revenit în minte: sosirea pe motocicletă, picnic-ul la soare, râsetele și privirile tandre, bâzâitul albinelor și, sub cerul albastru, unde ciocârliile zburau cântând, inefabila bucurie, amestecată cu puțina teamă când, nemairezistând, au avut acea relație intimă. El vedea, simțea totul, se implicase complet în această imagine-amintire până când, realizând brusc ceea ce i se întâmplase, începând să intre în panică, și-a pus mâna la ochi.

Pentru că aceea care îl antrenase în amintiri nu mai era Mary. Toate clipele fierbinți, cele mai mici detalii ale acelei scene pasionale, nu le retrăise mental cu mama, ci cu fata. Era Kathy cea pe care o strângea în brațele sale, ale cărei buze dulci le simțea, pe buzele sale, care i se abandonase atât de tandru. Cu nervii întinși la maxim, a scos un strigăt și, pradă rușinii,

împleticindu-se printre tufișuri, a plecat în fugă până la mașină. Apoi a părăsit locul cu cea mai mare viteză, ca un posedat. Cum de nu-și dăduse seama mai devreme? Era îndrăgostit nu de o amintire, ci de realitate. Când se gândea la Kathy ca la copilul lui, ca la o pupilă pe care ar putea-o proteja, el nu încerca decât să-și ascundă sentimentele reale. Încă din primele clipe ale întâlnirii lor, prima sa dragoste – pe care mult timp o crezuse a fi singura din viața sa – se refăcuse, se transpusese, crescuse în Kathy, la care nu numai că se perpetua, înfrumusețată, imaginea pe care o păstra despre Mary, dar chiar o regăsea, din nou proaspătă și plină de viață. Cu privirea fixată în fața sa, conducând mecanic, David făcea eforturi să-și dea seama ce se întâmplase cu el. Situația era delicată. Cu siguranță nu se întâmplase nimic rău, nimic dezonorant; cu toate acestea trebuia să reflecteze adânc, dacă nu ar fi vrut ca oamenii de rea credință să-și imagineze lucruri... Dar cum s-ar fi putut ajunge la așa ceva? Scopul lui era dintre cele mai nobile, sentimentele lui cu privire la Kathy nu aveau în ele altceva decât onestitate și naturalețe, fără a avea nimic incestuos în ele. Nu avea de ce să aibă remușcari, nu avea niciun motiv pentru a-și reprima sentimentele. Cine ar fi putut să-l blameze? Din ce în ce mai liniștit, David s-a simțit cuprins de o vibrantă bucurie, iar viitorul, care până atunci nu avusese o formă precisă în ochii lui, devenea dintr-o dată conturat, încântător, îmbrăcat în cele mai strălucitoare culori. Și cât de mult se simțea readus la viață, întinerit de aceste două iubiri atât de minunat confundate într-una singură!

În prezent, îi convenea mai puțin decât oricând să ezite, să tergiverseze lucrurile. Discreția se impunea în continuare, bineînțeles... Trebuie să se ferească să-și dezvăluie prematur sau în contratimp sentimentele pe care i le inspira Kathy. Dar, imediat ce va ajunge la hotel, îi va telefona la Dalhaven... Și a apăsat pe accelerator, dând aripi mașinii!

Revenit la hotel, David s-a îndreptat imediat spre cabina telefonică din hol și tocmai voia să intre când funcționarul de la recepție i-a făcut un semn din spatele tejghelei sale:

— Am ceva pentru dumneavoastră, domnule. Doamna Fotheringay a venit în absența dumneavoastră și v-a lăsat această scrisoare.

Funcționarul i-a întins un plic pe care era scris numele lui. Nu

a îndrăznit să îl deschidă acolo și s-a grăbit să ajungă în cameră, unde l-a desfăcut în mare grabă. Plicul conținea o scrisoare de la Kathy.

„Dragă David,

Am fost atât de ocupată la spital încât nu am avut niciun minut liber pentru mine până ieri, când am avut o lungă discuție cu doamna Fotheringay. După aceea, imediat i-am vorbit infirmierei șefe, care a fost de acord să mă lase să-mi iau cele două săptămâni de vacanță care mi-au mai rămas, începând de luni. Prin urmare, voi putea accepta propunerea ta de a merge în Elveția și i-am scris unchiului Willie pentru a-i spune că ne inviți să ne întâlnim acolo.

Cu sinceritate, a ta,

Kathy.

P.S. Sunt foarte fericită să plec cu tine.”

Nu mai era nevoie să telefoneze! Făcând singură acest pas, Kathy accepta să plece cu el! Sub imperiul unui sentiment de triumf, David s-a așezat într-un fotoliu pentru a reflecta mai bine.

În drumul spre Schwansee, de ce nu s-ar opri câteva zile în orașul lui preferat, Viena, pentru a-i da lui Kathy o primă idee despre viața pe care ar putea-o duce pe continent?

A recitit scrisoarea. Ea îi scrisese lui Willie. O telegramă ar fi fost mai indicată, mai rapidă. Chiar a doua zi îi va trimite el un lung mesaj lui Willie unde îi va explica foarte sincer diferite lucruri, facilitând astfel o eventuală reîntâlnire a lor.

Încă o dată privirea i-a căzut pe post scriptum: *„Sunt foarte fericită să plec cu tine.”*

Un singur lucru era posibil pentru un om care avea atâta bun gust și atâta sensibilitate, un om atât de rafinat încât nu s-a lăsat antrenat în vulgaritatea acestei epoci barbare... Și, apropiindu-și scrisoarea de față, a apăsat-o pe buze.

CAPITOLUL XXVII

De la o altitudine de șase mii de metri, Caravell-ul a început să coboare încet de pe cerul înstelat până la plafonul de nori care se găsea sub el. Moray și-a privit ceasul – nouă jumătate – apoi s-a întors spre însoțitoarea sa:

— De acum încolo nu mai avem mult. Trebuie să fii foarte

obosită.

Călătoria lor suferise diferite întârzieri, la Londra, apoi la Paris, dar David savurase fără discuție fiecare minut. Era așezat foarte aproape de Kathy, în intimitatea pe care le-o da clasa de lux; putea observa cu un interes amuzat, dar plin de atenție și reacțiile tinerei fete care călătorea pentru prima dată cu avionul. Încerca permanent să ghicească dorințele ei, dar ea nu și-a exprimat niciuna. Întreaga atmosferă îi provoca o plăcere, dintre cele mai rare. Cum aproape totul era nou pentru ea, Kathy nu vorbea deloc, iar tăcerea ei părea să indice o anumită tensiune interioară. David a continuat, cu un ton încurajator:

— Cred că acum te-ai detașat total, draga mea Kathy. Uită toate drumurile tale prin noroiul din Markinch și ia-ți o vacanță adevărată. Uită puțin... Să ne relaxăm amândoi și să profităm de viață! a concluzionat el râzând.

— Nu am decât dorința de a profita de vacanța asta, a răspuns ea cu un surâs. Și poate că nu vei întârzia să mă găsești insuportabilă!

Vocea stewardesei, care s-a făcut auzită în difuzoare, i-a întrerupt:

— Vom sosi în curând pe aeroportul din Viena. Vă rog să vă legați centurile de siguranță și să stingeți țigările.

Cum ei îi lipsea experiența, David i-a ajutat tinerei fete să-și pună centura de siguranță și o bucurie bruscă l-a cuprins când a simțit căldura mâinii ei mici.

Vizibile în prezent sub ei, luminile aeroportului au basculat atunci când avionul s-a lăsat pe o aripă pentru a se încadra pe pistă și, după o aterizare perfect executată, nu au ezitat să se grăbească în direcția vămii.

— Este doar un mic aeroport sărac, a explicat el în timp ce coborau din avion, care nu a fost reconstruit după război. Dar vom ieși repede din el.

De fapt, cum Moray era demult obișnuit cu toate formalitățile, în mai puțin de șapte minute au ieșit împreună prin poarta principală sub neonul căreia, cum ordonase prin telegramă, aștepta Rolls-ul cu un Arturo surâzător și plin de atenții, în ținuta sa cea mai strălucitoare. De asta David nu-i suflase niciun cuvânt lui Kathy, vrând să-i facă o surpriză care i-a reușit din plin. Când, după schimbul de amabilități cu Arturo, au plecat cu mașina străbătând lin noaptea, Kathy a murmurat privind griul

delicat al tapiseriei și pătura de blană de pe genunchii ei:

— Ce mașina frumoasă!

— Nu am apreciat-o niciodată mai mult decât acum, i-a spus el strângându-i cu afecțiune mâna pe sub pătură. Îmi va permite să te plimb mai ușor.

Moray știa că șoseaua de la aeroport la Viena nu era de **așa** natură încât să încânte trecătorii, pentru că se strecura printre cimitire, care se prelungeau cu atelierele de monumente funerare din marmoră, cu vitrinele lor cu pietre funerare și cruci. Dintr-un mare noroc, noaptea căzuse deja pentru a acoperi această penibilă amintire a condiției umane și, în mai puțin de o jumătate de oră, au ajuns în orașul ale cărui lumini i-au primit vesele. Mașina s-a oprit în fața lui Prinz Ambassador, hotel mai puțin important, dar extrem de luxos, pe care Moray îl prefera tuturor celorlalte pentru că era acela pe care**-l** găsea cel mai tipic vienez, situat într-un mod scuzabil desuet aproape de fântâna lui Donner și biserica capucinilor. David era cunoscut acolo și s-au grăbit să-l conducă într-un apartament dublu, la etajul superior. Salonul avea mobile stil, tapisate în velur țesut cu fir roșu, o lustră orbitoare, aplice murale din cristal și o minunată masă sculptată, pe care direcțiunea deja pusese un coș cu fructe proaspete, alături de o vază cu crizanteme de culoarea bronzului.

După ce a aruncat o privire aprobatoare spre camera tinerei fete și spre baia alăturată, amândouă de un galben pal minunat cu tente de gri, Moray a declarat:

— Draga mea Kathy, cum în ciuda protestelor tale ești absolut epuizată, eu mă voi retrage acum și îți voi ura noapte bună. Voi da ordine pentru a ți se aduce un platou cu o cină agreabil garnisită, după care te vei putea spăla și te vei culca fără întârziere.

Cât de judicios, amabil și curtenitor fusese! A citit în ochii lui Kathy că ghicise cu exactitate ceea ce-și dorea. Înclinându-se, el i-a ridicat puțin mâna mică, a dus-o la buze, apoi a spus:

— Vom lua micul dejun împreună, mâine dimineață.

Sunând după aceea, Moray a comandat pentru tânăra fată un club-sandvici și ciocolată fierbinte, apoi a coborât să cineze la restaurant. Înainte de a urca din nou în camera sa, și-a aprins o Sobranie și, cu capul descoperit, s-a dus să facă un mic tur pe Ringstrasse. Cât de bine se simțea regăsind Viena, să audă iar

râsetele pe străzi și valsuri în cafenele, chiar să le vadă pe provocantele mici damen care începuseră să facă drumurile lor nocturne de zece pași înainte și zece înapoi. Scoția era un loc foarte plăcut dacă suportai clima, dacă iubeai pescuitul și golful, dar el găsea la Viena ceva care-i avantaja stilul de viață, se simțea mult mai bine, mai gemütlich. Și atunci când Kathy își va reveni, va adora cu siguranță Viena!

Dimineața următoare David a fost trezit de o încântătoare și răcoroasă lumină autumnală. La ora nouă, atunci când s-a adus micul dejun pe o masă rulantă, a traversat salonul și a bătut discret la ușa lui Kathy. Sculată și deja îmbrăcată, ea a așteptat, tricotând, să fie chemată. S-au așezat împreună la masă și David a servit cafeaua – aburindă, parfumată, delicioasă, cea mai minunată cafea – care era pusă în valoare de ceștile din porțelan de Meisen, albe cu auriu. Untul, înghețat, era ca o cremă, mierea, într-un castron de argint, de o frumoasă culoare aurie, micile pâini, încă calde, ajungeau imediat chiar de la brutărie.

— Gustă-le, Kathy... Sunt *kaisersemmeln*, demne de un împărat și așa se fac de un secol întreg. Deci, ai dormit bine? M-aș bucura, pentru că trebuie să fii în formă pentru a vizita orașul...

— Abia aștept să o fac... Chiar trebuie să luăm mașina? a adăugat ea ridicând ochii.

El a înțeles imediat că Rolls-ul o intimida. Ce copil delicios! Și era atât de proaspătă imediat după ce s-a trezit, de parcă ar fi fost înfrumusețată de roua somnului!

— În dimineața asta, da, pentru că trebuie să mergem destul de departe. Dar altă dată, vom apela la mersul pe jos.

Fraza a amuzat-o și a surâs.

— Ei, asta-i, David. Nu ai sentimentul că atunci când mergi pe jos poți vedea mai bine lucrurile? Și în aceeași măsură oamenii?

— Vei vedea totul, draga mea.

Prin fereastră, l-au zărit pe Arturo deja plimbându-se în jurul mașinii și menținând la o distanță respectuoasă curiozitatea trecătorilor. Când l-au întâlnit, acesta și-a scos repede șapca și, înclinându-se, i-a oferit lui Kathy un trandafir, la fel ca și – delicată atenție – un ac de păr aurit.

— Vezi, a șoptit Moray la urechea tinerei fete, cât de fericit este bravul meu italian de a mă vedea în compania ta?

Ea a roșit, dar, odată așezați în mașină, și-a prins trandafirul în corsaj, în timp ce Rolls-ul demara în direcția Kalhenberg.

A fost o plimbare minunată pe șoseaua care urca traversând micile cătune cochete, până pe înălțimile verzi din Wiener Wald. Soarele strălucitor și aerul curat, pe care frigul îl făcea parcă electric, de o transparență de cristal, atât de clară încât după ce au abordat un ultim urcuș și, brusc, o prăpastie le-a tăiat respirația, întrega panoramă a Vienei li s-a oferit privirilor. Lăsând mașina, s-au plimbat puțin spre culmea colinei, în timp ce David îi arăta însoțitoarei sale câteva puncte de interes ale orașului de sub ei: palatul Belvedere, biserica Sfântul Ștefan, Hofburg-ul, Opera și, chiar în fața ei, faimosul Sacheris, unde el i-a propus să meargă pentru a lua dejunul.

— Este un restaurant mare?

— Unul dintre cele mai bune din Europa.

Ea a părut să ezite, apoi a pus o mână pe brațul lui Moray:

— David, oare nu am putea mânca ceva aici?

Din priviri i-a indicat o mică cafenea chiar în apropiere.

— Pare a avea un aer simplu și drăguț. Și am putea beneficia de o panoramă atât de frumoasă!

— Modest este cuvântul potrivit! a spus el, cu un aer prin care își exprima anumite îndoieli. Și **mai** sper ca meniul să nu fie și mai modest decât aspectul.

— Au probabil o bucătărie bună, curată și fără complicații.

Când îl privea în acest fel, cu obrajii înroșiți de aerul curat, el nu putea să se eschiveze:

— Atunci, vino... Vom risca împreună să intrăm în această aventură.

Cu toate că presupunerile lui au fost în totalitate justificate, nu se simțea în stare să-i refuze nimic. Au fost serviți fără față de masă, în farfurii extrem de ordinare, cu inevitabilul Wiener Schnitzel, tare ca talpa și fără niciun gust, după care nu au putut să bea decât suc de mere. Dar asta părea să nu aibă nicio importanță pentru Kathy, care a mâncat totul cu multă poftă, astfel încât David s-a resemnat să facă haz de necaz. După masă au mai rămas un moment acolo pentru ca tânăra fată continua să fie fascinată de panoramă, apoi, pe la ora două, au luat mașina pentru a se întoarce la Schönbrunn.

Acolo era locul unde Moray se simțea bine pentru că, dușman declarat al ororilor arhitecturale ale epocii moderne, el simțea

un fel de afecțiune romantică pentru reședința Mariei Tereza, cu eleganța sa specifică secolului al XVIII-lea și cu grădinile care o înconjurau. În plus, îi plăcea să facă pe ghidul. Chiar după ce au depășit gardul monumental, s-a angajat să-i trezească atenția tinerei fete și a făcut-o cu eleganță. În timp ce parcurgeau apartamentele mari, baroce, el recrea pentru Kathy Curtea imperială, învești mântată în tot luxul și splendoarea sa. A schițat în linii mari ceea ce a fost viața Mariei Tereza, de la copilul a cărui față exprima deja atâta maturitate, atâta gravitate, – el s-a oprit în fața portretului ce o înfățișa la vârsta de șase ani într-o lungă rochie de brocard bleu cu auriu – dar care văzându**-l** pe tatăl său în mare ținută de gală a strigat cu mare bucurie în fața întregii Curți: „Ce tată frumos! Vino încoace, tată, să te admir!”, până la femeia energică și plină de noblețe, pivot al politicii europene, protectoare a artelor, mamă a cinci fii și a unsprezece fiice, care, pe patul de moarte, atunci când a fost întrebată dacă suferă mult, ceea ce era adevărat, a pronunțat calmă aceste cuvinte: „Mă simt suficient de bine pentru a muri.”

Timpul a trecut aproape fără ca ei să-și dea seama, pentru că David încă nu se ambalase vreodată cu atâta dramatică fervoare. De aceea, atunci când s-au găsit din nou pe pavajul din curtea de la intrare, au fost amândoi surprinși să constate că era aproape ora șase și că începea să se întunece.

— Dumnezeule, a exclamat Moray, cu un ton de scuză. Cred că te-am epuizat! Și ceea ce-i mai rău, te-am lipsit de ceai, ceea ce este de neiertat în Austria, unde cozonacul este atât de bun!

— Nu regret absolut nimic, s-a grăbit ea să declare. Mi-ai spus atât de multe lucruri și reușești parcă să le faci din nou să trăiască!

Aparent el îi dase un subiect de reflecție, pentru că, pe drumul de întoarcere, după o tăcere gânditoare, Kathy a remarcat:

— În epoca aceea clasele privilegiate duceau o existență cu siguranță foarte agreabilă. Dar care era viața celorlalți?

— Era departe de a fi la fel de plăcută, a surâs Moray. Se spune că la Viena mai mult de treizeci de mii de familii aveau locuințe formate dintr-o singură cameră. Iar dacă camera era destul de încăpătoare, erau instalate acolo două familii, prin divizarea încăperii în două cu o sfoară pe care erau puse niște pânze ce semănau cu o draperie.

— Ce oroare! a exclamat ea cu o voce indignată.

— Da, a convenit el înțelept, nu era o epocă în care ar fi fost bine să fii sărac!

— Chiar și acum există multă mizerie. Am observat aici copii, cu picioarele goale, cerșind pe străzi...

— Întotdeauna au existat și vor exista cerșetori la Viena. Dar este un oraș unde se iubește, se cânta, se dansează. Toți sunt foarte fericiți.

— De asta mă cam îndoiesc, a spus ea rar. Oare poți fi fericit atunci când îți este foame? Am vorbit astăzi dimineață cu femeia care făcea curat în cameră, pentru că știa foarte bine engleza. E o văduvă, mamă a patru copii, al cărei soț a fost omorât în timpul tulburărilor din vremea ocupației și aș putea să-ți spun, cunoscând în amănunt acest lucru, că-i este foarte greu să-și întrețină familia.

— Nu este eterna poveste care se aude peste tot, imediat ce te interesezi de o ființă de acest gen?

— Nu, David, absolut deloc. Această femeie este extrem de demnă și absolut sinceră.

— Atunci va trebui să-i dai ceva bani.

— Deja am făcut-o, a spus ea veselă.

Așteptându-se la așa ceva, el i-a aruncat o privire piezișă. În momentul în care au părăsit aeroportul, pentru ca ea să aibă ceva bani de cheltuială, îi strecurase câteva bancnote în geantă... în jur de o mie cinci sute de shilingi austrieci, echivalentul a douăzeci de lire sterline.

— Cât i-ai dat?

Ea l-a privit, brusc intimidată.

— Tot.

— Kathy, a izbucnit el în râs. Să-ți dai așa întreaga avere dintr-o singură lovitură!

— Sunt sigură că le va da banilor o bună întrebuințare.

— În sfârșit, dacă asta ți-a făcut plăcere, îmi face și mie, a spus el deconcertat puțin. Și la Viena trebuie să te arăți risipitor și puțin nebun. Iubesc acest oraș, Kathy. Îl iubesc atât de mult încât îmi face rău văzând cât de repede se schimbă. Trebuie să te grăbești să-l apreciezi cât mai repede, pentru că, în curând, din p**ăcate, c**a **și alte** atâtea lucruri cu adevărat minunate ale lumii, orașul va fi distrus complet. Poftim, privește această oroare, la dreapta, a urmat el când mașina a trecut prin fața

unui imobil imens cu camere modeste. Acest coșmar de beton și oțel, închizând în el sute de camere nu mai mari decât cuștile pentru câini, se ridică în locul unui minunat palat baroc. Deja este un an de când buldozerele au culcat palatul la pământ pentru a construi acest... acest penitenciar!

— Nu-ți place?

— Cui i-ar putea place așa ceva?

— Dar, David, oamenii care locuiesc aici iubesc acest loc, cu siguranță... Ei au un acoperiș bun deasupra capului și mai ales beneficiază de confort: încălzire centrală, apă caldă, toate comoditățile. Iar în ceea ce privește intimitatea, aceasta cu siguranță este superioară celei oferite de o singură cameră divizată în două de o draperie întinsă pe o sfoară de rufe.

El a privit-o, încruntând ușor sprâncenele:

— Poate, dar nu se pune astfel problema. Ceea ce este odios este o turbare care distruge toată frumusețea de la un capăt al lumii la celălalt. Tractoare, buldozere și tot ce mai vrei dărâmă, distrug cele mai semnificative amintiri ale trecutului și vezi răsărind peste tot, pe kilometri pătrați, imobile din prefabricate, toate identice, teribil de urâte. Anglia este acum acoperită de mahalale înfricoșătoare, Italia este plină de uzine și chiar în Elveția, în prezent, s-au apucat să împartă terenul în loturi până pe malurile minunatelor lacuri... Dar Dumnezeu a ajutat să nu se întâmple așa și în colțul meu de lume!

— Da, trăim într-o lume în continuă transformare, a convenit ea după o clipă, dar tocmai de aceea, trebuie să ne îngrijim ca acest lucru să se facă cât mai bine posibil.

Apoi l-a privit cu un aer întrebător, vizibil nerăbdătoare să afle cum primise remarca făcută de ea. Dar ajunseseră în acel moment pe Ringstrasse, unde se aprindeau din ce în ce mai multe lumini și unde oamenii începeau să iasă din birouri, umplând terasele cafenelelor, vorbind, râzând... Era o oră pe care David o găsea fascinantă, iar acolo măcar nu exista nimic pentru a-i ofensa privirea. În timp ce mașina se strecura cu greu prin traficul intensificat de căderea nopții, el s-a apropiat de tânăra fată, punându-i un braț pe umeri:

— Te-am obosit cu conferințele și expozeurile mele. Te vei odihni o oră în camera ta, apoi vom ieși pentru a lua cina în oraș.

Înțelesese că ideea de a lua prânzul la Sacher o înspăimânta,

dar a estimat că, spre binele ei, trebuia să o ducă acolo. Cu puțină încurajare, ea își va uita timiditatea; și apoi, pentru a merge la Sacher nu trebuia să ai ținuta de seară.

Când a bătut ora opt la catedrala Sf. Ștefan, David a ieșit din hotel în compania lui Kathy. Seara era minunată și au mers pe jos pe Karntnerstrasse până la celebrul restaurant. Terasa acoperită cu sticlă era deja plină de oameni, dar David avusese precauția de a rezerva o masă într-o mică sală mai retrasă, numită Barul Roșu. El a observat că faptul de a se afla la o anumită distanță i-a redat fetei puțin încrederea în ea și, privind-o pe deasupra listei de bucate pe care tocmai o studiase, el i-a spus:

— Sper că vom putea găsi ceva la fel de delicios ca și peștele pe care l-ai ales la Edimbourg. Prima noastră masă împreună... Nu o voi uita niciodată! Spune-mi, îți place ficatul?

— Nu știu, a spus ea înclinând capul, dar cred că ar putea să-mi placă.

— Perfect, atunci *ficat pate*... cu Garniertes Rehrucken și o omleta salzburgheză dupa aceea. El a dat comanda și a adăugat: Cum suntem în Austria, va trebui să-i facem onoarea și să bem un vin de Durnsteiner Katzensprung. Provine dintr-un minunat colțișor de pe valea Dunării, cam la vreo cincizeci de mile de aici.

S-a adus pateul de ficat. David l-a mirosit cu delicatețe, pentru a se convinge că este cu adevărat de Strasbourg și că este proaspăt. Apoi a venit rândul vinului pe care l-a degustat și l-a servit cu o înclinare a capului.

— Să ținem un mic toast, a spus el, ridicându-și paharul și, cum ea ezita, a adăugat: Adu-ți aminte că mi-ai promis că te vei lăsa purtată de viață. Nu vreau altceva decât să te fac să ieși din mica ta cochilie scoțiană.

Ea s-a supus, dar mâna cu care a luat paharul cu picior lung pentru a duce la buze vinul ambrat tremura ușor.

— Are gust de miere.

— Și este la fel de inofensiv, te asigur. Cred că acum ai încredere în mine, Kathy?

— Da, David. Ești atât de drăguț!

Vânatul corespundea așteptărilor lui Moray și era însoțit de o garnitură savuroasă, formată din cartofi și ridichi. El mânca încet, cum îi era obiceiul, acordând fiecărei înghițituri atenția pe

care o merita. În separeul vecin, cineva a început să cânte, în surdină, la pian... Un vals de Strauss, bineînțeles, dar, în acest cadru, era exact ceea ce-i convenea.

— Nu-i agreabil? a murmurat el, privindu-și însoțitoarea.

Ce copil delicios, care trezea în el tot ce avea mai bun!

Omleta suflé, așa cum a sperat, s-a dovedit absolut minunată. După ce a observat expresia de pe fața lui Kathy, el i-a spus:

— Este făcută aproape doar din ouă și smântână.

— Câte ouă?

El s-a întors spre chelner:

— Herr ober, câte ouă intră în aceste Salzburger Nokerln?

Bărbatul a avut un gest expresiv, dar a răspuns:

— Trebuie atâtea, domnule, că niciodată nu-ți amintești câte se pun. Dacă doamna vrea să facă Nockerln bune, nu va trebui să numere ouăle.

Moray a privit-o pe Kathy, ridicând sprâncenele:

— Va trebui să ne apucăm de crescutul găinilor.

Ea a izbucnit în râs, ca o școlăriță:

— Bietele găini, să se epuizeze atâta pentru a oua îndeajuns ca să putem face Nockerln!

Încântat să o vadă în sfârșit veselă, David nu a întârziat să remarce că ea nu avea nicio obiecție la viitoarea lor asociație care era subînțeleasă de această glumă. Când li s-a adus nota de plată, el a aruncat o privire fugară, a plătit cu o bancnotă mare și a lăsat un bacșiș care a declanșat la adresa lor o succesiune de plecăciuni profunde, demne de o alteță regală.

La ieșirea din restaurant, au fost primiți de obișnuitele mâini întinse: vânzători de chibrituri și flori artificiale, adevărați sau prefăcuți infirmi, acordeonistul zdrențăros, bătrâna care nu mai avea de vânzare decât complimente flatante... El le-a împărțit cu mărinimie restul care-i fusese dat, fără vreo discriminare, cu singura idee de a-și putea face drum pentru a ajunge la hotel. Dar acest gest i-a adus o recompensă neașteptată. În timp ce se îndepărtau spre Neuer Markt, Kathy l-a luat de braț și s-a lipit de el spunându-i:

— Sunt fericită că ai făcut asta! Dacă nu le-ai fi dat nimic, m-aș fi simțit rușinată după cina pe care tocmai o luasem. Dar te recunosc bine în acest gest, David, tot timpul atât de bun, atât de generos! Și ce zi ai putut să-mi oferi! Totul este absolut nou pentru mine, absolut excitant, astfel încât nici nu-mi vine să

cred. Când mă gândesc că doar acum câteva zile spălam vasele în bucătăria lui Jeannie Lang este... este ca un vis!

Ce plăcere să o vezi în sfârșit destinsă, eliberată de complexele ei, cu adevărat veselă! Cantonându-se într-o tăcere indulgentă, David a lăsat-o să vorbească, conștient că această bună dispoziție nu putea fi doar efectul unui singur pahar de Durnsteiner și că el era de fapt principalul artizan. Și-a amintit brusc că dăduse dovadă de același talent și cu Mary, pe care știuse să o facă să treacă de la preocupările ei serioase la veselia sinceră. Era de bun augur.

După părerea lui David, au ajuns prea repede la hotel și, în fața ușii camerei sale, Kathy s-a întors pentru a-i ura noapte bună.

— Încă o dată mulțumesc pentru această minunată zi, David. Dacă tu nu o vei uita niciodată pe aceea pe care am petrecut-o la Edimbourg, eu te pot asigura că această zi va rămâne pentru totdeauna în memoria mea!

El a mai întârziat, incapabil să o părăsească:

— Chiar ți-a făcut plăcere, Kathy?

— Foarte multă.

— Sigur?

— Îți dau cuvântul meu.

— Atunci spune-mi ce ți-a plăcut mai mult și mai mult?

Ea a întrerupt mișcarea pe care o făcea pentru a închide ușa, a redevenit brusc serioasă, părând să-și analizeze sentimentele. Apoi, întorcând puțin capul, fără a-l privi, a spus simplu:

— Să fiu cu tine.

Și a închis ușa.

CAPITOLUL XXVIII

Pe parcusul celor trei zile care au urmat, cu toate că frigul s-a accentuat, timpul a rămas foarte frumos; era vremea ideală pentru a face turism intensiv. Variindu-și programul cu multă abilitate, Moray a făcut-o pe Kathy să viziteze Hofburg-ul și Hofgarten, Muzeul Regal de Arte Frumoase, Rathaus, Belvedere, Parlamentul. Au luat ceaiul la Demel, au vizitat elegantele magazine Graben, au asistat la exercițiile Școlii de echitație spaniolă, care mai degrabă au dezamăgit-o pe Kathy, cu toate că s-a abținut de la orice comentariu, pentru că i se părea

deplasat să vadă frumoșii cai albi dresați luând atitudini de circ, împotriva naturii lor. David a însoțit-o și la o vizită făcută celor patru copii ai Annei, camerista. Îi găsiseră aliniați după înălțime, îmbrăcați cu hainele noi călduroase, cu ghete groase în picioare, lucru care poate a încântat-o cel mai mult pe tânăra fată. Niciodată Moray nu a **mai** petrecut asemenea zile plăcute. Kathy adusese bucurie și blândețe în viața lui, îi procurase o nouă tinerețe. Cu cât o vedea mai **mult își dădea seama că i-ar fi fost imposibil să se despartă de ea.**

Cu toate acestea, erau momente când tânăra fată îl descuraja, cauzându-i chiar neliniște. Îi plăcea ei cu adevărat ceea ce-i arăta? De atâtea ori văzuse ochii ei luminându-se straniu, plini de interes și admirație, iar de asta era imposibil să se îndoiască. Cu toate acestea au existat și clipe când, rămânând atentă la el, Kathy i s-a părut tulburată, nervoasă. La un moment dat o simțea aproape de el, în momentul următor straniu de îndepărtată. Ea se putea foarte ușor închide în sine, iar David a rămas surprins de constanța opiniilor ei.

În timp ce la Graben Moray a făcut uz de întreaga lui subtilitate pentru a o face să accepte un colier – foarte simplu ca desen, dar ornat cu smaralde – pe care ea îl admirase fără a fi conștientă de cât costa, Kathy a înclinat din cap spunând:

— Este foarte frumos, dar nu-i pentru mine.

Și nimic nu a mai putut-o îndupleca. Cu toate acestea, fără ca ea să-și dea seama, Moray avea de gând să-i facă o surpriză. Ceea ce l-a surprins cel mai mult a fost să descopere cât de puțin conta averea sa în ochii lui Kathy. Ea nu simțea nicio plăcere să se afle într-un hotel luxos, mesele bogate și sofisticate nu-i provocau decât stânjeneală, iar David și-a dat seama că fata prefera mica mașină de piață în locul confortului discret al Rolls-ului. Într-o zi, când el a riscat o aluzie asupra acestui subiect, ea chiar i-a replicat într-un mod surprinzător:

— Dar, David, cu bani nu poți procura niciun lucru cu adevărat important.

Dezamăgit și puțin mâhnit când a văzut-o că nu apreciază banii la valoarea lor, el s-a consolat cu ideea – chiar credea că acesta este un lucru lămurit – că este

iubit pentru el însuși. Și pentru că ea prefera viața simplă, David s-a decis, fără nicio întârziere, să-i arate Elveția și calmul liniștitor pe care l-ar putea găsi acolo. Cu toate acestea episodul Viena nu fusese o eroare; nu numai că-l ajutase să o cunoască mai bine pe tânără, dar se înregistraseră și progrese, progrese mari în timpul acestor zile. Intimitatea dintre ei era un fapt împlinit și se manifesta ca un curent vibrator. Cu toate că ea nu era conștientă de ce se întâmplă cu propria ei persoană, Moray își dăduse seama, din bruștele ei îmbujorări atunci când îi atingea mâna, din strălucirea aparte a ochilor când îl vedea sosind, că ea atinsese punctul decisiv. Simțea acest lucru instinctiv, iar faptul că observa primele emoții de iubire la această tânără atât de timidă și în același timp atât de pasionantă era cea mai delicioasă experiență pe care o trăise.

Sâmbătă dimineață, când s-au așezat la micul dejun, el a remarcat:

— Am putea spune că începem să ne săturăm de Viena. Ce ai zice dacă am pleca mâine la Schwansee? Dacă va mai fi la fel de frig, sigur va ninge în Oberland, iar acesta-i un lucru care trebuie neapărat văzut!

Căldura răspunsului ei i-a confirmat imediat că intuiția nu-l înșelase.

— Nimic n-ar putea să-mi facă mai multă plăcere... Cu condiția, firește, ca acest program să-ți convină și ție. Îmi place atât de mult la țară...! Dar asta să nu te facă să crezi că nu-mi place aici! a adăugat ea cu ardoare.

— Atunci ne-am înțeles. Vom lua avionul duminică după amiază. Îl voi trimite pe Arturo înainte, chiar de astăzi. O călătorie pe șosea, traversând Arlbergul, ar fi mult prea obositoare pentru tine în acest sezon. Dar, înainte de a pleca, mai există un lucru pe care aș dori să-l vezi... Cred, de altfel, că va fi pentru tine mai mult o plăcere decât o corvoadă...

— Despre ce-i vorba? a întrebat ea cu un ton nesigur.

— Se va juca în seara asta *Madame Butterfly* la Operă... Dar este vorba despre o distribuție excepțională, cu Tebaldi, în scenografia lui Benoit. A fost practic imposibil să procur bilete, totuși, printr-o mare

șansă, am obținut două locuri. Sunt sigur că opera îți va place foarte mult... Ai vrea să mergem împreună?

— Da, David, a spus ea, după o ezitare puțin perceptibilă. Dar sunt dezolată că te fac să te agiți atât pentru mine.

— Să nu mai vorbim despre asta, te rog!

El s-a abținut să-i spună că plătise un enorm supliment la prețul biletelor, prin intermediul portarului reușind să obțină o lojă în ultimul moment.

— Iar astăzi ne vom menaja, ca să fii proaspătă și bine dispusă diseară.

Amândoi s-au retras apoi pentru a se odihni, în timp ce cerul se acoperea de nori, iar un vânt glaciar bătea pe străzi. Cu toate acestea, după ce i-a dat instrucțiuni lui Arturo să se întoarcă în aceeași zi la Schwansee, Moray a ieșit, fără a-i spune nimic lui Kathy. La sugestia lui, au cinat mai devreme în salon: doar un castron de supă de broască țestoasă, o omletă cu mirodenii și cu cartofi Pont-Neuf, un pește Melba și cafea; o cină lejeră, dar excelentă.

După ce au terminat de mâncat, David s-a ridicat:

— Este cu siguranță supărător, draga mea puritană, dar pentru a merge la Operă în seara asta, va trebui să ne îmbrăcăm puțin. Din fericire, îți cunosc talia și vei găsi tot ce-ți trebuie în camera ta. I-am spus simpaticei Anna să pregătească tot de ce ai nevoie.

Punându-i amical o mână pe umăr, s-a aplecat spre ea, spunându-i cu aerul lui cel mai cuceritor:

— Ți-o cer să o faci... pentru mine.

Fredonând cu jumătate de glas aria din *Madame Butterfly*, David a început prin a se rade cu un aparat electric, apoi imediat a intrat într-o baie fierbinte, urmată de un duș călduț, s-a masat energic și s-a pudrat cu talc. Cameristul îi pregătise deja întreaga ținută de seară, cu butonii de onix și diamant puși la cămașa proaspăt scrobită, cu șosetele de mătase neagră, cu pantofii de lac desfăcuți la șireturi, alături de fotoliu. Nici Arturo n-ar fi făcut mai bine întreaga operațiune; acest lucru merita un bacșiș gras.

În sfârșit, a fost gata. O ultimă perie trecută pe la

tâmple, – slavă Domnului, nu-i căzuse părul! – puțină apă de Muguet au completat tabloul pe care-l studia cu atenție în oglindă. Întotdeauna fusese avantajat de îmbrăcăminte, – nimeni nu putea rivaliza cu Caraceni în materie de croială – iar în acea seară, cu toată modestia, se descoperea frumos, distins și tonic de tânăr. Părăsindu-și camera, a intrat în salon.

Kathy nu l-a lăsat să aștepte. Ușa ei s-a deschis aproape imediat și tânăra a înaintat lent spre el, îmbrăcată în rochia verde pe care el i-o alesese și, spre marea bucurie a lui David, purtând la gât minunatul colier de smaralde care se potrivea atât de bine cu întreaga toaletă.

Moray și-a pierdut răsuflarea, în timp ce, la fel de lent, cu ochii lăsați și cu obrajii înroșiți, tânăra a înaintat încă puțin pentru a se opri exact în fața lui. Dacă el o găsise fermecătoare în acel taior la Edimbourg, cum ar fi putut descrie ceea ce avea acum în față?

— Kathy, știu că nu-ți place, dar asta mă depășește, trebuie să-ți spun: Ești de o frumusețe incomparabilă!

Niciodată în viața lui nu mai fusese atât de sincer. Acea tinerețe, acea prospețime, acea carnație caldă, reflexele de auriu roșiatic ale părului... Incontestabil, era efectul acelui verde care-i venea atât de bine. Și ce-ar fi fost dacă ar fi reușit să procure o rochie asemănătoare de la Dior sau de la Balenciaga!

Dar ea aproape tremura și și-a umezit puțin buzele:

— Este o rochie splendidă, a spus cu o voce nesigură. Și... totuși mi-ai cumpărat colierul.

— Doar pentru că se potrivea cu rochia, a spus el vesel, pentru a destinde atmosfera. Câteva pietre verzi, nimic mai mult...

— Nu. Anna le-a admirat și mi-a spus că sunt smaralde.

— Ei bine, sper ca însoțitorul tău să aibă destulă prestanță pentru a le însoți.

Ea s-a uitat la el, apoi și-a ferit privirea:

— Nu aș fi crezut niciodată că ar putea exista un om ca tine.

A observat cum încerca ea să-și găsească cuvintele, cu o stângăcie neobișnuită:

— Nu... Nu ai aerul că ai aparține acestei lumi.

— Cu toate acestea sper să mai rămân cât mai mult timp în sânul ei. Și acum, să mergem. Spiritul tău democratic va fi satisfăcut: Arturo s-a întors la Schwansee, iar noi vom fi obligați să luăm un taxi.

— Va trebui să-mi pun mănușile astea? a întrebat ea, cu nervozitate, în timp ce coborau cu ascensorul. Au aerul de a fi atât de lungi...

— Pune-le sau păstrează-le în mână, cum îți place, draga mea Kathy, nu are absolut nicio importanță. Perfecțiunea nu mai poate fi ameliorată.

Portarul, cu toate că a fost puțin șocat văzându-i că nu mai au Rolls-ul pentru a se deplasa, mai ales astfel îmbrăcați, le-a făcut rost repede de un taxi. Câteva minute mai târziu, ajungeau la Operă, traversau înghesuiala din foaier și au fost conduși la loja pe care David o procurase la primul balcon. Acolo, în acea mică despărțitură roșie, care nu era decât pentru ei și unde a regăsit un fel de intimitate, Kathy s-a destins și a început să privească scena și în sală, cu un interes crescând. În acest timp, David, așezat lejer ceva mai în spate și privind cu sprâncenele încruntate pe deasupra umărului tinerei, avea plăcuta impresie a unei reproduceri a celebrului tablou pictat de Renoir pe aceeași temă, tablou pe care, din fericire, nu avusese posibilitatea să-l achiziționeze, dar pe care îl admirase întotdeauna.

— Toate acestea sunt, bineînțeles, reconstruite după război, a explicat el. Parcă prea mult alb și poate prea strălucitor, – vienezii au tendința de a abuza de cristaluri – cu toate acestea destul de drăguț.

— Da, da, a încuviințat ea fără nicio rezervă.

— Și, cum poți vedea, fiecare s-a îmbrăcat de sărbătoare în onoarea lui Tebaldi. De fapt, pentru că ea va cânta în italienește, va fi mai bine să-ți dau câteva idei despre intrigă. Povestea începe la Nagasaki, în Japonia, unde Pinkerton, ofițer al marinei americane, este pe punctul de a se căsători cu încântătoarea japoneză Cio-Cio-San...

Rezumându-i întreaga istorie, el a încheiat:

— Foarte sentimental, cum poți să-ți dai singură seama. Departe de a fi o mare operă, este chiar una dintre cele minore ale lui Pucini, *Madame Butterfly* rămâne fără discuție extrem de emoționantă.

Nici nu terminase bine să tragă concluzii la ceea ce spusese, când aplauze furtunoase au salutat sosirea dirijorului Karajan. Luminile s-au stins pe rând, a început uvertura, apoi cortina s-a ridicat încet, lăsând să se vadă un interior japonez de o extremă delicatețe.

Moray văzuse deja de două ori această operă la Metropolitan la New York, unde de-a lungul multor ani fusese abonat și unde, de mai multe ori, o ascultase pe Tebaldi cântând. În timp ce s-a asigurat că celebra divă era în voce, și-a putut îndrepta atenția asupra însoțitoarei sale și a observat, cu o secretă și curioasă delectare, cum expresia feței ei se lumina sau se întuneca.

Kathy părea la început puțin derutată de limba în care se cânta și de straniul decor oriental al scenei, dar încet, încet a fost captivată pe de-a întregul. Frumosul Pinkerton – pe care David îl găsise întotdeauna exasperant – îi inspira o vizibilă repulsie. Putea citi pe fața ei simpatia pe care o încerca față de Cio-Cio-San și presentimentul dramei iminente. În timp ce cădea cortina, la sfârșitul primului act, ea a exclamat, întorcându-se spre Moray, cu obrajii în flăcări:

— Ce om abject! Se simte imediat că este nedemn de cea mai mică încredere!

— Fără îndoială că este vanitos și egoist, a acceptat David, dar de ce să-l detești chiar atât de tare?

Ea și-a coborât privirea, parcă pentru a reflecta mai bine, apoi a spus:

— Mi se pare că singurul lucru pe care-l face este să se gândească la el, fără să se mai îngrijească și de alții.

Moray nu se îndoia că însoțitoarea sa va fi impresionată, chiar mai mult decât în primul act, de cel de-al doilea, care se deschide într-o notă de tandră tristețe, lăsând să se întrevadă speranța. Prin urmare a evitat să o privească, pentru că se simțea indiscret asistând ca un spion la expansiunea aceasta emoțională.

Dar, spre sfârșitul actului, când penumbra a învăluit scena și când Cio-Cio-San a aprins lumânarea în apropierea ușii pentru a-și începe veghea, când a început obsedanta muzică a cunoscutei arii *Un bel di*, el a aruncat o privire spre însoțitoarea sa și a observat că obrajii îi erau scăldați în lacrimi.

— Dragă Kathy, a murmurat el aplecându-se spre ea. Dacă te impresionează prea tare, putem pleca...

— Nu, nu, a protestat ea cu o voce înăbușită. Este trist, dar atât de frumos! Și vreau să văd ce se va întâmpla. Doar împrumută-mi batista ta, pentru că a mea este umedă. Mulțumesc, dragul meu David... ești tot timpul atât de atent... Gândește-te că un om poate fi atât de nemernic, atât de inuman!

Vocea îi tremura, dar a reușit cu toate acestea să se stăpânească. Pe timpul celui de-al treilea act, care se desfășura într-un patetism crescând până la deznodământul cunoscut, ea și-a păstrat controlul nervilor. În timp ce cădea cortina și David a riscat să o privească din nou, Kathy nu mai plângea, dar își lăsase capul în jos, ca și când ar fi fost la capătul puterilor.

Au părăsit sala și, încă sub puternica influență a emoțiilor, Kathy nu a scos niciun cuvânt până nu s-au instalat într-un taxi. Abia atunci a spus, cu o voce sugrumată:

— Nu voi uita această seară niciodată... niciodată!

— Cunoscându-ți sensibilitatea, a declarat el căutându-și cuvintele, sper că te-a impresionat plăcut...

— Da! Bineînțeles... Iar ceea ce m-a mulțumit și mai mult a fost că am petrecut împreună această seară, dragă David.

Nu a mai continuat, dar a fost suficient pentru ca David să ghicească, în spatele vibrațiilor nervilor încă întinși, un elan dulce care o împingea spre el. În liniște, cu o delicatețe extremă, el a luat mâna mică a lui Kathy în a sa.

Fata nu și-a retras mâna, dar și-a dat seama că până atunci nu mai simțise niciodată ceva asemănător. Cu siguranță, i se mai făcuse curte. În timp ce urma cursurile de infirmieră, un student la medicină se

îndrăgostise de ea, dar iubirea acestuia nu o împărtășise. La Crăciun, anul trecut, tânărul asistent de la spital a vrut să o sărute sub vâsc, dar ea a întors capul, iar el nu a putut să o atingă decât lângă urechea stângă. Amănuntul l-a lăsat indiferent și, mai târziu, când a invitat-o la balul de Anul Nou, ea l-a refuzat. N-au mai interesat-o tinerii băieți, împărtășind în privința lor opinia mamei sale, atâta timp cât încă nu și-o făcuse pe a sa: Erau lăudăroși, insolenți și nu se putea avea în ei nici cea mai mică încredere.

Dar David nu era deloc așa, chiar avea calități absolut contrare. Maturitatea lui avea ceva liniștitor, protector, lucru la care a fost sensibilă încă de la început.

Când au ajuns la hotel, el încă îi mai ținea mâna în mâna sa. Liftierul de noapte dormea pe jumătate și i-a dus la etajul lor fără a le acorda vreo atenție.

Pe culoar, David s-a oprit în fața ușii salonului și a simțit bătăile inimii ei accelerându-se, ca și bătăile propriei inimi.

— Am cerut să ni se aducă cacao caldă... Asta te va remonta, Kathy.

— Nu... Întorcându-se pe jumătate, ea a lăsat capul în jos. Nu vreau nimic... Mulțumesc...

— Ești încă extrem de impresionată. Nu pot să te las așa...

A condus-o tandru în salon, unde, așa cum comandase, un termos, fructe și sandvișuri așteptau pe masă, toate acoperite cu un șervet. Camera nu era luminată decât de un lampadar care-și împrăștia discret lumina pe covor, lăsând în umbră atât pereții cât și figurile lor.

— Dragă Kathy... Ce aș putea face pentru tine?

Continuând să nu-l privească, ea a răspuns cu o voce înăbușită:

— Mâine dimineață voi fi din nou bine.

— Dar este aproape dimineață, a constatat el cu căldură, în timp ce-și simțea sângele pulsând puternic în urechi, și nu te simți bine. Ce se întâmplă?

— Nimic... nimic... Nu pot explica... Mă simt pierdută... Niciodată până acum nu m-am simțit atât de fericită... și tristă în același timp.

— Dar cum te poți simți pierdută când ești alături de mine?

— Da, da, bineînțeles... Acel oribil om m-a făcut să văd întreaga diferență care... despre asta-i vorba. Ești atât de...

S-a întrerupt brusc, în timp ce lacrimile au început din nou să-i curgă pe obraji. Ea și-a lăsat capul în jos, dar, punându-i două degete sub barbă, el i-a ridicat fața scaldată în lacrimi până când privirile lor s-au regăsit.

— Kathy dragă, a murmurat el cu un accent de infinită tandrețe. Sunt îndrăgostit de tine. Și cred că și tu mă iubești.

Aplecându-se, el a sărutat buzele fragede, lipsite de orice machiaj – avea oroare de farduri – și cărora sarea lacrimilor le dădea o savoare delicioasă. În clipa următoare, cu un suspin convulsiv, ea i s-a aruncat în brațe, punându-și obrazul umed pe cămașa lui.

— David... dragă David!

Dar asta a durat foarte puțin și, cu un strigăt, ea s-a îndepărtat:

— Nu, nu... este inutil... Ar fi trebuit să pricep de la început.

— De ce, Kathy? Doar ne iubim...

— Cum ai putea să mă iubești când știi că ne vor despărți cinci mii de mile? Nu vom face altceva decât să suferim... Simt deja cum mi se rupe inima...

— Dar ai putea rămâne, Kathy...

— Nu... este imposibil...

El o prinsese de mână pentru a o împiedica să părăsească încăperea și, încercând în continuare să scape, ca o pasăre captivă, ea a continuat:

— Trebuie să plec. Toată viața mea s-a îndreptat spre acest lucru... Din acest motiv am făcut cursul de infirmiere... am căpătat experiență la Dalhaven. Nu m-am gândit la nimic altceva. Acolo este nevoie de mine... Unchiul Willie contează pe prezența mea... Și, în plus, înainte de a muri, i-am promis mamei să plec și nu vreau să-mi calc promisiunea...

— Nu pleca, Kathy, a implorat-o el. Pentru numele lui Dumnezeu, nu pleca!

— În numele lui Dumnezeu, va trebui să plec. Pentru dragostea noastră!

El a rămas să contemple cu durere ușa pe care ea a închis-o în urma ei. Rezistând dorinței de a o urma, a făcut o sută de pași prin cameră, sub imperiul unei agitații intense. Dar amintirea sărutului, care-i persista încă pe buze, îi diminua puțin câte puțin tristețea și nu a mai rămas în el decât cu fericirea. Îl iubea din toată inima! Asta era sigur, indubitabil, și nimic altceva nu mai avea importanță. Mai existau obstacole, dar va reuși să le sară. Va reuși să o convingă să rămână. Orice altă ipoteză ar fi fost de neconceput. Cu indiferent ce preț, Kathy va fi a lui.

Dintr-o dată s-a simțit plin de vigoare, de forță, plin de iubire. Și foarte înflăcărat. În timp ce privirea i se plimba pe deasupra delicateselor puse pe masă, și-a dat seama că au trecut multe ore de la cină... o cină foarte lejeră. Așezându-se, s-a servit cu cacao, pe care termosul o păstrase fierbinte, a desfăcut un șervet și a luat un sandvici. Ah! era cu icre negre... și erau chiar icre din Beluga!

Distrat, dar cu poftă, a făcut onoare tuturor bucatelor.

CAPITOLUL XXIX

Moray prevestise că va ninge în Elveția și, parcă pentru a fi confirmată infaibilitatea prezumțiilor sale, la Schwansee i-a întâmpinat zăpada. O zăpadă care, căzând de dimineață devreme, avusese timp să înghețe bocnă, iar acum scânteia sub cerul de culoarea cobaltului.

Trecuse aproape o săptămână de când se aflau la Schwansee, păstrând cu strictețe acordul pe care Kathy îl obligase pe David să-l accepte, ca o condiție a venirii ei la vilă. Într-un efort disperat de a schimba hotărârea tinerei fete, Moray readusese în prim plan calmul și simplitatea. Arturo și Elena au fost invitați să-și modereze demonstrațiile teatrale, chiar să facă dovada unei anumite gravități; o hrană chibzuită și lipsită de orice pretenții era servită la masă în absența totală a formalismelor.

Încercând să o facă sensibilă la frumusețea regiunii, David se plimba în fiecare după amiază cu tânăra fată. Plimbări în cea mai mare parte tăcute, care-i duceau spre poalele Alpilor înzăpeziți, înroșiți de apusul soarelui. Seara, se așezau în bibliotecă, de o parte și de cealaltă a șemineului, unde ardea un foc zdravăn, și, obosit mai puțin din cauza plimbărilor și mai mult din cauza stării de constrângere permanentă, David alcătuia un program de concerte, selectând discuri cu muzică de Bach, Haendel și Mozart, discuri pe care le punea pe un pick-up stereofonic abil disimulat într-un secretair. Nimeni nu fusese anunțat de întoarcerea lui, nu primeau vizite, nu aveau nicio distracție, erau absolut singuri.

În circumstanțe normale, a trăi astfel ar fi fost absolut idilic. Dar nu se punea problema astfel, sub calmul său aparent David suferind de un atroce sentiment de frustrare și de înfrângere. Folosindu-și întreaga subtilitate și tot farmecul, el a făcut eforturi pentru a o determina pe Kathy să renunțe la proiectul ei, dar eșuase. Iar timpul se scurgea cu repeziciune; în trei zile Willie urma să fie acolo.

O asemenea lipsă de flexibilitate la o ființă atât de tânără și lipsită de experiență rămânea pentru Moray o sursă nu doar de tortură, dar și de stupefacție. N-ar fi fost așa dacă ea nu l-ar fi iubit deloc. Dar, de-a lungul zilelor, el și-a dat seama că și ea suferea din cauza faptului că trebuia fără încetare să-și înfrâneze cele mai naturale elanuri. Atunci când lui David i se întâmpla să-i atingă mâna când îi dădea un platou cu mâncare, el devenea conștient de emoția puternică pe care această atingere o provoca în ea. Și de foarte multe ori, atunci când ea nu se credea observată, el îi surprinsese privirile pline de tristețe fixate asupra lui.

Într-o dimineață, cu toate că orice vizită era proscrisă, Moray a decis să-i prezinte lui Kathy pe cei doi mici amici ai lui, copiii paznicului de la debarcader. Hans și Suzy au fost convocați la vilă, îmbuibați cu prăjituri și oranjadă, după care au ieșit toți patru în grădină pentru a face un om de zăpadă din troienele care s-au adunat în jurul trunchiului gros al arborelui lui Iuda. Sub coroana deasă,

acea zăpadă a rămas moale, maleabilă și, pentru a-i tenta pe copii să urce până acolo, David a luat cu el și leagănul pe care-l instalase pentru ei în vara precedentă. Cu obrajii roșii, cu ochii scânteietori, puștii se amuzau de minune și, privindu-i, Moray a întrebat-o pe Kathy:

— Nu ți-ar place să ai niște copii ca ei?

Ea s-a înroșit, apoi a devenit palidă, ca și cum ar fi primit o lovitură puternică, dar, fără a răspunde la întrebare, a spus:

— Sunt minunați... atât de spontani, atât de naturali!

De ce... de ce... de ce refuza ea iubirea pe care i-o putea da el, pe care i-ar fi putut-o da copiii și toate avantajele averii și poziției lui sociale? Ce putea cântări mai greu în balanță față de toate acestea?

În aceeași după amiază, în timp ce-și făcea plimbarea de-a lungul zonei preferate de la Riesenthal, Moray nu a încetat să-și pună această întrebare descurajatoare. Și, trecând peste ceea ce conveniseră, nu s-a mai putut abține mult timp:

— Dragă Kathy, n-am nicio intenție să redeschid rănile noastre, dar cred că o lămurire ar ajuta la... vindecarea alor mele; măcar dacă aș putea să înțeleg care sunt mobilele. Pleci în primul rând pentru că ai promis să o faci?

— În parte pentru asta, da, a răspuns ea, continuând să meargă cu capul lăsat. Dar și din alt motiv.

— Care?

— Ți-am mai spus... din cauza a ceea ce cred eu că se așteaptă din partea noastră. Trăim într-o epocă teribilă, David. Se pare că ne îndreptăm spre un fel de autodistrugere, atât din punct de vedere moral cât și fizic. În străfundul ființei noastre suntem cu toți înfricoșați, dar lumea continuă cu toate acestea să se îndepărteze de Dumnezeu. Nu vom avea scăpare decât dacă fiecare dintre noi își va da silința să se îndrepte, fiecare după posibilități, oricât de slabe ar fi ele. Nu sunt inteligentă, Dumnezeu știe, dar ceea ce spune unchiul Willie este absolut evident... Trebuie să demonstrăm că dragostea este mult mai tare decât dușmănia... să demonstrăm că curajul, altruismul și mai presus de toate

mila sunt capabile să înfrângă egoismul, forța brutală și frica.

David nu se mai gândea la starea lumii decât pentru a-și spune că o duce mai bine decât el. Cu toate acestea, nu s-a lăsat impresionat... Și cine n-ar fi fost sensibil la atâta fervoare ingenuă?

— Asta este deci... din cauza concepției tale despre datorie te condamni la o viață de privațiuni și de mizerie?

— De mizerie? a protestat ea, ridicând repede capul. Îți poți imagina ce satisfacție, ce recompensă îți poate aduce o asemenea viață?

— O viață plină de renunțări.

— Este unicul mod în care s-ar putea supraviețui, mai ales în prezent.

— Doar nu vorbești serios!

— Ba da. N-am fost niciodată mai serioasă. Așteaptă doar să-l vezi pe unchiul Willie. El a cunoscut boala și ceea ce tu numești o existență penibilă, cu toate acestea este omul cel mai fericit din lume!

Moray a rămas tăcut. Toate acestea îl depășeau, nu cadrau absolut deloc cu concepția sa asupra existenței. Ar putea el să fie cu adevărat fericit „făcând bine" într-un colț uitat dintr-o țară pierdută? Își punea această întrebare, într-o stare de agitație crescândă.

— Și este chiar mai mult decât fericit, a urmat Kathy cu căldură, în ciuda greutăților pe care le întâmpina pentru a-și explica gândurile. Mai există acea mulțumire, liniștea spiritului, o senzație de desăvârșire, pe care nu o întâlnești niciodată atunci când te gândești doar la tine însuți, alergând fără încetare după plăceri, fără a vrea să iei în seamă agonia celorlalți. Iar acestea sunt lucruri care nu se pot cumpăra... Dar dacă faci un lucru cu adevărat bine, ceva de care să profite alții... oamenii care au nevoie... Oh! nu știu să explic, dar cu siguranță înțelegi ceea ce vreau să spun.

S-a întrerupt, apoi a continuat:

— Dacă ai fi rămas medic, poate ai fi înțeles... și cred – iartă-mă că ți-o spun, David – cred că ai fi fost mult mai fericit.

El rămânea în continuare tăcut, mușcându-și buza și săpând cu vârful metalic al bocancului în zăpada înghețată, tasată de trecerea mașinilor. Ea enunțase, cu naivitate, un vechi clișeu umanitar. Cu toate astea, nu exista și un sâmbure de adevăr în ceea ce spunea? Ce-i adusese acea abundență de bunuri materiale dacă nu doar tristețea inimii, insatisfacție, regrete fără număr, ca și o seamă de complexe care-l duseseră nu o singură dată până la limita unei depresii nervoase.

Compătimindu-se singur, Moray a spus, cuprins de elan:

— Dragă Kathy, am vrut întotdeauna să fiu bun și să fac celorlalți bine, dar circumstanțele au fost mai presus de mine!

— Ești un om bun, a spus ea cu gravitate. Asta se vede fără a fi nevoie să fii privit. Dar ceea ce ai nevoie este să ți se ofere ocazia de a-ți demonstra singur acest lucru.

— Crezi sincer asta?

— Din toată inima.

— Dumnezeule, Kathy... dacă ai știi ce înseamnă întreaga mea viață, ce am putut îndura până când... da, până când te-am întâlnit...

Apoi a urmat cu o emoție crescândă:

— Încă foarte tânăr, în India, am fost prins în capcană... da, nu există un alt cuvânt... în capcana unei căsătorii dezastruoase și apoi ani de zile am muncit în America, cu tot ce s-ar putea numi rutină materialistă... o constantă nevoie de a merge fără încetare mai departe, mai sus, în găsirea averii și a puterii... Am fost tentat să găsesc un refugiu în artă, dar acesta nu a fost decât un refugiu momentan și nu am cunoscut niciodată satisfacția veritabilă, cu toate ca am vrut să mă conving singur de contrariu. Toate se trag de la copilăria tristă pe care am avut-o. Mi s-a spus... îmi dau seama, s-a grăbit el să se corecteze pentru a nu aduce vorba despre Wilenski, că actuala mea condiție decurge din anii aceia ai tinereții în care nu am avut pe nimeni... decât pe mine.

— Tot ceea ce-mi spui mă convinge și mai mult că ai fi capabil de lucruri mărețe.

El era mult prea emoționat pentru a-i răspunde și astfel au continuat să meargă în tăcere. Dar cuvintele lui Kathy îi vibrau în cap și simțea că ea va avea dreptate... Încă avea în el forța necesară pentru a înfăptui lucruri importante. Cum ar fi spus cineva, nu trebuia decât să treacă de la vis la fapte.

David și-a amintit dintr-o dată ultimul sfat pe care l-a primit de la Wilenski atunci când a părăsit New York-ul pentru totdeauna: „Atunci când vei ajunge acolo, pentru numele lui Dumnezeu, găsește-ți o ocupație care să aline suferința, ceva care să te facă să te îngrijești de alții, iar acest lucru te va vindeca pe tine.” De ce ignorase, de ce aproape uitase acest sfat? A trebuit să intervină Kathy pentru a i-l reaminti. Drăgălășenia și bunătatea ei, puritatea sufletească – nu, nu putea da înapoi în fața acestei fraze – au acționat inconștient asupra lui, îl afectaseră fără să-și dea seama. De altfel, cum ar fi putut să nu se întâmple așa?

Era pe punctul de a scoate câteva cuvinte când, ridicându-și privirea, a văzut că ajunseseră la o cabană de munte unde, în timpul unei alte plimbări, s-au oprit pentru a bea o cafea. O cafea proastă, dar care avusese meritul de a fi fierbinte, iar Kathy a dat impresia că o apreciază. De altfel, țăranca care ținea cabana, cu jupa prinsă pe fusta reiată, era deja afară pentru a-i întâmpina. S-au așezat pe teresa de scândură, în frigul luminat de soare, și unul și celălalt conștienți că sunt angrenați într-un lucru pe cât de important pe atât de inevitabil. David a început să bată cu nervozitate cu degetele în masă, a băut puțină cafea și a vărsat puțină pe farfurioară pentru că-i tremura mâna. A spus brusc:

— Sunt de acord, Kathy, că viața fiecăruia dintre noi trebuie să se îndrepte spre un țel nobil. Speram că am găsit acest scop ocupându-mă de tine..., dar am sentimentul că mi se cere prea mult.

— Despre ce-i vorba, David?

— Nu ghicești? Am devenit conștient de acest lucru din cauza ta, nu numai datorită cuvintelor, ci și prin simpla ta prezență. Kathy, a întrebat el cu o voce surdă, plină de vibrații, lăsând la o parte orice alte considerații, îți

dorești să mă ai alături de tine?

Ea și-a ridicat impresionată privirile:

— De ce mă întrebi, David? Dintr-o dată rușinată, și-a ferit privirea, murmurând: Da, David... Oh! da... Aș dori atât de mult să vii cu mine!

În sfârșit fusese constrânsă să spună ceea ce până atunci ferecase într-un ungher al sufletului! David a privit-o tăcut, fix, înțelegând că de-a lungul acestor ultime zile de încercări, el dorise să i se spună acest lucru.

Dar a vrut să obțină mai mult din partea ei:

— Îți dorești să fac această călătorie împreună cu tine?

— Nu, nu... Vreau să rămâi cu mine acolo! a rectificat ea cu o voce febrilă. Ca medic, ne-ai fi de cel mai mare ajutor. Unchiul Willie intenționează să facă un mic spital lângă orfelinatul lui. Acolo ți-ai putea găsi vocația pentru care ai fost făcut, aceea pe care tu ai căutat-o în confuzia care te-a înconjurat. Și vom fi împreună... împreună... Fericiți!

— Pentru a fi cu tine, Kathy, aș fi gata să-mi dau și brațul drept. Dar reflectă puțin la schimbările pe care le presupune acest lucru... Chiar dacă n-ar fi vorba decât despre modul meu de viață. În plus, este foarte mult timp de când nu am mai profesat...

— Îți vei intra în mână foarte repede... Doar ești atât de inteligent! Cât despre viața de acolo, te vei obișnui cu ea...

— Da, dragă Kathy, dar mai există și alte dificultăți, a reluat el, împins de dorința de a o vedea insistând. Nu numai din punctul de vedere al întreprinderilor comerciale de care răspund și care reclamă multă atenție... Dar mai intervine și faptul că nu am niciun sentiment religios.

— Munca pe care o vei îndeplini este cea mai bună religie și, cu timpul, David, vei descoperi semnificația Grației Divine... Oh! Nu știu deloc să vorbesc despre asemenea lucruri... Când încerc să le traduc în cuvinte, nu reușesc decât foarte prost, dar inima mea este pătrunsă de realitatea lor. Și același lucru se va întâmpla și cu tine... doar dacă vei veni.

Mâinile lor s-au întâlnit. A lui Kathy era înghețată, o mână de marmură, iar el a strâns-o în a sa pentru a i-o încălzi. Niciodată nu s-a simțit atât de apropiat de tânăra fată. Parcă chiar sufletul lui Kathy vibra în el.

Sosirea țărăncii a întrerupt acel moment incomparabil. Cum el o privea parcă fără a o vedea, ea i-a arătat cerul, spre nord, spunându-i:

— Es wird Schnee kommen. Schau diese Wolken. Es ist besser Sie zurück zu Schwansee gehen.

Revenit cu picioarele pe pământ, Moray a spus, răspunzând privirilor întrebătoare aruncate de Kathy:

— Ne sfătuiește să ne întoarcem acasă. S-a anunțat ninsoare pentru astăzi, iar cerul începe să se acopere cu nori.

A plătit imediat, lăsând un bacșiș mare, apoi au plecat, fără a mai schimba vreun cuvânt, pentru că David era profund pierdut în gândurile sale. Soarele apunea repede în spatele munților, părând o mare portocală roșiatică, iar afară începuse să se întunece.

În mai puțin de o oră au ajuns la nivelul lacului și, crezând că brusca scădere a temperaturii o afectează pe Kathy, David a vrut să traverseze șoseaua care tăia drumul spre Schwansee, când un MG roșu a trecut prin fața lor, a încetinit imediat, a ezitat, apoi, cu mult zgomot, s-a întors în dreptul lor.

— Hello, hello, hello! a strigat o voce plină de efuziune. Mi s-a părut mie că, în trecere, te recunosc, dragă prietene...

Deranjat din meditația sa, Moray a recunoscut fără nicio plăcere, canadiana cu nasturi aurii a lui Archie Stench. Aplecat pe portiera mașinii sale decapotabile, surâzând larg, Stench ținea o mână întinsă, pe care David nu a putut face altfel decât să o strângă, forțându-se să fie amabil. Toată nobila gravitate a acelei după amieze se risipise în vânt.

— Ți-o prezint pe domnișoara Urquhart, fata unei vechi prietene, a spus el vioi, văzând o bănuială aprinzându-se în privirile lui Stench. Unchiul ei, care este misionar în Africa Centrală, trebuie să ni se alăture peste două zile.

— Teribil de interesant! a spus Archie apăsând pe

ultimul cuvânt. Vine să vi se alăture aici?

— Da, a încuviințat cu răceală David. Îmi va face o scurtă vizită.

— Mi-ar place mult să-l întâlnesc. Africa este la ordinea zilei... Acum sunt răscoale în Congo. Și vă place aici, domnișoară Urquhart? Presupun că stați la Moray...

— Da, a spus Kathy, răspunzând astfel la ambele întrebări, dar va trebui să plec curând.

— Cel puțin presupun că nu în Africa Neagră! a spus Stench râzând.

— Ba tocmai acolo.

— Dumnezeule! a exclamat Stench cu o voce pătrunzătoare. Serios? Parcă am fi într-un roman... Și dumneata ești misionară? Cu riscul vieții, etc...?

Moray a fost contrariat să o vadă pe Kathy surâzând, ca și cum nu ar fi supărat-o deloc insistențele ziaristului.

— Sunt infirmieră, i-a explicat ea, și mă duc acolo pentru a-l ajuta pe unchiul meu... care va deschide un spital la Kwibu... la frontiera cu Angola.

— Ei bine, iată un lucru admirabil! s-a înflăcărat Stench. În timp ce toată lumea fuge din colțul acela de lume, voi mergeți acolo. Întreaga națiune ar trebui să fie informată. Noi, ceilalți, britanicii, trebuie să facem ca drapelul nostru să fluture foarte sus. Voi trece să vă fac o scurtă vizită după ce va sosi unchiul dumneavoastră. David îmi va oferi ceva de băut, în amintirea vremurilor bune pe care le-am trăit împreună, nu-i așa? Acestea fiind zise, am dispărut. Sunt așteptat la Pestalozzi, unde le-am promis copiilor o ședință de prestidigitație. Asta înseamnă o sută douăzeci de kilometri dus-întors, dar puștii aceia sunt atât de drăguți încât nu am inima să-i refuz. A fost o plăcere să vă cunosc, domnișoară Urquhart... Salut, bătrâne! Sunt încântat că te-ai întors!

Înainte de a pleca, Archie a mai spus:

— Atunci, pe curând, nu? Voi da un telefon...

— Are un aer atât de drăguț, a spus Kathy cu un ton detașat, în timp ce traversau șoseaua. Este frumos din partea lui că se agită atât pentru a distra copiii.

— Da, talentele lui de prestidigitator sunt deseori puse în valoare. Dar este puțin cam îngâmfat. Și Moray a

continuat ca și când acea remarcă explica totul și, din tonul folosit, răzbătea datoria de a-l condamna: Este corespondentul de la *Daily Echo*.

Această întâlnire nu putea fi mai inoportună decât a fost. Atunci când David avea de luat decizii de o atât de mare importanță, în cel mult o jumătate de oră tot cantonul ar fi fost informat că se întorsese în compania lui Kathy.

Ca un făcut, nici nu au ajuns bine la vilă și, în timp ce li se servea ceaiul, a sunat telefonul.

— Dă-mi legătura în birou, i-a spus David lui Arturo, apoi a adăugat: Scuză-mă câteva clipe, dragă Kathy. Prietenul Stench nu a pierdut timpul...

Ajuns în birou, a oprit combina muzicală și a apăsat pe butonul roșu cu un sentiment de agasare care a fost repede confirmat, atunci când vocea de contraalto a doamnei von Altishofer s-a făcut auzită la celălalt capăt al firului:

— Bine ai revenit printre noi, dragă prietene! Tocmai am aflat că te-ai întors. De ce nu m-ai prevenit? Și asta după ce nu te-am mai văzut de atâta vreme! Ne-ai lipsit mult, știai? Toată lumea de aici vorbește despre misterioasa ta dispariție care s-a prelungit... În sfârșit, acum ești aici! Când voi putea veni să fac cunoștință cu această minunată tânără gata să se întoarce cu destinația Africa Neagră?

Introducerea a fost extrem de dezagreabilă pentru David. Nu doar în ceea ce privea cuvintele doamnei von Altishofer, ci și tonul ei, chiar modul de pronunțare al cuvintelor englezești... Dregându-și vocea, el s-a lansat în explicații din care rezulta că absentase mai mult decât prevăzuse pentru că nu rezistase insistențelor persoanelor pe care le revăzuse după ani întregi.

— Părinții? s-a interesat ea politicoasă.

— Aproape, a răspuns el, păstrând ambiguitatea. Când și celălalt invitat al meu va sosi, sper că vei veni să-i cunoști pe amândoi...

— Da, dar înainte de asta, vino să bem un pahar împreună.

— Cu plăcere, dar am foarte multe de făcut după o

absență atât de îndelungată...

Privind pe fereastră, a văzut fulgii de zăpadă începând să cadă și a profitat de acest lucru pentru a schimba subiectul:

— Doamne! A început să ningă... Mă tem că anul acesta vom avea o iarnă timpurie...

— Posibil. În sfârșit, a răspuns ea cu un hohot discret de râs. Dar comunicarea dintre noi s-a redus la discuțiile despre starea vremii?

— Bineînțeles că nu! Voi face tot posibilul pentru a ne întâlni cât mai curând!

David a pus receptorul în furcă, încruntând sprâncenele, iritat din cauza acelei indiscreții... Nu, era nedrept. În ciuda tendinței sale tipic germanice de a vrea să-și conducă cu autoritate prietenii, doamna von Altishofer era o femeie absolut fermecătoare și tocmai el încurajase ceea ce considera acum drept o indiscreție.

Când a coborât din nou la parter, Moray a constatat cu dezamăgire că nu mai fusese așteptat de Kathy. Nici nu a mai apărut înainte de cină, și atunci el a observat că, pentru a-i face lui plăcere, se îmbrăcase cu rochia verde. Adânc mișcat, David și-a spus că nu poate exista în întreaga lume o altă femeie pentru el. A fost atât de emoționat de prezența lui Kathy încât, pe parcursul întregii seri, în ciuda eforturilor sale, nu a reușit să se comporte normal. A rămas obsedat de decizia pe care ar fi trebuit să o ia fără întârziere. După ce a ascultat câteva discuri, Kathy a înțeles cu siguranță că el preferă să rămână singur, pentru că, pretextând oboseala, nu a întârziat să se retragă.

CAPITOLUL XXX

După ce l-a părăsit, Moray a rămas mai multe minute să asculte cum tânăra fată se plimba nervoasă prin camera de deasupra lui, apoi s-a apucat să pună discurile în învelitorile lor și să le aranjeze în discotecă. Apoi s-a dus să întredeschidă una dintre cele trei ferestre înalte și prin ea a observat noaptea învăluind terasa. Zăpada nu încetase să cadă din timpul după amiezii și în prezent

acoperea întreaga grădină cu o mantie sub care totul părea fără viață. În liniștea aproape ireală nu se auzea altceva decât zgomotul înfundat al unui vapor cu aburi care încerca să-și găsească drumul prin ceața de pe lac și ușorul șuierat al vântului, care, cu toate că era slab, nu înceta să se întețească. Cu toate simțurile sale, Moray simțea cum se apropie furtuna și doar la câteva minute vântul s-a dezlănțuit violent, vâjâind împrejurul casei, făcând să fâlfâie perdelele și draperiile. Frigul s-a accentuat brusc, înghețând fulgii de zăpadă care continuau să cadă din ce în ce mai deși. Nevăzuți din cauza întunericului, dar făcându-se clar auziți, copacii au început un fandango demențial pe care, pentru plăcerea sa, David l-a comparat cu accentele dramatice din creația lui Berlioz.

Dar în acea seară se simțea prea agitat pentru Berlioz. S-a gândit mai repede la Wagner, la *Cavalcada Walkyriilor* de exemplu, mult mai apropiată de ceea ce simțea, dar nu a avut curajul de a asculta muzică. Gândurile îi erau îndreptate spre Kathy și spre decizia pe care trebuia să o ia.

Închizând fereastra, a tras și draperiile de satin roz căptușite, întrebându-se permanent dacă Kathy a adormit sau, ceea ce era mai posibil, furtuna o ținea trează. Și-o imagina întinsă în pat, ascultând în întuneric simfonia sălbatică care se dezlănțuise... Dacă s-ar duce la ea... Nu, asta nu era posibil! Dumnezeule! Nu mai putea sta locului... Trebuia să-și revină, să se calmeze!

Luând de pe raft o recentă biografie a lordului Curzon, s-a afundat într-un fotoliu. Dar nu a reușit să citească niciun rând, cu toate că-l admira pe lordul Curzon care-i servise în mod inconștient drept model. Atenția îi vagabonda în alte părți, iar cuvintele tipărite nu formau în fața ochilor decât o amestecătură lipsită de orice semnificație. Renunțând la citit, a aruncat o privire spre pendula de Tompion. Doar zece jumătate; era prea devreme pentru a se culca, n-ar fi reușit să adoarmă. Trecând prin salon, a început să meargă ca un leu în cușcă, cu capul lăsat, fără a arunca vreo privire spre tablourile care-l consolaseră de atâtea ori în trecut. I se

făcuse teribil de cald și cu greu și-a reținut primul impuls de a ieși pe terasa înzăpezită. A făcut totuși un compromis mergând la oficiu, unde a fixat mai jos termostatul încălzirii centrale. Niciun zgomot nu se auzea din bucătărie; Arturo și Elena se retrăseseră. Și ei, de la un timp, erau cuprinși de o anumită neliniște, ca și cum s-ar fi așteptat cu îngrijorare să li se anunțe o decizie gravă. Întorcându-se în salon, Moray a început să umble din nou agitat, apoi a făcut efortul de a rămâne imobil și de a privi în față problema care se punea.

Având în vedere că acum era definitiv convins de plecarea lui Kathy, practic nu avea de ales. Cu toate că refuzase cu încăpățânare să se lase convins, și-a dat seama că încă din prima clipă în care a văzut-o pe Kathy, la Markinch, urmarea era inevitabilă, ca și când ar fi fost dintotdeauna întipărită în destinul lui. Ceea ce, în prima fază îl făcuse să se întoarcă în Scoția fusese presanta necesitate de a-și schimba viața. Iar acum, mai presus de acea iubire minunată, Kathy îi oferea ocazia să o facă. Cum ar fi putut-o refuza? Kathy devenise pentru el o necesitate și dacă dintr-o ezitare sau din stupiditate ar fi pierdut-o, știa că i-ar fi fost imposibil să mai trăiască. Nu avusese parte de acea tristă experiență, de dureroasa eroare a tinereții sale, pentru a-i servi drept lecție? Trebuia să plece cu Kathy la Kwibu și să se consacre în întregime medicinei, ca și când ar fi îndeplinit adevărata sa chemare. De ce nu? Ar fi fost o operă magnifică și aspira cu sinceritate să devină acel om nou pe care Kathy dorea să-l facă din el. Și va reuși! Nu era nici prea târziu, nici imposibil... Și alții, înaintea lui și în aceeași manieră, își găsiseră adevăratul drum în viață...

— Voi pleca, a spus el dintr-o dată, cu voce tare. Pentru mine este singura scăpare.

Abia a pronunțat aceste cuvinte definitive că s-a și simțit eliberat, mai ușor, ca și când i s-ar fi ridicat o imensă greutate de pe umeri. Oare asta se putea numi convertire? Kathy îi vorbise despre Grația Divină și iată că dintr-o dată nu numai că-i înțelegea semnificația, dar o și simțea cuprinzându-l, învăluindu-l! Emanație dulce, izvor de lumină... Aceste cuvinte îi veneau pe buze în

timp ce, cu capul lăsat pe spate, profund și sincer emoționat, a cunoscut un intens moment de beatitudine, ca și cum, oricât de departe ar fi fost, ar fi întrezărit dintr-o dată Paradisul. Fusese prea mult timp cu picioarele pe pământ pentru a putea să se lanseze spre culmi. Nici măcar nu a încercat să se roage... Dar, mai târziu, poate că și acest lucru ar fi devenit posibil.

Încet, s-a destins. A constatat cu bucurie că decizia sa fusese luată, iar acest lucru s-a dovedit a fi extrem de ușor: a fost suficient să accepte adevărul și să uite de sine. De ce ezitase oare atâta timp, lăsând-o pe Kathy pradă unei dureroase incertitudini? Pentru că suferise, sărmanul copil... poate chiar mai mult decât el! Oare ar fi putut să se ducă să-i anunțe vestea cea bună, împiedicând astfel supliciul ca ea să mai petreacă ore întregi de chin așteptându-l să ia o decizie? Bineînțeles, avea toate motivele să o facă, dar simțea că a încălcat niște convenienețe... În sfârșit, cel puțin se va duce să se odihnească și o va face cu cugetul împăcat.

A mai rămas câteva minute nemișcat, apoi, stingând lumina, a urcat încet până în camera sa, încă sub influența acelei binecuvântate revelații, a făcut o baie fierbinte, apoi s-a pudrat cu talc, ca de obicei. După ce și-a pus pijamaua și s-a încălțat cu papucii din piele, și-a pus un halat și s-a așezat pe marginea patului. Voia să se culce, dar se simțea încă prea surescitat. Nu mai putea păstra vestea cea bună doar pentru el... Oare Kathy dormea? Dacă ea nu ar fi adormit, oare simpla milă creștinească nu-i poruncea să se ducă fără a mai aștepta niciun moment și să o pună la curent?

A ezitat, s-a sculat în picioare, a întredeschis ușa și a ascultat tăcerea de pe coridorul lung. Apoi, ținându-și răsuflarea, pe vârful picioarelor, fără ca nici cel mai mic scârțâit al parchetului să se audă, din cauza mochetei groase, s-a dus până la ușa lui Kathy.

Vântul continua să șuiere afară, făcând să se simtă și mai mult liniștea care domnea pe coridorul întunecat, atunci când David s-a oprit în fața celeilalte uși. Acolo, a intenționat să se întoarcă, dar, în final, simțind pulsațiile sângelui în urechi, a bătut încet cu degetul în ușă.

— Kathy, a murmurat el, te-ai trezit?

Un freamăt al așternutului în întuneric l-a lămurit, înainte ca tânăra să exclame surprinsă:

— David!

— Nu te alarma, dragă Kathy. Doar m-am gândit că furtuna te-a împiedicat să adormi. Și pentru că... Am ceva important să-ți spun!

Avansând cu grijă în întuneric, a ajuns aproape de pat, unde a îngenunchiat. Distingea foarte vag fața tinerei și, pe cearceaful alb, linia brațului ei gol pe care l-a atins ușor, într-un gest liniștitor.

— Kathy... dragă Kathy! Am luat o decizie... Trebuie să ți-o spun, fără a mai întârzia: plec cu tine.

— David! a spus ea din nou, totuși cu o blândețe emoționantă, din care el a simțit vibrând o bruscă bucurie. Oh, mulțumesc, David... îți mulțumesc din inimă!

— Nu ai fi vrut să vin... să vin așa și să te deranjez?

— Să nu vreau? Dragul meu, m-am consumat atât de mult în așteptarea acestor cuvinte pe care mi le-am dorit!

— Nu am vrut să te las încă o noapte pradă acestei incertitudini care ar fi putut să-ți prelungească insomnia... acum, că sunt aici, pot să mai rămân puțin pentru a sta împreună de vorbă?

— Da, da, bineînțeles... Oricum m-am trezit. Vrei să aprind lumina?

— Nu, draga mea... Acum te disting foarte bine.

— Și eu... Oh! a spus ea cu un lung suspin, cât de fericită sunt! Tocmai înainte ca tu să intri, pe jumătate visam... Știi ce?

— Spune-mi, draga mea.

— Visam că eram la Kwibu amândoi și unchiul meu Willie (ea a ezitat puțin, apoi și-a deschis inima)... unchiul meu Willie ne căsătorea în capela Misiunii!

— Asta se va și întâmpla, dragă Kathy!

Au rămas privindu-se fix, în timp ce inima i-a provocat lui David un spasm dureros. Apoi a început să mângâie ușor brațul fetei.

— Mă gândesc încă la viitorul nostru... a urmat ea cu o

voce visătoare... Un viitor minunat... Tu și cu mine... Împreună... pentru totdeauna.

Afară, vântul continua să se împletească cu ploaia care înlocuise ninsoarea și, brusc, a fulgerat puternic, apoi s-a auzit și tunetul, zgomot care i-a provocat lui Moray un frison.

— Dragă David, ți-e frig... Trebuie să te acoperi! Nu vreau să te îmbolnăvești!

David parcă avea un nod în gât, dar a reușit să spună, pe un ton foarte natural:

— Dacă mi-ai face puțin loc, m-aș putea întinde sub cuvertură... Mai avem atâtea lucruri să ne spunem!

În clipa următoare el s-a întins alături de ea. În semiobscuritate, a ridicat în același timp cu plapuma, ca din greșeală, și cuvertura și cearceaful care se găseau dedesubt. Pe pernă, fața lui Kathy era alături de a lui. La început ea s-a ținut atât de țeapănă și nemișcată încât părea că a încetat să respire, apoi a început să tremure, iar el s-a străduit mult să o liniștească.

— Draga mea, nu trebuie să-ți fie frică.

— Dar, David...

— Știi bine că te respect mai mult decât orice pe lume.

Foarte încet, ea s-a liniștit, s-a destins, în timp ce, prin cămașa de noapte, căldura trupului ei tânăr ajungea până la David. Afară se auzea ploaia bătând în rafale, iar tunetele erau amplificate de ecoul munților.. Întorcându-se ușor, Moray și-a pus buzele pe părul lui Kathy.

— David, este un lucru rău, a sfârșit ea prin a spune, cu o voce pierdută. Te rog, să nu facem ceva nepermis!

— Cum ar putea fi un lucru rău, draga mea? a ripostat el pe un ton convingător. În fața Cerului suntem deja o singură ființă!

— Da, David, dragul meu, dar să așteptăm, te rog...

— Nu mă iubești îndeajuns?

— Ba da... ba da... Te iubesc atât de mult încât îmi vine rău! Dar să nu regretăm după aceea...

— Nu, draga mea... O iubire ca a noastră este ceva absolut...

— Dar, David...

— ... și această clipă, în care ne-am îndreptat unul spre

celălalt, este aproape sacră.

Ghicind că în ea se ducea o luptă, el a murmurat cu gravitate:

— Nu poate fi nimic rău în asta, draga mea, mai ales că peste câteva zile, aproape în câteva ore, Willie ne va căsători.

A luat-o în brațe, aspirând aroma proaspătă a pielii ei. Cât de mică și de fragilă părea! Cât de tânără era! Și îi simțea mica inimă bătând alături de el, ca o pasăre abia capturată și care își ieșise din minți în colivia ei.

— Nu, David... dragul meu... nu...

Apoi natura a învins-o, făcând-o să-și piardă capul. Înnodându-și brațele de gâtul lui Moray, ea l-a îmbrățișat cu o ardoare sălbatică:

— Este mai mult decât pot suporta... Te iubesc atât de mult... ca și când... ca și când aș muri!

Sfârșind prompt prin a se convinge că nu procedează greșit, David a șoptit la urechea lui Kathy argumente destinate înfrângerii ultimelor ei scrupule. Între două ființe care se iubesc una pe alta din tot sufletul lor, raporturile sexuale nu puteau constitui un păcat, ci mai mult o sanctificare, aproape un act religios... Asta fusese spus de curând... de nu mai știa ce autoritate ecleziastică... Cu o blândețe extremă, cu o anumită tandră devoțiune, el a îmbrățișat-o din nou. Ce bucurie să guste în sfârșit din acea plăcere atât de mult dorită și, într-un fel, chiar cu asentimentului Cerului!

Mai târziu, simțindu-i lacrimile pe obraz, el a suspinat liniștit, dar încă plin de exaltare:

— Plângi... Dar de ce, draga mea?

— Mi-e frică din cauza a ceea ce tocmai am făcut, David.

— Nu ți-a plăcut, iubirea mea?

— Ba da, a spus ea, adâncindu-și capul în pernă, dar a fost un păcat, David, iar Dumnezeu ne va pedepsi.

— Nu, draga mea. El, care înțelege tot, va înțelege. Și chiar dacă crezi că am făcut un rău cât de mic, spune-ți că foarte curând îl vom repara.

Kathy era altfel decât mama sa, s-a gândit el, o amintire vagă trecându-i prin minte. Mary nu regretase

deloc... Cu toate acestea, și ea ajunsese extrem de pioasă spre sfârșitul vieții...

— Nu plânge, iubirea mea, a spus el cu o voce liniștitoare, ștergând cu un colț al cearceafului fața ei aprinsă. Gândește-te la ceea ce vom întreprinde amândoi... la fericirea care ne așteaptă...

— Da, David...

Făcând eforturi pentru a-și reține lacrimile, ea s-a agățat de el:

— Voi încerca să nu mă mai gândesc decât la noi doi... David... în mica capelă a Misiunii.

CAPITOLUL XXXI

La aeroportul din Zürich, străbătând nervos spațiul dintre taraba florăresei și cea a vânzătorului de ziare, care flancau ieșirea de la vamă, David respira adânc și încerca o anume bucurie de viață, astfel încât s-a surprins surâzând de plăcere. I se mai întâmplase să se simtă mulțumit de sine, dar niciodată încă cu o asemenea mândrie intensă.

A văzut aterizând avionul Super-Star și nu mai rămăseseră decât câteva minute până la apariția lui Willie. Bineînțeles, David se simțea puțin nervos și tocmai de aceea a convins-o pe Kathy să nu-l însoțească, spunându-i că, având în vedere emotivitatea sa, ar fi fost mult mai bine ca reîntâlnirea să se producă într-un cadru mai intim. În orice caz, fata nu mai era aceeași ca înainte și, atunci când a deschis ușa de la camera ei pentru a-i spune la revedere, o surprinsese rugându-se într-o atitudine plină de smerenie. Dar aceste tandre scrupule nu vor înceta să se diminueze și chiar dacă David încerca o urmă de regret, el se consola la gândul că este pe calea cea bună, cea pe care o căutase timp îndelungat, simțindu-se iubit pentru nobila decizie pe care o luase. Acum avea o misiune de îndeplinit și deja cunoștea bucuria de a acționa, entuziasmul și satisfacția de a trebui să o împlinească. Deja se pregătea pentru marea încercare: comandase cele mai recente cărți medicale, începuse să-și pună ordine în afaceri și se interesase de

echipamentul ideal necesar pentru zona tropicală. Când, uitându-se înapoi, își revedea întreaga existență, o descoperea găunoasă și plină de falsitate; nu-i mai inspira decât oroare și nenumărate regrete. Dar viitorul urma să îndrepte toate aceste lucruri, un viitor care-i va aduce o regenerare spirituală și drăgălășenia inefabilă a unei iubiri imense.

Și-a întrerupt brusc acel du-te vino, pentru că pasagerii au început să iasă din clădirea vamei. Printre ultimii care au trecut prin ușile de sticlă, el a reperat un bărbat înalt, cu fața suptă, ținând în mână un sac albastru cu emblema companiei aeriene. Cu umerii gârboviți, era îmbrăcat cu o cămașă descheiată la gât și cu un costum kaki care semăna cu o uniformă. Nu avea pălărie, iar părul, decolorat de soare, era de un galben la fel de veștejit ca și fața lui profund marcată. Dar ochii, puțin adânciți în orbite, rămăseseră tineri, extraordinar de strălucitori și, când i-a întâlnit privirea prin mulțime, Moray nu s-a îndoit că era vorba despre Willie.

Și-au strâns îndelung mâinile, apoi, spre marea ușurare a lui David, – pentru că, în ciuda tuturor motivelor asigurătoare în ceea ce privea viitorul, el a trăit o clipă de panică – Willie a surâs.

— Ne-am recunoscut imediat, nu? a spus el.

— Ce bucurie să te revăd, Willie! Kathy te așteaptă acasă. Ai călătorit bine? Vrei să mănânci ceva?

Emoția aproape îl făcea pe David să se bâlbâie, mai ales că parcă dorea să spună toate lucrurile dintr-o dată.

Willie nu voia să mănânce nimic, dar a declarat că ar bea cu plăcere o ceașcă de cafea fierbinte.

— Atunci când revii în Europa, simți diferența de temperatură! a adăugat el cu un surâs.

Moray s-a gândit că nu era deloc potrivită o ținută ca a lui Willie, care nici măcar nu avea pardesiu.

— Vom merge să luăm o cafea, imediat după ce-ți va sosi bagajul.

— Dar îl am pe tot aici! a spus Willie arătându-i geanta. Am în ea tot de ce am nevoie: câteva cămăși și o cutie cu diapozitive. Știi că nu pot rămâne mult timp...

În cafeneaua situată deasupra restaurantului, o

chelneriță le-a adus două cești aburinde și, în timp ce Willie bea din a sa, Moray a atacat problema tranșant:

— Țin să-ți explic tot, Willie... în speranța că mă vei putea ierta. A fost o poveste lungă și tragică, dar poate că o vei asculta și îți spun că are și un deznodământ fericit. Vezi tu, când am...

— Nu, l-a întrerupt Willie, cu privirea sa strălucitoare. Toate astea fac parte dintr-un trecut care a fost uitat. Nu este menirea oamenilor să se judece între ei. Am primit telegrama ta și scrisoarea de la Kathy. Este inutil să mai adăugăm ceva din ceea ce a fost.

Moray a simțit că este cuprins de un imens val de recunoștință, care l-a lasat mut. În liniște, l-a privit pe Willie care-și savura cafeaua. Dacă el părea slab, degetele îi erau de-a dreptul scheletice. David a mai remarcat că Willie avea un tic nervos, sub efectul căruia își arunca puțin capul spre stânga, descoperind în același timp o cicatrice ce mergea de la baza gâtului până la laringe.

— Văd că mi-ai remarcat micul meu vaccin, a spus Willie, întâlnindu-i privirea. Unul dintre bătrânii mei șnapani nu s-a gândit prea mult până să-și arunce lancea... Dar acum, este șeful meu la catehism, iar rana provocată de el nu-mi mai face necazuri, asta dacă nu am considera că din când în când îmi pierd vocea. Prețul plătit pentru câștigarea unui suflet nu este prea mare.

Moray a fost extrem de impresionat de această declarație, pe care Willie a făcut-o cu o veselie care nu avea în ea nimic afectat. I-ar fi plăcut, imediat, să-l faci părtaș pe misionar la marea decizie pe care o luase el, dar îi promisese lui Kathy să o lase pe ea să-l anunțe, în același timp cu vestea căsătoriei lor. De aceea s-a limitat să spună:

— Dacă ți-ai terminat cafeaua, putem pleca.

În mașină, Moray a dat drumul la încălzire la maximum și cu toate acestea, nu a întârziat să-și dea seama că Willie tremura. A fost pe punctul de a opri mașina pentru a-i oferi misionarului pardesiul său, dar cu toate că acest gest ar fi avut precedente sfinte, i s-a părut excesiv în acea conjunctură și de natură să-l stingherească pe

Willie. În ciuda ticului său, a îmbrăcămințiicaraghioase și a tremurului bolnăvicios, acesta degaja o senzație de forță. Se simțea un bărbat în toată puterea cuvântului, iar Moray deja se identifica cu el. Continuând să privească șoseaua, el a spus:

— Dacă aș afla câte ceva despre proiectele tale, poate aș putea aranja astfel încât să poți profita cât mai mult de pe urma șederii tale aici.

— Va trebui să fiu în unsprezece la Edimbourg, deci, a reflectat Willie, peste trei zile. Am lucruri extrem de importante de împărtășit superiorilor mei și va trebui să țin o conferință. Ar fi mult mai bine să vină cu mine și Kathy, pentru a mă ajuta și pentru a-și pune la punct afacerile personale.

— Ești cu adevărat obligat să pleci atât de repede? a exclamat Moray cu un ton dezamăgit. Contam totuși mai mult pe prezența voastră la mine...

— Suntem cu adevărat grăbiți! De altfel nu vom rămâne prea mult timp la Edimbourg, ci vom pleca la Londra, ținând conferințe pe drum. Este nevoie de mine la Misiune. De aceea mi-am aranjat să iau avionul de întoarcere la Kwibu în ziua de douăzeci și unu.

— Dumnezeule! Este cu mult mai devreme decât ne-am gândit... Peste nici măcar două săptămâni! Iar eu voiam să organizez aici ceva pentru tine...

De când luase definitiv o decizie, David încerca nevoia de a face un gest simbolic pentru a marca plecarea sa de la Schwansee. Nu jumătăți de măsură; ar fi făcut-o cu mândrie, cu toate pânzele în vânt, într-un mod care ar fi rămas în memoria tuturor! Iar acum, presat de timp, tocmai și-a precizat ideea: va da o recepție de adio pentru a-l prezenta și pe Willie prietenilor săi, în ideea că va reuși să facă o declarație sobră, iar Willie va pronunța câteva cuvinte de circumstanță... Ah! Dar va proceda și mai bine!

— Mi-ai spus că vrei să ții niște conferințe?

— În sfârșit, s-ar putea numi așa, a surâs Willie. Este vorba despre o mică informare cu privire la Misiune, ilustrată cu diapozitive color. Fac acest lucru doar pentru a procura fonduri.

— Ei bine, de ce nu ai încerca și aici? Ține o conferință la mine acasă și-ți garantez că suma adunată va fi substanțială.

— Nu văd niciun inconvenient în această idee, a răspuns Willie după o clipă de reflecție. Nu am nimic dintr-un orator, să știi, dar îmi cunosc bine rolul.

— Atunci... ne-am înțeles pentru mâine.

Tocmai treceau pe la Lachen, dar peisajul mirific al munților nu a provocat niciun comentariu din partea lui Willie. Moray și-a dat seama că, în ciuda căldurii aproape insuportabile din mașină, cel de lângă el tremura din nou. S-a întors atunci spre el și Willie a avut o grimasă de scuză:

— Nu te impacienta cu privire la mine. Încă din avion am simțit primele semne ale crizei. Nu-i altceva decât un mic acces de febră.

Privind din nou șoseaua, Moray a încercat să-i palpeze mâna lui Willie pe banchetă. Era uscată și fierbinte.

— Dumnezeule, bătrâne, poți spune cu mâna pe inimă că ai febră! Imediat ce vom sosi, te vei băga în pat.

— Știi, a reluat Willie, forțându-se să surâdă, dacă ar fi trebuit să mă bag în pat ori de câte ori am făcut febră, n-aș mai fi stat deloc în picioare!

— Atunci despre ce-i vorba? s-a impacientat Moray după un timp. Malarie?

— Probabil, dar trupul meu a găzduit atâtea gângănii – amibe, coccidii, paraziți ai bolii somnului... – încât niciodată nu se va cunoaște cu exactitate care este adevăratul responsabil!

— Ai avut și boala somnului?

— Da, într-o formă mai ușoară. Și atunci, în Africa, eram obligat să mă întind pe spate...

— Vom opri la farmacie pentru ca să iei măcar niște chinină.

— Mulțumesc David, ești drăguț, dar îmi administrez chinină de atâta timp încât practic nu mai are niciun efect. Din când în când mai recurg la atabrină sau la paludrină, dar cred că sistemul cel mai bun este să lași microbii să se descurce singuri și să se omoare între ei.

Doamne, s-a gândit Moray, privind drept în față, acest

om este un erou, un sfânt... sau altfel spus, este puțin țicnit.

Dar au ajuns la Schwansee și, ocolind lacul, mașina a luat-o pe aleea cu acăți care șerpuia spre vilă. Atunci când automobilul s-a oprit în fața ușii, Kathy a ieșit repede din casă, unde de o oră pândea din spatele ferestrei.

Asistând la regăsirea dintre unchi și nepoată, Moray a simțit o înțepătură de gelozie constatând cât erau de afectuoși unul cu celălalt. Dar și-a impus să-și înfrâneze acest sentiment. Nu o știa pe Kathy în întregime a lui? Și, cu un surâs de afectuoasă inteligență, a spus:

— Condu-l pe Willie în camera lui, draga mea. Sunt sigur că aveți o grămadă de lucruri să vă spuneți.

După ce s-a spălat pe mâini și s-a reconfortat cu un pahar de *amontillado*, David s-a dus în bibliotecă pentru a aștepta revenirea lui Kathy. Ea a întârziat mult și, cu toate că el a fost ocupat cu întocmirea listei de oaspeți pe care voia să-i invite la conferință, – Arturo urma să le telefoneze în aceeași zi – începuse să se îngrijoreze când, în sfârșit ușa s-a deschis, lăsând-o să treacă pe tânăra fată, care, cu obrajii în flăcări, s-a aruncat direct în brațele lui, ca o porumbiță care își regăsește cuibul.

— I-am explicat tot unchiului Willie! Va coborî pentru a vorbi cu tine... dar eu nu voi rămâne... Totul va fi bine! Sunt sigură că ține la tine și... Oh! dragă David, sunt din nou cea mai fericită femeie din lume!

După ce ea a plecat, David a încercat o anumită neliniște, fiind conștient de numeroasele întrebări delicate care i-ar fi putut fi puse de către Willie. Dar atunci când a venit misionarul, figura lui pe care era întipărită o bunătate răbdătoare nu avea nimic care să intimideze. Era atât de slab încât părea că oasele nu-i mai stau la locul lor decât ținute de pielea pergamentoasă. Ochii lui îl priveau pe David cu o anumită jenă, accentuată și de ticul supărător.

— Kathy m-a pus la curent, a spus el. Aș putea să mă bucur pentru toți trei. Kathy speră ca tu să ni te alături, ceea ce sper și eu. Dar (a ezitat)... tu, tu dorești cu adevărat acest lucru? Cred că va trebui să te gândești

foarte bine înainte de a lua o decizie.

Moray, care se aștepta la o acceptare călduroasă, poate chiar la felicitări, l-a privit pe Willie cu disperare.

— Am reflectat, a spus el, și sper să plec cu voi. Bineînțeles, a adăugat el, lăsându-și privirea în jos, tu ai motive pentru a nu avea încredere în mine.

— Nu, nu-i vorba despre asta, David. Doar am impresia că ești foarte atașat de modul tău de viață și că acest mod de a trăi, împotriva voinței tale, te va cuceri din nou. Nu este ușor să te rupi de niște obiceiuri pe care le-ai avut o viață întreagă.

— Te înșeli în privința mea, a protestat Moray, cu gravitate și cu un sincer accent de sinceritate. Viața pe care am dus-o până acum mi-a devenit de nesuportat. Demult, înainte de a o cunoaște pe Kathy, mi-am dat seama de vidul din existența mea, de inutilitatea ei... Acum știu că nu trebuie să mai rămân sclavul trecutului, că am posibilitatea să devin omul care sper să fiu. Sunt decis să-mi refac viața... să cunosc în sfârșit o existență fericită.

— O existență fericită, a repetat Willie, gândindu-se la cuvintele auzite. Când spui acest lucru, nu te gândești numai la tine? Acest gen de existență nu are loc în opera pe care o avem de îndeplinit. Fericirea nu trebuie să fie niciodată un scop în sine... Nu o găsești decât dacă faci abstracție de orice interes personal. Dacă vei veni cu noi, vei fi obligat să faci o mulțime de lucruri care nu sunt nici plăcute, nici agreabile.

— Am înțeles foarte bine, a răspuns Moray, nu fără demnitate. Dar cu ajutorul tău și cu Kathy alături, cred că voi putea să mă achit onorabil de lucrurile cărora mă voi dedica. Cel puțin, voi încerca să o fac.

În tăcerea care a urmat, Willie a continuat să-l privească fix pe Moray, ca și când ar fi dorit să citească în el. Apoi a surâs și i-a întins mâna:

— Și eu cred că vei face față, a spus el cu o anumită repezeală, și, atunci când vei reuși, vei fi recompensat într-o manieră care va depăși tot ce-ți închipui. Sunt convins, David, că un om care a fost înzestrat cu calități ca ale tale trebuie să le pună în serviciul aproapelui său.

Dacă o face, el poate atinge scopul final al oricărei ființe umane; dacă nu, nu va cunoaște niciodată adevărata fericire și, curând sau târziu, se va căi amarnic. Acesta-i motivul pentru care mă bucur de decizia ta mai mult pentru tine decât pentru mine. Și acum aș putea să-ți spun cât de utili mi-ați putea fi, tu și Kathy... Un medic și o infirmieră, bărbat și soție, lucrând împreună, este un adevărat dar ceresc!

CAPITOLUL XXXII

Calitățile de dramaturg fuseseră o trăsătură de caracter a lui Moray, cum deja o demonstrase în epoca când pregătise cu atâta grijă modul în care o dusese pe Mary să descopere minunățiile de la spitalul din Glenburn și mica casă unde, din nefericire, nu au ajuns niciodată să trăiască. Nu mai era același om, iar mobilul care-l împingea să procedeze așa era cu totul diferit, dar cu toate acestea a acționat cu același entuziasm în pregătirea recepției de adio, dată cu ocazia conferinței lui Willie, o recepție de care întregul Melsburg urma să-și aducă aminte mult timp după plecarea lui. Toate minuțioasele preparative, cu programul stabilit după ore și minute, se încheiaseră. Prietenii lui erau așezați la locurile lor, în așteptare, formând un semicerc armonios în fața unui ecran montat în fața ușii duble. În cealaltă extremitate a camerei, un proiector, închiriat pentru această împrejurare și pus pe o masă, era pregătit să fie pus în funcțiune.

Leonora Schultz a venit prima, cu o nouă pălărie și cu doctorul Alpenstuck, urmați îndeaproape de micuța Gallie, în compania lui Archie Stench, care o adusese cu mașina sa. Și-au făcut apoi apariția doamna Ludin și soțul ei, apoi, după o mică întârziere, Frida von Altishofer. Foarte repede, recepția a demarat, grație unui bufet excelent și a șampaniei de cea mai bună calitate. Leonora era foarte veselă și râsul ei era mai ascuțit decât de obicei. Plimbându-se peste tot, cu un pahar în mână, Stench nu înceta să repete: „Impresionant, dragul meu, absolut impresionant!”, în

timp ce scunda Gallie, a cărei geantă era gata să se transforme într-un sufertaș, arbora acel surâs straniu, puțin absent, specific oamenilor surzi. Chiar și cei doi soți Ludin, de obicei foarte placizi, erau sensibilizați de evenimentele care pluteau în aer. Oare Archie nu s-a putut abține să lanseze zvonul unei mari surprize? Moray spera că aluziile sale au rămas suficient de vagi pentru a nu strica surpriza. O dată sau de două ori, privind-o cu coada ochiului pe doamna von Altishofer, care nu gusta decât discret din bunătățile oferite, David a avut sentimentul că ea știa, că ghicise decizia pe care o luase el, cu toate că nu-și putea imagina cum fusese posibil. Pe de altă parte, Frida rămăsese încântătoare, arătându-se deosebit de amabilă mai ales cu Kathy și nimic din atitudinea ei nu lăsa să iasă la iveală decepția pe care nu s-ar fi putut opri să o încerce dacă ar fi fost deja la curent cu planurile lui. Plutind în incertitudine din acest punct de vedere, Moray avea totuși încredere în buna educație a doamnei von Altishofer și spera, milos, că amintirile prieteniei lor nu ar fi pălit în fața acestei probe.

Ceea ce l-a bucurat în mod deosebit a fost succesul – meritat, dar neașteptat – înregistrat de oaspeții săi și mai ales de Kathy, chiar dacă ar fi dorit ca ea să fi fost mai puțin nervoasă, mai naturală. Doamna Ludin și volubila Leonora făceau mare caz de ea, în timp ce Archie, care părea să fie peste tot în același timp, dar din ce în ce mai șovăitor, o acapara cu complimente șoptite discret. Willie avea atât de puțin aerul unui misionar încât a sfârșit prin a fi privit cu o anumită ușurare, iar el nu a întârziat să suscite un interes plin de simpatie. Observând toate acestea, Moray s-a simțit mai fericit ca niciodată. Era cuprins de euforia specifică unui școlar aflat în pragul vacanței. Pline de planuri agreabile, cele trei zile care se scurseseră au fost extrem de satisfăcătoare. Într-o atmosfera de blândă intimitate, aceste zile au trecut repede, ei făcând planuri, întocmind proiecte în timpul unor lungi conversații. Bucuria lui David de a se găsi alături de Kathy și faptul că se știa iubit de ea erau parcă mai intense în prezența lui Willie,

care cântărea mărimea operei pe care chiar urmau să o întreprindă. Da, era cu adevărat liniștitor să constate efectul pe care, într-un timp atât de scurt, Willie îl avusese asupra lui. Moray nu înceta să-și repete cât de fericit este să-și lege viața de cea a unui om a cărui transparentă simplitate nu excludea în niciun fel forța și bunătatea creștinească. Avea impresia că dragostea lui Willie se răsfrângea asupra întregii specii umane!

Dar sosise momentul ca misionarul să-și țină conferința. Luându-l de braț, Moray l-a condus în mijlocul semicercului format din invitații săi, care au devenit dintr-o dată extrem de atenți. Făcând aceasta, s-a simțit o dată în plus subjugat de un val de profundă și sinceră afecțiune pentru acel om slab și bolnav, îmbrăcat cu un costum kaki ars de soare.

— Doamnelor și domnilor, dragii mei, vechiul și bunul meu prieten, reverendul Willie Douglas, va ține imediat un expozeu, la care eu nu voi avea de adăugat decât câteva cuvinte.

În fața unui auditoriu care venise mai mult din curiozitate, cu speranța nemărturisită să asiste la un spectacol excentric, Willie se ținea drept, cu brațele de-a lungul trupului deșirat, cu gâtul torturat mai mult ca oricând de ticul său. Dar surâdea, iar acest surâs foarte blând, puțin distant, făcea uitat orice lucru în aparență straniu sau ridicol.

— Să nu vă fie frică, le-a spus el încet, nu vreau să vă țin o predică, nici măcar o conferință. Cu toate acestea, cred că veți fi interesați să vă povestesc cum, prin mila lui Dumnezeu, o mică comunitate creștină a putut fi edificată, pornind de la nimic, în mijlocul junglei, în Africa Centrală. Dar să nu ezitați să mă întrerupeți dacă aveți să-mi puneți întrebări sau dacă nu voi fi suficient de clar.

Apropiindu-se de proiector, și-a dres glasul, apoi a început, pe un ton de conversație familiară:

— În primul rând, cum am ajuns tocmai până acolo? Acum douăzeci de ani acest lucru nu era foarte ușor. De obicei, misionarii pleacă câte doi sau câte trei de la sediul Misiunii din Melopo; dar, în cazul acesta, nu a fost posibil. Singurul tovarăș care mi-a putut fi încredințat a

fost un catehist indigen, de altfel un om deosebit, baptistul Daniel, cel a cărui fotografie v-o arăt... Am plecat deci în direcția districtului Kwibu, situat spre nord-est, într-o zonă dintre cele mai sălbatice ale frontierei care separă Congo de Angola. Cum doream să luăm cu noi niște vite și cum regiunea era la fel de pietroasă pe cât era de sălbatică, ne-am decis să utilizam o veche șaretă în locul camionului care fusese prevăzut. Mai târziu, am binecuvântat Cerul care ne-a inspirat această idee, pentru că altfel n-am fi ajuns niciodată la destinație. Făcusem câteva prospecțiuni în împrejurimile orașului Melopo pentru a căpăta puțină experiență și pentru a mă familiariza cu dialectele, dar ceea ce a urmat nu s-a putut compara cu nimic. Pentru a vă putea face o părere despre regiunea aceasta, vă voi spune că nu seamănă deloc cu ceea ce ne imaginăm de obicei despre tropice, – mlaștini, junglă sufocantă, etc... – dar prezintă câteva probleme absolut inedite... Bineînțeles, aceste fotografii și multe dintre celelalte nu au fost făcute decât mult mai târziu.

A proiectat succesiv pe ecran o serie de peisaje înfățișând albia unui râu, foarte adâncă și absolut secată, înconjurată de blocuri de piatră neregulate; pante abrupte din roci negre cu creste ascuțite, acoperite cu mărăcini îngălbeniți; tufișuri de spini atât de compacte încât au provocat un murmur în asistență.

— Cum ați putut trece prin toate acestea nevătămați? a întrebat Archie, traducând o nelămurire generală.

— Ne-am lăsat puțin pielea pe acolo, a răspuns Willie surâzând, dar am reușit cu toate acestea să facem în medie cincizeci de metri pe oră. Totuși răul de abia de acum începe! Chiar după ce am reușit să depășim regiunea pe care v-am arătat-o, am pierdut într-un mod stupid busola și, părăsind platourile înalte din nord, aproape ne-am afundat în deșertul Cazar, ceea ce a fost extrem de neplăcut pentru că acolo nu există decât nisip și doar nisip, câteva tufișuri veștejite și nicio picătură de apă. Suportând căldura și orbitoarele furtuni de nisip, am sfârșit prin a nu mai avea apă. Toate ar fi putut să se termine foarte prost, dacă nu am fi întâlnit trei boșimani,

care ne-au condus până la un fel de gaură noroioasă pe care o săpaseră în nisip.

— **Acești boșimani nu sunt niște mici aborigeni oribili, plini de păr? s-a interesat Leonora.**

— Nu **sunt prea înalți... un metru cincizeci sau ceva mai mult, a răspuns binevoitor Willie, dar eu nu i-aș califica drept oribili, pentru că dacă n-ar fi fost ei, foarte umani să împartă mica lor rezervă de apă cu noi, nici tovarășul meu și nici eu nu am fi supraviețuit. În realitate nu o duceam prea bine, pentru că bravul meu catehist a făcut dezinterie, trei dintre vitele noastre au murit și, cum în jurul nostru roiau muștele și țânțarii, m-am îmbolnăvit de malarie. Ca și când n-ar fi fost suficient, oiștea de la șaretă s-a rupt și a fost un adevărat miracol că totuși am putut să mai ajungem la destinație! Kwibu este satul principal din district și cartierul general al tribului Abatous... am o fotografie veche, făcută cu puțin după ce am ajuns acolo... Iat-o... Cum puteți observa, nu este decât o grupare de colibe din pământ, în formă conică, acoperite cu frunze de palmier... Nu se cultivă nimic, dar cum puteți distinge în planul din spate, există niște biete animale slăbănoage și pline de muște care trăiesc mizerabil pe acel sol sec. În sfârșit, ajunsesem la destinație și ne-am bucurat, în ciuda tuturor greutăților, când am întâmpinat o nouă problemă. Șeful tribului Abatous nu a vrut să mă lase să intru în sat. Iată-l, tatuat tot pentru o ocazie deosebită, și vă puteți închipui că am procedat bine că nu am insistat.**

— **Dumnezeule, da, a exclamat Leonora cu simpatie. Mi se pare că are aerul unui necredincios.**

— **Se întâmplă uneori ca ateii cei mai vajnici să devină sfinți, a spus Willie surâzând, și veți vedea că bătrânul Tshosa nu este departe de asta. Dar, în vremea aceea, el nu-mi arăta prea multă prietenie. Chiar am fost obligați să ne retragem de acolo la o anumită distanță, pe un promotoriu care domina satul, unde erau câțiva arbori și un izvor. Noi am început prin a ne construi o mică colibă și poate niciodată expresia „cu sudoarea frunții” nu s-a potrivit mai bine! Nu eram încă obișnuit cu căldura sufocantă, iar lemnul de tacula este atât de dur încât**

cuțitul meu de vânătoare s-a știrbit repede. În plus, proviziile începeau să se termine...

— Tocmai asta voiam să vă întreb, a intervenit doamna Ludin. Cu ce vă hrăneați? Eu sunt implicată în afaceri cu hotele și mă interesează în mod deosebit problema hranei.

— Nu aveam drept hrană decât un fel de porridge. Fierbeam apa și o vărsam într-un castron care conținea fulgi de ovăz. Poate pare puțin, dar este extrem de hrănitor, iar noi găseam această mâncare gustoasă.

— Mie mi-ar fi trebuit și un mic scotch pentru a digera o astfel de mâncare! a exclamat Archie.

— Aceasta fiind situația, a reluat Willie după ce a participat la veselia generală, am început apoi să ne facem o grădină săpând rigole pentru ca apa din izvor să irige pământul. Udat convenabil, acesta s-a dovedit a fi cultivabil. Am reușit rapid să cultivăm cereale, grâu indian, iar vitele rămase au trăit mult mai bine. În tot acest timp, niciun membru al tribului nu s-a manifestat în niciun fel; singurii noștri vizitatori au fost leii, leoparzii și, din când în când, rinocerii.

— Dumnezeule! a exclamat Leonora, și nu ați tras asupra lor?

Era fascinată de Willie, de ticul lui, de tot ce avea el insolit și chiar de minunata blândețe a feței lui. O idee a traversat dintr-o dată creierul ei de găină: dacă exista vânat acolo, de ce nu l-ar duce pe Hermann într-un safari, luând Misiunea ca punct de plecare, ea asumându-și rolul unei eroine din romanele lui Hemingway?

— Nu, a spus Willie, din singurul motiv că nu am avut niciodată o pușcă. Uneori animalele s-au apropiat foarte mult, dar le-am făcut să plece aruncând cu pietre.

— Doamne, și nu v-a fost frică?

Misionarul a dat din cap:

— Cred că nu ne-a fost frică de ele pentru că eram amândoi teribil de slăbiți, iar moralul nostru a scăzut mult, mai ales când a început sezonul ploios, cu furtuni continue, urmat de o invazie de furnici albe. Daniel și cu mine aveam febră, dar el era atât de slăbit încât a

trebuit să-i dau în gură cu lingura. Părea că Tatăl Nostru ne uitase acolo și eram pe punctul de a renunța, când Tshosa, șeful, a apărut dintr-o dată în fruntea unei coloane formate din cei mai buni războinici, toți cu lancea în mână. Nu era un spectacol prea liniștitor și mi-a fost frică, bineînțeles, gândindu-mă că veniseră să ne masacreze. Dar nici vorbă. Tshosa îmi aducea ceva... Nu veți ghici ce... Willie a făcut o pauză, surâzând. O strachină cu o amestecătură de lapte și sânge, dovada de prietenie a tribului Abatous. Pentru că m-a îmbiat, am băut, după care am intrat în raporturi bune cu tribul. Mi-am dat seama că urmăriseră cu interes eforturile noastre de cultivatori și sperau să le arăt cum să-și cultive și ei pământul arid. Ne-am pus pe lucru și în schimb membrii tribului – mai ales femeile, pentru că ele, săracele, fac cea mai mare parte a treburilor – ne-au construit o capelă mică dintr-un fel de cărămizi, făcute din noroi uscat la soare, iat-o!

Pe ecran a apărut o baracă sărăcăcioasă, cu acoperiș din frunze de palmier și cu bucăți de sac în locul ușii și al ferestrelor.

— Acolo am început să semăn Cuvântul Divin în sufletul acestor sărmani sălbatici. Apoi m-am aventurat spre ei, din ce în ce mai aproape, pentru a le inocula principiile creștine adulților și mai ales pentru a converti copiii. Nu a fost deloc ușor, pentru că ne-am izbit de o ignoranță primitivă la care se adăugau superstițiile adânc înrădăcinate. Și am fost nevoiți să învingem dese răscoale, provocate de cei care respingeau Cuvântul Domnului, pentru că acesta le putea scădea prestigiul și înfiera păgânismul fetișist, care este la baza numeroaselor obiceiuri tribale. Astfel, de exemplu, am avut câteva necazuri cu tipul acesta...

O altă fotografie a apărut pe ecran.

— Oribil bătrân! a exclamat Leonora. Este și mai urât decât șeful.

— Este vrăjitor, vraci și om care aduce ploaia. Când intervine seceta – și asta foarte frecvent – lui îi revine misiunea să-i pună capăt prin magie. Și a găsit foarte comod să pună eșecurile sale pe seama noii religii pe

care noi o propovăduiam. În timpul celui de-al doilea an pe care l-am petrecut acolo, am avut o perioadă de secetă atât de lungă și atât de intensă încât situația noastră a devenit din ce în ce mai precară. Cred că niciodată nu m-am rugat atât de mult să plouă...

— Și a plouat, a murmurat cu o voce visătoare Leonora, care deja se simțea puțin îndrăgostită de Willie.

— Nu, nici măcar un strop, a răspuns calm Willie și, după ce a întărit acest efect cu o pauză, a reluat: Dar am avut dintr-o dată o idee, o inspirație, dacă preferați... Izvorul meu era absorbit de pământ și mi-am spus că poate și-a urmat un drum subteran. Până atunci nu mă mai ocupasem de descoperirea izvoarelor, dar am tăiat o crenguță de mangana, care mi s-a părut asemănătoare alunului și, rugându-l pe bunul Dumnezeu să-mi vină în ajutor, am început să cobor colina în direcția satului. Când am ajuns acolo, m-am trezit cu tot tribul în jurul meu și bineînțeles că și cu micul amic pe care tocmai l-ați văzut. Brusc, chiar în fața colibei șefului, iată că bagheta a început să tremure. Mi-am spus că nu putea fi decât un reflex nervos din partea mea, dar mi-am asumat toate riscurile și le-am spus celorlalți să sape acolo. Nu pot să vă spun ce a urmat acestui moment, pentru că eram îngenunchiat recitând al paisprezecelea psalm, dar vă pot spune că de atunci nu ne-a mai lipsit deloc apa, iar din ziua aceea am avut și primii convertiți!

Ultima replica a declanșat un val de aprecieri și comentarii călduroase, a căror spontaneitate a bucurat urechile lui Moray. Participând din plin la întreaga poveste, el a schinbat cu Kathy o privire scurtă.

Apoi Willie și-a reluat povestea, descriind progresele înregistrate de Misiune, lenta și laborioasa înălțare spre lumină a unui trib sălbatic și izolat. Bineînțeles, nu toate s-au făcut fără sacrificii și fără necazuri grave. Prima capelă a fost incendiată, apoi, atunci când, după ce a reușit să le înțeleagă dialectul, Willie a încercat să le modifice riturile de inițiere prin care băieții și fetele erau supuși unor practici odioase, s-a izbit de o vie rezistență. Și dacă Tshosa nu ar fi intervenit, Misiunea și-ar fi găsit sfârșitul. Trei dintre convertiții lui au fost omorâți și

chiar el a fost victima mai multor atentate de asasinat. În anul următor, un misionar suedez, care era cel mai apropiat vecin al său – la o sută cincizeci de kilometri – a fost masacrat împreună cu soția lui și cu cele două mici fetițe.

Era atât de dificil să le modifici caracterul acestor oameni învățați cu brutalitatea sângeroasă, încât Willie a sfârșit prin a se concentra în principal asupra copiilor, luându-i pe lângă el de mici și obținând astfel rezultate mai bune. Din acest motiv a construit școala și, mai târziu, orfelinatul. Willie a proiectat mai multe clișee înfățișând copii grupați în jurul catehistului Daniel, care era acum un bătrân, fotografii mișcătoare care au facut-o pe Leonora să exclame:

— Cât de patetic arată albul ochilor lor!

— Asta din cauză că mulți dintre ei suferă de trahomă. Și, cum puteți remarca, multe dintre aceste chipuri sunt brăzdate de urmele variolei.

— Prin urmare nu este un ținut prea sănătos? s-a interesat cineva.

— Din păcate, nu. Malaria este încă endemică, la fel ca și boala somnului. Am avut și cazuri de tenie și chiar, din când în când, câte un caz de lepră.

De asemenea, lucrul de care ar fi fost cea mai mare nevoie în acel moment era un spital și – aici, cu un surâs adresat lui Moray – Willie spera să-l aibă în curând. Atunci când s-ar fi putut îngriji onorabil de sănătatea indigenilor, s-ar fi putut trage cel mai mare profit spiritual. Dar, chiar de pe acum, după o muncă aprigă de douăzeci de ani, putea fi mândru de rezultatul obținut: frumoasa capelă din piatră, școala și orfelinatul, casa Misiunii – le-a făcut pe toate să defileze pe ecran – toate acestea erau cu totul altceva decât prima lor colibă. Acum putea conta pe mai bine de trei sute de practicanți asidui și pe patru catehiști. Și alte mici centre fuseseră răspândite prin junglă, pe care el le vizita în fiecare lună, cu un jeep. Nu este vorbă, mai avea destule probleme. Willie era impacientat mai ales de situația actuală din provincia vecină cu Kasai. Dacă autoritățile civile nu vor reuși să se impună după plecarea belgienilor din zonă,

dezordinea putea crește mult. Iar această regiune era chiar alăturată districtului Misiunii, dintre ale cărei centre recent anexate două se aflau de cealaltă parte a frontierei. Până în prezent nu se întâmplase nimic, cel puțin nu se întâmplase nimic grav, dar Willie ar fi trebuit să se întoarcă la Misiune cât mai repede posibil, pentru cazul în care ar fi fost nevoie de el.

— Și cam asta ar fi tot ce am vrut să vă spun, a declarat apoi misionarul, cu un surâs de scuză, privind spre pendulă. Sper doar că nu v-am plictisit prea mult și că mă veți ierta pentru că v-am reținut atât.

A fost aplaudat cu căldură. Încurajat de această aprobare generală, – din care estima că are și el partea lui, mai ales că Willie făcuse clar aluzie la concursul lui pentru reforma medicală pe care o întreprindea – Moray a prins ocazia și s-a ridicat. El, care de obicei vorbea cu atâta siguranță, a părut dintr-o dată foarte timid, aproape inhibat; cuvintele nu-i veneau deloc ușor pe buze.

— Sper că aș putea fi interpretul tuturor... exprimând cele mai sincere mulțumiri prietenului nostru pentru expozeul său, în același timp emoționant și reconfortant. Prin opera împlinită de el acolo, a dovedit un imens curaj și o totală uitare de sine... În treacăt fie spus, a urmat el, deschizând cu un surâs o parantează, dacă veți dori să vă exprimați încurajările într-un mod mai material, o pușculiță a fost plasată în acest scop în hol. Iar acum, a continuat el cu vioiciune, pentru a nu abuza de răbdarea dumneavoastră, aș vrea să adaug o mică declarație personală la ceea ce tocmai ați auzit... S-a oprit puțin, pentru că emoția era puternică. Iată: am luat o decizie care poate vă va mira... dar sper că veți înțelege ceea ce m-a împins să o fac...

Un freamăt a parcurs asistența.

— V-ați putea gândi că este o decizie luată în pripă, dar nu este cazul. Cu toate că am fost extrem de fericit aici, am simțit în mine nevoia de a duce o existență mai activă, mai utilă, fără a mă îngriji doar de veniturile mele. Și iată că un remarcabil concurs de împrejurări îmi oferă această posibilitate. La începutul lunii trecute am

fost cuprins de o intensă dorință de a-mi revedea țara natală și acolo am găsit o familie pe care am cunoscut-o și pe care am iubit-o în tinerețe, familie din care fac parte Kathy și Willie. Nu o cunoscusem încă pe Kathy pentru că trecuse mult timp de când nu mă mai întorsesem în Scoția, iar bucuria de a o descoperi acolo a fost și mai mare. În ceea ce-l privește, Willie este un vechi prieten, el fiind încă un băiețel când eu îmi terminam studiile de medicină și când ne-am cunoscut. Pe vremea aceea deseori am avut împreună lungi conversații, iar eu am fost surprins de entuziasmul juvenil cu care îmi vorbea despre viața misionarilor. Acum... A făcut o nouă pauză, pentru că emoția îi pusese un nod în gât. Prieteni, poate vi se pare plictisitor că v-am povestit istoria unui suflet care s-a regenerat... Vă voi mai spune pur și simplu că voi pleca cu Willie la Misiunea sa și Kathy, scumpa mea Kathy (s-a apropiat de tânăra fată, așezată în apropierea proiectorului și i-a pus tandru o mână pe umăr) ne va însoți, pentru că va deveni soția mea.

De data aceasta senzația creată a fost intensă. Ea s-a tradus la început printr-o tăcere subită și totală, apoi toată lumea s-a ridicat și a început să vorbească în același timp. Moray era felicitat, i se strângeau mâinile, în timp ce doamnele au înconjurat-o pe Kathy.

— Șampanie! a strigat Stench. Să ținem un toast în cinstea viitorilor miri!

Șampania a început să curgă, s-a ținut un toast și acesta a fost un nou început al sărbătorii. Ceea ce a găsit Moray încurajator în întreaga atmosferă a fost acceptarea liniștită din partea doamnei von Altishofer a faptului împlinit. Bănuia că ea ar fi putut lăsa să transpară contrarietatea sau s-ar fi supărat, dar atitudinea ei a fost impecabilă. I-a adresat un surâs de felicitare, care ascundea și puțină tristețe și a sărutat-o pe Kathy pe obraz.

O jumătate de oră mai târziu, când ceilalți au început să plece și când, însoțindu-i, David se găsea în hol, Frida s-a oprit pentru o clipă în fața lui pentru a-i spune:

— Dragă prietene, mă bucur de fericirea ta. Acest copil

este delicios..., iar opera magnifică pe care sunteți pe punctul de a o împlini vă va face favoriții Cerului.

— Ești cu adevărat foarte drăguță, Frida.

— Oh! Când am fost la Baden și când nu mi-ai scris, am avut presentimentul că te vom pierde...

— M-am gândit întotdeauna că trebuie să fii extrem de intuitivă, a spus Moray circumspect.

— Da, din păcate. Dar toate acestea aparțin acum trecutului. În prezent, a venit timpul ca o prietenă adevărată să-și dovedească simțul practic... A mai rămas puțin până la plecare, iar pregătirile... Mai mult, logodnica ta mi-a spus că va pleca mâine cu extraordinarul Willie... Vei rămâne prin urmare singur pentru a face totul și, dacă vrei, aș putea veni să te ajut... Nu mâine, presupun, pentru că-i vei conduce la aeroport, nu-i așa? Ei bine, atunci vrei să vin poimâine?

— Te gândești cu adevărat la toate, Frida.

David și-a dat seama că ajutorul acestei femei cu spirit atât de bine organizat i-ar fi fost dintre cele mai prețioase, mai ales că tocmai se întreba cu frică ce se va face cu atâtea probleme complicate câte avea de rezolvat.

— Deci ne-am înțeles pentru poimâine... Și, mulțumesc! a spus el.

Ea i-a surâs din nou, apoi a plecat.

Curând, David i-a regăsit pe Kathy și pe Willie în salon și a luat în trecere pușculița care era pe măsuța din hol.

— Ce succes, nu-i așa? a spus el vesel.

— A fost minunat! a exclamat Kathy, cu ochii strălucind, vizibil încântată.

— Tu ești satisfăcut, Willie?

Misionarul a aprobat din cap. S-a așezat, părând extrem de obosit.

— Au fost foarte drăguți.

— Vom vedea acum până unde au mers cu gentilețea lor! a spus cu ascuțime Moray, care se simțea în vervă.

Kathy ținea pușculița, în timp ce David îi golea conținutul. Erau acolo destul de multe bancnote de cincizeci și o sută de franci elvețieni și o monedă de doi franci.

— Pariez că este mica Gallie cea care a pus-o! a râs

în hohote Morray.

— Atunci este un gest frumos, a spus Willie.

— Da, a încuviințat Kathy cu căldură. Din toată lumea care a fost aici, ea mi-a plăcut cel mai mult... Dar, David, a adăugat ea după o clipă, nu ai uitat hârtia aceea care este pe fundul cutiei?

— Ah, da, mai este ceva... Doamne, să sperăm că nu ne-a fost dat un cec care nu va putea fi onorat... Verifică-l, Kathy.

Ea a cercetat cecul, fără a putea scoate niciun cuvânt, apoi l-a întins spre Willie. Tot fără a vorbi, l-a privit pe Moray și, aruncându-i-se de gât, l-a îmbrățișat.

CAPITOLUL XXXIII

A doua zi după amiază, la ora două, Moray a revenit de la Zürich. Era puțin cam trist trezindu-se dintr-o dată singur după plecarea lui Kathy și a lui Willie, dar gata de treabă pentru că nu avea niciun minut de pierdut. În sfârșit, nu-i mai rămăseseră decât unsprezece zile până la propria sa plecare – urma să-i întâlnească la aeroportul din Londra – și mai avea multe de făcut în Elveția. Întorcându-se acasă, le dăduse o după amiază liberă lui Arturo și Elenei – și-a amintit de oferta de ajutor venită din partea doamnei von Altishofer și spera că ea nu va uita să vină a doua zi.

Dar abia s-a instalat la biroul său pentru a-și citi corespondența, că a recunoscut zgomotul micului Dauphine care sosea pe alee. Abandonând fără să-l deschidă Jurnalul medicinei tropicale, la care tocmai se abonase, și un pachet conținând material de camping din nylon foarte ușor, care promitea să fie interesant, s-a dus să o întâmpine pe Frida.

— Am venit prea devreme? a întrebat ea. Te-am văzut trecând cu Humber-ul și mi-am spus că ar fi în propriul nostru interes să ne apucăm de treabă începând chiar de astăzi.

Cu fusta ei gri și cu bluza tricotată asortată, ea întruchipa imaginea eficienței.

— Ai perfectă dreptate, a aprobat-o el cu căldură,

conducând-o în bibliotecă. Sunt atâtea de făcut încât cu cât începem mai repede, cu atât va fi mai bine.

— Atunci, spune-mi, în mare, care-ți sunt intențiile?

Frida nu s-a așezat în fotoliu, pe căre i l-a indicat el, ci pe brațul acestuia, pentru a demonstra mai bine că nu are intenția de a întârzia să se apuce de treabă.

— Vila va fi pusă, bineînțeles, în vânzare. Arturo și Elena se vor instala în cabană și vor păzi proprietatea până când aceasta își va găsi un cumpărător.

— Și lucrurile tale?

— Tablourile și argintăria vor lua pentru moment drumul băncii. Stieger – în care am toată încrederea – se va ocupa să le vândă cât mai bine. Până la noi ordine, mobilele și cărțile vor rămâne aici, unde nu vor avea nimic de suferit chiar dacă casa va fi închisă.

— Cărțile acestea frumoase! a exclamat doamna von Altishofer, privind spre rafturile încărcate cu tomuri de preț. Dar dacă le vei lăsa aici, în casa închisă, se vor prăfui! Va trebui ca fiecare carte să fie învelită separat, iar acest lucru este o sarcină pe care o pot prelua eu.

— Arturo...

— Nu, l-a întrerupt ea, cu un surâs. El are deja destule de făcut. Pe de altă parte, surprins de plecarea ta, nici nu este în apele lui. De altfel, ador cărțile. Tatăl meu avea o bibliotecă celebră la Kellenstein. Vezi-ți de treabă și lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Când Moray s-a îndreptat spre ușă, ea a adăugat:

— Ai văzut articolul lui mister Stench în *Tageblatt*?

— Nu, nu am avut încă timpul necesar pentru a arunca o privire asupra ziarelor. Ce articol?

— Cronica la recepția dată de tine pentru Misiune... Dar vorbește mai ales despre tine și despre curajul pe care îl manifești ducându-te în regiunea aceea, în condițiile în care acolo se întâmplă ce se întâmplă... Un articol extrem de flatant.

Moray a roșit de plăcere la ideea că prietenii lui din Melsburg și atâtea alte persoane din canton vor citi acel articol.

— Archie este adesea insuportabil, dar are o inimă mare. Sper doar că nu a exagerat. Și ce se întâmplă cu

triburile din regiunea aceea?

— Se agită puțin, a ripostat ea. Dar, în expozeul său, prietenul tău a făcut deja aluzii la necazuri de acest gen... Spune-mi unde aș putea găsi hârtie de împachetat? Îmi va trebui destul de multă...

— Elena a adunat o cantitate destul de mare în dulapul din oficiu.

Ea s-a îndepărtat pe culoar și David a atacat prima sa sarcină: inventarul mobilelor și al obiectelor vechi. Cu o foaie de hârtie și un stilou în mână, trecea dintr-o cameră în alta, reîmprospătându-și amintirile... Acest cabinet Charles II în lac roșu îl cumpărase la Londra... Acest minunat birou Queen Anne era menționat în celebra lucrare a lui Macquoid *„Epoca lemnului de nuc”*. Aceste fotolii Ludovic XVI le achiziționase după o licitație pasionantă la Galeria Parke-Bernet... Pe nesimțite, David a constatat că este invadat de o nostalgie dulce-amară. Era foarte greu să se lipsească de aceste minunații. Pe de altă parte, încerca mai multă elevație spirituală măsurând meritele pe care le are după o asemenea renunțare. Archie Stench avea dreptate, întreprinsese în sfârșit ceva pe măsura dorințelor sale.

Inventarul nu era încă terminat, când, în jurul orei cinci, doamna von Altishofer l-a găsit pe Moray contemplând bufetul elisabetan din salonul unde se mânca.

— Este ora ceaiului, a anunțat ea.

— Ai terminat? a întrebat el întorcând capul.

— Oh! nu, departe de așa ceva... Doar cărțile vor lua cel puțin jumătate de zi... Dar toți muncitorii din lume au dreptul să facă o pauză pentru refacere. Și se întâmplă că m-am gândit să fac câteva *amarettis*.

Și pentru David această pauză era binevenită.

— Ce bune sunt prăjiturile făcute de tine! a spus el înainte de a adăuga: Este curios, dar nu-mi pot închipui că ai și asemenea virtuți domestice...

— Necesitatea îndreaptă lucrurile..., iar decepțiile, de care am avut îndeajuns parte... Mai ia una, dacă îți plac.

— Nu ar trebui să mă las tentat... De la un timp am impresia că m-am abandonat prea mult plăcerii de a

mânca.

— Asta-i bună, ești ridicol! l-a asigurat ea. Va trebui să mănânci bine, mai ales acum, când vei avea nevoie de toată forța pentru ceea ce vrei să întreprinzi. Dumnezeu știe la ce să te aștepți acolo!

— Mă voi descurca, cu siguranță! Am mâncat destul porridge în tinerețea mea...

— În tinerețe da, dragul meu, a spus ea cu un surâs. Dar acum este altceva.

O scurtă tăcere a urmat acestei remarci, în timpul căreia Frida și-a plimbat privirea prin cameră, unde nimic nu fusese atins, oprindu-se asupra minunatului pastel înfățișând pe doamna Melo și pe fiica sa.

— Îți aduci aminte după amiaza când mi-ai arătat acest Vuillard pe care tocmai îl achiziționasei? Parcă a fost ieri... și totuși s-au întâmplat atâtea lucruri de atunci! Promite-mi că vei lăsa tablourile la locurile lor cât mai mult timp posibil... Mi-ai spus de atâtea ori că nu ai putea trăi fără ele și că nu vei consimți niciodată să fie vândute!

Apoi a părut dintr-o dată frapată de o idee. A ezitat, și-a întors privirea, apoi l-a privit din nou pe Moray și i-a spus impulsivă:

— Ești cu adevărat obligat să vinzi această casă? De ce nu o păstrezi, ca un refugiu unde ai putea reveni ori de câte ori vei simți nevoia? Știi foarte bine câtă afecțiune am pentru tine și pentru nimic în lume nu aș vrea să te îmbolnăvești de una dintre acele oribile maladii tropicale care au ruinat sănătatea bietului Willie... Ne-a vorbit despre malarie, boala somnului, lepră, trachomă... și mai știu eu ce altele! Iar bietul om are un aer atât de bolnăvicios încât pare a fi atins de cel puțin jumătate dintre aceste boli! Dar, în sfârșit, ceea ce voiam să spun ar fi că dacă ai contacta o asemenea afecțiune, ar fi totuși o consolare să știi că există un loc sănătos unde ai o proprietate gata să te primească pentru a te putea îngriji și unde ți-ai putea recăpăta forțele...

David o privea în timpul acesta cu sprâncenele încruntate, din ce în ce mai gânditor. Era o idee care nu-i venise niciodată, dar care merita atenție. De ce să vândă

tot? Situația lui financiară nu-i impunea o asemenea măsură. De altfel, dacă ar fi câștigat timp, valoarea proprietăților fiind în continuă urcare, ar fi obținut cu siguranță un preț mult mai mare... Dar nu, nu! Aceste paleative, aceste jumătăți de măsură nu îi erau caracteristice. Va rupe total cu trecutul și va pleca pentru a nu mai reveni niciodată.

— Nu, prefer să termin o dată pentru totdeauna, a declarat el dând din cap.

— Da, poate ai dreptate... Întotdeauna ai știut foarte bine ce ai de făcut. Poate că am greșit făcându-ți această propunere, dar asta din cauză că nu pot să privesc cu încredere viitorul tău... Cred că nu voi avea deloc liniște când vei fi acolo.

— Dar de ce, Frida? Perspectiva de a trăi la Misiune nu este chiar atât de înspăimântătoare.

— David, spui asta pentru că ești tare și curajos, iar acest lucru mă mai liniștește. Știi mai bine ca mine la ce pericole nebunești te expui... Nu am dormit noaptea trecută, gândindu-mă la acea familie de misionari suedezi care a fost în totalitate masacrată de indigeni... Dacă au fost capabili de o asemenea bestialitate față de un om pe care-l cunoșteau de ani întregi și care le-a făcut atâtea servicii, ce să mai vorbim despre cum se vor comporta cu tine, un nou venit!

Moray i-a aruncat o privire iritată și a spus, fără niciun pic de asprime:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Frida, nu exagera!

— Crezi că exagerez? a exclamat ea. Dacă nu aș fi îngrijorată pentru tine, poate aș fi fericită. Acolo nu există numai boli, Dumnezeu știe! Trebuie să lupți în egală măsură cu animalele sălbatice, cu soarele arzător, cu acel sezon de ploi... Prietenul tău nici măcar nu a încercat să disimuleze toate aceste teribile greutăți... Și apoi acele tulburări care se manifestă acum în Congo... După spusele domnului Stench, acesta nu-i decât începutul, răscoalele se vor amplifica, se vor întinde... Iar tu vei fi atât de aproape de ele! Dar îmi pierd timpul repetându-ți niște lucruri cu care ai fost pus la curent mai bine decât mine!

Ea s-a ridicat brusc în picioare:

— Hai, la treabă... Astfel ne vom gândi mai puțin la viitor. Există câteva volume la care nu ajung, cele de pe rafturile de sus... Mă duc să duc platoul de ceai și apoi mi le vei da tu... După aceea va fi timpul să mă întorc la Seeburg.

Moray s-a dus în bibliotecă cu pași lenți, cu sprâncenele încruntate. Nu numai că Frida își făcea atâtea griji din cauza lui, dar ea credea necesar să mai și sublinieze acest lucru, ca și cum el nu și-ar fi dat prea bine seama de ceea ce face... Absurd! Cele mai multe cărți despre care ea tocmai îi spusese erau cărți de artă, dar cu toate că a ridicat mecanic ochii spre ele, nu le-a văzut, atât de departe îi erau gândurile... În final, luând din nou legătura cu realitatea, a estimat că ar fi inutil să mai caute scara care era pe la subsol. Taburetul care-și avea locul alături de șemineu urma să-i fie suficient. Urcându-se pe el, s-a întins pe vârfurile picioarelor și a început să pună, unul câte unul, volumele pe un raft mult mai accesibil. Aproape terminase, când doamna von Altishofer a venit în bibliotecă. Doar trei volume mai rămăseseră pe etajera de sus. El s-a aplecat puțin într-o parte, a întins brațul și a luat toate cele trei volume dintr-o dată. Dar, în efortul pe care l-a făcut pentru a le ridica, și-a pierdut echilibrul și, ținând în continuare volumele deasupra capului, s-a răsturnat cu taburetul, căzând în picioare, puțin cam dur însă.

— Bravo! l-a felicitat prietena sa. Ai evitat o căzătură fără să scapi cărțile!

— Da... a spus el, schițând o grimasă de durere, dar cred că acest lucru mi-a făcut rău la spate.

— Poate că ai sărit puțin cam greoi... Așează-te... Rămâi câteva momente liniștit...

El s-a așezat cu precauție pe marginea taburetului, păstrându-și mâna apăsată pe spate, și a rămas așa atâta timp cât Frida a împachetat acele tomuri groase.

— Îți este mai bine? s-a interesat ea după ce a terminat.

— Deloc... Dar nu-i nimic, îmi va trece.

— Dacă nu-ți va trece, va trebui să te examineze un

doctor. Când te vei culca, ia o aspirină și spune-i lui Arturo să-ți facă o frecție. Ai un unguent, o cataplasmă?

— Da, ar trebui să am în dulăpiorul farmaceutic...

Cu capul puțin lăsat într-o parte, ea a continuat să-l cerceteze cu solicitudine:

— Regret că sunt obligată să te părăsesc, dar... Oricum, nu uita: aspirină și frecție după baie. Nu, nu te scula! Sunt fată destul de mare pentru a găsi drumul și singură... Pe mâine dimineață... La zece e bine?

David a încuviințat, evitând să se miște și, după ce doamna von Altishofer a plecat, a mai rămas încă multe minute așa, palpându-și spatele. Apoi, cum părea să nu se fi rupt nimic, s-a sculat cu precauție și a început să meargă din nou.

Inventarul fiind terminat, trebuia să ia acum legătura cu Stieger. Dar când i-a telefonat, secretara acestuia i-a spus:

— Sunt dezolată, domnule Moray. Domnul Stieger este la München.

— Când se va întoarce?

— Sâmbătă dimineață... Dar dacă este vorba despre ceva important, pot să-i telefonez.

David a reflectat rapid.

— Nu, sâmbătă dimineață va fi bine. Aranjează-mi o întâlnire pentru ora unsprezece.

— Foarte bine, domnule Moray. Îl voi înștiința chiar eu pe domnul Stieger.

S-a întors puțin prea brusc pentru a repune telefonul în furcă și a avut o nouă grimasă de durere. Era contrariat că Stieger lipsea! David spera să facă tot ce are de făcut imediat, rapid! Dacă la începutul după amiezii era plin de energie și de încredere în sine, avântul i se mai diminuase... Kathy îi lipsea, cu sărutările buzelor ei, cu privirile pline de tandrețe, care știau atât de bine să-i redea curajul. Curios, dar acum David detesta să rămână singur, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. Măcar dacă Frida nu ar fi fost obligată să plece... Compania ei i-ar fi fost de un mare folos în circumstanțele acelea. Ideea de a se găsi singur la masa nu avea în ea nimic plăcut... Sunându-l pe Arturo, i-a

spus să prepare ceva pe un platou și să-l aducă în bibliotecă, apoi i-a explicat că va avea nevoie de o frecție. După toate acestea, făcând slalom printre vrafuri de cărți, cu grijă împachetate de doamna von Altishofer, a dat drumul la radio și l-a fixat pe lungimea de undă a B.B.C.-ului. În ultimul timp fusese atât de ocupat cu propriile sale probleme încât nu s-a mai ținut la curent cu cele ale lumii. Dar a auzit vocea speakerului anunțând:

— Aici se termină buletinul nostru de știri.

Cu o exclamație de ciudă, a închis radioul și a urcat la etaj, pentru că era ora la care își lua vitaminele comprimate.

CAPITOLUL XXXIV

A doua zi dimineață, la ora zece fix, a sunat cineva la ușă și puțin după aceea Arturo a introdus-o pe doamna von Altishofer în salon, unde, așezat pe canapea, Moray tocmai contempla gânditor colecția sa de porțelanuri chinezești.

A primit-o scuzându-se că nu se scoală, apoi a avut un gest sugestiv în direcția porțelanurilor:

— Tot ce este aici va trebui ambalat cu foarte multă grijă... Atunci când, bucurându-mă atât de mult, am adunat această colecție – nimic altceva decât piese K'ang-ki absolut autentice – nu mă gândeam că ea îmi va provoca un lanț atât de lung de griji...

— Le voi ambala chiar eu, a spus Frida încet. În felul acesta, nu-ți vor mai provoca nicio grijă... Dar, ce-ți mai face spatele?

— Nu cu mult mai rău, cred, cu toate că nu am reușit să dorm deloc. Oricum, în dimineața asta am început să șchiopătez puțin.

— Șchiopătezi?

— Da, puțin, de piciorul drept.

— Atunci va trebui să-ți faci fără întârziere un examen medical!

— Nu, a spus el, respingând cu un gest sugestia, nu poate fi ceva grav... Voi mai aștepta o zi pentru a vedea

dacă nu-mi trece...

Întorcându-și privirea de la porțelanuri, el a surprins-o pe doamna von Altishofer privindu-l cu o expresie de neliniște, care lui nu-i putea scăpa.

— Ce s-a întâmplat, Frida?

— Nimic... nimic, a spus ea repede, forțându-se să surâdă. Mă gândesc doar la durerea pe care o simți... Sper că nu te va împiedica totuși să mergi la recepție...

— Ce recepție?

— Cea de la Leonora, bineînțeles.

— Nu știu nimic despre așa ceva.

— Dar ai fost cu siguranță invitat. Mergem cu toții, toată banda... Dacă nu ai primit nicio veste, înseamnă că s-a produs o încurcătură. Prin urmare ne vei însoți, nu-i așa?

David își mușca buzele, vexat că a fost deja dat la o parte, ca și când a încetat să mai aparțină aceleiași lumi ca prietenii pe care-i avea nu demult.

— Nu, am cu adevărat foarte multe de făcut, Frida. De altfel, recepția pe care am dat-o pentru conferința lui Willie a fost cântecul meu de lebădă. Mai ales că frivolitățile Leonorei nu mai prezintă niciun interes pentru mine.

— Sunt dezolată, prietene... Știu bine că toate s-au terminat aici din punctul tău de vedere și că te antrenezi să suporți societatea... sălbaticilor pe care-i vei găsi acolo...

— Voi avea compania lui Willie și a dragei mele soții, a replicat el, cu un ton convins. Iar munca mea va fi tocmai aceea de a-i civiliza pe acei sălbatici.

— Da, da, bineînțeles, asta nu te va împiedica în niciun fel să fii extrem de fericit, s-a grăbit ea să spună pe un ton conciliator. Cu toate acestea să fii nevoit să trăiești în trei este puțin cam limitat când ai fost obișnuit, ca tine, să frecventezi mulți oameni interesanți... Dar îndeajuns cu acest subiect, și așa ai destule griji. Mă duc să termin cu ambalatul cărților. Într-o zi, poate mâine, voi împacheta porțelanurile.

Ce are? s-a întrebat Moray după ce ea l-a părăsit, îndreptându-se spre bibliotecă. Ieri era veselă, plină de

viață, iar astăzi este aproape melancolică... Nu-și putea explica în niciun fel o asemenea schimbare bruscă de stare și atitudine.

Spre sfârșitul dimineții, David a părăsit biroul, unde s-a ocupat de semnarea cecurilor și cu rezolvarea facturilor încă neonorate și s-a dus în bibliotecă, sub pretextul de a vedea dacă Frida mai poate lucra, dar în realitate pentru a-și da seama dacă ea și-a schimbat starea. Din contră, ea i-a părut și mai deprimată.

— Ceva te neliniștește, Frida, a sfârșit el prin a spune, la a doua sa vizită în bibliotecă.

Îngenunchiată în apropierea rafturilor, ea s-a îndreptat, dar nu l-a privit:

— Nu, nimic... nu-i nimic.

Dar tonul era mult prea evaziv pentru a-l convinge pe Moray. În timpul dejunului, – ea a consimțit, doar pentru a câștiga timp, să rămână pentru a lua masa cu el – David a făcut eforturi pentru a risipi melancolia doamnei von Altishofer.

— Nu ai mâncat nimic, Frida. Vrei să-ți dau puțină salată?

— Mulțumesc, nu.

— Atunci o altă bucată de piftie?

— Nu, nu mai vreau nimic, te rog. Astăzi nu prea am poftă de mâncare.

— Atunci, dacă ai terminat, să mergem să ne odihnim puțin pe terasă. Soarele este astăzi fierbinte.

Afară, de altfel, era foarte frunos, iar Wilhem, după ce îndepărtase zăpada, scosese scaunele de grădină. S-au așezat cu fața spre Alpii care se profilau splendid pe cerul senin.

— Ai aici cea mai frumoasă priveliște din toată Elveția, a murmurat Frida von Altishofer. Cel puțin, pentru încă câteva zile...

A urmat o tăcere și, gândindu-se că-i va face plăcere, poate chiar pentru a o împăca, David a spus:

— Am avut întotdeauna pentru tine o mare stimă, Frida.

— Serios?

— Întotdeauna! De altfel, nu consider în niciun caz ca

un lucru comun ajutorul pe care mi-l dai cu atâta solicitudine. Și mi-ar place să alegi câteva piese din colecția mea, ca amintire.

— Ești foarte generos, prietene, dar nu prea țin la amintiri. Întotdeauna aduc cu ele și puțină tristețe.

— Totuși, Frida... Insist!

— Atunci, dacă va trebui să am o amintire care să mă întristeze, mi-ar place să fie acea mică fotografie care este pe biroul tău, la dreapta.

— Vrei să spui instantaneul în care am fost surprinși împreună la Reisenberg?

— Exact. Ea îmi va permite să-mi aduc aminte fără încetare de vremurile când erai aici, printre noi...

— Draga mea Frida, a spus el cu un surâs de reproș amabil, ai un ton de necrolog!

— Nu este prea vesel...

Brusc, rezerva în care s-a menținut ea a părasit-o:

— Dumnezeule, David, mă simt atât de tristă pentru tine! Nu aș fi vrut să te pun la curent, dar, în orice caz, nu ai fi întârziat să afli...

Deschizându-și poșeta, ea i-a întins o tăietură dintr-un ziar. El a văzut că era o tăietură din *Daily Echo* apărut în acea dimineață – un ziar pe care ea nu-l cumpăra de obicei – și care avea drept titlu: „Masacre în Congo: cinci sute de victime."

Cu mult interes, David a citit următoarele:

„În noaptea trecută, în provincia Kasai, unde, de câteva săptămâni s-au făcut simțite urme de tulburări, a izbucnit un război tribal. Fără nicio provocare, dizidenți ai tribului Balouba au atacat sălbatic satul Tschilenge care, după ce a respins două atacuri prin lupte feroce, a fost incendiat și distrus. Numărul victimelor care se găsesc sub dărâmături se estimează la cinci sute."

— Acum, a spus doamna von Altishofer, știi unde te duci!

Ridicând capul, el i-a întâlnit privirea care rămăsese fixată asupra lui. Nu fusese deloc impresionat de această veste, ci, din contră, parcă îl întărea în convingerea sa.

— Frida, a spus el cu răceală, mi-am dat perfect seama că, de ieri, încerci să mă împiedici să plec. Nu procedezi

așa, sunt convins, decât din cauza celor mai bune sentimente, dar nu cred că ai înțeles cât de mult o iubesc pe aceea care-mi va fi soție. Știu că lucrurile merg prost pe acolo, dar asta nu mă va împiedica să plec, pentru că, dacă va trebui, o voi urma pe Kathy până la capătul lumii.

Ea și-a mușcat buzele, apoi a suspinat:

— Bineînțeles, prietene. Nu se întâmplă întotdeauna așa atunci când un om mai în vârstă se aprinde după o fetișcană? Și întotdeauna se sfârșește tragic. Îmi amintesc de filmul acela celebru, care se numea *Îngerul albastru*.

Indignarea a împurpurat obrazul lui Morey:

— Situația nu se compară absolut deloc!

— Nu, în sfârșit, a convenit ea cu o voce stinsă, bătrânul profesor nu s-a aventurat decât într-un circ, pe când tu... Ea a întors capul, ducându-și o mână la față, pentru a-și ascunde emoția. Da, simt în adâncul meu că mergi...

Dar buzele ei nu au mai fost în stare să spună cuvântul teribil și s-au mulțumit să adauge:

— ... vei cunoaște un destin și mai rău!

O replică tăioasă i-a venit lui Moray pe buze, dar, înțelegând tristețea Fridei, și-a reținut-o. Doamna von Altishofer întotdeauna a știut să disimuleze sentimentele și nu lăcrima prea ușor. Prin urmare, trebuie să fi fost extrem de impresionată pentru a ajunge într-o asemenea stare extremă. Foarte drept pe scaunul său, David a privit fix îndepărtatele culmi acoperite cu zăpadă și o tăcere prelungă s-a stabilit între ei. În sfârșit, mai calmă, dar cu capul în continuare întors, Frida von Altishofer s-a ridicat:

— Prietene, a spus ea, nu mai sunt în stare să fac nimic astăzi. Voi reveni mâine.

— Regret... s-a bâlbâit el, luat pe neașteptate de această plecare bruscă. Chiar ești obligată să pleci?

— Da... Dacă vreau să trec să o văd pe doamna Schultz și pe prietenii noștri, va trebui mai întâi să mă aranjez puțin...

El nu a mai insistat deloc, a condus-o până la mașină și

a așteptat să dispară la cotitura șoselei. Apoi a închis poarta și s-a întors tremurând în casă. Acolo, a recitit cu atenție tăietura din ziar, apoi, cu un gest decis, a rupt-o.

Pe timpul după amiezii și-a continuat pregătirile, dar a privit frecvent spre pendulă. La ora cinci, trebuia să-i telefoneze lui Kathy la Markinch, unde lua ceaiul la prezbiteriu, așa cum se înțeleseseră atunci când a plecat. După toate problemele și contradicțiile din ultimele două zile, cât de mult își dorea să audă din nou vocea lui Kathy!

După ce a băut repede o ceașcă cu ceai, s-a dus și s-a așezat în apropierea telefonului, a chemat centrala internațională și a dat numărul familiei Fotheringay. La acea oră traficul era foarte redus și în zece minute legătura a fost realizată. Spre marea bucurie a lui David, i-a răspuns chiar Kathy. Cu siguranță că îi aștepta apelul undeva în apropierea telefonului!

— Kathy, tu ești? Ce faci, draga mea?

— Foarte bine, David, dar am multe lucruri de rezolvat. Ai avut noroc că... În câteva minute aș fi plecat spre Edimbourg.

Puțin răcorit, el s-a interesat:

— Ce-ai mai făcut?

— O mulțime de lucruri în vederea plecării noastre... ca și tine, presupun.

— Da, am fost și eu foarte ocupat, dar acum aproape mi-am terminat pregătirile.

— Da? Sunt atât de fericită încât nu mai am răbdare! Imediat ce voi găsi un minut liber îți voi scrie pentru a-ți da indicațiile necesare ca să ne întâlnim ușor la Londra.

— Chiar speram să primesc o scrisoare de la tine, draga mea.

— Adevărat? Credeam că... dacă vom fi în curând împreună... Și apoi unchiul Willie mă îngrijorează... De când suntem aici, nu a încetat să aibă febră, iar în seara asta va trebui să țină o conferință...

— Îmi pare rău să aud așa ceva... a spus el fără prea multă convingere, gândindu-se la propriile necazuri. Transmite-i salutările mele.

— Nu voi uita, David. Și-ți voi scrie în seara asta, după

ce ne vom întoarce de la Edimbourg...

— Nu vreau să-ți dau o corvoadă în plus, Kathy!

— Dar, David, dragul meu... Te-ai supărat?

— Nu, Kathy. Dar trebuie să-ți spun că mă simt singur. Am avut parte de momente penibile aici și, în plus, mă cam doare spatele. Atunci... sper în continuare să primesc o scrisoare de la tine, chiar dacă ar fi doar câteva rânduri în care mi-ai spune cât de mult îți lipsesc...

— Da, îmi lipsești enorm, David! Doar că am fost extrem de ocupată... Și cum unchiul Willie era bolnav... Nu credeam că...

— Să nu mai vorbim despre asta, draga mea, nu-i nimic, a întrerupt-o el, impresionat de accentul de regret intens pe care-l avea vocea tinerei fete. Dar dacă Willie este chiar atât de bolnav, va mai putea pleca pe douăzeci și unu?

— Va pleca, David, a afirmat ea cu convingere. Chiar dacă va trebui purtat pe brațe până la avion!

„Pentru ce-ar mai putea fi util într-o asemenea stare?" și-a spus David cu asprime. Dar a regretat imediat acest gând mai puțin milos, pentru că avea multă afecțiune pentru Willie.

— Ai văzut, presupun, că s-au produs tulburări în Kasai...

— Da, s-ar putea să fie grav. Dar, bineînțeles, ne așteptam la așa ceva, mai mult sau mai puțin. Acum, dragul meu, chiar va trebui să plec... Mașina tocmai a sosit și îl aud pe unchiul Willie chemându-mă afară...

— Așteaptă puțin, Kathy...

— Dacă nu plec, dragul meu, vom pierde mașina, iar unchiul Willie va întârzia la conferința sa. La revedere, dragă David... În curând vom fi din nou împreună!

Ea a închis, lăsându-l pe David disperat și cu sentimentul că este neglijat. Bine măcar că-i telefonase! Nu-i spusese despre ea nimic, vorbise doar despre Willie! Nu, nu trebuia să aibă astfel de gânduri... Această gelozie nu era demnă de el! Kathy îl iubea, dar acest biet copil era înnebunit, agasat... I-a găsit sute de scuze lui Kathy și cu toate acestea întreaga seară a avut sentimentul că din

punctul lui de vedere se arătase dezinvolt.

În momentul când s-a culcat, cum această impresie persista, a decis să ia un somnifer, lucru pe care nu-l mai făcuse de săptămâni întregi. O pastilă de Soneryl, urmată de un pahar cu lapte cald, l-a făcut să cadă într-un somn adânc, care s-ar fi putut prelungi cel puțin șase ore, dar care a fost tulburat de un vis pe cât de ridicol pe atât de înfricoșător.

David era întins pe un pat de campanie, într-un loc pe care nu-l cunoștea, în spatele unor stânci negre. Aerul, plin de zumzăitul insectelor, era sufocant... căldura umedă a unei nopți tropicale fiind insuportabilă. Se găsea în întuneric, dar putea cu toate acestea să vadă câte ceva foarte vag și, puțin câte puțin, a distins silueta unui om în picioare, la câțiva pași de el, îmbrăcat cu o cămașă și un șort kaki, încălțat cu cizme scurte din cauciuc. Cu toate că nu-i putea distinge fața, David știa că acel om era Willie. A vrut să-l cheme, dar cu toate că buzele lui au mimat cuvintele, niciun sunet nu s-a auzit. Apoi, dintr-o dată, cu oroare, a văzut în spatele lui Willie trei enorme fiare înaintând spre ei. Erau lei... cel puțin aveau mărimea și forma unor lei, dar cu ceva supranatural în apariția lor, care-i făcea și mai înfricoșători. Iar în spatele acestor fiare se distingea un șir de luptători înarmați cu lănci. David a vrut să fugă de acest dublu pericol care-l amenința, dar era inutil să încerce să se scoale. Nu a reușit și acest efort i-a slăbit puterile. Apoi, în momentul în care se credea pierdut, omul, care era Willie, a început să râdă și, ridicând câțiva bolovani, i-a aruncat neglijent în direcția leilor, ca un copil care voia să lovească o pisică de cauciuc. Imediat fiarele au rămas pe loc, au ezitat un moment, apoi s-au repezit din nou înainte.

— Dumnezeu este păstorul nostru, a spus Willie. O chetă va fi făcută la ieșire.

Imediat, atacul a încetat. Leii s-au așezat cuminți jos, cu un aer umil. Atunci luptătorii negri au început să bată măsura pocnind din palme și cântând la fel de fals ca și corul din Markinch imnul „Înainte soldați ai lui Dumnezeu”.

Destinderea adusă de această viziune grotescă era atât de intensă încât Moray a vrut să râdă, să urle de râs, și în final a scos un strigăt care l-a trezit.

Epuizat, dar liniștit să se regăsească în cadrul familiar al carierei sale, el a stins veioza și a rămas treaz, cu ochii deschiși în întuneric, reflectând la acel vis absurd. Ceea ce l-a iritat și mai mult a fost atitudinea lui. De ce se dovedise atât de puțin curajos? Dumnezeule, nu!... Niciodată nu a vrut să recunoască... Nu, totul putea fi doar un conflict în subconștientul său între admirația față de dezinteresul exemplar, eroic al lui Willie și indiferența manifestată chiar de el, în trecut, cu privire la religie. Concluzionând, David a privit cadranul luminos al pendulei puse pe masă, care-i indica ora trei noaptea. Atunci s-a ridicat din pat, și-a scos pijamaua udă de transpirație și, înainte de a-și pune o alta, s-a frecționat cu un prosop. Culcându-se din nou în pat, s-a mai zvârcolit mai mult de o oră pe o parte și pe cealaltă înainte de a putea adormi din nou.

CAPITOLUL XXXV

A doua zi dimineață, obosit, Moray s-a trezit prost dispus. S-a sculat imediat, înmuiat de un sentiment de rușine și a acceptat ca pe o penitență durerea de spate care părea să se accentueze. Așteptând cu nerăbdare sosirea doamnei von Altishofer, bântuia prin casa ca o stafie, verificând și reverificând ce făcuse: inventarul era complet, toate hârtiile fuseseră puse în ordine, prevenise banca, întâlnirea cu Stieger fusese aranjată pentru a doua zi. Nu-i mai rămânea decât să termine cu împachetatul cărților. Cu urechea ciulită la zgomotul făcut de apropierea Dauphinului, și-a consultat ceasul: trecuse de zece! De ce nu ajunsese diavolița de Frida? Punctualitatea era doar una dintre numeroasele ei calități. David era pe punctul de a telefona, când, cu o ușurare imensă, a recunoscut pașii prietenei sale pe pietrișul aleii. Puțin după aceea s-a auzit soneria de la intrare și s-a dus chiar el să-i deschidă.

— Nu ai mai venit cu mașina? Tocmai mă întrebam mai

devreme de ce ai întârziat... Intră... Dă-mi paltonul...

— Mulțumesc, nu, nu intru. Sau, cel mult, doar în hol.

El a privit-o cu stupefacție cum s-a fixat în cadrul ușii. Nu era îmbrăcată cu ținuta pe care o folosea când muncea, ci cu taiorul brun-roșcat și cu pălăria Bersaglier pe care o punea când se ducea la plimbare. Cu toate acestea, ceea ce l-a frapat pe David a fost expresia hotărâtă a feței ei, care l-a făcut să exclame, bănuind catastrofa:

— Ce s-a întâmplat, Frida?

Înainte de a-i răspunde, ea a rămas un moment privindu-l în tăcere, aproape cu milă:

— Prietene, a spus ea în sfârșit, în ciuda dorinței mari pe care am avut-o să te ajut, am decis să nu te mai revăd, nici acum, nici altă dată.

— Cum? a exclamat el, din ce în ce mai stupefiat. Dar de ce? Mi-ai promis... Contam pe tine pentru porțelanuri...

— Porțelanurile! l-a imitat ea cu un aer disprețuitor. La ce bun? Nu te vei mai servi de ele niciodată. Nu le vei mai revedea niciodată...

— Dar eu... Am nevoie de tine pentru alte lucruri...

— Atunci le vei aranja altfel, a spus ea, înclinând capul, fără a înceta să-l privească. Îmi este de-a dreptul penibil. Așa cum ai spus chiar tu, e mai bine să terminăm o dată pentru totdeauna.

Din nou s-a lăsat tăcerea, David negăsind altceva de spus decât să repete: „Dar de ce?" Apoi doamna von Altishofer a reluat cu o oarecare liniște:

— Prietene, scumpul meu prieten, sentimentul pe care-l am pentru tine – un sentiment mai profund decât îți imaginezi – m-a pierdut. Sunt femeie, deci slabă, și am cedat, consimțind să te ajut. Dar ieri am înțeles că este o eroare din partea mea, când i-am întâlnit pe prietenii noștri la acea recepție. O gravă eroare. Pentru că toți prietenii noștri sunt dezolați de decizia ta, toți au aceeași părere în ceea ce te privește...

— Sunt foarte mișcat, a murmurat el, nemulțumit să afle că s-a discutat despre el în lipsă. Dar nu înțeleg de ce sunt atât de îngrijorați în ceea ce mă privește.

— Ei bine, au dreptate, a replicat ea. Toți spun: „Iată un om care a muncit întreaga sa viață; a reușit, este bogat, are prieteni buni, o casă frumoasă... și brusc – la vârsta lui! – abandonează totul pentru a urma o idee, pentru a ceda unui înțuls excesiv...” Stench chiar a declarat, cu micul său surâs malițios, că te consideră un visător.

— Multe mulțumiri lui Stench și celorlalți, a spus Moray cu un ton amar, dar cu toate acestea cred că știu foarte bine ce fac!

— Ești sigur? În momentul acesta ești mult prea ocupat pentru a-ți face timp să citești ziarele sau să asculți radioul. Ieri, domnul Stench ne-a spus – tocmai aflase și el – că într-un alt oraș, Kalinda, – foarte aproape de locul unde s-a instalat Willie – hoarde de indigeni au năvălit brusc în Misiunea belgiană, aruncând cu săgeți aprinse și mânuind cuțitele. Au masacrat pe toată lumea, nemulțumindu-se să-i omoare, ci începând prin a-i mutila pe acei bieți nefericiți tăindu-le mâinile... Mein Gott! Și eu, care ți-am admirat întotdeauna mâinile atât de frumoase, atât de sensibile... La ideea că unul dintre acei înfricoșători sălbatici ar putea să ți le taie.... Crezi că nu am motive pentru a-mi simți inima îndurerată? Crezi că eu și ceilalți nu suntem dezolați de plecarea ta acolo?

Cu sprâncenele încruntate, David își mișca buza inferioară, împărțit între furie și un sentiment de jenă. Până la urmă furia a învins:

— Poate ai uitat că Willie m-a prevenit de pericolul care mă paște, iar eu am luat decizia în deplină cunoștință de cauză.

— Nu cred deloc.

— Mă acuzi că mint?

— Te acuz că încerci să abuzezi de tine însuți.

— Chiar dacă ar fi așa, o fac cu cele mai nobile scopuri.

— Deci îți dorești să devii martir? Dorești să fii străbătut de săgeți, ca un nou sfânt Sebastian, pentru a primi o aureolă și o harpă celestă? s-a lansat ea, cu un fel de dispreț. Nu m-am gândit decât la interesul tău când ți-am spus...

— Inutil, a întrerupt-o el violent. Nu vei reuși să mă

convingi să nu plec.

Au rămas un moment tăcuți, înfruntându-se din priviri, apoi ea a spus în sfârșit, cu o voce dură:

— Deci decizia ta este fermă?

— Da.

— Atunci, pleacă! Ești orb, lipsit de bun simț, nebun!

— Mulțumesc!

Erau pe punctul de a se încăiera, de-a se da în spectacol, iar David avea oroare de așa ceva.

— Spui ca nu este vorba decât despre un ideal înalt, pentru a-ți schimba viața. Dar nu-i adevărat! O faci doar pentru a te culca cu acea tânără idioată, stropită cu apă sfințită, care nu are pic de minte și al cărei spirit este la o sută de leghe de al tău! O infirmieră lipsită de cultură, care-ți răspunde strâmbându-se când îi vorbești despre Bonnard, dar de care ești complet orbit!

Pălind până în vârful urechilor la auzul acestor insulte pe care Frida le spunea în disperare de cauză, Moray și-a recăpătat întreaga putere pentru a replica:

— Vorbești despre tânăra care va deveni soția mea!

— Și când va deveni, ce-ți va da în plus? Să nu speri să cunoști pasiunea în brațele ei pentru că acești posedați de religie sunt asexuați! Pentru a naște o pasiune ca aceea pe care ți-o dorești este necesar un trup plin de flăcări și scântei, ceea ce nu-i cazul ei. Este o ființă slabă, deja atașată total de Willie al ei; pentru ea nu ești decât un binevenit tutore, un înlocuitor al tatălui ei. De altfel, ai un rival mult mai puternic! Ea nu poate iubi în același timp și pe Dumnezeu și pe tine!

— Cred că va trebui să-ți cer să pleci.

Cu privirea scânteietoare, cu pieptul fremătând de violență, splendidă, ea aducea cu o cântăreață wagneriană. Dar, dintr-o dată, și-a regăsit tot calmul și a spus cu o extremă răceală:

— Plec... Dar amintește-ți că te-am prevenit. Și mai ales nu uita că dacă îți vei reveni, sunt în continuare la Seeburg și... rămân prietena ta.

Nici măcar nu a așteptat ca ea să ajungă la capătul aleii pentru a închide violent ușa. Se simțea ultragiat, indignat, furios. Dar mai presus de toate, era decis să

plece. Cum putuse ea să se exprime cu o asemenea libertate vulgară despre Kathy și chiar despre el? Această imprudență, la care se adăugau și malițioasele comentarii ale celorlalți participanți la recepția din ajun, l-au întărit și mai mult în convingerile sale. Ceea ce l-a înfuriat poate cel mai mult – amintindu-i de noaptea în care Kathy îi cedase docilă – era afirmația impertinentă că viitoarea lui soție nu ar avea temperament. Un înlocuitor al tatălui ei... care venea după Dumnezeu și Willie! Se putea imagina o afirmație mai mincinoasă, mai scandaloasă? Asta era o blasfemie! Și cu toate acestea suportase greu lovitura... Fără a mai pune la socoteală că, trântind cu violență ușa, durerea din spate i se agravase și acum șchiopăta mai tare ca niciodată.

Cum nu mai putea suporta, după o asemenea scenă, să mai rămână pasiv în casă, și cum, spre binele lui, spatele reclama îngrijire imediată, Moray a luat decizia de a lua trenul spre Zürich – unde de altfel avea de făcut câteva ultime cumpărături – cu scopul de a-l consulta pe bunul său prieten, doctorul Müller. Anunțând că nu va lua masa, el a fost condus de către Arturo la gara din Melsburg și a ajuns acolo tocmai la timp pentru a prinde acceleratul de douăsprezece fără un sfert.

După ce s-a instalat lângă fereastră, – în viziunea sa nu existau în toată lumea trenuri capabile să rivalizeze cu cele din Elveția – a desfăcut *Gazette Suisse* pe care o cumpărase mecanic de la chioșcul din gară. Cu siguranță, doamna von Altishofer exagerase, pentru a-l alarma, dar era la fel de adevărat că, de la un timp, fusese mult prea ocupat pentru a mai fi la curent cu ce se întâmpla pe planetă. De altfel, ca o regulă generală, el prefera să ignore asemenea lucruri, pentru a-și putea menține liniștea într-o lume care renunțase la bunul simț. Cu toate acestea, încerca să se pună la punct cu ultimele noutăți. Chiar de pe prima pagină, titlul i-a sărit în ochi: Masacru atroce la Misiunea din Kalinda.

Cu nervii încă întinși, el a citit articolul. Peste o sută de persoane, – bărbați, femei și copii – care au încercat să găsească un refugiu la Misiune, au fost masacrați cu o incredibilă ferocitate. În ceea ce-i privește pe misionari,

doi franciscani, au avut parte de un tratament special: s-a început prin a-i mutila atroce, apoi, după ce au fost decapitați, au fost efectiv tăiați în bucăți. Acest masacru, care a avut loc după cel de la Tschilenge, concretiza într-un mod înfricoșător agitația care se manifesta de la un timp în Congo.

Frida spusese adevărul: ce sfârșit pentru un om sensibil și civilizat! Cu stomacul strâns, plin de dezgust, David a lăsat ziarul și a privit liniștita câmpie elvețiană, vacile brune care rumegau liniștite printre peri și cireși. Oare luând eroica decizie se gândise bine la toate pericolele și obligațiile care derivau din ea? Dar și-a scos repede acest gând din minte. Chiar dacă nu ar fi vrut să plece, știa că nu o va obține pe Kathy decât cu acest preț și prin urmare nu mai exista pentru el cale de întoarcere.

Trenul a ajuns în gara din Zürich și Moray a avut destule necazuri până să coboare pe peron, astfel încât a regretat că nu și-a luat un baston. Șchiopătatul lui a atras priviri pline de o simpatie miloasă, în timp ce traversa strada Gării. Cu prețul unui mare efort, a reușit să-și facă cumpărăturile la Grieder care, spre deosebire de atâtea magazine, avea avantajul de a nu închide între ora douăsprezece și ora două. O oprire la Baur-du-Lac doar i-a trecut prin minte, pentru că a dejunat frugar la Sprungli, o friptură de vacă cu tăiței, urmată de compot și de o cafea cu frișcă. Era cu adevărat prea emoționat, prea deprimat, pentru a putea mânca. Un taxi l-a condus apoi spre cabinetul doctorului Müller, pe Gloriastrasse, și a avut norocul să sosească înainte ca specialistul să-și înceapă consultațiile. Șansa a făcut ca Müller să nu fi aflat despre iminenta plecare a clientului lui în Africa Neagră. În sfârșit, în starea în care era, felicitările sau reproșurile erau în aceeași măsura de nesuportat pentru Moray. A ajuns repede la subiect enumerând simptomele și concluzionând:

— Sunt aproape sigur că am o deplasare de vertebră.

Müller, un omuleț jovial, care aprecia vizibil plăcerile vieții, a ascultat în liniște acest expozeu, așezat în spatele biroului. După ce Moray a terminat, s-a ridicat pentru a se dedica unui examen pe care David l-a

calificat drept rapid, aproape superficial.

— O ușoară luxație a celei de-a douăsprezecea vertebră dorsală. Va trebui să faci frecție cu un unguent bun.

— Am și făcut și nu am simțit nicio ameliorare.

— Bineînțeles, asta cere câteva zile de răbdare.

— Dar acest șchiopătat...?

— Pe bază pur psihică. Un transfer protector al îngrijorării, pe care ți-o provoacă spatele... Chiar, nu văd de ce te-ai îngrijora din cauza acestui subiect... Alte preocupări nu mai ai?

Cu sprâncenele încruntate, Moray a preferat să ignore întrebarea.

— Deci nu crezi că este necesar să-mi fac o radiografie?

— Mein Gott! a izbucnit Müller. Aici nu facem radiografii pentru niște simple luxații.

Moray a părăsit cabinetul specialistului într-o stare mult mai proastă decât cea cu care intrase, pentru că, forțându-se să nu mai șchiopăteze, rezultatul a fost că-și târa pur și simplu piciorul după el.

— Dracu să-l ia dacă-și închipuie că mă iau după el!

A fost tentat să meargă să consulte un alt medic, dar s-a abținut, pentru a nu părea ridicol. În locul acestui lucru, cu speranța că puțin exercițiu îi va face bine, a coborât colina pe jos până la Belvedere și s-a plimbat pe malul lacului. Printr-o ușoară ceață sidefie, un soare palid făcea să scânteieze apele calme și conferea după amiezii o pace luminoasă. Dar această stranie claritate nu a făcut decât să amplifice neliniștea resimțită de David, sentimentul lui de insecuritate în sânul unei lumi ostile. Noua orientare luată de existența sa i se părea nesăbuită. Avea senzația că se aruncă în necunoscut, încercând cu disperare să se prindă de ceva. De ce avusese Frida o ieșire atât de violentă? Era absolut de neiertat din partea ei și cu toate acestea, căutând mobilul care o împinsese să procedeze așa, îi găsea scuze, simțind chiar că este pe punctul de a o absolvi. Era îndrăgostită de el, geloasă pe Kathy, șocată de vestea plecării lui, ea tremurând pentru securitatea sa...

Regreta profund ruptura cu Frida, pentru că o admirase și avusese întotdeauna multă simpatie pentru ea. Poate că era de blamat pentru că o lăsase să spere că prietenia lor se putea transforma într-o legătură mult mai intimă... Dar, având în vedere circumstanțele, fusese mai bine ca această ruptură să aibă loc.

Întorcându-se cu un efort de la lac, Moray a oprit un taxi și s-a lăsat condus la gară. Ziarul de seară, pe care l-a citit pe drumul de întoarcere, confirma, amplificând, veștile proaste de dimineață. Un comunicat al Națiunilor Unite deplângea oficial masacrarea unor civili inocenți. Un raport semnala și o epidemie de variolă și ciumă bubonică; apele neîntrerupte chemau în zonă medici și infirmiere.

Când a ajuns acasă, o oră mai târziu, David nu a găsit nimic care l-ar fi putut reconforta cât de cât: Kathy nu telefonase, nici nu scrisese, iar casa era într-o asemenea stare, cu perdelele trase, cu cărțile îngrămădite pe parchet, cu argintăria învelită în hârtie, încât nu exista niciun sentiment de confort sau de securitate. Pentru că îndura toate acestea, abandonând totul pentru ea, Kathy ar fi putut măcar să scrie câteva rânduri! O va atenționa de acest lucru!

Din bibliotecă, el a comandat centralistei numărul prezbiteriului din Markinch. De data aceasta așteptarea a fost nesfârșită, dar David nu s-a putut decide să anuleze apelul. În sfârșit, traversând o înălțime de poște locale, legătura a fost stabilită, dar foarte prost. A răspuns doamna Fotheringay, dar imediat David i-a auzit slab vocea din cauza unui bruiaj pe linie. Când conversația a devenit posibilă, veștile date de soția pastorului l-au descurajat.

Willie și Kathy plecaseră în ajun pentru a întreprinde circuitul lor de-a lungul Angliei. La ora actuală, trebuiau să fie la Manchester, dar doamna Fotheringay nu știa la ce adresă. Cu toate acestea îi putea da numărul de telefon de la Misiune, din Edimbourg, de unde ar fi putut să fie sfătuit fără discuție.

Punând punct acelei conversații pe care soția pastorului părea să o prelungească la infinit, el a cerut

numărul de telefon de la Edimbourg și l-a obținut destul de rapid, dar fără vreun rezultat în plus. Domnul Douglas își ținuse conferința la Edimbourg și plecase spre Londra cu nepoata sa, dar nu se știa la ce adresă vor ajunge.

David a cinat fără poftă de mâncare și a trecut apoi în birou, singura cameră rămasă intactă la parter. Stătea acolo de vreo oră, trecându-i prin cap mii de gânduri negre, când telefonul a început dintr-o dată să sune.

Inima părea să-i sară din piept. Poate era Kathy, cea pe care iubirea o făcuse să ghicească cât de multă nevoie avea de ea în acel moment!

A ridicat imediat receptorul, dar în locul vocii dulci a lui Kathy a auzit accentul gutural al lui Stieger, care, reținut fiind la München, îl ruga să amâne întâlnirea până luni.

— Bineînțeles, dacă este ceva urgent, voi lua avionul mâine dimineață și mă voi reîntoarce la München pe seară...

— Nu, a spus Moray, forțându-se să se abțină după această nouă decepție, nu este nicio urgență... Nu te deranja... Luni va fi foarte bine.

— Atunci pe luni, peste trei zile!

Trei zile... Punând receptorul în furcă, Moray și-a spus că această mică întârziere nu înseamnă un inconvenient prea mare. De fapt amânarea îi va permite să-și mai tragă sufletul, dar a fost conștient că-l încerca un val de îngrijorare.

CAPITOLUL XXXVI

A trecut o săptămână... „Chiar a fost o săptămână? Așteptând așa, atunci când totul este gata rezolvat, nici nu mai știi pe ce lume trăiești...” Era duminică, iar ploaia nu înceta să cadă, transformând zăpada în mocirlă, în timp ce nori groși înconjurau munții. „Dumnezeule! Ce zi oribilă, parcă făcută special pentru a deprima la maximun o ființă atât de sensibilă ca mine la schimbările de vreme!”

Moray s-a întors de la fereastră și, poate pentru a douăzecea oară, a scos din buzunar scrisoarea venită de

la Kathy, singura pe care o primise. Fusese pusă la poștă a doua zi după convorbirea lor telefonică, iar Kathy se pare ca o scrisese imediat după ce se întorsese la Markinch.

„Dragă David,

***Ce bucurie să-ți aud vocea la telefon! Cum ți-am spus, nu am găsit timp să-ți scriu mai devreme pentru că unchiul Willie a făcut febră mare. Cu toate acestea nu a vrut să-și amâne turneul de conferințe și vom pleca în curând din nou la Londra, unde vom sta la domnul și doamna Robertson, prietenii scoțieni ai doamnei Fotheringay. Dacă vei dori să-mi scrii, iată adresa lor: 3 Hillside Drive, Ealing, N.W.II. Va fi foarte ușor să ne întâlnim la aeroport. Unchiul Willie a luat cele trei bilete și a rezervat locurile. Numărul zborului este AF-4329. Avionul va pleca marți 21, la ora 23. Prin urmare, ne vom întâlni în hol, cu o oră înaintea plecării. Noi vom fi acolo începând cu ora nouă, pentru a preîntâmpina orice eroare de rezervare, unchiul Willie ținând morțiș să plece în acea zi. Mai ales că situația s-a înrăutățit la Kwibu și, dacă vrem să salvăm clădirile din Kasai, va trebui să ajungem acolo cât mai repede. Abia aștept să ajung în Africa și să lucrez alături de tine. Vei vedea, dragă David, ce bucurie nemărginită ne va aduce acest lucru! Este pentru prima oară când îți scriu și îmi este dificil să exprim tot ceea ce gândesc, dar știi foarte bine* **că** *toate speranțele mele sunt în tine și mă bucur că voi fi curând, cu adevărat, soția ta.*

Kathy.

P.S. Unchiul Willie îți transmite să fii punctual.”

Această lectură, repetată la nesfârșit, nu a făcut decât să-i înnoiască disperarea lui Moray care, atunci când a primit-o, a deschis scrisoarea cu atâta febrilitate. Era totuși îndreptățit să spere la altceva decât la niște rânduri banale! În loc să se cramponeze atât să indice data și ora plecării, Kathy n-ar fi putut să-i arate mai multă tandrețe, să-i scrie cât de mult îi lipsește, cât de mult dorește ea să revină în brațele lui? Dragă David... Cât de rece suna! Dar, bineînțeles, biata copilă era foarte timidă, înfrigurată de perspectiva de a se găsi din nou,

peste puțin timp, în deplină intimitate cu el – astfel interpreta el fraza *„Mă bucur că voi fi în curând, cu adevărat, soția ta.”* – și forțată să se limiteze la acea hârtie de scris de format mic... Dar totuși găsise loc să-i scrie despre Willie, despre febra lui, despre conferințe, despre îngrijorările lui și despre dispozițiile pe care le-a dat în consecință, neomițând nici măcar să-i transmită recomandarea ca nu cumva să nu fie punctual! În schimb, niciun cuvânt pentru a se interesa de sănătatea lui, de dificultățile pe care le-ar fi putut întâlni pentru a-și pune în ordine toate lucrurile înainte de plecare, nimic despre tristețea pe care el ar fi putut-o resimți fiind departe de ea! Nu, cu adevărat, era prea mult! O iubea, o dorea din toată inima, iar ea se rezuma să-i vorbească despre Willie!

Strania impresie de abandon pe care o încerca era accentuată de actuala lui izolare. Își întrerupsese existența normală, spusese adio prietenilor de la Schwansee și niciunul nu mai venea să-l vadă, considerându-l ca rupt de grupul lor. Frida... Trecuse mai mult de o săptămână de când nu o mai văzuse, cu toate că, de mai multe ori, în speranța de a o întâlni, s-a plimbat prin ploaie prin apropierea Seeburg-ului. Compania ei îi lipsea teribil de mult, mai ales că în acest moment chiar regreta amarnic disputa lor, redusă doar la câteva cuvinte, puțin cam directe, fără îndoială, dar dictate de cele mai bune sentimente, ceea ce l-a făcut să o ierte deja pe Frida. În același timp nu dorea să plece înainte de a lămuri situația... Iar cum îi mai rămăsese atât de puțin timp... Peste două zile va părăsi Schwansee. Va trebui să o caute, știa asta, dar până în prezent amorul lui propriu – sau poate un sentiment de prudență – îl reținuse să o facă.

A fost anunțat că dejunul este servit. A mâncat distrat, fără poftă, apoi, așa cum luase obiceiul duminica, și-a permis o mică siestă. Trezindu-se pe la ora trei, a văzut cum plouă mai tare ca niciodată. S-a ridicat în picioare, a hoinărit prin casă, verificând valizele, bagajele. Și-a aprins o țigară, încercând să-și omoare timpul, dar s-a simțit din ce în ce mai deprimat. Pe timpul zilei a rezis-

tat, dar atunci când a venit seara a sucombat în fața nevoii de consolare care-l consuma teribil. Frida ar fi putut să-i aducă această consolare, ea fusese... ea nu încetase niciodată să fie prietena lui. Nu se vor mai certa, nu vor mai vorbi despre nimic care ar fi putut oferi un subiect de controverse... Simplu, încă o data, ei ar fi petrecut câteva clipe împreună, ca doi prieteni, așa cum au fost întotdeauna...

Cu repeziciune, înainte de a avea timp să se răzgândească, David și-a luat impermeabilul și vechea umbrelă din hol, părăsind casa fără a spune nimic la nimeni. A luat bacul pentru a traversa lacul, dar apoi a urmat un drum lung, iar cărarea era destul de abruptă pentru unul care șchiopăta... În sfârșit a ajuns la castel, cu genunchii tremurând, ca un cal care tocmai încheiase o cursă dificilă. „Dumnezeule!" s-a gândit el. „Ce epavă am putut să ajung!"

Aproape ascuns de norii aflați la joasă înălțime, Seeburg se înălța în fața lui. Fusese construit în secolul al șaptesprezecelea, cu granit extras din munte și avea un acoperiș cu metereze, flancat de două turnuri de apărare, care, în acel sinistru crepuscul, îi dădeau aerul unui castel blestemat, impresie accentuată de corbii care se învârteau pe sub streașini.

Moray a pășit pe terasa acoperită cu mușchi care se întindea în fața ferestrelor salonului Fridei... Da, ea era acolo, așezată pe o canapea, alături de o veche sobă din fier, ornată cu plăcuțe din faianță. Broda un șervețel în lumina clară a unui lampadar, care lăsa în penumbră restul vastei încăperi mobilate doar cu câteva fotolii cu spătar înalt și cu un mare dulap bavarez. Weimaran-ul favorit, Peterkin, era culcat pe covor la picioarele ei, cu botul între labe.

Această scenă de intimitate casnică l-a emoționat pe Moray și, cu o mână care tremura puțin, a bătut în geam. Doamna von Altishofer a ridicat imediat capul și și-a întors privirile spre întunericul de afară, apoi, lăsându-și lucrul, s-a ridicat și a venit încet să deschidă ușa de la terasă. A rămas mai multe clipe privindu-l cercetător pe vizitatorul său, apoi, foarte calmă, fără ca vocea ei să

lase să transpară cea mai mică solicitudine, a spus:

— Bietul meu prieten, ce aer bolnav ai! Intră... Te voi ajuta... Dă-mi mâna... Acolo...

L-a condus până la canapea, înainte de a adăuga:

— Așează-te și odihnește-te.

— Mulțumesc, a mormăit ei, respirând cu dificultate. Așa cum poți să-ți dai seama, îmi este destul de rău... Îți amintești fără îndoială că mă durea spatele... Iar durerea nu mi-a dispărut...

— Da, a spus ea în picioare în fața lui, de trei ori te-am văzut pe malul lacului, mergând penibil. Bietul de el, m-am gândit atunci, nu va întârzia să mă caute.

Nu exista nici în vocea, nici în atitudinea ei nimic care să-i fi exprimat triumful. Se arăta pur și simplu puțin protectoare, ca o pedagogă care are de-a face cu un elev bun, dar mai puțin docil.

— Am simțit nevoia să vin, s-a încumetat el să spună. Nu puteam îndura ideea de a pleca fără să ne împăcăm. Eu... Eu plec poimâine...

Ea nu a răspuns nimic, dar s-a așezat alături de David pe canapea și i-a luat mâna. Timp de câteva clipe s-a instalat o tăcere absolută, apoi, privindu-l intens, ea a spus cu calmă convingere a faptului împlinit:

— Bietul meu prieten, nu mai ești tu însuți. Este momentul ca o femeie care te cunoaște, care te înțelege și îți poartă cele mai alese sentimente... da, este timpul ca această femeie să te salveze de tine însuți.

— De mine însumi? a repetat el, surprins și mirat.

— Fără discuție te-ai lăsat antrenat într-o situație imposibilă. Pentru că ești un om de onoare care, în ciuda bolii, ții să te arăți curajos, insiști în decizia luată, chiar dacă, cu siguranță, nu vei supraviețui. Dar eu nu voi suporta să se întâmple așa, a adăugat ea posesiv, după un timp.

În tăcerea care a urmat, încercând un straniu amestec între atracție și repulsie, David a făcut eforturi pentru a ridica capul și pentru a o privi pe doamna von Altishofer.

— Va trebui să recunosc că, având în vedere acest șchiopătat care se accentuează... eu... nu mai știu ce să fac... dacă trebuie să plec așa cum am decis sau, din

contră, să aștept întâi să mă vindec...

— Vreau să-ți atrag atenția, prietene, că nu am intenția să te las să pleci nici acum, nici mai târziu.

Această declarație i-a provocat lui David un șoc, un șoc plăcut, având în vedere sentimentele ascunse în spatele ei, totuși un șoc.

— Nu este posibil... Mi-am dat cuvântul... a protestat el.

— Da, te-ai înșelat într-un mod destul de stupid. Dar ascultă-mă bine, a spus ea, ridicând un deget. Atunci când la munte constați că ești pe un drum greșit, continui să mergi pe el până cazi într-o prăpastie? Nu; după ce te-ai sfătuit cu unul mai bine informat decât tine, vei face stânga împrejur. Tocmai asta este ceea ce trebuie să faci tu acum.

— Nu, nu, este imposibil! Ce vor gândi Kathy și Willie despre mine? Și oamenii de aici, după declarația pe care le-am făcut-o, după articolul din Tageblatt... Când mă vor vedea încă aici, voi ajunge de râsul întregului canton!

— Nu te vor mai vedea pe aici, a replicat ea cu detașare, pentru că vei pleca într-o lungă vacanță... cu mine.

Din nou el a avut o tresărire, dar ea i-a impus tăcere afișând un surâs și continuând pe același ton liniștit:

— Pentru început vom merge la Montecatini, unde vei putea face băi care-ți vor calma durerile de spate... Acolo vei găsi ape minerale minunate... și în același timp niște terenuri de golf superbe, unde, după ce te vei simți mai bine, vei putea juca, în timp ce eu te voi însoți și voi admira precizia loviturilor tale. Apoi vom face o croazieră la bordul acelui mic pachebot, foarte select, care este *Stella Polaris*. Nu vom reveni aici înainte de venirea primăverii, iar atunci toată istoria ridicolă va fi demult uitată.

Sub privirile ochilor ei verzi a rămas ca hipnotizat, aproape în transă, în timp ce remarca, pentru prima dată, că ea avea o nouă ținută. Își schimbase puțin coafura, – ca și când parcă i-ar fi așteptat vizita – purta o rochie nouă, din mătase mov, cu talia înaltă, la modă, totuși conservând ceva clasic, ceea ce făcea să-i crească distincția naturală. Era incontestabil o femeie rasată și

încă frumoasă... de la distanță. Dar de aproape, Moray putea repera stigmatele „unei anumite vârste”: ușoare riduri în jurul ochilor, o fină brăzdare a gâtului, o îngălbenire a dinților. Cum s-ar fi putut compara toate acestea cu cealaltă figură atât de drăgălașă, cu acel trup debordând o flexibilă tinerețe? David a suspinat în interiorul său. Dar, pe de altă parte, în starea actuală extrem de tristă, Frida nu-i apărea ca un colac de salvare, ca un port unde să poată arunca ancora în deplină securitate? În plus, era o femeie distinsă, cultivată și cu care, după toate probabilitățile, s-ar fi simțit extrem de bine când s-ar fi culcat cu ea.

David a suspinat profund și a fost pe punctul de a spune ceva, când, fără a fi deloc ridicolă, ea i-a luat-o înainte:

— Da, sunt încă o afacere bună. Și voi ști să mă arăt pentru tine o excelentă soție... ziua și noaptea. Crezi că pe mine nu mă devorează dorința fizică, de atâta timp de când trăiesc singură? Ne vom completa de minune. Și dacă ne va face plăcere la amândoi, vom decora acest castel mobilându-l cu frumoasele lucruri pe care le ai tu. Vom avea un „salon” mai celebru decât a fost Coppet în epoca doamnei de Stael!

El a bâlbâit încă un vag protest:

— Am o mare afecțiune pentru tine, Frida. Dar...

— Și eu, dragul meu prieten. Tocmai de aceea m-am decis să nu te las să pleci acolo, departe.

Tăcere. Ce mai putea să spună sau să facă? Se simțea dominat, subjugat, posedat, dar în același timp câștigat de o lentă impresie de confort. Planul pe care-l schițase ea era atât de rezonabil, atât de agreabil... atât de diferit, din toate punctele de vedere încât contrasta puternic cu sumbrul viitor de care, de la un timp, începuse și el să nu se mai îndoiască. A ceda era ca și când s-ar fi cufundat într-o baie fierbinte, la sfârșitul unei călătorii lungi și obositoare. A închis ochii și... s-a cufundat...

Relaxarea a venit imediat, incredibil. Întinzându-se pe canapea, el a gemut fermecat:

— Dumezeule, Frida... Simt că trebuie să-ți povestesc

totul, absolut totul... chiar de la început...

Și a făcut-o în cele mai mici detalii, cu emoție.

— Da, a spus ea cu o simpatie puțin ambiguă atunci când el aștepta o concluzie din partea ei, acum înțeleg...

— Ești singura femeie care m-a înțeles întotdeauna.

Când a spus acest lucru, câinele a tresărit în somn, a ridicat capul și, cu un scurt lătrat de bucurie, a sărit pe genunchii lui.

— Vezi, a subliniat doamna von Altishofer, Peterkin deja te-a adoptat... Dar trebuie să fii teribil de slăbit. Rămâi întins, odihnește-te, în timp ce eu mă voi duce să caut ceva care să te remonteze!

A revenit puțin după aceea, cu un pahar în mână:

— Provine din țara ta și este extrem de vechi. Demult îl păstrez pentru tine. Nu, nu... pentru a-mi face plăcere... Bea-l tot!

Era singura băutură pe care o detesta! Whisky-ul nu-l suportase niciodată, dându-i arsuri la stomac, atacându-i ficatul. Dar avea nevoie de un stimulent și voia să-i facă plăcere Fridei; de altfel nu mai avea forța de a-i rezista.

— Așa! a spus ea cu satisfacție, luând loc alături de el. Acum vom rămâne așa, liniștiți amândoi, până când te vei simți mai bine.

Așa cum se aștepta, whisky-ul i s-a urcat imediat la cap. Obrazul i s-a colorat și, în scurt timp, s-a simțit congestionat și abrutizat. Privindu-l continuu cu un aer gânditor, Frida a spus:

— Am reflectat la cum ar fi mai bine să facem căsătoria noastră. Nu numai că va trebui să fim foarte discreți, dar va trebui să o facem și extrem de repede și să plecăm, dacă nu vrem ca prietenii noștri să afle despre modificarea proiectelor tale.

— Da, o să plecam cât mai repede!

— Atunci ar fi bine să mergem la Bale chiar mâine dimineață. Va trebui să rănânem acolo trei zile, pentru că sunt diferite formalități de îndeplinit, dar ne vom putea reîntoarce miercuri seara.

— Și apoi, dragă Frida?

— Vom pleca din nou a doua zi dimineață, de data aceasta pentru o lungă vacanță.

S-a aplecat spre el, surâzătoare, iar David s-a gândit ca ea nu era deloc urâtă, cu acei ochi verzi liniștitori și cu acel trup solid, wagnerian, care avea cu siguranță forță. Ce era ea pe punctul de a-i spune?

— Ai fost foarte drăguț acum câteva clipe. Mi-ai spus „dragă Frida”...

— Dar chiar îmi ești dragă, Frida... și asta demult!

— Cred că nu ai vizitat niciodată etajele castelului Seeburg, nu? Camera mea, care va fi a noastră, este foarte drăguță... Îți va place... și vei constata că nu sunt chiar atât de rece! Există oameni care nu sunt acaparați de dorința de a face dragoste, dar acesta nu va fi cazul nostru, nu-i așa? Este normal și necesar... După aceea te simți mult mai în puteri... Acestea fiind spuse, să mai vorbim despre viitorul nostru, care va fi atât de plăcut...

O oră mai târziu, Dauphin-ul l-a dus triumfător pe Moray acasă. În intima penumbră din mica mașină, Frida l-a mângâiat pe obraz și a zâmbit promițător:

— Acum, ca și mine, vei visa frumos. Noapte bună, mein lieber Mann. Mâine voi veni devreme, pentru că va trebui să plecăm la Bale înainte de ora nouă.

Stors de oboseală, dar reconfortat, David s-a bucurat la ideea că va adormi cu siguranță imediat ce va pune capul pe pernă.

— Voi urca să mă culc imediat, i-a spus el lui Arturo, forțându-se să vorbească cu o voce normală. Închide toate ușile înainte de a te retrage. Iar mâine, să-mi aduci micul dejun la ora opt fix.

— Bine, domnule, a spus Arturo, cu un aer absent. Iar în seara aceasta luați niște lapte cald și câteva sandvișuri?

„Nu, nu după acel whisky!”

— Nu, în seara asta nu voi mai mânca.

Moray a ezitat un timp, înțelegând că va trebui să-l pună la curent pe servitor cu schimbarea intervenită în proiectele lui. Dar, cu Arturo, acest lucru nu era prea dificil, pentru că perspectiva plecării lui îl afectase vizibil pe italian.

— De fapt, a spus el în sfârșit, căutându-și cuvintele, s-a produs ceva absolut neașteptat... și, în definitiv, nu voi

mai fi obligat să plec pentru totdeauna de aici, ci doar pentru un timp de aproximativ trei luni...

Diferite nuanțe de expresie s-au perindat pe fața lui Arturo înainte de a apuca să exclame:

— Dumnezeule, sunt atât de fericit! Mulțumesc bunului Dumnezeu și sfintei Philomena căreia m-am rugat ca să rămâneți! Când îi voi spune Elenei...!

Extravaganta bucurie manifestată de servitorul lui a fost pentru Moray un nou prilej de liniștire. „Câtă loialitate, cât devotament afectuos!" s-a gândit el, urcând scara. Și Elena îi era la fel de profund atașată. „Iar acum, în pat!"

Cu ochii ridicați spre etaj, cu o curioasă expresie pe figură, Arturo l-a privit dispărând în camera lui, apoi, făcând stânga împrejur, a ajuns la oficiu. La intrarea lui, Elena s-a întors, cu un aer interogativ, iar el i-a răspuns cu o înclinare a capului, însoțită de o expresivă grimasă:

— Ai avut dreptate. Nemțoaica a pus gheara pe el.

— Madre de Dio! a exclamat ea înainte de a continua în dialect napolitan: Lu viecchio'nzannaluto.

— Într-adevăr! a răspuns Arturo, cu o ridicare din umeri. Iar ea îl va face să-i cânte în strună.

— Dar și pe noi, din păcate, a spus Elena descurajată. Această squaldrina ne va verifica socotelile ca un perceptor elvețian! Când își va pune ghearele pe bani, vom putea spune adio micului ribasso care ne rămânea după cumpărături.

— Oricum este mai bine decât dacă ar fi plecat. Vom putea să-l mulgem în continuare...

— Llecca'o culo a chillu viecchio'nzannaluto!

— Niciodată nu am avut un patron mai ușor de manevrat.

Îndreptându-se spre un dulap, Arturo a luat o sticlă pe care a desfăcut-o.

— Când va fi ea aici, va trebui să te ferești.

— Știu eu ce fac și tocmai de aceea va trebui să ne grăbim să profităm la maximum de el, pentru că nu se va lăsa până nu-i va lua totul.

— Chella fetente va a ferni c' 'o mette 'nterra, a declarat Elena cu căldură.

Această previziune de totală jugănire a stăpânului lor i-a făcut să se privească și au izbucnit în râs.

CAPITOLUL XXXVII

Trei zile mai târziu, miercuri, la căderea nopții, acoperit cu noroi, ca după un drum lung, Humber-ul traversa discret satul Schwansee, apoi a cotit pe aleea cu acaci și a urcat spre vila lui Moray.

— Ei bine, iată-ne ajunși, Frida, a declarat David, cu un surâs satisfăcut, în timp ce-și scotea mănușile. Și chiar la ora stabilită! a adăugat el după ce a consultat ceasul de la bordul mașinii.

Era bucuros pentru că reușiseră să păstreze secretul căsătoriei lor; totul se desfășurase așa cum fusese prevăzut, fără cea mai mică abatere. Ieșind din spatele volanului, el s-a grăbit să înconjoare mașina pentru a o ajuta pe Frida să coboare. În aceeași clipă, ușa de la vilă s-a deschis larg și a apărut Arturo, înaintând spre ei cu un surâs primitor pe buze.

— Toate sunt în regulă? s-a interesat cu jumătate de voce Moray însoțindu-l pe servitor când acesta scotea bagajele din portbagajul mașinii.

— Totul este în regulă, domnule. Am aranjat deja salonul așa cum era, cu toate porțelanurile. Dar biblioteca și celelalte camere vor mai lua ceva timp...

— Vei avea destul la dispoziție, pentru că vom pleca mâine pentru mai multe luni... Niciun mesaj? a adăugat David, după o scurtă ezitare.

— Absolut niciunul, domnule.

David nu și-a putut reține un oftat de ușurare. Credea că va primi un telefon dat în ultimele minute, dar nu, ei plecaseră fără niciun cuvânt; așa cum prevăzuse Frida. Plecaseră la munca lor, – care nu era, nu fusese niciodată și a lui – iar opera căreia i se dedicaseră era suficient de complexă, împănată cu dificultăți și pericole, astfel încât Kathy urma să fie total acaparată și va uita repede... Cât de stupid fusese să-și imagineze că și-ar fi putut lega viitorul de cel al acelei scumpe micuțe! Din fericire, pentru binele lui și al lui Kathy, își păstrase îndeajuns de

multă judecată și și-a dat seama de eroarea făcută înainte de a fi prea târziu! În prezent, nu se va mai lăsa antrenat de idealism; căsătorit cu o femeie distinsă, de bun simț, încerca un sentiment călduț de securitate și trăia cu impresia că în sfârșit a ajuns în portul său.

— Adu-ne repede ceaiul, Arturo, a spus el urmând-o pe Frida în salon.

S-a așezat alături de ea și a privit în jur cu satisfacție. Da, totul era în ordine, exact ca înainte... Cuvântul avea acum un fel de importanță istorică; exista din nefericire ceea ce se întâmplase înainte și după mântuirea lui, la fel cum se numără anii, în cele două sensuri, pornind de la nașterea lui Christos. Niciodată tablourile sale nu i s-au părut mai frumoase, – Dumnezeule, cum și-ar fi putut imagina că poate trăi fără ele? – argintăria sclipea, reflectând, la fel ca și porțelanurile proaspăt spălate, focul frumos mirositor de cedru care ardea în șemineu.

— Nu este minunat? a spus el surâzând tandru soției sale. Iată-ne întorși aici, amândoi, fără cel mai mic incident.

— Dar bineînțeles, David. M-am descurcat întotdeauna astfel încât totul să iasă foarte bine. Vei putea să constați atunci când ne vom instala la Seeburg.

Tocmai era pe punctul de a formula un compliment, când a intrat Arturo, împingând masa rulantă. Atunci s-a mulțumit să spună, frecându-și mâinile:

— Ceaiul... Vrei să servești tu, draga mea?

În timp ce Frida s-a ridicat, Arturo i-a întins lui David o tavă:

— Scrisorile dumneavoastră, domnule.

— Ce multe scrisori! a exclamat Frida, luând ceainicul de argint – George I, 1702. Ești într-adevăr un om foarte important!

— Aproape toate sunt scrisori de afaceri, a spus el ridicând din umeri, răsfoind plicurile.

Pe unul dintre ele, cu o bruscă strângere de inimă, a recunoscut scrisul rotund și regulat al lui Kathy. S-a liniștit imediat văzând datele și ștampilele poștale. Scrisoarea fusese expediată în 17, cu patru zile înaintea plecării lui Kathy, și ajunsese la Schwansee luni, 20,

atunci când el tocmai plecase la Bale cu Frida. Prin urmare, Domnul fie lăudat, scrisoarea nu putea conține nici reproșuri, nici regrete. Aruncându-i o privire fugară Fridei, a observat că ea era ocupată în continuare cu servitul ceaiului și a profitat de acest lucru pentru a ascunde scrisoarea în buzunar. O va citi mai târziu, când va fi singur.

— Pentru că a venit vorba... a spus Frida, întinzându-i ceașca după ce-i pusese zahăr și lămâie, va trebui să mă pui la curent cu afacerile tale... Când vom fi la Montecatini, poftim... Mă pricep foarte bine la astfel de lucruri. Acțiunile la produsele chimice germane, de exemplu, nu încetează să urce în aceste momente.

— În sfârșit, a convenit el cu un ton indulgent, aplecându-se să taie cozonacul. Și noi suntem destul de înstăriți.

— Cu atât mai bine... Există și bonuri de valoare germane care sunt foarte avantajoase.

— Văd că-mi vei fi de un foarte mare ajutor, draga mea. Acum, gustă asta... Este o rețetă a Elenei și ea a făcut acest cozonac în onoarea ta.

A privit-o în timp ce savura bucata pe care tocmai o servise.

— Este bun, nu-i așa?

— Da, bun... Dar ar fi putut fi mai bun, mult mai bun. Pentru început are prea multă vanilie și nu sunt destule fructe. Mai târziu, îi voi arăta cum se face acest cozonac.

— Va trebui să procedezi cu mult tact, dragă, pentru că Elena este extrem de susceptibilă.

— Bietul meu David, mă faci să râd! Cât de mult îți lipsește experiența în materie! Doar gândește-te: La Kellenstein am avut cincisprezece servitori care trebuiau toți supravegheați. Aici, sunt sigură, nu numai că ești prost servit, dar ești și înșelat la coșnită. Buna ta Elena se servește din toate, fără a mai pune la socoteală aranjamentele pe care le are cu furnizorii. Cât îl privește pe minunatul tău Arturo – îi cunosc bine pe napolitanii ăștia! – îți surâde în față pentru a te putea fura mai bine pe la spate.

Ascultând acestea, David a avut un presentiment, care

însă a dispărut atunci când ea s-a întors spre el surâzătoare:

— Încă o ceașcă din deliciosul Twinings... Cel puțin aici nu voi avea nimic de schimbat.

Cu câtă grație putea servi ea ceaiul! O grație înnăscută. Nu era nici nervoasă cum era Kathy, nici neîndemânatică cum era Doris, căreia i se întâmpla întotdeauna să spargă câte ceva atunci când o apucau crizele... Da, după atâția ani, mai mult sau mai puțini penibili, a știut să ia decizia care trebuia. Întotdeauna a sperat să se căsătorească cu o femeie de familie bună, educată, nu numai pentru avantajele pe care acest lucru le-ar fi avut pe plan social, dar și pentru miile de rafinamente suplimentare cu care ea ar fi putut îmbogăți intimitatea lor conjugală. Da, Frida îi va schimba viața. Și cât de plăcut se anunța viitorul apropiat! Montecatini, croaziera pe Polaris, – Frida deja reținuse cabinele la biroul de la American Express, la Bale – apoi pasionanta acțiune de restaurare de la Seeburg. Oricât de confortabilă ar fi fost, vila în care trăise nu va fi niciodată decât o mică casă burgheză, absolut nedemnă de a găzdui comorile lui, care acum vor decora și vor transforma marele castel care domina lacul. Cu toate acestea, în ciuda agreabilelor perspective și chiar dacă își bea ceaiul în căldura confortabilă a salonului, Moray nu s-a putut împiedica să se gândească, fără regrete, dar încercând totuși un fel de mâhnire, la avionul care în clipa aceea, după o escală la Lisabona, trebuia să se îndrepte spre Luanda. Pentru Kathy, supărarea trecuse cu certitudine. Ea era tânără, se va reface repede după o asemenea decepție; mâhnirea nu durează o veșnicie și totul se aranjează odată cu trecerea timpului... Chiar și el se consola cu aceste gânduri profunde și cu altele de același gen.

— Cred că ai ațipit, i-a șoptit o voce apropiată.

— Nu... nu... deloc. Dar, pentru că a venit vorba... Frida, chiar ești obligată să te întorci la Seeburg? De ce nu rămâi aici? Totuși suntem căsătoriți...

— Da, dar tocmai de aceea trebuie să fim rezonabili.

— Dar de ce, dragă Frida? Deja am considerat... of...

penibil, că am fost împreună la Bale, dar nu în aceeași cameră.

Ea a surâs discret:

— Sunt fericită că ai avut același sentiment ca și mine. Dar întotdeauna este mai bine ca proaspăt căsătoriții să-și înceapă luna de miere departe de cadrul lor obișnuit. Și astfel vei putea să nu-ți mai amintești nimic inoportun dintre recentele fapte care ar putea fi pentru tine penibile.

— Da, a trebuit el să recunoască contrariat, poate ai dreptate. Cu toate...

Ea s-a lipit de el, dar s-a îndepărtat înainte ca Moray să fi avut timpul să o îmbrățișeze:

— Plăcerea va fi mai mare dacă va fi altfel... La Montecatini îți promit să fiu foarte, foarte drăguță cu tine. Freiherr, defunctul meu soț, era întotdeauna foarte nerăbdător în materie de asemenea divertismente, dar nici eu nu pot spune că nu am răspuns cu și mai mult aplomb avansurilor lui. Sunt lucruri despre care pot vorbi deschis, acum după ce ne-am căsătorit... Iar acum, voi urca, pentru că, după un drum atât de lung, trebuie neapărat să mă spăl.

După ce ea a părăsit încăperea, David a rămas moțăind în fața focului, ca drogat de mirosul cedrului care ardea. În clipele acelea, își simțea creierul golit, apoi, redevenind conștient, a savurat clipele de destindere liniștită. S-au scurs cinci, zece, cincisprezece minute. Ce făcea totuși sus? Făcea baie? Nu apreciase deloc modul în care ea evocase amintirea defunctului baron, dar, în orice caz, asta demonstra că nu era deloc frigidă. S-a gândit vag la sânii, la coapsele Fridei și, traversând această stare euforică, și-a adus dintr-o dată aminte de scrisoarea de la Kathy. În ciuda repulsiei de a o face, trebuia să-i citească mesajul de tandrețe. Băgând mâna în buzunar, el a scos scrisoarea și, după ce a verificat din nou datele ștampilelor de pe plic, l-a desfăcut.

Tocmai când făcea acest lucru, a auzit soneria. Era la ușa de la intrare? Da. S-a ridicat imediat, rugându-se Cerului să nu fie vreo vizită. Dacă unul dintre prietenii lor – mai ales Stench – intervenea atunci, ar fi fost un

dezastru, pentru că nu ar mai fi avut posibilitatea de a părăsi discret Schwansee așa cum își propusese să facă. Ar fi putut să-l prevină pe Arturo că nu era acolo pentru nimeni. Dar acum era prea târziu, servitorul deschisese ușa.

Apropiindu-se de o fereastră dintr-un colț, David a ridicat încet perdeaua pentru a privi pe aleea întunecată. Nicio mașină. Prin urmare nu era vorba despre o vizită, ci probabil despre un furnizor sau vreun negustor ambulant; nu trebuia să-și facă griji. Cu toate acestea, la ușă, conversația se prelungea. Încordându-și auzul, l-a deslușit pe Arturo spunând cu un ton aproape rugător:

— Vă rog frumos... dacă vreți să rămâneți aici în timp ce mă duc să văd...

— Dar este inutil, nu vezi, sunt așteptată, a răspuns o voce slabă care exprima grabă.

Moray și-a simțit inima strângându-se. Dumnezeule, s-a gândit el, nu este posibil! Visez sau sunt pe punctul de a-mi pierde mințile! A vrut să părăsească încăperea, să se ascundă, dar deja un zgomot de pași grăbiți s-a auzit pe culoar și în clipa următoare Kathy era în fața lui.

— David! a strigat ea cu ușurare. Arturo m-a făcut să cred că nu ești aici!

Avântul a purtat-o spre el și, îmbrățișându-l, și-a sprijinit capul pe pieptul lui Moray.

El a devenit palid ca un mort, iar figura îi exprima o stupoare înfricoșătoare. Nu era posibil, nu putea fi decât un coșmar...

— David, dragă David... a continuat ea să murmure. În sfârșit sunt iarăși alături de tine!

În jurul gurii lui pielea era atât de întinsă încât părea să se crape și a trecut un moment până să poată articula:

— Kathy... cum... de ce ești aici?

— Pentru că acum am nevoie de tine... mai mult ca oricând...

În continuare alături de pieptul lui, ea și-a ridicat privirile, cu un aer vag surprins:

— Știi că unchiul Willie mă trimite...

— Willie? a repetat el ca un papagal.

— Nu ai primit scrisoarea mea?

— Nu... ba da... vreau să spun... am lipsit...

— Dar atunci nu ești la curent cu ce s-a întâmplat! David, este cumplit... Misiunea a fost incendiată și complet distrusă... Teroriști înarmați au atacat brusc și mulți dintre ai noștri au fost omorâți. Din tot ce a făcut unchiul Willie, munca lui de douăzeci de ani, nu a mai rămas nimic?!

Lacrimile tinerei au început să-i cadă pe obraji:

— Cu toate acestea, unchiul Willie a plecat, presupunând că va fi lăsat să ajungă până acolo, dar știe foarte bine că totul s-a sfârșit și nu a vrut să-l însoțesc. Are inima zdrobită, a fost o lovitură groaznică... Iar eu... eu nu te mai am decât pe tine, dragă David... Mulțumesc lui Dumnezeu, pentru că dacă nu te-aș fi avut cred că aș fi înnebunit!

Tăcere.

Sudoarea rece a panicii a înmuiat tâmplele lui Moray și și-a simțit inima bătând neregulat în piept. S-a îndepărtat ușor, și-a dus mâna la frunte, fiindu-i în continuare foarte greu să vorbească.

— Este... este îngrozitor... Kathy... Un șoc teribil... Dacă măcar aș fi știut...

Ea continua să-l privească cu afecțiune, totuși surprinsă:

— Dar, David, nevăzându-te la aeroport, am fost convinsă că ai primit scrisoarea unde îți explicam tot.

— Da, sigur... dar... nefiind acolo...

De fapt el nici nu mai știa ce vorbește, iar ea a început să-l cerceteze cu un aer străin, în timp ce o bruscă neliniște i s-a întipărit pe fața palidă:

— David... S-a întâmplat ceva?

— Nu, doar că... este cu adevărat regretabil... absolut neașteptat...

Acum toată bucuria se stinsese în ea și era din ce în ce mai alarmată, părând că se gârbovește sub povara neliniștii:

— David, pentru numele lui Dumnezeu...

„Dumnezeule”, s-a gândit el, „nu mai pot continua așa. Trebuie să-i spun... Trebuie!”

— Kathy... a spus el încercând să se liniștească. Draga mea Kathy...

Dar, chiar daca viața lui ar fi depins de asta, se simțea incapabil să continue și ceea ce a urmat a fost doar o tăcere teribilă. Cu un gust amar în gură, el nu a încetat să gândească: „Înseamnă că aș fi putut-o avea aici, așa cum mi-am dorit, doar dacă aș mai fi așteptat puțin!” Repetându-și asta încontinuu, se supunea la o veritabilă tortură și rămânea nemișcat, cu mâinile crispate, neavand curajul de a o privi pe Kathy.

A fost momentul în care s-a deschis ușa pentru a o lăsa pe Frida să intre. Scena pe care a surprins-o nu a făcut-o să ezite decât o clipă în prag, înțelegând de la prima privire ceea ce se întâmpla, apoi a avansat spre ei foarte naturală.

— Kathy, ești aici! a exclamat ea, sărutând-o pe fată pe obraz, în timp ce, în spatele ei, îi făcea semne lui Moray să plece, să le lase singure.

Încă imobil, el părea incapabil de a se mișca, totuși, clătinându-se, a reușit să părăsească încăperea.

Kathy era foarte palidă, dar nu mai plângea, stupoarea și neliniștea îi secaseră lacrimile.

— Ce are David? Este bolnav?

— Cred că este indispus... Șocul, înțelegi... Dar vino aici, dragul meu copil... Să ne așezăm, să-ți revii și să discutăm puțin...

Punând o mână pe umerii lui Kathy, ea i-a indicat delicat canapeaua:

— Spune-mi întâi... cum ai ajuns aici?

— Cu avionul până la Zürich, apoi am luat trenul până la Melsburg și în final micul vapor cu aburi care m-a lăsat la Schwansee.

— Ce drum obositor! Nu vrei să te odihnești puțin, să bei ceva?

— Nu, mulțumesc.

Kathy se simțea înghețată în interior și pentru un moment și-a simțit dinții clănțănind.

— Ia cel puțin o ceașcă de ceai. Se face într-o clipă...

— Nu, mulțumesc, nimic... Vreau doar să-mi vorbești despre David.

— Da, bineînțeles, trebuie să vorbim despre David... dar fără înconjur pentru că, oricât de penibil ar fi, nu trebuie să ascundem adevărul.

Frida a lăsat o mică pauză și a luat mâna lui Kathy între ale sale.

— Vezi tu, dragul meu copil, acest David pe care tu îl iubești este un om încântător, tot timpul plin de bune intenții, dar care, din păcate, nu are întotdeauna forța de a le pune în practică, ceea ce este destul de trist, atât pentru el cât și pentru ceilalți. Parcă un proverb englezesc spune că drumul spre iad este pavat cu bune intenții, nu? Te-ai întrebat vreodată, dragă micuță Kathy, din ce motiv s-a întors David în Scoția, în căutarea familiei tale? Poate crezi că pentru a-și plăti o datorie de recunoștință, contractată în tinerețea lui? Ei bine, nu. Îmi este la fel de penibil să-ți spun cum îți va fi și ție să auzi, dar dacă David s-a întors acolo a făcut-o pentru că, în tinerețea lui, a fost amantul mamei tale, – în cel mai complet mod, dacă înțelegi ce vreau să spun – i-a promis că se căsătorește cu ea, apoi a abandonat-o cu cruzime pentru a se căsători cu o bogătașă.

— Nu... nu... Este imposibil! Inventezi tot!

Abia respirând, Kathy o privea pe cealaltă femeie cu ochi îngroziți.

— Cum aș putea inventa? Chiar David mi-a povestit... Da, este unul dintre acei oameni care se descarcă de vinovăția lor mărturisindu-se. Și care reușește acest lucru. Iar lacrimile îi sunt de mare ajutor... David plânge ușor... ca o femeie.

— Nu vreau, nu mai vreau să te ascult!

— Ba trebuie, dragă Kathy, pentru binele tău. Prin urmare, David s-a întors în Scoția plin de bune intenții, decis să repare nenorocirea pe care o provocase. Și cum mama ta nu mai era din păcate printre noi, tu ai devenit obiectul atenției lui. La început totul a fost foarte bine, foarte frumos, foarte curat. Apoi situația a evoluat puțin. David, foarte nobil, spera să facă ceva mai mult pentru tine. Astfel, promițându-ți că te va lua în căsătorie și că va veni cu tine la Misiune – acești bărbați fermecători știu cum să se comporte cu o femeie! – a devenit amantul

tău, așa cum a fost și al mamei tale.

— Taci! a strigat Kathy ducându-și instinctiv mâinile la urechi. Nu pot asculta mai mult. Este îngrozitor!

— Bineînțeles, nu este un lucru prea frumos să o seduci întâi pe mamă, apoi pe fiică, chiar și sub cele mai nobile pretexte. Cu toate acestea, te pot asigura că, în comparație cu alții, David nu este mai rău... Cunosc bărbații, dragul meu copil, și sunt mult mai îngrozitori – ca să-ți preiau expresia – decât David, cel care este doar egoist și slab, inamic declarat al complicațiilor și, înainte de toate, grijuliu față de confortul său. Nu, nu, nu pleca!

Cu un gest, Frida a reținut-o pe Kathy, care voia să se ridice:

— Nu vezi că-ți spun toate astea pentru binele tău? Vreau să te fac să înțelegi greșeala; dacă te-ai fi căsătorit cu David, el nu ar fi întârziat să te părăsească și ți-ar fi zdrobit inima în mai puțin de șase luni. Sunteți prea diferiți unul de celălalt. Și nu ai fi reușit niciodată să-i inoculezi sentimente religioase, nici să-l faci să lucreze din nou ca medic. Iar el nu ar fi reușit niciodată să te aducă în lumea lui, cea a antichităților și a colecțiilor de tablouri. Căsătoria voastră ar fi fost un dezastru.

Kathy nu mai mișca, fața îi căpătase o expresie neclară, iar imobilitatea ei avea ceva teribil. Se simțea cumplit de bolnavă, jupuită de tot ceea ce iubise, dezonorată, împroșcată cu noroi. Voia să plece, dar nu mai avea forță; nu mai exista în ea decât slăbiciune. Și dezgust.

— Prin urmare, după cum se vede, femeia de care are David nevoie nu este o fată drăguță și timidă ca tine, ci o femeie care să aibă destulă forță pentru a-l domina, o femeie care să-l oblige tot timpul să se supună și care să știe întotdeauna ceea ce trebuie făcut.

Ochii lui Kathy s-au mărit dintr-o dată, două pete de umbră pe fața ei mică, lividă:

— Dumneata... a murmurat ea.

— Da. Ne-am căsătorit astăzi dimineață la Bale.

Din nou, tăcere.

Ce gânduri alergau pe sub fruntea dureros încruntată a

tinerei fete? Sub greutatea lor, capul s-a lăsat în jos... Întâlnirea din apropierea mormântului mamei ei... surâsul lui atât de drăguț și în același timp atât de serios... un prieten al familiei... acea zi la Edimbourg în care s-a dovedit atât de vesel și de generos... turneul de vizite... ce infirmieră minunată, dar abuzezi de forțele tale... Viena, plină de lumini, zgomot și muzică... Pinkerton... dragă David, nu vei putea acționa niciodată astfel... Elveția, o mantie de puritate... da, voi pleca cu voi... mica capela a Misiunii... nu mai însemnăm decât o singură ființă în fața Cerului... și apoi, ca și biata sa mamă... Dumnezeule... Era peste puterile ei să mai îndure toate astea.

Dintr-un salt, Kathy s-a ridicat, ca încolțită, neîncercând altceva decât să fugă, dar deja Frida era în fața ușii, blocându-i trecerea.

— Așteaptă, Kathy... Trebuie să fii rezonabilă... Crede-mă că nu-ți vreau decât binele, iar noi vom putea face multe pentru tine...

— Lasă-mă să plec! Tot ce-mi doresc este să plec... să mă întorc acasă...

— Kathy... Mașina te va conduce la hotel...

— Nu, nu... voi lua vaporul... Vreau să mă întorc acasă!

Cum Frida îi bloca în continuare accesul pe culoar, fata și-a rotit privirile în jurul ei și a fugit spre ușa de la terasă, lăsând-o larg deschisă.

— Kathy, așteaptă...!

Dar ea deja era departe, traversând terasa și peluza, o luase pe drumul ce ducea spre sat. S-a pierdut în întuneric, căzând în genunchi, ridicându-se și continuându-și repede fuga, împiedicată de tufișurile ale căror crengi o zgâriau, oprindu-i trecerea. Înnebunită de supărare, nu mai era ea însăși, nu mai trăia decât în mijlocul unui tragic vis confuz, unde nu exista decât durerea imensă care o devora.

*

Frida nu a putut să o urmeze. Rămânând tăcută în pragul ușii de la terasă, care proiecta afară un con de lumină, cu inima înfricoșată, a urmărit cu privirea mica siluetă nesigură, tremurătoare, până ce întunericul nopții a înghițit-o. Atunci, înclinând încet capul, a reintrat în casă închizând fereastra și, când a ajuns în hol, l-a chemat pe David. El a coborât încet, foarte palid, cu ochii înlăcrimați. Rămăsese tot timpul pe holul de la etaj, încercând să se liniștească fumând una dintre țigările sale de foi preferate, Sobranie.

— Totul s-a aranjat, i-a spus Frida. A plecat.

— Dar unde... și cum? a întrebat el, cu o voce nesigură.

— I-am propus să fie dusă cu mașina, dar a preferat să se întoarcă acasă așa cum a venit, cu vaporul. A plecat direct acasă... Tot ce și-a dorit a fost să se întoarcă acasă.

— Dar, Frida... a murmurat el. Și-a dat demisia din postul de asistentă socială... Și nu se poate întâlni cu Willie... Atunci ce înseamnă pentru ea acasă?

— Asta nu mă întreba pe mine.

A urmat o pauză.

— A fost... foarte afectată?

— Da.

— De... de ce?

— Nu ghicești?

— Ce i-ai spus?

— Adevărul. Pentru binele ei și al nostru, am fost obligată să tai în carne vie. Și am făcut-o.

— I-ai spus tot?

— Da.

— Dar... i-ai... i-ai explicat că am avut cele mai bune intenții, că nu am vrut...?

— Totul a fost explicat.

— Și cu toate astea... a durut-o... a durut-o rău, nu?

— Da. Nu ți-am spus? a lansat Frida replica cu o bruscă asprime în glas.

— Dar, cu siguranță, a înțeles că nu puteam să plec acolo cu ea...

— Nu a venit aici ca să plecați.

— Dar cum aș fi putut să-mi închipui că Misiunea va fi distrusă? a spus el, ridicând mâinile.

— În circumstanțele actuale, era un eveniment de luat în seamă, doar fuseseră incendiate toate Misiunile!

— Dumnezeule, Frida, sunt cumplit de zdruncinat... Și mă întreb ce va face ea în continuare... A privit spre pendulă. Poate a pierdut vaporul... și nu mai există un altul spre Melsburg. Va trebui să mă duc să văd... dacă nu mai este la debarcader.

— Ei bine, du-te, a spus ea, pe un ton înțepător.

Sub privirile aruncate de ochii ei verzi printre pleoapele pe jumătate închise, el a roșit și și-a pierdut siguranța.

— Nu, a spus el, ai dreptate... ar putea să fie o greșeală.

Din nou tăcere. Apoi mâna Fridei s-a așezat ferm pe umărul soțului ei:

— Pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să redevii bărbat. Este tânără și, ca și mama ei, își va reveni. Tu îți vei permite să-i faci o donație, o donație importantă. Te vei ocupa de asta, pentru că sigur sunt necesare niște forme legale.

— Da... Figura lui s-a destins ușor. Slavă Domnului, este un lucru pe care-l pot face și îl voi face. Îi voi asigura existența până la capătul zilelor ei! Dar, Frida...

A ezitat, și-a umezit buzele, apoi a spus pe un ton rugător:

— Nu vreau să rămân singur în noaptea asta.

Ea l-a cercetat cu un interes aproape clinic, a părut pe punctul de a-l refuza, apoi s-a răzgândit:

— Fie... Cu toate că ai merita să fii pedepsit, voi rămâne. Acum, du-te și fă o baie, apoi culcă-te, pentru că ești obosit. Voi spune servitorilor să-ți aducă cina în cameră. Apoi, voi veni și eu.

— Mulțumesc, Frida, a spus el cu o umilință abjectă.

A așteptat ca el să urce scara, apoi, traversând salonul, a ieșit pe terasă. Luna lumina palid printre norii

care se împrăștiau. Se dezgheța; pe peluză, zăpada lua o culoare galben murdar, iar aerul se umplea de senzualul miros al frunzelor umede.

Frida s-a uitat spre lac și a reperat un mic izvor de lumină. Era vaporul cu aburi, care deja parcursese o bună bucată din drumul său spre Melsburg. Zgomotul făcut de motoare ajungea ca un freamăt până la ea. Kathy trebuie că a ajuns chiar la timp... Întorcând capul, Frida a privit spre micul debarcader... Da... Lampa galbenă care rămânea aprinsă întreaga noapte îi permitea să observe că debarcaderul rămăsese pustiu. Nimeni nu era așezat pe băncile de lemn.

CAPITOLUL XXXVIII

Trezindu-se dintr-un somn agitat, Moray a avut sentimentul confuz că s-a trezit într-un întuneric care nu-i era familiar. Unde se afla? Și de ce era singur? Apoi, între tâmplele care îl dureau, s-a produs o primă luare de contact cu realitatea, aducându-i un răspuns umilitor la întrebările pe care tocmai le pusese.

Fusese incapabil să se controleze în brațele Fridei, iar acest lucru a fost de-a dreptul îngrozitor. Dorința o împinsese pe Frida să-l ajute cum putea, apoi nu l-a mai ajutat decât cu încurajări și, în final, cu o răbdare plină de plictiseală. Totul fusese inutil, el nu ajunsese la niciun rezultat. Și atunci, agasată de nenumăratele și zadarnicele ei tentative, Frida i-a spus, cu un ton puțin batjocoritor, dar care nu exprima nici răutate, nici cel mai mic sentiment de frustrare:

— Va trebui să ne odihnim dacă vrem să plecam mâine dimineață. Nu ar fi mai bine dacă te-ai duce să te culci în altă cameră?

Și iată de ce acum se afla în camera de oaspeți, aproape ca și când ar fi fost un simplu invitat în propria sa casă. De ce, se întreba el speriat, virilitatea îi jucase brusc o asemenea festă? Neputința fusese cauzată de șocul suferit din cauza reapariției neașteptate a lui Kathy? Era posibil... Acea femeie musculoasă, întinsă în acea noapte în patul lui, a suscitat în el imagini

paralizante în care revedea trupul delicat și tânăr al lui Kathy... Kathy, pe care o posedase o dată și care ar fi putut atât de ușor să fie a lui pentru totdeauna, dar pe care o pierduse definitiv.

„Kathy...", a gemut el, întins pe spate. Doar dacă și-ar fi ținut cuvântul, totul s-ar fi aranjat așa cum își dorea el! Dumnezeule! Ce imbecil a fost că s-a lăsat purtat de slăbiciune și de setea de compasiune și s-a căsătorit cu Frida! Ea îl epatase, îl prinsese abilă în plasă, iar acum se folosea de el. Cât de abil știuse să-l manevreze! Pentru început acceptarea resemnată a plecării lui, acompaniată de felicitări, apoi amicala ofertă de ajutor, după care a început să-i inoculeze gradat îndoiala, înainte de a-l înspăimânta într-un ultim asalt cu vești înfricoșătoare. Și când, învins, el venise să-i implore ajutorul, ea nu i-l acordase decât cu prețul căsătoriei. Acum își dădea seama de toată forța Fridei și realiza faptul că ea îi domina trupul și sufletul.

Ce situație oribilă! O furie neputincioasă s-a declanșat în Moray, în timp ce sentimentul că o trădase pe Kathy îl umplea de dezgust și-l făcea să lăcrimeze. Dar nu o trădase deliberat, și-a repetat el... Nu fusese decât un moment aberant, o eroare de judecată, pentru care fusese deja pedepsit și pentru care cerea iertare.

Cerea iertare... Da, iată paiul salvator! Cu niciun preț nu trebuia să piardă contactul cu Kathy... Orice s-ar fi întâmplat, Kathy rămânea sub protecția lui, în sarcina lui... Da, trebuia să o întâlnească de urgență... O scrisoare de explicație, scurtă dar convingătoare, iată ce se impunea de urgență. Nu numai pentru a-i exprima dorința lui de a-i asigura un viitor, dar și speranța că o va revedea din nou, atunci când supărarea va face loc compasiunii. Va pune toată inima în această scrisoare... Și, pentru că trebuia să plece a doua zi devreme cu Frida, va merge să scrie imediat. O ușoară rază de lumină părea să străpungă perspectiva neagră a viitorului. Era cât se poate de adevărat atunci când se spunea că trebuie să-ți păstrezi tot timpul sângele rece, că nu trebuie niciodată să te dai bătut... Pe de altă parte, cu banii lui, va avea posibilitatea să aranjeze lucrurile.

Poate că, în final, totul se va termina cu bine. Deja întrevedea vag posibilitatea unui divorț discret, care să-i redea libertatea... pentru că putea conta pe iertarea dragei lui Kathy.

Aprinzând lumina, s-a sculat, și-a pus halatul de casă și s-a uitat la ceasul-brățară: douăsprezece fără douăzeci. Nu putuse să doarmă mai mult de o oră. Pe vârful picioarelor, s-a îndreptat spre coridor. Din camera lui – acum a Fridei – se auzeau sforăituri puțin melodioase care l-au făcut să grăbească pașii, în timp ce a schițat o dureroasă grimasă. Jos, în bibliotecă, s-a așezat la masa de scris, în apropierea ferestrei. În sertar a găsit hârtie pentru scrisori. Apoi, cu stiloul în mână, și-a lăsat privirile să rătăcească prin întunericul de afară, în timp ce căuta cea mai bună formulă de începere a scrisorii. Ar fi mai bine „dragă Kathy", „draga mea Kathy" sau „Kathy dragă"? Sau mai bine, pur și simplu, „draga mea"?

După ce a reflectat un moment, tocmai a optat pentru ultima formulă, când, atrăgându-i atenția, a devenit vag conștient de un reflex luminos, de o lumină care străpungea departe opacitatea nopții. Răsare luna, s-a gândit el, vrând să vadă în acest lucru un semn de bun augur, pentru că îi era la îndemână să facă o legătură între astre și prevestirile sale bune. Dar nu, nu putea fi luna, pentru că cerul rămânea de un negru impenetrabil, iar acea lumină era mai puțin o rază și mai mult o ciudată iluminare, o înlănțuire mișcătoare de puncte luminoase pe invizibilele ape ale lacului. Ce-ar fi putut însemna asta? Contemplând de multe ori fenomenele în mediul muntos, David nu se înspăimânta în fața unui fenomen natural. Cu toate acestea, din cauza nervilor săi întinși și a stării de spirit, a încercat un vag sentiment de neliniște. Ridicându-se, a deschis fereastra de la terasă și, cu toate că era subțire îmbrăcat, – întotdeauna fusese un friguros – a ieșit afară.

Noaptea era foarte întunecată și mult mai puțin friguroasă decât se aștepta. Strângând în jurul lui halatul subțire de casă, a privit spre luminițele insolite. Brusc a înțeles ce erau și a încercat un atât de ridicol sentiment

de ușurare încât, puțin câte puțin, a surâs la gândul că nu își închipuise mai devreme ce se întâmplă. Era vorba despre bărci pescărești, în jur de jumătate de duzină, care se clătinau vesele pe valuri, în timp ce plasele erau întinse la lumina lămpilor de petrol. Înseamnă că peștii se deplasaseră în bancuri spre zona aceea, iar pescarii, avizi de o pradă bogată, rămăseseră pe lac până la o oră târzie.

Moray s-a întors să regăsească căldura plăcută a casei, dar un gând neașteptat l-a oprit în loc. Peștii nu se deplasează în bancuri în timpul iernii și niciodată, după știinta lui, spre această parte a lacului... Ei se înghesuie întotdeauna la gurile râului, la ieșirea din strâmtoarea Reisberg... Punându-și inutil o mână deasupra ochilor, a constatat cu stupoare prezența mai multor oameni la debarcader. La ora aceea din noapte! A ezitat puțin, încercând să nu se lase impresionat de ceea ce se petrecea. Dar, curios, a intrat în casă pentru a căuta binoclul, un Zeiss splendid pe care-l cumpărase la Heidelberg. A trebuit să deschidă mai multe sertare până să-l găsească. Apoi a ieșit din nou pe terasă. A reglat repede lentilele, dar, tocmai în momentul în care a constatat că ambarcațiile se adunaseră în jurul debarcaderului, una după alta lămpile s-au stins, iar întunericul a căzut ca o cortină pe scenă, rămânând doar lumina slabă de pe mal.

Ezitând din nou, Moray a lăsat jos binoclul. Era în pragul unei migrene și-și simțea inima spărgându-i pieptul. Era mai bine să se întoarcă în casă, pentru că avea de scris o scrisoare care începea, într-un mod atât de simplu și de emoționant, cu „draga mea”...

Și ar fi intrat pentru a scrie, dacă un zgomot de pași care se apropiau nu l-ar fi reținut pe terasă și l-ar fi făcut să se întoarcă. Doi oameni, ale căror siluete se prefigurau din ce în ce mai clar, veneau pe drunul care urca de la lac... David i-a recunoscut: paznicul de la debarcader și Herr Sacht, de la poliția locală.

Întotdeauna se mirase că membrii poliției cantonale, cu cascheta și uniforma lor bleu, semănau atât de mult cu polițiștii londonezi. Se gândise că poate exista în

acest lucru o delicată atenție, o idee pe care o avusese cineva demult pentru ca milorzii englezi aflați în vizită să se simtă ca la ei acasă, în securitate. Dar David nu s-a simțit nici liniștit, nici în securitate atunci când i-a văzut pe Herr Sacht și pe tovarășul lui venind la el. Din contră, inima i s-a strâns dureros, în timp ce încerca o înspăimântătoare premoniție a unei catastrofe, de a cărei natură nu era conștient, dar pe care o simțea inevitabilă.

— Grüss Gott, mein Herr.

Respectuos, aproape scuzându-se, paznicul debarcaderului a luat inițiativa de a i se adresa primul, pentru că Sacht, o fire închisă, gânditoare, niciodată nu vorbea prea mult.

— Acolo jos s-a petrecut un accident... și, cu toate că nu voiam să vă deranjam, am preferat să urcam pentru a vă pune la curent. O tânără femeie...

— Nu... nu... a spus Moray, simțind că i se oprește respirația.

— Din nefericire, așa este. Tocmai am găsit-o.

— Dar cum...?

David nu a mai putut adăuga nimic, nu mai avea forță.

— După plecarea vaporului, în seara asta, am auzit un plescăit... ca și când ar fi sărit un pește din apă... la care nu i-am dat nicio importanță. Dar când mi-am făcut ultimul rond pe debarcader, am găsit pe jos o poșetă și, plutind pe apă, o mică pălărie de damă. Atunci am preferat să alertez poliția.

L-a privit pe Sacht, care a aprobat din cap.

— Vaporul plecase și, după două ore de căutări, am găsit-o pe tânăra domnișoară..., dar, bineînțeles, moartă.

A făcut o mică pauză, exprimând astfel simpatia sa respectuoasă.

— Cred că este vorba despre... o prietenă a dumneavoastră... tânăra englezoaică care a sosit ceva mai devreme, cu vaporul de ora cinci.

David s-a dat înapoi un pas, ca pietrificat de spaimă, apoi a strigat isteric:

— Dumnezeule! Nu este posibil... Da, a venit în după amiaza asta... Kathy... Kathy Urquhard... fata unei vechi

și foarte apropiate prietene... Ne-a părăsit în fugă, pentru a prinde ultimul vapor.

— Așa? a spus Sacht, ridicând încet capul. Dacă alerga, prin întuneric, este posibil să fi fost... este aproape sigur un accident.

Privirea lui Moray alerga de la unul la celălalt. Se crampona de posibilitatea de a fi scos din cauză, de a scăpa de consecințele acestui dezastru.

— Nu văd o altă ipoteză...

Cu prețul unui teribil efort, a căutat cuvintele susceptibile de a întări această explicație:

— Kathy a făcut un ocol pentru a mă vedea câteva clipe, pentru a-și lua rămas bun... Era infirmieră, infirmieră profesionistă... Trebuia să meargă în Africa cu unchiul ei... un misionar. Am vrut să o conduc cu mașina, dar avea deja bilet de întoarcere și a preferat să traverseze cu vaporul... Fără îndoială, a alunecat... A plouat și zăpada înmuiată este atât de înșelătoare... Dumnezeule, Dumnezeule! a gemut el, punându-și mâna la față.

— Este foarte trist pentru dumneavoastră, Herr Moray, a spus paznicul debarcaderului, și ne este penibil să vă inoportunăm într-un asemenea moment... Dar, înțelegeți... Dacă doar ați vrea să veniți să identificați trupul, asta i-ar permite lui Herr Sacht să-și termine raportul și să-l expedieze superiorilor săi.

— Da, înțeleg... Bineînțeles... Da, vă voi însoți...

Tonul lui exprima dorința de a-i ajuta, de a face tot ce era posibil pentru a ușura munca celor doi oameni, în ciuda șocului pe care tocmai îl suferise.

— Înainte de toate, Herr Moray, va trebui să vă duceți să vă îmbrăcați mai gros, pentru a nu risca să vă îmbolnăviți. Vă vom aștepta aici până veți fi gata.

În dulapul de pe hol el a găsit un pardesiu, o căciulă, un fular de lână și o pereche de cizme îmblănite. După ce și le-a pus, s-a alăturat repede celor doi și a coborât pe potecă împreună cu ei. Încă sub impresia puternică produsă de vestea tragică, Moray își păstra însă instinctiv sângele rece pentru a-și asigura propria protecție. Dar, apropiindu-se de debarcader, unde un

grup tăcut de oameni era strâns în fața cabinei din lemn ce servea ca sală de așteptare, a început să tremure, iar frica i-a pus un nod în stomac.

Văzându-i că se apropie, grupul s-a împărțit în două, în liniște, pentru a-i lăsa să treacă. Au intrat în baraca unde Kathy fusese întinsă pe o masă de brad, luminată de un singur felinar. Nu exista nicio cuvertură care să o acopere, nimic altceva decât haina unui pescar, haină pe care Sacht s-a aplecat să o tragă.

În clipa aceea, Moray nu a mai putut privi. I se cerea prea mult. Toată ființa sa refuza să privească, iar ochii i-au rămas fixați pe marginea mesei, observând doar talpa uzată a unui mic pantof negru, în timp ce percepea zgomotul unor picături de apă ce cădeau la intervale regulate de pe masă pe podea. Întreaga cameră mirosea a petrol lampant și a fum de țigară. Întorcându-se cu prudență, David a descoperit o scrumieră, purtând însemnul publicitar al unei fabrici de bere din Melsburg și conținând mai multe mucuri de țigară, scrumieră care trebuie că a fost repede pusă pe jos pentru a debarasa masa.

Dar paznicul debarcaderului îi vorbea, iar el trebuia să-l privească, altfel s-ar fi putut trage niște concluzii greșite. Lent, cu prețul unui enorm efort, David și-a ridicat capul și și-a întors privirile spre masă, dar astfel încât să-și limiteze câmpul vizual, pentru a nu-i vedea fața. O știa mică și delicată, dar până atunci nu-și dăduse niciodată seama ca era atât... atât de tânără. Hainele ude i se mulaseră pe trupul subțire, scoțând în evidență umflăturile sânilor, iar rochia i se strânsese între coapse relevând acel *mons veneric* – termenul îi venise firesc în minte... doar era medic – cu cutremurătoarea indecență a morții. Unul dintre ciorapi i se desfăcuse și se făcuse sul în jurul gleznei; corsajul îi era în parte descheiat; una dintre mâinile ude, la care deja pielea se încrețea, atârna pe marginea mesei.

O ușoară convulsie l-a parcurs pe David atunci când, înțelegând că trebuie să se abțină, s-a forțat să privească fața fetei. Din acel moment i-a fost imposibil să-și mai poată întoarce privirile. În lumina felinarului

electric, fața lui Kathy avea o paloare verzuie, cu buzele albăstrui, aplatizate, care lăsau să se întrevadă dinții, cu părul încurcat, lipit de cap, care descoperea fruntea și care se încolăcea în jurul gâtului grațios, în șuvițe din care continua să picure apa pe pardoseală. Pe acea față pe care masca morții o făcea aproape de nerecunoscut, ochii rămăseseră deschiși, iar fixitatea lor îi umplea de mister. Privirea, dezbrăcată de orice expresie, era întoarsă spre David și, în profunzimea insondabilă a acelor ochi, el s-a zărit dintr-o dată, într-o clipă de adevăr, așa cum era cu exactitate, fără a-și face vreo iluzie, așa cum urma să apară în fața Creatorului.

— Ach so? Este vorba deci despre domnișoara din Anglia? a fost el întrebat cu jumătate de voce, cu compasiune.

Moray s-a întors din fața mesei, făcând, cu o melancolică încetineală, un gest de încuviințare. În ciuda șocului, modul său de a fi nu l-a trădat, un mod de a fi folosit și îmbunătățit ani de zile, astfel încât și-a păstrat chiar și în acele momente stilul:

— Din nefericire...! Da, a spus el, vorbind clar. Nu există cuvinte pentru a exprima ceea ce simt acum... Să mori astfel... și atât de tânără! Nu poate fi vorba decât despre un accident... Ați remarcat cât de uzată era talpa de la pantofii ei... iar scândurile umede de la debarcader... ea a alunecat în apă...

— Da, pe o asemenea vreme întotdeauna este alunecos, a convenit paznicul debarcaderului, în defensivă... Dar îmi este imposibil să usuc scândurile...

— Tot ce-i cer Domnului este să nu fi suferit, biata de ea!

— Nu, a spus Sacht, decis să facă un bine. Răceala apei a ucis-o instantaneu.

În timp ce vorbea, și-a scos carnetul.

— Da, bineînțeles, a spus David, vă sunt necesare datele ei civile.

Ținându-se foarte drept, el i-a indicat atunci lui Sacht numele, vârsta, naționalitatea tinerei fete, iar polițistul le-a notat în carnet cu ajutorul unui creion chimic. După ce această corvoadă a fost îndeplinită, simpatia miloasă

l-a făcut pe paznic să respecte convenienţele şi a prins cu putere braţul lui Moray:

— Cred că nu vă simţiţi bine, Herr Moray. Veniţi la mine să beţi o cană de cafea.

— Eşti foarte drăguţ, dar mulţumesc, nu, a răspuns el, apoi, întorcându-se spre Sacht: Aţi terminat, în ceea ce mă priveşte? Mai aveţi nevoie de mine?

— Pe moment, nu. Dar, bineînţeles, va trebui să fiţi prezent la reconstituire...

— Ah... ancheta... a spus Moray, cu o voce aproape stinsă. Credeţi ca va fi necesar?

— O simplă formalitate, Herr Moray, dar oficial impusă de lege... indispensabilă...

— Înţeleg... El şi-a revenit. Bineînţeles, ţin să plătesc toate cheltuielile pe care acest incident nefericit le poate ocaziona.

Mai putea adăuga ceva? Aparent nu. A strâns mâna celor doi bărbaţi şi, fără a mai privi din nou în direcţia mesei, a ieşit afară, în noapte.

Cu toate că mergea încet, făcând dese opriri, simţea că se sufocă în timp ce urca colina. În ciuda frigului, transpirase abundent şi transpiraţia insuportabilă îi înmuia încheieturile şi genunchii, o transpiraţie care atesta inutilitatea efortului făcut pentru a abuza de el însuşi, întotdeauna aceeaşi comedie... Dar, acum ştia adevărul, adevărul despre el însuşi, iar în curând îl vor afla şi ceilalţi. Da, totul se va sfârşi prin a se afla... recepţia dată în onoarea lui Willie, anunţul logodnei lui cu Kathy şi al eroicei lui plecări în Africa... Iar în prezent, câteva zile mai târziu, el era încă acolo, căsătorit cu Frida, iar Kathy era moartă. Dumnezeule, ce se va crede despre el? Oamenii vorbesc, va fi un întreg scandal, va fi supus oprobiului general. Şi niciun mod de a scăpa... Acum, nu va mai putea pleca de dimineaţă cu Frida, nu va mai putea pleca pentru a uita. Era obligat să rămână pentru reconstituire, să rămână până se vor clarifica lucrurile, iar apoi să rămână împotriva voinţei sale unit cu Frida, care nu-i va reda niciodată libertatea şi care-şi va impune nemiloasă dominaţia... Va trebui să îndure toate astea, atunci când ar fi putut să o aibă pe Kathy,

poate chiar în acel moment, iubitoare și caldă, în brațele sale.

Sub greutatea cumplită a disperării, a strâns din dinți și s-a agățat cu mâinile de balustradă. Era un vis urât, un coșmar... Avusese cele mai bune intenții, dorise să iasă totul bine... Da, cât de mult sperase, cât de mult dorise binele întregii lumi! În sufletul său era incapabil să facă rău și unei muște. Poate că-și supraestimase forțele și, epuizat, văzându-se tot timpul contrazis, a renunțat la plecare. Nu o făcuse deliberat atunci când nu își ținuse cuvântul, nu fusese la mijloc decât un moment de... Nu, asta ar fi vrut să-i spună lui Kathy, dar acum se terminase, era inutil. Clipa de adevăr, pe care o trăise atunci când privirile sale se întâlniseră cu ochii morți ai lui Kathy, a distrus imaginea pe care și-o făcuse despre sine însuși. Cochilia se crăpase, se spărsese și nu mai rămăsese nimic... nimic. Distrugând-o pe Kathy, se distrusese pe sine.

Impostura în care își dusese existența îi apărea acum într-o lumina clară, în relief, într-o a patra dimensiune. Tot ce i se întâmplase fusese cauzat de el, fără discuție în mod accidental, dar sub efectul a ceva ce era în el și-l împingea tot timpul să facă ceea ce credea că ar fi mai ușor din punctul lui de vedere. Nu se îngrijise niciodată decât să fugă de responsabilități, de adversități, de consecințe neplăcute... Și cu toate astea... ce bărbat educat, cultivat, drăguț, ce amator de artă... De câte ori nu se făcuseră asemenea complimente la adresa sa, iar el nu le merita! Reputație, poziție socială, fericire, încredere în viitor și în sine... ce păcat că toate – sau aproape toate – au fost distruse! O singură concluzie se impunea din ce în ce mai tare, aproape reconfortantă: era în lanțuri, încarcerat, nu mai avea nicio scăpare.

A ajuns în vârful colinei și s-a oprit, epuizat, dar, lucru straniu, mai lucid ca niciodată. Ce privelițte! Și ce noapte frumoasă! Vântul bătea ușor, iar luna se degajase de nori, în timp ce aburi pluteau pe lac. În depărtare, invizibil, un vapor a dat semnalul de ceață. Cineva îi spusese, într-o zi, că acest sunet este prima amintire pe care o păstrează din copilărie. Cine era acela? Uitase.

Viziuni fugitive, frânturi din trecutul său îi treceau prin minte pentru a se estompa imediat. Orice s-ar fi spus, a avut o viață interesantă. O bufniță s-a făcut auzită în livadă. Dintr-o dată David a văzut un arici, mică minge brună care traversa peluza cu o penibilă lipsă de viteză. Un arici! Amuzat, David a surâs, amintindu-și cum, într-o zi, Wilhem, înfuriindu-se pe un arici, îi reproșa că se ascunsese în mod laș după țepi. A pierdut pentru moment contactul cu realitatea, apoi, dintr-o dată, și-a dat seama de locul în care se afla.

— *Cercis Siliquastrum*... a murmurat el. În Orient, se amestecă frunzele lui în salată...

Da, un arbore cu adevărat minunat primăvara, atunci când își mișcă în vânt florile purpurii, semănând cu stropi mari care ating peluza în cădere... ca un butoi de unde picură vin purpuriu... Avusese întotdeauna simțul comparațiilor poetice!

Sub crengile mișcătoare ale arborelui, David și-a întrerupt meditația și și-a ridicat brusc capul. Leagănul se balansa încet în bătaia vântului și, fascinat, a urmărit oscilația lungilor sfori pe fondul discului palid al lunii. Nu-și mai putea lua privirile, iar scârțâitul ușor ritmat al crengilor era pentru el un fel de muzică... Puțin câte puțin, a pierdut contactul cu realitatea și i s-a părut că este pe punctul de a descifra în fiecare lucru o nouă semnificație... Acest calm extraordinar era cea mai minunată senzație pe care o încercase vreodată. Și a început să-și vorbească sieși însuși, încet, confidențial, articulând cu grijă cuvintele... Restituire... justificare completă... curte supremă de apel... a scăpa de toate păcatele... a recuceri propria stimă...

A rămas acolo mai mult timp, zâmbind în sine, savurând dinainte propria sa achitare, apoi a decis că a venit momentul să-și facă depoziția...

*

A doua zi dimineață, la ora șapte, după ordinele date de stăpână, Arturo s-a îndreptat spre camera de oaspeți, a bătut la ușă și a intrat cu platoul pe care era micul

dejun: suc de portocale, ouă fierte, pâine prăjită, miere de munte și delicioasa cafea á la Toscanini pusă în termosul de argint.

Arturo nu avea un aer prea vesel în acea dimineață, pentru că era aproape sigur că nu-și va mai putea păstra slujba. A spus:

— Bună dimineața, domnule.

Apoi a pus platoul pe masa ovală aflată în fața ferestrei. A tras draperiile, a deschis fereastra și a tras perdelele.

Dimineața era friguroasă, căzuse brumă. Aerul aspru a făcut să apară lacrimi în ochii lui Arturo, care de altfel simțea că băuse cam mult vin în seara precedentă. S-a dus să închidă fereastra, când a rămas dintr-o dată nemișcat, întrebându-se dacă se trezise de-a binelea. S-a aplecat pe pervaz, nedistingând prea bine ceea ce i se parea că vede. Întorcând încet capul, a constatat că patul era gol. Atunci, cu răsuflarea tăiată, a privit din nou afară și a avut o tresărire convulsivă care l-a determinat să facă un pas înapoi și să răstoarne astfel cu un zgomot asurzitor micuța masă și platoul pus pe ea.

O adiere de vânt, venită de pe lac, a împrăștiat puțin ceața și, în clipa aceea, Arturo a văzut foarte distinct ceea ce era atârnat în arborele lui Iuda.

SFÂRȘIT